

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Stross_Charles-Vladcove_obchodu_01-Rodinny_podnik.pdb

PDB Name: Stross VO1 Rodinny podnik
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CHARLES STROSS
RODINNÝ PODNIK

PRVNÍ KNIHA SÁGY
VLÁDCOVÉ OBCHODU

TALPRESS

Copyright © 2004 by Charles Stross
Translation © 2007 by Hana Březáková
Cover © 2007 by Jana Souřlová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN-978-80-7197-320-1

Pro Steva a Jenny Gloverovy

PODĚKOVÁNÍ

Žádný spisovatel nepracuje ve vzduchoprázdnu. Ať děláme cokoli, jsme zavázáni velikánům, na jejichž ramenou stojíme. Tato kniha by možná nebyla nikdy napsána, kdybych nečetl knihy H. Beam Pipera a Rogera Zelaznyho. A nespatřila by světlo světa ani bez zásahu několika dalších jedinců. Moje literární agentka, Caitlin Blaisdellová, na mne naléhala, abych napsal něco radikálně odlišného od svých předchozích románů. Ještě víc mne pobízel David Hartwell z nakladatelství Tor, a jedinečnou oporou mi byla během práce na knize moje manželka Karen. Tím či oním způsobem mi pomohli i další přátelé a kritici; rád bych vyzvedl především příspěvní svého otce, Jan Gouldingové, Paula Coopera, Steva Gloveru, Andrewa Wilsona, Roberta "Nojay" Sneddona, Coryho Doctorowa, Sydneyho Webba a Jamese Nicolla. Děkuji vám všem.

PRVNÍ ČÁST
RŮŽOVÉ PANTOFLE

WEATHERMAN

Pouhých deset a půl hodiny předtím, než se ji pokusil zabít rytíř na koni a se samopalem v ruce, přišla novinářka Miriam Becksteinová o práci. Než den skončí, její růžový pantofel rozjede vlak událostí, které v konečném důsledku povedou ke svržení vlád, propuknutí občanských válek a smrti tisíců lidí. Bude to ten největší sólokapr její kariéry - větší než Watergate, větší než 11. září a bude to Miriamin příběh. Poněvadž ale bylo teprve sedm hodin ráno, nacházel se zatím celý příběh v její budoucnosti. Jediné, co věděla, bylo, že je deštivé pondělní ráno v měsíci říjnu, že před sebou má spoustu práce a nestihne napsat jeden rukopis a že v deset hodin se koná redakční porada.

Obloha měla barvu mrtvé obrazovky laptopu... byla stříbrošedá a těžká deštěm. Miriam se zívnutím procitla do pondělního ranního drmolání hlasatele ve svém radiobudíku.

"- V Afghánistánu pokračuje bombardování. Dále přinášíme ekonomické zpravodajství. Akcie dnes klesly o 4,7 procenta kvůli prohlášení, že firma Cisco Systems propouští další tři tisíce zaměstnanců," oznámil hlasatel. "Od krize v dot-com sektoru, následující po 11. září, odpadají jejich nejvýznamnější zákazníci. Máme svého zpravodaje přímo na burze. Tome, jaká je momentální situace -"

"Sklapni," zamumlala Miriam a ztišila zvuk. "Tohle poslouchat nemusím." Momentálně na tom byla docela mizerně většina technologického sektoru. Což ve svém důsledku znamenalo, že čtenáři listu The Industry Weatherman - rizikovní kapitalisté a high-tech podnikatelé, společně s obchodníky s cennými papíry, na tom budou mizerně taky. Biotechnologické firmy, které tvořily náplň jejího vlastního pracovního zaměření, dosud zaujímaly pevné postavení, ovšem hroutící se internetový sektor dělal nemalé starosti každému. Pokud se brzy nestane něco, co by zpomalilo propad akcií, budou mít problém.

Problém. Pondělí. "Já ti dám problém," zamumlala a zkrivila tvář do úšklebku, který by nepochybně vyděsil některé z čtenářů, kdyby ji v tu chvíli měli možnost vidět. "Můj křestní jméno je Problém." A problém byl pro služebně starší reportérku listu The Industry Weatherman dobrá zpráva.

Vklouzla do svého županu, zachvěla se při doteku chladné látky, pak se odšourala po pruhovaných borových prknech do koupelny, kde si dala ranní sprchu a dvě minuty se věnovala s elektrickým zubním kartáčkem svému chrupu. Stojíc před zrcadlem v koupelně pod nemilosrdnou září bodových žárovek se při pohledu na svůj odraz otřásla: V těch nejnemilosrdnějších detailech viděla každou minutu svých dvaatřiceti let. "Zrušte pondělní rána a páteční odpoledne," bručela zamračeně, když se pokoušela vkartáčovat aspoň trochu života do svých po ramena dlouhých vlasů, které zůstávaly umíněně černé, třebaže se je snažila týden co týden prosvětlovat pramínky okrového melíru. Po pár minutách to vzdala a pospíchala dolů do kuchyně.

Kuchyně, vymalovaná v jasném odstínu žlutí, byla útulná a imunní vůči chmurným podzimním ráům. Miriam, už s lepší náladou, zapnula kávovar a připravila si miskou cereálií - Ben tomu vždycky říkával "krmení pro králíky". Zpátky nahoře, posílená neskutečně velkým šálkem kávy, si musela rozmyslet, co si vzít na sebe. Ponořila se do šatníku, kde záhy trhala zuby umělohmotný obal jednoho ze tří kostýmků, které si nechala v pátek vyčistit - jen aby zjistila, že je to její černý formální, který si brávala na interview, a rozhodně se nehodil na pobíhání deštivými pondělními ulicemi - nebo přinejmenším na telefonické rozhovory vedené z kukaně v její kanceláři. Začala znovu, až se jí konečně podařilo dát dohromady oblečení: černé polobotky, kalhoty, sako, rolák, nálada. Vypadám jako gangster, pomyslela si a v duchu se zasmála. "Gangsteři!" Právě těmi se měla dnes zabývat. Pohled na hodinky jí prozradil, že už nemá čas na make-up. Ne že by beztak chtěla zapůsobit na kohokoli v kanceláři: Znali ji už moc dobře, aby věděli, že šminkami si sebevědomí zvedat nepotřebuje.

Vklouzla za volant svého čtyři roky starého saturnu, který naštěstí nastartoval hned napoprvé. Ovšem na silnici byla zácpa, jeden ze stěračů zoufale potřeboval vyměnit, v rádiu to bez ustání praskalo, a Miriam jaksi nemohla přestat žít. Pondělky, pomyslela si. Moje oblíbené dny! Alespoň, že měla zajištěné prázdné parkovací místo - jedno z hrstky vyhrazených pro služebně starší žurnalisty, kteří museli odjíždět na nejrůznější místa a dělat rozhovory se slibnými novými manažery. Anebo s gangstery, co perou peníze, nouveau riche farmaceutického světa.

O dvacet minut později vjela na přeplněné parkoviště za anonymní kancelářskou budovou v Cambridgi, hned vedle Somerville Avenue. Střecha budovy byla rozježená mísami satelitních antén, od kterých se jako hadi plazily do suterénu silné kabely. Hlavní stan The Industry Weatherman, listu podnikatelské komunity a Marianina zaměstnavatele již celé tři roky. Projela čtečku svojí magnetickou kartou, nastoupila do výtahu, zmáčkla tlačítko do druhého patra, a za chvíli již vstoupila do chaosu obří kanceláře rozdělené na množství prosklených kukaní. Psací stoly s počítači a záplavami papírů přetékajících až na podlahu: pár ustaraných portorikánských uklízeček vysypávajících odpadkové koše do pojízdného vozíku naloženého pytlí... to vše se dělo na pozadí telefonního vyzvánění a hlasatelů drmolících na kanálech CNN, Bloomberg a Fox. Všude byly rozměrné černé kancelářské židle Aeron, samý drát a plast, elektrická křesla pro dokonale zelektrizovanou budoucnost.

"Čau, Emily," pokývla, když šla kolem sekretářky svého oddělení.

"Nazdar! Hned jsem u tebe." Emily zvedla prst z tlačítka "mute", nasadila si zpátky soustředěný skelný pohled. "Ano, pošlu je nahoru ihned, jakmile -"

Miriamin psací stůl byl čistý: Hromádka tiskových zpráv byla úhledně srovnaná, obrazovka počítače byla vyleštěná a kolem se nepovalovaly prázdné kelímky od kávy. Podle měřitek svých kolegů novinářů byla dost divná. Jenže takto ke své práci přistupovala odjakživa. Už jako dítě měla ráda, když byly všechny její pastelky srovnané hezky v řadě. Tu a tam si toužebně pomyslela, kéž by takto zvládala i domácí práce, ale na ty se tato její schopnost jaksi nevztahovala. Jenže tohle byla práce, a práci si uměla vždycky dokonale zorganizovat. Hm, kam se poděla Paulie?

"Ahoj, Miriam!" Paulette jako na povel vystrčila hlavu zpoza příčky mezi kukaněmi. Malá, blondatá a věčně veselá osůbka, jejíž optimismus nedokázalo pokazit ani deštivé pondělní ráno. "Jak to jde? Jsi připravená dát našim kmotrům na frak?"

"Kmotrům?" Miriam na ni zvedla obočí. Paulette si to vyložila jako pozvání, vklouzla do její kukaně a klesla do prázdné židle, čímž přiměla Miriam, aby se trochu pošoupla stranou a udělala jí místo. Paulie se v tom očividně vyžívala: Byla to jedna z mála výhod skutečnosti, když byl člověk investigativní spojkou. Miriam čekala.

"Kmotrům," zopakovala Paulette zálibně. "Dáš si kávu? Ono to totiž chvilku potrvá."

"Kávu." Miriam chvíli přemýšlela. "Ano, myslím, že by mi přišla vhod."

"Tak jo." Paulette vstala. "Zatím si to přečti, ušetří nám to oběma čas." Ukázala na pěticentimetrovou složku plnou potištěných papírů a fotokopii, pak zamířila vzdušnou čarou rovnou ke kuchyňce s kávovarem.

Miriam si povzddechla, promnula si oči a začetla se do první stránky. Paulie opět odvedla svou práci s děsivou výkonností: Miriam s ní předtím pracovala jen na několika případech - náplň její práce většinou nevyžadovala průzkum dat, což byla Paulettina specializace -, ale pokaždé se jí z pracovního nadšení své kolegyně zatočila hlava.

Testy na výfukové plyny v Kalifornii? Miriam přimhouřila oči a otočila stránku. Ojeté automobily, řetězec autodílen skupujících je za hotové peníze a odesílajících je na jih do Mexika nebo jih, se sedmi až osmicifernými zisky.

"A vypátrala jsem ještě další - otočila bys stránku?"

"Hmm. Použité polovodiče Dallas. Skupují použité sálové počítače IBM? A prodávají je - a sakra."

"Jo." Paulie se zamračila. "Dívala jsem se na účetní hodnotu. Kdokoli skupuje dole v Arizoně ty pět let staré mašiny, platí za každou devadesát procent ceny nového počítače v hotových zelených bankovkách - to je tam dole něco jako legální měna. Jenže tady nahoře nechce nikdo pět let starý počítač pomalu ani zadarmo."

"A jsi si jistá, že všechny ty peníze jdou do Proteome a Biphase?" Miriam se snažila uspořádat silný stoh papírů do původního tvaru. "Připadá mi to neuvěřitelné!"

"Věř tomu." Paulette vyprázdnila svůj šálek s kávou a odhrnula si z čela uvolněný pramen vlasů.

Miriam si cosi bez melodie pískala. "O co tady jde?"

"O co jde?" Paulette se zatvářila rozpačitě. "To ještě úplně nevím, ale -"

"Zkus hádat."

"Řekla bych, že tady někdo pere mezi padesáti a sto miliony dolarů ročně. Mění špinavé peníze v čist'ounek podíly v Proteome Dynamics a Biphase Technologies. Dost na to, aby se to objevilo v záznamech inspekčního úřadu. Takže tvoje tušení bylo správné."

"A nikdo se nad tím nepozastavil," dodala Miriam. "Kdybych byla paranoidní, řekla bych, že to je přímo spiknutí mlčenlivosti. Hmm." Odložila svůj šálek. "Paulie, ty jsi pracovala pro právnickou firmu. Připadá ti tohle všechno jako... náhoda?"

"Náhoda?" Paulettin výraz byl v tu chvíli takřka soucitný. "Kdo tě platí, ministerstvo obrany? Vždyť tohle stačí na to, aby FBI a DEA vyrukovaly s želízky a zákonem o vyděračských a podvodných machinacích."

"Jasně, ale..." Miriam si pro sebe přikyvovala. "Poslyš, tohle je velice vážná věc. Rozhodně vážnější než obvykle. Můžu ti zaručit, že pokud s tímhle příběhem vyrukuje na světlo, dočkáme se tří reakcí. Jednou budou květiny v našich vlasech a tou druhou hromada právnických dopisů s příkazy k zastavení činnosti. Svoboda tisku je sice vynikající věc, ale dobrá pověst a nárůst prodejnosti listu nám obhájce nekoupí, proto chci, abys ještě jednou všechno prověřila, než s tím půjdu nahoru a povím o tom Sandymu. Protože ta třetí reakce bude něco na způsob: 'To přece není možné!', poněvadž náš velký vůdce a učitel si myslí, že svět se točí právě kolem Biphase, a myslím, že má pár horkých želízek taky u Proteome."

"Za co mě máš?" Paulette ukázala na složku. "Je to ověřené, Miriam, zdroj, záznamy z inspekčního úřadu, veřejné vyúčtování, prostě všechno. Jsou to nezvratné důkazy. Všechno máš v souhrnné zprávě." Zatahala za papírek přilepený na stránce zhruba ve třetině odzdoła. "Včera jsem tady proseděla celý den a polovinu večera -"

"Promiň!" Miriam zvedla ruku. "To jsem nevěděla."

"Nějak jsem ztratila pojem o čase," připustila Miriam s úsměvem. "Nestává se často, že se dostanu k něčemu zajímavému, do čeho bych se mohla zavrtat. Ovšem pokud má náš šéf cokoli společného s těmihle dvěma firmami, řekla bych, že bude jedině rád, když ho varujeme. Aspoň bude mít čas se vypoklonkovat, než to exploduje."

"Přesně to si myslím i já." Miriam vstala. "A myslím, že se Sandym ani mluvit nepotřebujeme. Půjdem rovnou za šéfem."

"Ale Sandy by to měl vědět, ne? Naruší mu to stránkový rozpis -"

"Jo, jenže tohle hned tak nevyjde. Nejdřív se budeme muset spojit s naším právnickým oddělením. Tohle je ten největší úlovek, jaký jsme měly za celý rok. Chceš tam jít se mnou? Myslím, že si zasloužíš přinejmenším polovinu uznání..."

Cestu výtahem nahoru k ředitelským kancelářím absolvovaly v tichosti. Kabina byla obložená zrcadly, která odrážela jejich nesourodost: Paulette, malá blondýnka s neposlušnými kadeřemi a v jasně červené halence, a Miriam, vysoká a štíhlá, oblečená celá v černém. Ekonomická novinářka a její pravá ruka cestou na návštěvu k výkonnému řediteli. Některé pondělky jsou lepší než jiné, pomyslela si Miriam. Upjatě se usmála na Paulette do zrcadla a kolegyně jí úsměv oplátila: její výraz byl ustaraný, mírně bojácný.

List The Industry Weatherman z velké části vlastnila jistá firma operující v oblasti technického rizikového kapitálu, která úřadovala z nejvyšších pater budovy, kde se jejich kanceláře mísily s pracovnyami šéfů časopisu. Stačilo vyjet dvě patra a chodby byly najednou poklady kvalitními koberci a stěny obložené dubovou dýhou. To byl ale jediný rozdíl, kterého si tam Miriam všimla - to a skutečnost, že někteří z osazenstva jsou stejné namyšlené typy jako lidé, o nichž psávala pro svou obživu úchvatné profily. Do žádného takového by ani žralok nekousl, pomyslela si Miriam rozmrzele. Profesionální zdvořilost mezi zabijáky. Podle rozpisu jmen v chodbě byl momentálně VÝKONNÝM ŘEDITELEM - oficiálně viceprezidentem - často nepřítomný Joe Dixon. Miriam zavedla Paulette ke dveřím kanceláře, na chvíli se zastavila, pak zaklepala. V duchu se napůl modlila, aby zjistila, že tam nikdo není.

"Vstupte." Dveře se jí otevřely do tváře a stál za nimi Joe sám, nikoli jeho sekretářka. Měřil něco přes sto osmdesát centimetrů, černé vlasy měl upravené do exkluzivních vln, měl na sobě oblek a košili rozepnutou u krku. Přímou z něj číselo manažerské pozlátko: Kdyby byl o deset let mladší, mohl udělat důvěryhodnou filmovou kariéru jako kapitán průmyslu. Takto Miriam nezbyvalo než se divit, jak je možné, že se vyšplhal do správní rady tak mladý. Byl to třicátník, ne o mnoho starší než Miriam sama. "Ahoj." Prohlédl si Miriam a Paulette stojící přede dveřmi. "Co pro vás mohu udělat?"

Miriam se na něj usmála. "Měl byste chvilíčku?" zeptala se.

"Jistě. Pojdte dál." Joe se vrátil za svůj psací stůl. "Posaďte se, obě." Pokývl k Paulette. "Miriam, nebyli jsme představeni."

"Ach ano. Joe Dixon, Paulette Milanová. Paulie je jedním z našich es v průmyslovém průzkumu. Pracuje se mnou na jednom případě a usoudily jsme, že uděláme líp, když s tím nejdřív půjdeme za vámi, než to předložíme na týdenní poradě. Jde o poněkud, ehm, citlivou záležitost."

"Citlivou." Joe se pohodlně usadil v křesle a upřel na ni pronikavý pohled. "Je to velké?"

"Mohlo by být," odpověděla Miriam vyhybavě. Velké? Je to ta největší věc, na jaké jsem kdy dělala! Tak velký příběh

by ji mohl buď vybudovat, nebo zničit kariéru; a také by mohl poslat nemálo lidí za mříže. "Je to natolik citlivé, že jsme usoudily, že byste měl být varován předem, než to propukne."

"Tak povídejte," vyzval je Joe.

"Dobře. Paulie, nechceš začít?" Přesunula složku k Paulette.

"Jasně." Paulie udělala legrační obličej, otevřela složku a pustila se do vysvětlování. Nějaký čas to trvalo. "V jádru jsou to prádelny na špinavé peníze," řekla Paulie nakonec. "A všechno je to natolik průhledné, že kdybych byla státní návladní v Kalifornii, už bych zvedala telefon a volala na místní pobočku FBI."

"Proto jsme si taky myslely, že byste to měl vědět," ozvala se Miriam. "Tohle je moc velká věc, Joe. Myslím, že máme dost průkazného materiálu, abychom dokázaly přilepit několika opravdu velkým korporacím nálepky s hanlivým označením a že by tam vydržely. Jenže jsem si vzpomněla, že jste vloni v listopadu mluvil s nějakými lidmi z Proteome, a tak jsem si říkala, že s tím možná budete chtít jít za právníkem a zajistit si, abyste byl za vodou, až tohle propukne."

"Hmm." Joe se na ni usmál. "To je velmi zajímavé. Tohle je složka s vašimi materiály k tomu případu?"

"Ano," odpověděla Paulette.

"Mohly byste mi ji tu na chvíli nechat?" zeptal se. Odkáslal si. "Abych pravdu řekl, jsem z toho trochu na rozpacích," dodal a pokrčil rameny, nevinně jako malý chlapec. "Prostě bych si to nejdříve rád v klidu prošel. Je samozřejmě možné, že se mýlíte, a -" znovu pokrčil rameny.

Miriam se najednou zmocnil velice ošklivý pocit: Tohle nevypadá dobře. Marně pátrala v mozku po záchytných bodech. Podrazí nám Joe nohy?

Joe zavrtěl hlavou. "Poslyšte, chtěl bych vás ujistit, že jsem v této záležitosti samozřejmě stoprocentně na vaší straně a rád vám pomohu," řekl spěšně. "Jde jen o to, že musíme chránit dobré jméno našeho listu, a tady jde skutečně o velkou věc. Musím přijít na to, jak to udělat."

"Měl byste si ale pospíšet." Miriam přiměla sama sebe k dalšímu, ještě širšímu úsměvu. "Tohle všechno jsou v podstatě veřejně přístupné informace," dodala. "Když si s tím nepospíšíme my, udělá to některý z konkurenčních listů."

"Och, to si nemyslím," opáčil Joe uhlazeně. "Víte co? Přijďte sem znovu zhruba za hodinu. Když mi to tu teď necháte, půjdu si promluvit s naším právníkem, abychom spolu vymysleli, jak k celé věci přistupovat. Pak vám dám samozřejmě vědět."

"Dobrá, tak tedy za hodinu," přitakala Paulie souhlasně.

Miriam nechala svůj výraz ztuhnout v upjatém úsměvu. A sakra, pomyslela si, když vstávala. "Děkujeme, že jste nám věnoval svůj čas," řekla.

"Vyprovodíte se samy, že ano?" řekl jadrně Joe, který již listoval na první stránku.

Venku na chodbě se Paulette otočila k Miriam. "Šlo to dobře, ne?" řekla nadšeně.

Miriam se zhluboka nadechla. "Paulie."

"Jo?"

Cítila, jak se jí podlamují kolena. "Něco není v pořádku."

"Co jako?" Paulette se nechápavě zamračila.

"Počkej chvíli." Miriam stiskla přivolávací tlačítko výtahu a v tichosti čekala, snažila se utiřit motýlky poletující jí v žaludku. Výťah přijel, ale Miriam počkala, až se za nimi zavřou dveře. Teprve pak pokračovala. "Možná jsem právě udělala velkou chybu."

"Chybu?" Paulette se tvářila zmateně. "Co tím myslíš?"

"On neřekl vůbec nic o publikování," řekla Miriam pomalu. "Ani slovo. Jaká byla ta další jména na seznamu malých investorů? Ta, co jsi nezkontrolovala?"

"Na seznamu? On má -" Paulette se zamračila.

"Nebylo jedním z nich Somerville Investments?"

"Somerville? Je to možné. Proč? Kdo je to?"

"To jsou oni -" Miriam ukázala prstem na strop kabiny a opsala jím kroužek. Dívala se, jak Paulette vyřeštila oči.

"Bohužel je to tak, Paulie. Myslím, že máme problém."

Když přišly zpátky do Miriaminy kukaně, už tam na ně čekali uniformovaní muži od ochranky, společně s doprovodem z personálního.

"Paulette Milanova? Miriam Becksteinová?" zeptal se muž z personálního. Pečlivě zkontroloval papíry na své podložce.

"Ano?" zeptala se Miriam opatrně. "Co se děje?"

"Mohly byste jít prosím se mnou? Obě dvě?"

Otočil se a zamířil po schodech dolů k hlavnímu vchodu. Miriam se rozhlédla kolem. Její pohled padl na muže od ochranky, který se tvářil poněkud znepokojeně. "Pojďme, madam."

"Pojďme," opakovala Paulette u jejího levého ramene, obličej bílý jako křída.

To je snad zlý sen, pomyslela si Miriam otupěle. Nechala nohy, aby ji odnášely směrem ke schodišti a pak dolů, k prosklenému vchodu.

"Legitimace, prosím," řekl muž z personálního. Netrpělivě natáhl ruku. Miriam mu neochotně podala svůj průkaz. Paulie to po ní zopakovala.

Odkáslal si a změřil si je pohrdavým pohledem. "Byl jsem pověřen, abych vám oznámil, že na vás The Industry Weatherman nepodá žalobu," řekl. "Vyklidíme vaše pracoviště a vaše osobní věci i konečné vyúčtování zašleme na vaše adresy udané v osobních záznamech. Od této chvíle nemáte povolení zdržovat se v této budově." Muž od ochranky zaujal postoj za jejich zády, zablokoval schodiště. "Odejďte, prosím."

"Co se děje?" dožadovala se Paulette, jejíž hlas stoupal k hysterickému jekotu.

"S vámi oběma byl rozvázán pracovní poměr," řekl muž z personálního netečně. "Zneužívání firemních zdrojů, konkrétně odesílání osobních e-mailů v pracovní době a prohlížení pornografických stránek na internetu."

"Pornografických -" Miriam cítila, že má blízko k omdlení od návalu vzteku. Udělala půlkrok směrem k personalistovi a stěží vnímala, jak ji Paulette popadla za rukáv.

"Nestojí to za to, Miriam," varovala ji Paulie. "Obě víme, že to není pravda." Zamračeně hleděla na personalistu. "Vy pracujete pro Somerville Investments, je to tak?"

Lhostejně přikývl. "Odejďte prosím. Ihned."

Miriam se přiměla k úsměvu. "Raději si oprašte svůj životopis. Brzy si budete hledat nové místo," řekla roztřeseně a otočila se k východu.

* * *

Před dvěma třetinami jejího života, když jí bylo jedenáct, píchl Miriam sršen. Bylo to tehdy hodně zlé: Ruka jí otekla jako balon. Byla celá červená a bolestivá na dotek, a píchnutí samotné páliło jako oheň. Ale tou nejhorší věcí na tom všem byl pocit morálního rozhořčení a potupy. Jedenáctiletá Miriam si hleděla svého, hrála si v parku se svým skateboardem - byla tehdy docela uličnice, a někteří by řekli, že jí je stále - a neudělala nic, co by ten vztekly černožlutý hmyz vyprovokovalo. Prostě na ni naletěl, hněvivě zabzučel, přistál, a než ho stačila smést, bodl ji.

Jak jen tehdy vykřikla.

Tentokrát byla mnohem starší a samostatnější - kolej, medicínská příprava a nevydařené manželství s Benem jí poskytly slušné základy v soběstačnosti - takže se jí podařilo rozloučit se se stejně šokovanou Paulie a dojít do svého auta, než se zhroutila. Tentokrát přišly slzy tiše. Venku na parkovišti pršelo, ale Miriam nebyla schopná říct, kde je větší mokro, zda venku, nebo uvnitř v jejím voze. Nebyly to slzy bolesti: Byly to slzy hněvu. Ten hajzl -

Na okamžik si představovala, jak vejde zpátky únikovým východem, vtrhne do kanceláře Joea Dixona a vystrčí ho z toho jeho panoramatického okna. Cítila se o něco lépe, když na to myslela, ale po pár minutách musela neochotně připustit, že by tím nic nevyřešila. Joe měl ten spis. Měl její počítač - a Pauliin - a po chvilce zamyšlení dospěla k závěru, že právě teď jsou obsahy obou jejich počítačů mazány. Nepochybně si zfalšují i potřebné záznamy ukazující ji, jak si v pracovní době prohlíží pornografické stránky. Kdysi mluvila s nějakými chlapíky z jedné začínající dot-com firmy, kteří ji vysvětlili, jak je to snadné, když si vedení umane někoho propustit. "Sakra," zaklela tiše. "Budu si muset sehnat nové místo. Nemělo by to být těžké, dokonce i bez doporučení."

Přesto byla otřesená. Novináře nevyhazovali za odhalování podvodů s praním špinavých peněz; stálo to dokonce i někde ve smlouvě. Ne snad? Ve skutečnosti to celé bylo naprosto šílené. Zlostně mrkáním zatlačila zbývající slzy.

Musím se jet podívat za Iris, rozhodla se. S hledáním nového zaměstnání může začít až zítra. Nebo s vymyšlením způsobu, jak ten příběh zveřejnit sama, kdyby se pokusila dát jej dohromady jako novinářka na volné noze. Dnes potřebovala rameno, na kterém by se mohla vyplakat - a někoho, kdo by ji ujistil, že je stále ještě normální. Pokud existoval jediný člověk, který jí mohl nabídnout oboje, byla to její adoptivní matka.

Iris Becksteinová žila sama ve svém starém domě blízko Lowell Parku. Miriam se cítila podivně provinile, když ji přijela navštívit během svých oficiálních pracovních hodin. Iris se jí nikdy nesnažila plést do života, a od té doby, co Morris zemřel, byla povětšinou spokojená s tím, že si může v klidu žít a věnovat se svým vlastním tichým zájmům. Miriam se ale cítila provinile také kvůli tomu, že nenavštěvovala Iris častěji. Iris byla nemocná, a pomyšlení na to, že by ztratila svou matku tak záhy po otcově smrti, ji naplňovalo zděšením. Hrozilo, že se uvolní další kotva, ponechá ji vydanou napospas dravým proudům nemilosrdného světa.

Zaparkovala vůz na cestě před domem a rozběhla se k předním dveřím - déšť padal ve studené sprše a hrozilo, že se promění v bičující příval -, kde zazvonila na domovní zvonek, pak si odemkla a šla dál, zatímco tón zvonku se rozléhal domem.

"Mami?"

"Tady," zvolala Iris. Miriam vstoupila, zavřela za sebou přední dveře. Předstíh byla slabě cítit po květinách, jak si všimla, když si svlékala plášť a odkládala jej na věšák. Ta pracovnice od úklidové služby, co sem chodí, je asi zodpovědná. "Jsem v zadním pokoji."

Dveře a vzpomínky zely před Miriam otevřené dokořán, když pospíchala k obývacímu pokoji. V tomto domě vyrostla, trávila v něm svůj život od chvíle, kdy jej Morris a Iris koupili, když ještě byla malá holčička. A třetí schod na schodišti vrzal pořád stejně, když na něj člověk šlápl, toaleta v přízemí dál tropila stejné výstřednosti, obývací pokoj vypadal stále stejně přečpaný v důsledku všech těch polic s knihami - akorát, že teď, bez táty, jí dům připadal až příliš velký.

"Mami?" Váhavě otevřela dveře do obývacího pokoje.

Iris se na ni usmála ze svého kolečkového křesla. "Jak je to od tebe hezké, že jsi mě přišla navštívit! Pojď dál! Čemu vděčím za takové potěšení?"

Pokoj byl zařízený velkými lenoškami a prodřenou pohovkou, tak hlubokou, že v ní člověk málem utonul, když si na ni sedl. Nebyl tam žádný televizor - Iris ani Morris na to nikdy neměli čas - zato každou stěnu lemovaly police přetékající knihami a vedle Irisina křesla se tyčil stoh papírů. Miriam přešla místnost, sklonila se a políbila Iris na temeno hlavy, pak odstoupila dozadu. "Vypadáš dobře," řekla úzkostlivě, s nadějí, že je to pravda. Nejraději by svou matku objala, jenže vypadala stále křehčeji - bylo jí teprve něco málo po padesátce, ale vlasy měla stále šedivější a pokožka na hřbetech jejích rukou vypadala svraskleji pokaždé, když přišla Miriam na návštěvu.

"Nerozsypu se - aspoň myslím. Ne, když mě jen obejměš." Iris se usmála. "Poslední týden to bylo zlé, ale myslím, že už jsem na tom zase lépe." Křeslo, ve kterém seděla, bylo novější než zbytek vybavení, obklopené předměty potřebnými k životu invalidního člověka: malým postranním stolem na kolečkách s jejím háčkováním, termoskou plnou bylinkového čaje a léky, a stojací lampou s vypínačem umístěným vysoko na noze. "Marge právě odešla. Vráti se později, před

večeří."

"To je fajn. Doufám, že se o tebe dobře stará."

"Dělá, co může," přikývla Iris. "Zítřka mám fyzioterapii. Pak další schůzku s mým novým neurologem, doktorem Burkem - pracuje s klinickým týmem na novém léku, který vypadá docela slibně a chceme si o tom popovídat. Měl by zastavovat progresivní demyelinizační proces, ale polovině výrazů v té zprávě samozřejmě nerozumím. Mohla bys mi to přeložit do normálního jazyka?"

"Mami! Dobře víš, že tyhle věci už nedělám - nemám o současné medicíně přehled, mohla bych něco poplést. Kromě toho, když o mně řekneš svému fyzioterapeutovi, zpanikaří. Nejsem odborník na kosti."

"No, když myslíš," řekla Iris podrážděně. "Všechn ten čas na lékařské fakultě snad nebyl promarněný, ne?"

"Ne, mami, používám ty znalosti každý den. Nemohla bych bez toho dělat svoji práci. Jen toho prostě nevím o moderní lékové terapii roztroušené sklerózy tolik, abych riskovala, že znevážím názor tvého specialisty. Třeba bych ti to řekla špatně, a komu bys pak věřila?"

"Když myslíš," opakovala Iris. Odfrkla si. "Ty sis nepřišla jen tak popovídat, co?"

Zatraceně, pomyslela si Miriam. Její matku bylo vždycky těžké ošálit. "Přišla jsem o práci," přiznala.

"Já si to myslela." Iris zamyšleně přikývla. "Všechny ty tvoje dot-comy. Vždyť to zní jako nějaká nemoc. Co se vlastně stalo?"

Miriam potřásla hlavou. "Narazila jsem na něco, s čím jsem nesprávně naložila. Vyhodili mě. Taky Paulie... pamatuješ si, jak jsem ti o ní řekla?"

Iris přivřela oči. "Hajzlové. Všichni nadřízení jsou hajzlové."

"Máti!" Miriam nebyla ani tak šokovaná volbou matčiných slov - Irisina podivná životní historie na ni vyskakovala a kousala jako zvíře v těch nejpodivnějších okamžicích - jako spíš rizikem nedorozumění. "Není to tak jednoduché. Pokazila jsem si to sama."

"Tak ty sis to pokazila. Chceš říct, že sis vyhazov zasloužila?"

"Ne. Ale měla jsem se tím zabývat důkladněji, než jsem s tím za někým šla," řekla Miriam opatrně. "Byla jsem příliš dychtivá, nedala jsem si pozor. Jde o určité velice choulostivé věci. Je to hluboké a je to velké a je to špinavé; lidé, kteří vlastní Weathermana, v tom jedou taky, a ti samozřejmě nestojí o skandální odhalení."

"A to je jako má omlouvat?" zeptala se Iris s přimhouřenýma očima.

"Ne, to -" Miriam zmlkla.

"Přestaň je hájit a já tě přestanu peskovat." Iris zněla téměř pobaveně. "Oni ti vezmou práci, aby kryli svoje vlastní čachry v nějakém podniku se špinavými penězi. Tohle se mi snažíš říct?"

"Jo. Myslím, že ano."

"Tak takhle je to." Iris se zablesklo v očích. "Kdy je pověšiš? A jak vysoko? Chci místo v první řadě!"

"Mami." Miriam se dívala na svoji matku se smíšenými pocity náklonnosti a podráždění. "Tak snadné to není. Ano, myslím si, že majitelé Weathermana jsou až po krk zapletení do něčeho ilegálního. Praní peněz. Špinavých peněz. Já bych je ráda dostala, jenže oni se mnou budou hrát nečistou hru, když se o to pokusím. Pouhých pět minut jim trvalo, než přišli s důvodem k vyhazovu. A to ještě říkají, že mi nehodí na krk žalobu, když budu mlčet."

"Jakou žalobu?" chtěla vědět Iris.

"Říkají, že mají záznamy dokazující, že jsem si v pracovní době prohlížela na internetu pornografické stránky. Říkají... říkají -" Miriam zjistila, že není schopná pokračovat.

"A udělala jsi to?" zeptala se Iris tiše.

"Ne!" Miriam ohromila sama sebe svou prudkostí. Zachytila Irisin uličnický pohled a najednou si připadala hloupě.

"Promiň. Ne, nic takového jsem samozřejmě neudělala. Ušili to na mě. Jenže je prakticky nemožné to vyvrátit."

"Dokážeš si sehnat jinou práci?" zajímala se Iris.

"Ano." Miriam zmlkla.

"Pak je to v pořádku. Opravdu bych se nedokázala smířit s tím, kdyby ode mě moje dcera očekávala, že jí budu po všech těch letech prát spodní prádlo."

"Matko!"

"Já ti dám matko!" Iris se trpce zasmála. "Pověz mi o tom. Myslím všechno. Zahřej máмино srdce, naházej hromadu hnoje na ty syčáky, co ukradli její dceři práci."

Miriam se zhroutila na velkou, přespříliš nacpanou pohovku. "Je to buď velmi dlouhý příběh, nebo naopak velice krátký," připustila. "Začala jsem se zajímat o několik biotechnologických společností, které mně připadaly tak trochu divné. Trochu jsem se v tom povrtala, zapojila jsem Paulie - ta se dovede zabořit jako vrtačka - a přišly jsme na nějakou špinu. Pár velkých firem je používáno jako prádelny na špinavé peníze. A bohužel vyšlo najevo, že je mezi nimi i mateřská společnost Weathermana a že v tom vězí hezky hluboko. A tak se rozhodli, že bude snazší uklidit nás a vyhrožovat nám, než s tím příběhem vyjít na světlo a přijmout důsledky. Pravděpodobně přijedu domů a budu mít ve schránce soudní obsílku."

"Tak? A co s tím hodláš udělat?"

Miriam se setkala s matčíným pronikavým pohledem. "Mami, strávila jsem tam tři roky. A oni mě vyhodili jen tak, aniž by třeba jen počkali na nějakou příležitost a teprve pak se mi pokusili zavřít pusy. Ty si opravdu myslíš, že to prostě nechám být, pokud je v mé moci s tím něco udělat?"

"A co loajalita?" zeptala se Iris a zvedla obočí.

"Tu svoji jsem jim dala." Miriam pokrčila rameny. "To je taky částečný důvod, proč to tolik bolí. Loajalitu si zasloužíš tím, že ji dáváš."

"Byla by z tebe dobrá feudální šlechtična. Ti si také zakládali na loajalitě. Na oplátku se jim dostávalo slepé

poslušnosti."

"Špatné století, špatná strana Atlantiku, pokud sis nevšimla."

Iris se usmála. "Ach, toho jsem si samozřejmě všimla," připustila. "Žádné cizokrajné aristokratické tituly. To byl taky jeden z důvodů, proč jsem tu zůstala - to, a tvůj otec." Její úsměv se vytratil. "Nikdy jsem nedokázala pochopit, co lidé vidí na králich a královnách, ať už na starém dědičném druhu nebo moderním prezidentském typu. Všichni ti paparazziové, slintající nad monarchy. To se mi spíš líbí tvoje práce. Je poctivější."

"Když píšeš o skutečném světě, je těžší udržet si ji," posteskla si Miriam zachmuřeně. Pokusila se na pohovce aspoň trochu napřímít. "Neméně, já jsem sem nepřišla proto, abych tě deprimovala. Lov na nové zaměstnání odložím na zítřek."

"Jsi si jistá, že budeš v pořádku?" zeptala se Iris bez obalu. "Zmínila ses o soudní obsílce - nebo něčem ještě horším."

"Krátkodobě -" Miriam pokrčila rameny, pak se zhluboka nadechla. "Ano," připustila. "Myslím, že budu v pořádku, pokud je ovšem nechám na pokoji."

"Hmm." Iris se na ni úkosem podívala. "O jakých částkách se tady vůbec bavíme? Pokud ti chtějí hodit na krk zinscenovanou obžalobu, aby si zachránili kůži, tak asi nejde o pár drobných, že ne?"

"Perou takto -" Miriam chvíli v duchu počítala - "asi padesát až sto milionů dolarů ročně." Iris tiše zaklela. "Mami!"

"Ale no tak, Miriam!" bránila se Iris. "Poslouchej svoji starou matku. Přišla sis sem pro radu a já ti ji dám, ano? Říkáš, že jsi narazila na operaci s praním špinavých peněz, ve které jde o víc peněz za týden, než si většina lidí vydělá za celý svůj život. A ty si myslíš, že oni se spokojí s tím, že tě vyhodí z práce a budou doufat, že budeš mlčet?"

Miriam si odfrkla. "Tak zlé to snad být nemůže, mami. Nežijeme v éře mafiánských kmotrů a kromě toho, ty jejich důkazy jsou zfalšované."

Iris zavrtěla hlavou. "Když máš zločinecké aktivity ruku v ruce s miliony dolarů v hotovosti, neexistuje hranice, kam až jsou lidé schopni zajít." Tehdy poprvé si Miriam s nepříjemným pocitem uvědomila, že se Iris tváří velice ustaraně. "Ale možná jsem příliš velký pesimista - prostě jsi jen přišla o práci, takže máš teď problém. Jak jsi na tom finančně?"

Miriam se podívala do okna omývaného deštěm. Jak to, že je máma najednou tak paranoidní? podívala se v duchu znepokojeně. "Jsem na tom docela dobře. Ukládám si něco už dobrých deset let."

"Šikovná holka," pochválila ji Iris.

"Vložila jsem svoje peníze do podílových fondů."

"To snad není pravda!" zhrozila se Iris.

Miriam přikývla. "Ale nejde o dot-com firmy."

"Opravdu?"

"Většina lidí si myslí, že se všechny akcie technologických firem drží dole. Jenže akcie biotechnologického sektoru vyletěly nahoru v devadesátém sedmém a od té doby se tam drží. Ta bublina minulý rok se jich dokonce ani nedotkla. Lidé potřebují nové léky víc než nablýskané webové stránky, které prodávají hračky, že ano? Měla jsem v úmyslu splatit svoji hypotéku přespříští rok. Teď si říkám, že asi ještě chvíli počkám - ale jinak si myslím, že nebudu mít potíže, pokud nezůstanu nezaměstnaná déle než rok."

"Nu, aspoň jsi našla využití pro všechn ten čas, který jsi strávila na medicíně." Iris vypadala, že si oddechla. "Takže na tom nejsi nějak zle."

"Zatím rozhodně ne," připustila Miriam. "Zeptej se mě znovu za šest měsíců. Ale obraťme list. Je tu něco, co bych pro tebe mohla udělat, když už jsem tady?"

"Dala bych si nějaký dobrý silný drink." Iris se zasmála. "Ale ne, se mnou si starosti nedělej. Ta moje nemoc prostě přichází a odchází - dalších pár týdnů a budu zase chodit." Ukázala na lehké hliníkové chodítko vedle svého pojízdného křesla. "Teď hodně odpočívám, a když sem Marge zajde dvakrát denně, tak mi nic nechybí. Snad jen nuda mě ubíjí. Taky jsem v poslední době dost uklízela a třídila různé věci, obracela naruby zaprášené staré kouty, víš? Kdyby přece jen došlo na ten prodej."

"Hmm, a objevila jsi něco zajímavého?"

"Spoustu prachu. Ale přece jen," pokračovala po chvíli. "Mám tu pár věcí, které bych ti ráda předala."

"Věci." Miriam na okamžik vůbec nedokázala soustředit pozornost na to, co jí matka říká. Bylo toho na ni příliš. Přišla o práci, a pak, téhož dne, s ní chtěla její matka hovořit o prodeji svého domu. "Omlouvám se, ale dnes mi to nějak nemyslí."

"To vidím -" přitakala Iris. "Nic si z toho nedělej, děvče! Většina lidí by z toho byla na tvém místě v šoku. Já vím, že to ode mě není moc ohleduplné, jenže na ty věci pořád myslím. Jde o něco, o čem by ses měla dozvědět co nejdřív. Částečně proto, že už jsi velká holka, a také proto, že ty věci patří tobě - snad bys pro ně mohla najít nějaké využití. Věci, na které by stálo za to se podívat."

Miriam se musela tvářit velice zmateně, protože Iris se na ni povzbudivě usmála. "Neměj strach, jde o alba s fotografiemi, zbytečnosti jako rodné listy Morrisovy rodiny, můj starý pas, úmrtní listy mých rodičů, papíry od tvé adopce. Taky pár věcí vztahujících se k tvé pravé matce."

Miriam zavrtěla hlavou. "Papíry od mé adopce - na co by mi byly? To je stará záležitost, a ty jsi jediná máma, kterou jsem kdy měla." Nahněvaně se na Iris podívala. "Já jsem ti nedovolila odstrkovat mě od sebe!"

"A kdo říkal, že tě odstrkuji? Jenom jsem si říkala, že by bylo škoda promarnit tuhle příležitost, kdyby se ti někdy náhodou zachtělo pokusit se vypátrat svoje kořeny. Ty věci patří tobě, a myslím si, že už je nejvyšší čas, aby sis je vzala. Taky jsem si schovávala novinové výstřižky. Ve své době to docela vzbudilo pozdivžení." Miriam protáhla tvář.

"Já vím, že tě to nezajímá," řekla Iris smířlivě. "Přesto si to vezmi. Je to všechno v krabici."

"V krabici?"

"V růžovozelené krabici od bot. Leží na druhé polici v pracovně tvého otce nahoře. Prokaž mi tu službu a přines ji dolů,

ano?"

"Že jsi to ty."

Miriam našla krabici docela snadno. Rachotilo to v ní, když ji vzala a nesla ji dolů do obývacího pokoje, a byla cítit kuličkami proti molům. Iris si mezitím znovu vzala svoje háčkování, utahovala uzlíky se zanícenou koncentrací. "Doktor Hare mi řekl, že na tom mám pracovat," řekla, aniž vzhledla. "Napomáhá to zachování koordinace mezi rukama a očima." "Vidím." Miriam položila krabici na pohovku. "Co to bude?"

"Háčkovaný obal na láhev." Iris při Miriamině vyprsknutí obranně vzhledla. "Neměla by ses smát! V tomhle bláznivém, naruby obráceném světě musíme čerpat každodenní potěšení z bláznivých, naruby obrácených věcí."

"Ty a táta." Miriam mávla rukou. "Oba blázniví, naruby obrácení lidičky."

"Krvácející srdce, chceš říct," poznamenala Iris tiše. "Lidé, co odmítají uzavřít svůj život do škatulky, lidé, kteří jej žijí naplno, kteří -" rozhlédla se kolem - "dopadnou tak, že nemilosrdně zestárnou." Popotáhla. "Zastav mě, než se zase utopím ve vzpomínkách. Otevři tu krabici!"

Miriam poslechla. Krabice byla plná zažloutlých, pečlivě složených novinových výstřížků a starých fotokopii novinových článků. Zbytek obsahu tvořil papírový sáček a nějaké doklady. "V tom sáčku byly věci, které našla policie u tvé matky," vysvětlovala Iris. "Osobní věci. Šaty si museli nechat jako důkaz, ale nikdo se o ně nikdy nepřihlásil, a po nějakém čase předali ty věci do úschovy Morrisovi. Je tam medailonek po tvé matce - myslím, že by sis jej měla schovat na bezpečném místě, pravděpodobně je docela cenný. Ty výstřížky - byla to hrozná věc. Hrozná."

Miriam rozložila nejhořejší novinový výstřížek; mírně jí šustil v prstech stářím, když jej četla: NEZNÁMÁ ŽENA NALEZENA POBODANÁ, DÍTĚ SVĚŘENO DO OPATROVNICKÉ PÉČE.

Probudilo to v ní ty nejrozporuplnější pocity. Samozřejmě o tom věděla již mnoho let, jenže tohle bylo jako poprvé nahlédnout do historické knihy, kde je vše zapsáno černě na bílém. "Oni stále nevědí, kdo byla?" zeptala se nevěřicně.

"Proč by měli?" Iris se na ni zkoumavě podívala. "Někdy mohou případ znovu otevřít, když se objeví nějaký nový důkaz, nebo by mohli provést testy DNA, jenže po třiceti dvou letech se většina svědků buď odstěhovala, nebo zemřela. Policejní důstojníci, kteří měli ten případ tehdy na starosti, jsou již v důchodu. Pravděpodobně se nestane nic, pokud by se ovšem neobjevilo nějaké nové vodítko. Dejme tomu, kdyby našli další tělo, nebo by se někdo po všech těch letech přiznal. Byla to jen jedna z těch strašlivých nehod, co se lidem někdy stávají. Jedinou neobvyklou věcí jsi na tom byla ty." Láskyplně se na ni podívala.

"Proč dovolili dvěma radikálům, jednomu z nich přistěhovaleckého původu a oběma protestujícím proti válce a podobným věcem adoptovat dítě -" Miriam zavrtěla hlavou. Pak se usmála. "Mysleli si, že vás to třeba zpomalí nebo tak nějak?"

"To je docela možné. Jenže já si nepamatuji, že by se zajímali o naše politické přesvědčení, když jsme přišli do adopční kanceláře - v těch dnech bylo mnohem snazší osvojit si dítě. Na naše zázemí se nijak zvlášť nevyptávali, vlastně je zajímalo hlavně to, jestli jsme manželé. Mimochodem, ty novinové články jsme si tehdy nevystříhli. Morris je koupil až později jako kopie z archivu s nekrology."

"Hmm." Miriam položila výstřížek na místo, dala víko zpátky na krabici a chvíli se na ni dívala. "Stará historie."

"Víš, kdyby ses tím chtěla zabývat -" Iris si ji zase měřila tím svým pohledem, pátravým a tvrdým, takovým, jaký se Miriam pokoušela nasadit pokaždé, když ji čekalo interview s obtížným klientem - "vsadím se, že novinářka s tvými zkušenostmi by si vedla lépe než nějaký zaneprázdňený policista konající svou rutinní práci. Nemyslíš?"

"Myslím si, že bych spíš měla pomoci své opravdové matce vymyslet, co má dělat, aby se nezbláznila od dlouhého sezení, než na tom bude zase lépe," odpověděla Miriam nenuceně.

"Jsou tu důležitější věci, kterými se teď musím zabývat, jako třeba jestli už nemáš moc vystydlý čaj a jestli jsou v kuchyni nějaké sušenky. Co kdybychom nechaly vrtání v mrtvé minulosti na jindy?"

RŮŽOVÉ PANTOFLE

Miriam odjížděla pomalu, roztěkaně, nepřítomně si přikyvovala do rytmu se svištěním stěračů na čelním skle. Dopravní situace byla stejně špatná jako obvykle, ale Miriam jako by dění kolem sebe ani nevnímala.

Konečně přijela ke svému domu, zaparkovala, shrbila ramena proti dešti a pospíchala k domovním dveřím. Jako obvykle se jí zamotaly klíče. Proč se mi tohle musí stát vždycky, když pospíchám? rozčilovala se. Uvnitř ze sebe v chůzi setřásla plášť a sako jako čerstvě vylihnutá můra svlékající se ze svého promočeného zápotku, pověsila je na ramena něměho sluhu, pak hodila svůj batoh a mokrou lepenkovou krabici na starý telefonní stolek a sklonila se, aby si rozeplula boty. Osvobozená ze sevření kůže se její chodidla rozkošnický uvolnila, když jimi vklouzla do páru obnošených růžových pantoflí. Pak si všimla světlýka blikajícího na záznamníku. "Máš nové zprávy," zazpívala si pro sebe, tak trochu bláznivá úlevou, že je konečně doma. "Kašli na ně." Zamířila do kuchyně, aby zapnula kávovar, nalila si šálek a odnesla si jej do svého doupěte.

Její "doupě" bývalo v tomto předměstském domě jídelnou, obdélníkový prostor spojený s obývacím pokojem klenutým průchodem a s kuchyní servírovacím okénkem. Nyní to byla přečpaná pracovna, jejíž dvě stěny se dusily policemi s knihami a místo u té třetí zabíral obrovský věkovitý psací stůl. Ve zbývajících zdi byla zasazená francouzská okna vedoucí na zadní terasu. Déšť maloval na okenních tabulích krivolaké slimáčí stezičky, bubnoval do hlíny napůl zapuštěných venkovních keramických květináčů. Miriam položila hrnek s kávou doprostřed hromady věcí, které se nakupily na jejím stole, a zamračila se. "Tady je ale nepořádek," řekla si nahlas nevěřicně. "Jak je sakra možné, že se mi tu nahromadilo tolik věcí?"

Chvíli je všechny zachmuřeně pozorovala. "Tak tohle by nešlo," řekla nakonec. "Slyšíte mě?" Nejrůznější papíry a hromady serepetiček umíněně odmítaly srovnat se samy, a tak se na ně nakonec vrhla, roztřídila dopisy do hromádek,

prohlédla si dosud neotevřenou poštu a vyhodila reklamní letáky, srovnala účty a složenky. Ukázalo se, že psací stůl je zamořen téměř devítiměsíčními resty, a jeho úklid jí nabídl vítané rozptýlení. Aspoň se nemusela zabývat svými prožitky z práce. Když se na stole nakonec přece jen objevil čistý povrch - kolečka od hrnků s kávou vyčistila kuchyňským čisticím - vrhla se se stejnou vervou na e-mail. To jí trvalo o něco déle, a než zkontrolovala všechno, co měla ve schránce, děšť bušící do okenních tabulí již padal z tmavnoucí oblohy. Snášela se noc.

Když všechno vypadalo jakž takž v pořádku a uklizené, vzpomněla si na další věc. Prošla pokojem do chodby a vzala tam růžovozelenou lepenkovou krabici. Protáhla obličej a položila ji na desku psacího stolu. Když zvedla víko, vyřinuly se zpod něj papíry. A taky něco s klapnutím dopadlo na podlahu a o kousek to poodjelo. "Jejda."

Byl to papírový sáček. Něco v něm bylo, tvrdé, malé a studené, a právě tíha toho předmětu způsobila, že se sáček svezl přes okraj stolu. Miriam se pár vteřin rozhlížela, pak se sehnula a vítězoslavně položila sáček i s jeho obsahem vedle hromádky zažloutlých novinových výstřížků, starých fotokopii a smetanově zbarvených dokumentů. Jedním z nich byl rodný list - ne, vlastně ne rodný list, ale takový ten papír, který se vyplňuje místo rodného listu, když nejsou známy všechny potřebné detaily. Dítě neznámého jména, přibližně šest týdnů staré, váha bla, bla, barva očí zelená, pohlaví ženské, rodiče neznámí... Miriam měla na okamžik pocit, jako by hleděla z velmi velké dálky do hlubokého temného tunelu.

Aniž se podívala na předmět v papírovém sáčku, procházela si papíry a třídila je do dvou hromádek. Novinové výstřížky a úřední listiny. Výstřížky byly většinou fotokopie. Vyprávěly jednoduchý - i když poněkud tajuplný - příběh, který znala od svých čtyř let. Pobodání v parku. Mladá žena - evidentně hippie nebo možná cikánka, soudě podle jejího zvláštního oblečení - nalezena mrtvá na okraji malého lesíka. Jako příčina smrti byla uvedena masivní ztráta krve z hlubokých bodných ran na zádech a levém rameni, způsobených nějakým druhem sečné zbraně, možná mačetou. Už to na tom bylo dost neobvyklé. Ještě neobvyklejším celý ten případ činila přítomnost šestitýdenního dítěte naříkajícího jako o život opodál. Nějaká postarší žena, která tam venčila svého psa, zavolala policii. Už jen tohle bylo jako zázrak. Miriam věděla, že konec toho příběhu spočívá někde v utěšující náruči Morrisa a Iris Becksteinových. Snažila se ze všech sil, aby vytěsnila tento záhadný krvavý začátek svého života ze své mysli. Nechtěla být dítě někoho jiného. Měla svoje vlastní dokonale dobré rodiče, a všeobecné mínění, že krev je hustější než voda, a že příbuzenská pouta mají větší váhu než láskyplná výchova, v ní jen probouzelo hořkost. Z Irisina vlastního života čerpala jiné ponaučení - jako jediné dítě židovských uprchlíků za holocaustu poslané po válce do rodiny v nepřátelsky naladěném anglickém městečku ve dvaceti letech emigrovala, a jakmile se setkala s Morrisem a provdala se za něho, ani jedinkrát se neotočila nazpět.

Nakonec přece jen vysypala obsah papírového sáčku. Byl to čockovitě tvarovaný stříbrný medailon na tenkém řetízku. Odřený a matný stářím. Na jeho povrchu bylo vyryté cosi na způsob erbovního znaku: štít a jakási zvířata. Vypadalo to jako odněkud z bazaru. Tak o tomhle si máma myslí, že to je cenné? divila se v duchu. Pod poutkem řetízku bylo něco jako západka. "Co to...?"

Otevřela jej.

Namísto milenecké fotografie, kterou očekávala, byl uvnitř jakýsi spleťtý motiv potažený pestrobarevnou glazurou. Křivky v barvě hutného okru se svíjely v klíčcích a prostupovaly se navzájem, vinuly se nad a pod větévkou tyrkysové barvy. Podklad byl stříbrný a celé to bylo mnohem lesklejší a zářivější, než by hádala podle omšelé vnější strany medailonu.

Povzddechla si a opřela se ve své opotřebované kancelářské židli. "Nu, takže z tohoto se taky nic nedozvím," řekla novinovým výstřížkům zamračeně. Žádná fotografie její matky ani dávno ztraceného otce. Jen jakýsi laciný medailon s divným smaltovaným motivem uvnitř.

Podívala se na něj důkladněji. Motiv vlastně vypadal tak trochu keltsky. Zdálo se, že pravá půlka je duplikátem levé. Sjela po něm prstem z horní levé strany na dolní pravou - ano, je to jako zrcadlový odraz.

Proč u sebe nosila její matka tuhle věc? Co to pro ni znamenalo? (Modrý oblouk se spojoval pod dvěma navzájem propletenými zelenými závitě.) Co její matka viděla, když se na medailon dívala? Byla to snad nějaká meditační pomůcka? Nebo jen pěkný obrázek? Rozhodně to nebyl žádný erb.

Miriam se naklonila ještě víc dozadu. Zvedla medailon, rozhoupala si jej před očima, nechala světlo z knihovny za sebou chytat stříbrné odlesky. Kapičky oslnivého modrobílého žáru jako by obkreslovaly cestičku kolem středu motivu. Miriam přimhouřila oči a najednou měla pocit, jako by se jí ježily vlasy na hlavě. Zvuk vlastního srdce v uších byl nesnesitelně hlasitý. Cítila pach pálicího se toastu a ten neskutečný smaltovaný propletenec před jejíma očima se choval jako nějaký druh stereo-isogramu formujícího se ze vzduchu, snažícího se obrátit jí hlavu naruby -

Pak se staly tři věci zároveň. Přepadl ji náhlý záchvěv nevolnosti, zhasla žárovka, a její židle se překotila dozadu.

"Au! Ztraceně!" Něco udeřilo Miriam do boku a ohnulo ji to vpůli, ale to už spadla na zem a překulila se, přitáhla si ruce k obličejí, aby si jej ochránila. Do břicha ji zasáhla bolestivá křeč, která jí navodila pocit, jako by měla každou chvíli umřít, a opěrka židle se otočila dokola a udeřila ji do dolní části zad. Kolena měla najednou mokrá a všechna světla zhasla. "Sakra!" Hlava jako by se jí měla rozskočit, srdeční tep jí bušil uvnitř lebky jako sbíječka a žaludek se jí svíjel. Náhlý záchvěv strachu: Tohle nemůže být migréna. Nástup byl příliš rychlý. Zhoubná hypertenze? Silné nucení na zvracení přece jen začalo po chvíli polevovat. Miriam ležela nehybně celou minutu, čekala, až se její žaludek vzpamatuje a světla se opět rozsvítí. Ježíši, mám snad mozkové aneurysma? Sevrěla medailon tak prudce, až hrozilo, že si zraní pravou dlaň. Opatrně se pokusila zahýbat rukama a nohama: Zdálo se, že všechno funguje, jak má, a Miriam se podařilo opatrně si vydechnout úlevou. Nakonec, když si byla jistá, že jsou její útroby v pořádku, zvedla se na kolena a uviděla

-
Stromy.

Samé stromy.

Stromy ve své pracovně.

Kam se poděly stěny?

Potom si tu příští strašlivou minutu nikdy nedokázala znovu vybavit. Byla tma, samozřejmě, ale ne úplná. Miriam byla kdesi na zalesněném svahu porostlém břízami, jilmy a dalšími známými stromy zlověstně vyrýsovanými v šerém světle soumraku. Půda byla suchá a její židle absurdně ležela v křovinaté houštině nedaleko kmene vzrostlého javoru. Když se Miriam rozhlédla kolem, neviděla ani památky po svém domě, ani po okolních domech nebo po světélkách podél silnice. Došlo snad k totálnímu výpadku proudu? podivila se zmateně. Byla jsem ve spánku náměsíčná či co?

Mátožně se postavila, pantofle jí uklouzly na podestýlce z listí a suché trávy. Zachvěla se. Byla tam zima - ne úplně taková, jako bývá v zimě, ale až příliš chladno, než aby tam mohla jen tak chodit v kalhotách, tenkém roláku a domácích trepkách. A -

"Kde to sakra jsem?" zeptala se prázdné oblohy. "Co se to děje?" V tu chvíli jí došla ironie její situace a Miriam se začala hihňat, vyděšená, nervózní a polomrtvá strachy, že nedokáže přestat. Otočila se na místě, snažila se uvidět cokoli, co tam bylo k vidění. Lesní idyla za soumraku, zátiší s pomatenou novinářkou a polámanou kancelářskou židlí. Větvemi nad její hlavou zašramotil poryv větru, shodil na ni mrazivou spršku vypasených kapek. Pár jich přistálo Miriam na ramenou a obličej, rozechvěly ji.

Vzduch byl čerstvý - až příliš čerstvý. A nebyl tam slyšet žádný podprahový hukot velkého města, hluk, který ve skutečnosti nikdy zcela neodezníval. Takové ticho nebývalo ani na venkově - a opravdu, když se zastavila a chvíli naslouchala, zjistila, že naprosté ticho tam není; slyšela v prohlubujícím se soumraku vzdálené ptačí cvrlikání. Zhluboka se nadechla, pak ještě jednou. Přinutila se strčit ruku s medailonem do kapsy na boku a upustit tu věc. Chvilí v kapse posedle šmátala, tiše sténala bolestí, kterou pociťovala v hlavě. Žádné díry tam nemám, pomyslela si nepřítomně. Jednou nosila kalhoty podobné těmhle, kde jí drobné mince v kapse vyhlodaly díru do podšívky a nakonec se vysypaly na zema způsobily neuvěřitelnou spoušť.

Pomyšlení, že by medailon ztratila, ji z nějakého důvodu naplňovalo zděšením.

Vzhlédla. Vycházely první večerní hvězdy a obloha byla téměř bezmračná. Bude studená noc.

"Takže," zamumlala si pro sebe. "Nejsi doma. Au. Příšerně tě bolí hlava, a nemyslíš si, že bys usnula na židli, třebaže jsi na ní byla, když ses dostala sem." Rozhlédla se kolem sebe v divoké předtuše. Nikdy se jí nelíbily romány, které Ben příležitostně četl, ale viděla dost brakových televizních seriálů, aby ji napadlo, co se možná děje. Zóna soumraku, Věšte nevěřte a podobné. "Takže: Nevím, kde nebo kdy jsem, ale toto není můj domov. Budu tady stát a doufat, že se automaticky přenesu zpátky do své vlastní kuchyně... nebo co? Způsobil to ten medailon, o tom není pochyb. Mám se na něj znovu podívat, abych se dostala zpátky?"

Nervózně zašmátala rukou v kapse, sevřela prsty kolem teplého kovu. Začalo se jí dýchat volněji. "Výborně."

Jenom nervy, pomyslela si. Sama v lese za noci - co tady žije? Medvědi? Pupy? Mohlo tam být cokoli, prostě cokoli.

Taky by byl docela dobrý vtip, kdyby se vydala na průzkum a šlápla přitom na chřestýše. Ačkoli v tomhle počasí...

"Raději bych měla jít domů," zamumlala si pro sebe a už chtěla vytáhnout medailon z kapsy, když uviděla v dálce jiskřičku světla.

Byla dezorientovaná, unavená, měla za sebou opravdu špatný den a nějaký šprýmovně naladěný pán všehomíra jí hodil kouzelný amulet, aby se přesvědčil, co s ním udělá. To bylo jediné vysvětlení, které jí později dávalo smysl.

Duševně zdravá Miriam by se posadila a analyzovala by svoje možnosti, pak by si dala dohromady plán akce. Jenže tohle nebyla duševně zdravá Miriam, kdo spatřil jiskřičky oranžového světla a bezhlavě k nim zamířil mezi stromy dolů po svahu.

Světla. Řinčení, jakoby řetězů, dusot kopyt, klinkavé zvuky - a tiché hlasy. Vypotácela se na cestu - nijak širokou, spíš jen turistickou stezku, jejíž povrch byl rozrytý a blátivý. Světla! Vyšla se k nim, k mužům na koních sjíždějících po stezce jejím směrem, s lucernou, kterou držel na dlouhém bidle ten, co jel úplně vpředu. Šeré světlo se odráželo od kovu, přilbice a hrudního plátu, jako by na sobě měl nějaký středověký muzejní exponát. Kdosi zavolal něco, co znělo jako: "Kudrna!" A vida, jede ke mně, pomyslela si omámeně. Co to drží -

S útroby proměněnými čírou hrůzou v tekutinu se otočila a dala se do běhu, provázená suchým praskavým zvukem palby z pušky, opakovaným v krátkých intervalech směřovaných do noci. Neviditelné prsty rvaly za větve nad její hlavou, zatímco za sebou slyšela hlasy zvednuté v pokřik a halekání. Nízké větve ji škrábaly do obličeje, ale nevěnovala jim pozornost, dál utíkala jako o život, lapala po dechu a plakala, vzhůru do svahu směrem od stezky. Další třeskot, další střelba - bylo jí překvapivě málo, ale jí to připadalo až příliš mnoho. Narazila do kmene stromu, vyrazila si dech a upadla na zem. Mozek jí rachotil v hlavě jako suché hrášky v lusku. Rychleji, než by byla věřila, že je možné, se znovu zvedla a dál bez dechu klopýtal do noci a modlila se o záchranu.

Nakonec se zastavila. Někde po cestě ztratila pantofle. Tvář a žebra měla v jednom ohni, v hlavě jí bolestně bušilo, a stěží mohla dýchat. Už za sebou ale neslyšela zvuky pronásledování. Její pokožka byla podivně napjatá a všechno bylo až příliš studené. Jakmile se zastavila, ohnula se vpůli a poddala se náporu kašle, prodlužovaného zoufalými pokusy utlumit ho. Hrudník jí pálil jako výheň. Ach bože, jakýkoli bože, či kdokoli jsi mě to sem dal, chci jen, abys věděl, že tě nenávidím!

Napřímila se. Někde vysoko nad její hlavou si povzdechl vítr. Pokožka jí pálila právě prožitým strachem z pronásledování. Musím se dostat domů, uvědomila si. To už jí ale začala naskakovat husí kůže z jiného strachu - ze strachu, že by se mohla mýlit, že to vůbec nebyl medailon, co ji sem dostalo, že neexistuje způsob, jak se dostat zpátky, a že tu uvízne navěky -

Když medailon otevřela, jeho pravá polovina se mihotala podivným světlem. Byly to jakési droboučké zářivé body, ne světélkování jako u digitálního budíku ani bioluminiscence plastových svítilen, které byly tak populární rok či dva, ale intenzivní modrobílá záře jako od miniaturní hvězdy. Miriam si ztěžka povzdechla, snažila se upnout na motiv celou

svou myslí, ale po chvíli si uvědomila, že si tím pouze způsobuje o to větší bolest hlavy. "Co jsem udělala, abych to přiměla fungovat?" naříkala tiše, zmatená, zničená a stále vystrašenější. "Když se to mohlo podařit jí -" Ano. Přesně to dělala. Pouze se uvolnila, meditovala. Říkala si, co v medailonu asi viděla její matka. Miriam zaťala zuby. Jak si má navodit pocit nezaujaté zvědavosti? Tady, v divokém lese za noci, s cizinci střílejícími po ní ve tmě? Jak - přimhouřila oči. Bolest hlavy. Kdybych to dokázala nějak obejít, mohla bych - Světelné tečky na okamžik vzplanuly v nádhernou záři. Miriam přepadla dopředu, uviděla oranžovou záplavu pouličních lamp osvětlujících dokonale posečený trávník. Pak se jí začal bouřit žaludek, a tentokrát už to nedokázala udržet. Jedině, čeho byla schopná, bylo nezadusit se mezi jednotlivými náporů zvracení. Vnitřnosti jako by jí nahradil svíjející se had, a celým tělem jí projížděly tak bolestivé křeče, až si začala dělat starosti, že jí to roztrhne jícen. Zvuk zpomalujícího automobilu - pak jeho zrychlování, když řidič uviděl, jak zvrací. Výkřik z okna, nesrozumitelný, něco jako: "Hnusná ožralá štětka!" Něco s rachotem dopadlo na silnici. Miriam se o to nestarala. Vlhko a chlad ji sevřely mrazivými prsty, ale ani o to se nestarala: Byla zpátky v civilizaci, daleko od strašlivých stromů a pronásledovatelů. Odpočala se z předního trávníku cizího domu a ucítila pod bosýma nohama tvrdý asfalt, kamínky zarývající se jí do chodidel. Podle nápisu u silnice poznala, že je v místech, kde to zná. V jedné z dalších vedlejších ulic odbočujících z Grafton Road, do které vedla také ulice, v níž bydlela. Nacházela se necelé půl míle od svého domu. Kap. Vzhledla. Kap. Začalo znovu pršet, dešťové kapky jí stékaly po rozbolavělém obličejí. Šaty měla plné skvrn a špinavé od bláta a zvratků, nohy podrápané a bolestivé na dotek. Domů. To byl prvořadý rozkaz. Klad' jednu nohu před druhou, říkala sama sobě skrze ohlušující bušení v lebce. Hlava ji bolela a svět se kolem ní točil. O nekonečný čas - možná deset minut, možná půl hodiny - později, uviděla mezi kapkami deště známý pohled. Promočená na kůži a chvějící se chladem si nicméně připadala jako v peci. Její domov jako by se vlnil jako optický přelud v poušti, když se na něj podívala. A objevila další problém - vyšla ven bez klíčů! Já hloupá, na co jsem jen myslela? podivila se nepřítomně. Na nic jiného než na ten medailon, pomyslela si a pevně si omotala jeho řetízek kolem pravého ukazováčku.

Kůlna, zašepstal jí zbytek zdravého rozumu odkudsi zezadu v její hlavě.

Ach ano, kůlna.

Klopýtala kolem boční strany svého domu, kolem úzkého zeleného pažitů, který se vydával za dvůr, až k zahradní kůlně vzadu. Byla zamčená na zámek, ale malé postranní okénko nebylo ve skutečnosti napevno zavřené, a stačilo, když za něj člověk správně zatáhl a otevřelo se ven. Vyžádalo si to od ní tři pokusy a půl nehtu - dešť okno zdeformoval -, ale jakmile bylo otevřené, mohla strčit ruku dovnitř a zašmátrat po věšáčku s klíčem visícím na háčku. Popadla klíč, odemkla visací zámek - odhodila jej ledabytě na trávník - a našla - přilepený páskou ke spodní straně pracovní lavice, náhradní klíč k francouzským dveřím.

Byla doma.

ROZHODNUTÍ

Nějak se jí podařilo najít cestu nahoru po schodech. Aspoň tak usoudila, když se probudila natažená na své posteli, s mrznoucími chodidly a horkou, potem zbrocenou kůží, zatímco jí četa dělníků s krumpáči překopávala hlavu. A probudila se pouze díky nutkání na malou stranu, které jí odvedlo stále napůl spící do koupelny, kde rozsvítila všechna světla, zavřela za sebou zástrčku na dveřích, použila toaletu, a začala pátrat kolem po advilu, který by jí pomohl potlačit příznaky kocoviny. "Potřebuješ pořádnou sprchu," řekla si zachmuřeně a snažila se ignorovat hromadu špinavého páchnoucího oblečení na podlaze, které se mísilo s ručníky, co kolem sebe rozsypala minulou noc. Nahá v jasné osvětlené růžové a chromované koupelně otočila kohoutky, posadila se na kraj vany a snažila se přijít na to, jak se prodrat náporům deprese a bolesti.

"Jsi velká holka," řekla vroucímu vodopádu, který se řinul do vany. "Velké holky se nenechají jen tak vyvést z míry maličkostmi," řekla sama sobě. Jako třeba ztrátou zaměstnání. "Velké holky si dokáží poradit s rozvodem. Velké holky si dokáží poradit s otěhotněním, zatímco stále ještě studují, dají své dítě k adopci, dokončí medicínu, přeškolí se na jinou kariéru, když se jim nelíbí možnosti, co se jim nabízejí. Velké holky si poradí se sňatkem za svého nejlepšího kamaráda, jen aby pak zjistily, že ten spí s jejich nejlepší kamarádkou. Velké holky přimějí výkonné ředitele nadělat si do kalhot, když jim přijdou položit svůj seznam otázek. Hned tak se nezblázní a nemyslí si, že se toulají za deště po lesích, kde po nich stílejí ze samopalů rytíři ve zbroji a na koních." Popotáhla, slzy na krajíčku.

Do hlavy se jí vetřela první rozumná myšlenka: Začínám propadat depresi a to není dobré. Rychle za ní následovala druhá: Kde mám pěnu do vany? Pěna do vany byla skvělá. Pěna do vany byl dobrý nápad. Miriam se nelíbilo libovat si v sebelibosti, třebaže právě teď jí to připadalo téměř stejně lákavé jako horká sprcha. Zvedla se a začala hledat pěnu do koupele. Nakonec našla lahvičku v odpadkovém koši, téměř - ale ne úplně - prázdnou. Podržela ji pod kohoutkem a nechala vodu vymýt poslední zbytky gelu, pěničeho a vířícího kolem jejích chodidel.

Deprese by byla dokonale rozumnou reakcí na ztrátu zaměstnání, pomyslela si, pokud by to byla ve skutečnosti moje chyba, jenže nebyla. Položila se na záda do provoněné vody a vdechovala páru. Ovšem abych se zbláznila? To si nemyslím. V životě už si prošla špatnými časy. Nejdřív to bylo neplánované těhotenství s Benem, během jejího třetího roku na medicínu, kdy byla příliš mladá a bylo to na ni příliš brzy. Stále ještě by nedokázala plně zformulovat své důvody, proč nešla na potrat; možná kdyby ta ženská v psychologické poradně pro studenty automaticky nepředpokládala, že... jenže Miriam nikdy nebyla taková, aby dělala to, co od ní každý očekával, a také si byla jistá - možná až příliš - svým vztahem s Benem. Proto ta adopce. A pak, o pár let později, když se vzali, to taky nebyla zrovna nejchytřejší věc, co kdy udělala. Když se na to zpětně dívala s chladnou hlavou, viděla, že to byla reakce na vztah již na pokraji rozpadu, takový ten druh, co mohl skončit jen v slzách. Tohle všechno ale přestála, aniž by se zbláznila nebo

dokonce jen pocítovala něco na způsob zhroucení. Železné nervy, to jsem já. Ovšem tohle - to, že klopýtala kdesi po lese, stříleli na ni, viděla rytíře, chlapíka v brnění, s M-16 či co to bylo - to bylo děsivé. Je načase podívat se pravdě do očí. "Jsem blázen?" zeptala se toaletní mísy.

Nu, ať už jde o cokoli, není to nic, co by se dalo klasifikovat podle psychiatrického diagnostického manuálu. Miriam pátrala v paměti po desítky let starých klinických přednáškách. V žádném případě se nejednalo o schizofrenii. Neodpovídal tomu žádný z příznaků, a také neslyšela hlasy, a lidé jí nepřipadali divní. Byl to prostě jen jediný incident, ke kterému došlo zničehonic, velmi živý, realistický jako -

Podívala se na svoje špinavé kalhoty a rolák. "Ta židle," zamumlala. "Jestli chybí moje židle, tak se to stalo doopravdy. Nebo se přinejmenším něco stalo."

Ač to bylo paradoxní, myšlenka na ztracenou židli jí poskytla něco konkrétního, na co se mohla upnout. Ještě mokrá odklopýtala dolů po schodech. Její doupě bylo přesně v takovém stavu, jak jej opustila, až na to, že chyběla židle a u francouzských dveří byly blátivé otisky. Klekla si a pozorně prohlížela podlahu za svým psacím stolem. Našla pár knih shozených z police za židli, když spadla, ale jinak žádnou známku ničeho neobvyklého. "Takže to byla pravda!"

Zarazila se, rychle se otočila a rozběhla se po schodech do koupelny, obličej zkřivený bolestí. Ten medailon! Byl v kapse jejích kalhot. Zamračila se na něj a opatrně jej položila na polici nad umývadlem, kam na něj viděla, pak si vlezla do vany. Nezbláznila jsem se, pomyslela si, když konečně ležela v horké vodě. Bylo to skutečné.

Když o hodinu později vylezla, cítila se mnohem lépe. S umytými vlasy ošetřenými kondicionérem, nehty pečlivě ostříhanými a zbavenými zbytků včerejšího laku, s nohama mírně svědicíma po oholení a pokožkou růžovou po peelingu, se cítila čistá, jako by se jí podařilo sloupat ze sebe všechny vrstvy špíny a paranoie, co se na ni nalepily během dne. Bylo teprve poledne, a tak se znovu oblékla: staré triko, džínsy, které už zažily lepší časy, a obnošené tenisky.

Bolest hlavy a zimomřeni pomalu ustupovaly, stejně jako letargie. Pomalu sešla po schodech a naházela špinavé oblečení do pračky. Pak si nalila sklenici pomerančového džusu a podařilo se jí dostat do sebe jednu z cereálních tyčinek, které měla doma pro případ nouze. To jí přivodilo na mysl další věci, a jakmile dojedla, sešla po schodech, aby se rozhlédla v příšeří sklepa.

Sklep byl velká obdélníková místnost pod přízemními prostory domu. Kotel ústředního topení stojící u jedné ze zdí na ni přízračně zaburácel. Ben jí tam nechal spoustu krámů, její rodiče jí taky předali nemálo svých věcí, a celá jedna stěna byla obložená kovovými policemi, kam všechny předměty vtěsnila.

Byla mezi nimi i krabice přeplněná starým šatstvem, které měla v úmyslu odnést do charitativního obchodu; ne její svatební šaty - které odnesla již během onoho hněvivého měsíce, kdy požádala o rozvod -, ale obyčejné oblečení, příliš nedůležité, než aby na něj mohla mít vztek. A byl tam i starý vak plný golfových holí s matnými chromovanými hlavicemi potečkovánými rzí. Ben si pohrával s myšlenkou, že bude hrát golf, bral to jako způsob, jak vyšplhat o kousek výš na společenském žebříčku. Byla tam mrtvá sekačka na trávu, Benův staříčkový počítač - teď už pravděpodobně muzeální kousek - a u jedné zdi stála pracovní lavice se svérákem, pilkami, vrtačkou a dalšími nástroji k opracovávání dřeva a pod ní dávno zaschlá krvavá skvrna, památka na jeho neúspěšné pokusy stát se domácím kutilem. Úplně nahoře na polici byla brokovnice a krabice s náboji. Patřovala Morrisovi, jejímu otci. Změřila si ji pochybovačným pohledem. Pravděpodobně ji nikdo nepoužil od doby, co si ji táta koupil před desítkami let, kdy žil několik roků na západě, a to, co věděla o puškách, by se dalo napsat velice velkým písmem na jednu stranu poštovní známky, třebaže Morris trval na tom, že ji naučí, jak se zbraní zacházet. Vybavila se jí jakási moudrá slova z kurzu o metodách průmyslové špionáže, který jí zaplatili lidé z personálně-vzdělávacího oddělení Weathermana: Jste novináři. Žádný z vás není policista, žádný z vás by neměl dělat nic, kvůli čemu by stálo za to riskovat svůj život, takže byste se měli vyhýbat vyhrocování konfliktních situací. Zbraně mění jakoukoli konfliktní situaci v potenciálně smrtelnou. Takže je sakra netahejte do svého profesionálního života! "Pušku ne," přemítala. "Co ale ruční střelnou zbraň? Hmm." Především musím přestat mluvit sama se sebou, rozhodla se.

"Opravdu předpokládám, že mě budou pronásledovat až sem?" zeptala se rozbité ledničky, která na ni nechápavě zírala. "Nebo se mi to všechno jen zdálo?"

Zpátky nahoře vytáhla z psacího stolu svůj v kůži vázaný plánovací diář a nalila si další sklenici pomerančového džusu. Je načase začít si dělat starosti ohledně skutečného světa, pomyslela si. Šla zpátky do předsíně a zmáčkla tlačítko přehrávání na záznamníku. Byl plný vzkazů z předešlého dne.

"Miriam? Tady je Andy. Poslyš, jeden malý ptáček mi pověděl, co se včera stalo. Detaily sice neznám, ale chci, abys věděla, že kdybys potřebovala nějaké příležitostné zakázky, měla bys mi zavolat. Promluvíme si o tom, ano? Zatím se měj."

Andy byl redaktorem jednoho konkurenčního listu. V telefonním záznamníku zněl jeho hlas strnule a formálně, jako by to ani nebyl opravdový člověk. Přesto to v ní probudilo záchrnu štěstí, ba dokonce pocit čiré radosti, když ho slyšela. Někomu na ní záleželo, někomu, kdo nevěřil těm hnusným lžím, které o ní rozšířil Joe Dixon. Ten hajzl, řekla si Miriam, jen si na něho vzpomněla, a její úlevu vystřídal nový nápor vzteku.

Další vzkaz, od Paulette. Miriam ztuhla. "Miriam, zlato, musíme si promluvit. Nechci se hrabat v mrtvých záležitostech, ale je tu jedna věc, kterou si potřebuju ujasnit. Mohla bych se stavit?"

Zmáčkla tlačítko "pauza". Paulette zněla velice vyplašeně. Miriam měla v tu chvíli pocit, jako by jí někdo vychrstl na záda kbelík ledové vody. Tohle jsem zavinila já. To kvůli mně nás obě vyhodili, nařikala v duchu a kolena se jí měnila v rosol. Pak si pomyslela: Počkat! Já jsem přece nikoho nevyhodila! To v ní opět probudilo hněv, který ale její obavy nepřehlušil. Uvědomovala si, že dříve nebo později si bude muset s Paulie promluvit. Dříve nebo - Stiskla tlačítko "další vzkaz".

Těžké oddychování, pak: "Ty mrcho. Víme, kde bydlíš. Doslechli jsme se o tobě od našeho společného přítele Joea.

Nestrkej nos do věcí, do kterých ti nic není, nebo toho budeš zatraceně litovat -" cvak.

S vytřeštěnýma očima se otočila a podívala se přes rameno. Dvůr byl ale prázdný a přední dveře zamčené. "Syčáci," ulevila si. Jenže na záznamníku nebylo číslo volajícího a vzkaz samotný pravděpodobně nestačil k tomu, aby ospravedlnil zájem policie.

Především ne teď, když na ni Joeovi přísluhovači z Weathermanu začali házet bláto smyšlenými "důkazy": Mohli by z ní udělat dalšího Unabombera, kdyby chtěli. Na okamžik ji přemohl takový pocit rozhořčení, až se jí udělaly mžítka před očima. Přinutila sama sebe přestat lapat po dechu a znovu se posadit vedle zrádného, jedovatého telefonního záznamníku. "Vyhrožujete mi v mém vlastním domě? Jděte se vycpat."

Teprve nyní jí začínala docházet závažnost celé situace. "Raději si budu nechávat pod polštářem zbraň," řekla si tiše pro sebe. "Hajzlové." Cítila, jak se jí bezděčně zatínají pěsti. "Hajzlové." Vykopnout ji z práce a pošpinit její pověst jim nestačilo? Však ona jim ještě ukáže -

Po chvíli se uklidnila, alespoň natolik, aby byla schopná vyslechnout si poslední vzkaz na záznamníku, třebaže měla chvíli potíže přinutit sama sebe zmáčkout tlačítko. Tento vzkaz ale nebyla další výhrůžka - právě naopak. "Miriam, tady je Steve z Heroldu. Slyšel jsem, co se stalo. Zavolej mě."

Znovu zmáčkla tlačítko "pauza" a tentokrát se zamračila a napsala si v duchu poznámku. Steve nebyl upovídaný redaktor jako Andy; Steve vážil slova jako dolarové bankovky. A nekontaktoval by ji, pokud by to neznamenal nějakou práci, i kdyby jen na volné noze. Před rokem se ji snažil přetáhnout do svého listu, nabídl jí velké zvýšení platu a vyšší postavení. Když si provedla inventuru svých možností - a kam by s nimi mohla dospět - odmítla jeho nabídku. Nyní měla důvod litovat toho.

To byl poslední ze vzkazů, a tak zmáčkla tlačítko "vymazat", tak prudce, že si přitom málem zlomila prst. Dva redaktoři nabízející jí práci, bývalá kolegyně z kanceláře, která s ní chce přežvykovat nad mrtvolou - a cosi, co znělo jako výhrůžka zabitím. Tohle jen tak samo neodejde, uvědomila si. Věším v tom až po krk. Bodnutí viny: A po krk je v tom taky Paulie. Budu si s ní muset promluvit. Paprsek naděje: Na někoho, kdo je nezaměstnaný, mám docela dost pracovních hovorů. Závěr: Pokud si udržím duševní zdraví, měla bych být v pořádku.

Obývací pokoj byl nyní pohostinnější než její doupě bez židle; jeho velké francouzské dveře byly pomalované provazci deště snášejícího se z olověné oblohy. Miriam přešla místnost, zvažovala, že si rozdělá oheň v krbu, pak si místo toho lehla na pohovku. Kombinace strachu, hněvu a napětí z ní vysály většinu energie. Otevřela svůj plánovač, nalistovala prázdnou stránku a začala psát:

POTŘEBUJI PRÁCI

Zavolat Andymu a Stevovi. Sbírat veškeré příležitostné nabídky. Vybrat dvě stě dolarů. Dodržovat splátky hypotéky.

ZAČÍNÁM BLÁZNIT

Spíš ale ne. Není to schizofrenie. Neslyším hlasy, stěny se nerozpouštějí a nikdo na mě nemíří orbitálními lasery k ovládnutí mysli. Všechno je v pořádku, až na to, že jsem měla divné "okno" a ztratila se moje kancelářská židle.

PODSTRČIL MI NĚKDO NĚCO?

Nebud' hloupá: Kdo? Iris? Ona s Morrisem sice možná brali drogy, když byli mladší, ale mně by tohle neudělala. Joe Dixon je darebák s kriminálníckými styky, ale ten mi žádné pití nenabídl. A s kým jiným jsem se během minulého dne viděla? Kromě toho, takhle halucinogeny na člověka nepůsobí.

KOUZLO

To je taky pěkně hloupé, ale přinejmenším se to dá vyzkoušet.

Miriam s přimhouřenýma očima ohryzávala špičku svého pera. Tohle si vyžádá plánování, ale aspoň se začínalo zdát, jako by měla srovnané priority. Začala si psát pod sebe úkoly:

1. Zavolat Andymu do Globe. Pokusit se mu prodat pár článků.
2. Domluvit si schůzku se Stevem v Heroldu. Uvidíme, co bude chtít.
3. Navštívit Paulie. Podívat se, jak si vede. Přesvědčit se, jestli jsme schopné pokračovat ve vyšetřování, aniž bychom na sebe přitáhly pozornost, a jestli to můžeme říct Andymu nebo Stevovi. Co když na nás budou stejně hnusit? Uvědomit FBI?
4. Přesvědčit se, jestli se dá to - ať už je to cokoli -, co jsem udělala minulou noc, zopakovat. Získat důkazy, pak sehnat svědka. Pokud je to něco ve mně, vyhledat odbornou pomoc. Pokud to není ve mně...
5. Sepsat o tom příběh.

Toho odpoledne šla Miriam nakupovat. Bylo to, jak si aspoň říkala, něco na způsob terapie pomocí nákupní horečky. Na shánění zaměstnání zatím nemyslela, na to bude čas, až bude s jistotou vědět, zda se nějakým tajuplným nestandardním způsobem nemění v duševně nemocnou trosku. Byl říjen, ideální roční doba na turistický výšlap po lesích, jenže už začal podzim a počasí se mohlo při poklesu tlakové níže nad severním Atlantikem ošklivě pokazit. Rozsáhlé přípravy byly tudíž na místě. Nakonec se dopotácela domů pod tíhou turistických potřeb: stanu, větrovky, nové kotníkové obuvi, přenosného vaříče. Dostat to všechno domů veřejnou dopravou byla docela fuška, ale aspoň se přesvědčila, že je schopná putovat s těžkým nákladem.

O pár hodin později byla připravená. Už počtvrté se podívala na hodinky. Před hodinou si vzala dvě tablety

ibuprofenu, a inhibitor kyseliny propionové by už měl odvádět svou práci.

Utáhla si v pase popruh svého batohu a nervózně se protáhla. Zahradní kůlna byla přeplněná a tmavá a nezdálo se, že by tam bylo dost místa, aby se mohla otočit se svou turistickou výzbrojí a batohem na zádech. Dala jsem zpátky na místo záložní klíč? zeptala se sama sebe. Raději se tam ještě rychle podívala. Triviální myšlenky byly rozhodně lepší než ptát se sama sebe Jsem cvok?

Tak jo, jdeme na to.

Medailon. Držela jej v levé ruce. Pravou si poklepala na pravou boční kapsu. Pistole byla technicky ilegální - ale jak kdysi poznamenal Ben, raději mít co do činění s obviněním z nezákonného držení zbraně než se svým vlastním pohřbem. Nepříjemná vzpomínka na hlas mručící na ni ze záznamníku a na ozvěnu kulometné palby ve tmě ji přiměla na okamžik se zarazit. "Chci to doopravdy udělat?" zeptala se. Život byl dost komplikovaný sám o sobě.

Ale jo, k čertu! Protože buď jsem šílená, nebo byla moje matka zapletená do něčeho velkého. Do něčeho mnohem většího než multimilionové podvody s praním špinavých peněz v Proteome a Biphase. A jestli ji kvůli tomu zabili - Pocit přetrvávající křivdy ji pobízela. "Tak jo," řekla si. "Jdeme na to. Jdu hned za sebou." Ponuře se zasmála a otevřela medailon, naplň s očekáváním, že uvidí fotografii ženy, nebo malovanou miniaturu nebo něco jiného, co by jí řeklo, že potřebuje pomoc -

Barevný smaltovaný motiv jako by se chvíli snažil převrátit jí oči naruby, a pak tam najednou kůlna nebyla.

Miriam zalapala po dechu. Vzduch byl studený a v hlavě ji bolestně škusalo - ale ne tak hrozně jako posledně.

"Uf." Opatrně zastrčila medailon do levé kapsy, pak vytáhla svůj kapesní diktafon. "Začátek záznamu: středa, 16. října, 8 hodin večer. Je tady tma a teplota je zhruba o deset stupňů nižší... Ať už je to ,tady' sakra kdekoli." Pomalu se otočila dokola. Holé kostry stromů se kolem ní táhly do všech stran. Stála na svahu, ne moc prudkém, ale přece jen dost příkrém na to, aby to vysvětlovalo, proč uklouzla. "Žádná známka lidské přítomnosti. Buď se můžu jít podívat po své židli, nebo ne. Hmm, myslím, že raději nepůjdu."

Vzhlédla. Nad hlavou jí uháněla pod srpkem měsíce větrem hnaná mračna. Raději nerozsvítila baterku. V žádném případě na sebe nepřítahuj pozornost, připomněla si v duchu. Jen se rozhlédni kolem a vrať se domů...

"Jsem astronaut," zamumlala do svého diktafonu. Udělala krok dopředu, směrem ke vzrostlému jilmu, pak se ale zarazila, otočila se, klekla si a opatrně položila na podestýlku z listí starý hliněný stěp, který vzala v kůlně. "Neil a Buzz strávili na Měsíci při svém prvním výletě jen osm hodin. Tohle bude moje procházka po Měsíci." Pokud se ovšem nenechám zastřelit. Nebo probodnout. Přinesla si svůj spací pytel a stan, a taky lékárníčku a Benovu pistoli (jen pro případ, a připadala si kvůli tomu odporná). Jenže tohle místo jí v žádném případě nepřipadalo jako domov. Byl to divoký les - a Miriam se v lese nikdy necítila doma. Zvlášť když v něm byli chlapci s puškami, kteří po ní střelili, jako by byla lovecká sezona a rozvedené židovské ženy nebyly na seznamu chráněných druhů.

Udělala deset kroků vzhůru po svahu, pak se zastavila a zatajila dech, naslouchala. Vzduch byl mrazivý a vlhký a od řeky se přikrádala mlha. Nebylo tam nic slyšet - žádný zvuk dopravy, ani vzdálený hukot vlaků nebo letadel. Zahoukání ptáka mohlo pocházet od sovy na lovu, ale to bylo všechno. "Je tu skutečné ticho," zašeptala do svého diktafonu.

"Nikdy předtím jsem takové ticho neslyšela."

Zachvěla se a rozhlédla se kolem. Pak vytáhla svoji malou baterku a přejela paprskem světla přes stromy vrhající dlouhé stíny. "Támhle!" zvolala. Další pět kroků a našla svoji hnědou otáčecí židli ležící v hromádce spadlého listí. Byla celá mokrá, ale Miriam ji zvedla a objala jako dlouho ztraceného přítele. Pak ji opatrně postavila na zem. "Ano!" Hlava ji bolela, ale přemohl ji pocit radosti. "Našla jsem ji," světila se svému diktafonu. "Našla jsem svou židli. Takže jsem na tom samém místě." Až na to, že židle byla pěkně doničená. Byla už stará - Miriam ji koupila na bleším trhu - a noc v deštivém lese jí rozhodně neprospěla.

"Je to skutečné," řekla tiše s pocitem hlubokého uspokojení. "Nezbláznila jsem se. Anebo, pokud si vymyslím, dělám to velice důsledně -" Zavrtěla hlavou. "Na toto místo přišla i moje vlastní matka. Nebo přišla odsud. A pobodali ji a nikdo neví, proč nebo kdo to udělal." To ji přeneslo zpátky do reality, přimělo ji to uvědomit si svízelnost své vlastní situace, anonymní výhružné telefonáty a další nedokončené záležitosti. Povzddechla si a vrátila se po vlastních stopách k hliněnému stěpu. Zammula si lebku, pak se posadila na zem a opřela se zády o kmen jilmu.

Náhle přestala mluvit, vrazila si diktafon do kapsy u kalhot, vytáhla medailon a zatajila dech.

Praskot zlomené větve se nesl daleko do noci. Vyděšeně otevřela medailon, zadívala se na motiv, obrnila se proti nadcházející kocovině. Opravdu nechtěla být sama v lese za noci - alespoň bez dalších příprav.

Příštího rána - jakmile zatelefonovala Andymu do Globe a zajistila si zakázku na článek o firmách působících v oblasti rizikového kapitálu, což jí mělo zabezpečit příjem na polovinu měsíce, s příslibem pravidelného týdenního sloupku, pokud budou její články na úrovni - sebrala Miriam odvalu a zatelefonovala Paulette. Už se připravovala, co řekne na záznamník, když to Paulette po pátém zazvonění zvedla.

"Haló?" Zněla váhavě - což bylo pro Paulie neobvyklé.

"Ahoj, Paulie! To jsem já. Promiň, že jsem se ti neozvala už včera, bolela mě hlava a taky jsem měla, ehm, spoustu věcí k vyřizování. Teprve teď se z toho jakž takž vzpamatovávám. Jak je ti? Jsi v pořádku?"

Chvilé ticha. "Asi tak, jak by se dalo očekávat," odpověděla nakonec Paulette obezřetně.

"Neměla jsi nějaké, ehm, divné telefonáty?"

"Něco na ten způsob," odpověděla Paulie.

Miriam ztuhla. Co přede mnou tají?

"Dostala jsem nabídku zaměstnání," pokračovala Paulie stejně strnule jako předtím.

"Opravdu?" řekla Miriam. Chvilku čekala. "A vezmeš to?"

"To určitě, sakra!" odpověděla Paulette nahněvaně. Miriam to překvapilo. Neočekávala, že bude její kolegyně tančit

radostí, ale trochu nadšení by přece jen uvítala.

"To je až tak zlé? Chceš si o tom popovídat? Máš čas?"

"Mám teď tolik času, že nevím, co s ním - poslyš, co kdybych přijela k tobě?"

"Výborně," odpověděla Miriam potěšené. "Dělala jsem si o tebe starosti, Paulie. Tedy jakmile jsem překonala období, kdy jsem si dělala starosti hlavně o sebe."

"Hmm. Mám přinést pizzu?"

"Uff..." Miriam chvíli přemýšlela. Bude to jen kamarádké posezení? Nebo se děje ještě něco jiného? "To by bylo skvělé. Já zatím postavím vodu na kafe."

"Tak jo," řekla Paulette vděčně.

Jakmile Miriam položila sluchátko, přemítala nad svými motivy. Ona a Paulette pracovaly společně tři roky a trávily spolu dost času také mimo pracovní dobu. Některé lidi poznáte v práci, kamarádíte s nimi, pak se přestěhujete a ztratíte s nimi kontakt; ale pár se jich mění v přátele na celý život. Miriam si nebyla jistá, v co se změnila Paulette. Proč odmítla nabídku nového zaměstnání? divila se. Navzdory tomu, že byla stále ještě napůl v šoku z té šílené záležitosti s medailonem, neustále se v duchu vracela k pondělní ranní katastrofě a zažívala přitom palčivý pocit nespravedlnosti. Čím dříve s tímhle vyrukuji na veřejnost, tím dříve se bude moci vrátit k normálnímu životu. Pak jí ale myšlenky zalétly zpátky k medailonu. Potřebuju prověřit svoje duševní zdraví, usoudila. Proč by mi přitom nemohla pomoci právě Paulette? Ať ji raději považuje za blázna ona než někdo, s kým se přátelila mnohem delší dobu a kdo znal Iris. Ne snad? O hodinu později zazvonil domovní zvonek. Miriam vstala a šla otevřít, snažila se předem potlačit svoje obavy, jak zničeně bude Paulette vypadat. Stála na zápraží, netrpělivě poťukávala podpatkem, s velkou nákupní taškou v ruce.

"Miriam!" rozzářila se na ni.

"Pojď dál." Miriam ustoupila ode dveří. "Tak co? Jsi v pořádku?"

"Už mi bylo hůř." Paulie vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře, pak se zvědavě rozhlédla kolem. "Páni, máš to tu hezké. Když jsem přišla domů, dělala jsem si o tebe starosti. Nevypadala jsi zrovna šťastně, víš?"

"No, moc dobře mi nebylo." Miriam jí pomohla z kabátu a odvedla ji do obývacího pokoje. "Jsem opravdu ráda, že to bereš s takovým klidem. Co se mě týče, já do toho dala tři roky a neměla jsem z toho nic než jen každodenní dřinu - a pak mi zatelefonoje nějaký kretén a vyhrožuje mi. A co ty? Někaké problémy?"

Paulette se na ni zvědavě podívala. "Jak ti vyhrožovali?"

"Och, prostě mě ten chlap strašil, že je Joeův přítel a že budu litovat, když do toho budu dál strkat nos. Hrál si zkrátka na hodného strýčka. A co ty? Taky jsem si o tebe dělala starosti... Co ta tvoje nabídka nového zaměstnání?"

"Já, ehm-" Paulette se zarazila. "Nabídl mi zpátky mou práci u Weathermana, když budu sekát dobrotu," řekla váhavě.

"Pitomec. Už jsem byla rozhodnutá, že to vezmu, dokud mi nepřišel faxem návrh smlouvy."

"A proč jsi to nakonec nevzala?" zajímala se Miriam, která nalévala kávu do šálků, zatímco Paulette otvírala krabice s pizzou.

"Miriam, já pracovala v právnícké kanceláři, dokud se mi z právníků neudělalo špatně, víš? A vím, jak má vypadat pracovní smlouva. Tohle nebyly pracovní podmínky; to byla rovnou svěřací kazajka. Kdybych to podepsala, neměla bych právo vlastnit dokonce ani obsah své vlastní hlavy. A navíc házeli veškerou vinu v té jejich smyšlené aféře s pornografií na tebe, víš?"

"Hmm." Miriam cítila hořkou chuť v ústech, a nebylo to od kávy. "Takže. Našla sis nějakou jinou práci?"

"Zatím jsem žádnou nabídku nedostala." Paulette si ukousla sousto pizzy, aby zamaskovala své rozčilení. "Zdůrazňuju to zatím. A ty?"

"Včera jsem dostala nějakou zakázku na nezávislý článek. Měsíční plat mi to rozhodně nenahradí, ale přesto mi to vytrhne nejhorší trn z paty. Říkala jsem si -"

"Ty hodláš dál pracovat na tom případu."

Nebyla to otázka. Miriam přikývla. "Jo. Chci ty syčáky dostat, teď ještě víc než předtím. Něco mi ale říká, že jít na to příliš zhurta by byl špatný nápad. Jde o příliš velkou spoustu peněz. Kdybychom byly schopné zrekonstruovat vyšetřovací kroky, které jsme dosud podnikly, myslím, že tentokrát bychom měly nejdřív uvědomit FBI - a pak si vybrat jiné noviny. Taky bychom ten příběh mohly pravděpodobně vydražit, ale s tím bych raději počkala, dokud nebudou federálové připraveni nasazovat želízka. Mezitím bych ráda na nějaký čas zmizela." Náhlý osten uvědomění bodl Miriam tak prudce, že málem přeslechla Paulettinu odpověď: Medailon! To je místo, kam by mě nemohli sledovat! Kdyby -

"Hmm, to by šlo," řekla Paulette, přestože se dál tvářila pochybovačně. "Nebude snadné obnovit naše pátrání - zvlášť teď, když si uvědomuji, že o nich víme. Opravdu si myslíš, že je to až tak nebezpečné?"

"Pokud jsou to peníze z drog, tak kvůli těm se lidé vraždí pro pár tisíc dolarů. Tohle je mnohem větší a oni teď díky našemu příteli Joeovi vědí, kde bydlíme. Já to nechci znovu pokazit. Souhlasíš se mnou?"

Paulette po chvíli přikývla. "Já je chci taky dostat." Záblesk hněvu. "Ti bastardi mě nepovažují ani za natolik důležitou, aby si mysleli, že si se mnou musí dělat starosti."

"Ale nejdřív je tu něco, co si chci ověřit. Potřebuju na týden zmizet," řekla opatrně Miriam, které se již v hlavě pomalu, ale jistě rýsoval plán, jenž by jí mohl odpovědět na spoustu otázek. Jako třeba, zda by mohl někdo jiný vidět, jak zmizí a znovu se objeví, a zda by měla nějaké místo, kam by se mohla uchýlit, kdyby se ukázalo, že jsou anonymní výhrůžky reálné - a možná to byla dokonce šance dozvědět se něco víc o své záhadné pravé matce, víc, než jí mohla říct Iris.

"Hmm?" ozvala se Paulette. "Chceš si to všechno v klidu promyslet? Nebo je ve hře nějaká osoba mužského pohlaví?"

Osoby mužského pohlaví měly zaručeno, že neujdou Pauliině pozornosti: stejně jako Miriam byla členkou klubu rozvedených třicátnic.

"Ani jedno." Miriam velmi pečlivě vážila svá další slova. "V pondělí večer jsem narazila na něco velice divného."

Pravděpodobně to nemá nic společného s naším příběhem, ale mám v úmyslu to prozkoumat a budu kvůli tomu pár dní pryč. Mimo město."

"Pověz mi o tom víc."

"Já, ehm, nemůžu. Zatím." Celý příběh byl až příliš bizarní, než aby jej mohla svěřit Paulie bez nějakého hmatatelného důkazu. "Můžeš mi ale prokázat velkou službu. Potřebuju se dostat s nějakými turistickými potřebami na odpočívadlo hned vedle silnice u Amesbury. Jasně, já vím, že to zní divně, ale je to nejlepší způsob, jak si zajistit, že mě nebude nikdo sledovat. Moc by mi pomohlo, kdybys tam mohla jet se mnou, odvézt moje auto domů a pak je tam o dva dny později zase přistavit."

"To je... divné." Paulette se tvářila nechápavě. "Má to být nějaká tajemná cesta do neznáma?"

Miriam rychle zaimprovizovala. "Mohla bych ti to říct, jenže to bych ti pak musela nechat podepsat smlouvu o mlčenlivosti, vedle které by vypadalo všechno, co ti nabídli ve Weathermanu, velmi liberálně. A celá ta věc je supertajná; můj zdroj by mohl zrušit smlouvu, kdybych do toho zasvětila někoho jiného bez jeho předchozího svolení. Povím ti to pak, až mě vyzvedneš." Když všechno dobře dopadne, bude moci říct nepochybně nemálo vyděšené Paulie, proč jí zmizela před očima a pak se před ní zase zničehonic objevila. "A chci, abys mi slíbila, že to nikomu neřekneš, dokud mě zase nevyzvedneš, jasně?"

"Tak dobře. Pro tebe to udělám." Paulette se zamračila. "Kdy máš v úmyslu uskutečnit ten tvůj akt zmizení? A kdy tě mám pak vyzvednout?"

"Chtěla bych - vyzvednou si mě zítra přesně ve dvě hodiny odpoledne," řekla Miriam. "A pak se objevím přesně o osmačtyřicet hodin později." Usmála se. "Když tam nenápadně počkáš - předstírej třeba, že jíš sendvič nebo něco - můžeš se dívat, jak mě vyzvednou."

Páteční ráno se rozednilo do studeného, ale jasného dne a Miriam se osprchovala, pak si znovu zabalila svoje kempovací potřeby. Zvonek na dveřích zazvonil těsně po poledni. Byla to Paulette, oblečená ve formálním černém kostýmku. "Můj bože, ty jdeš na pohřeb?"

"Dopoledne jsem měla pohovor kvůli zaměstnání." Paulette protáhla obličej. "Už mi bylo nanic z toho sezení doma a přemýšlení o těch bastardech, a tak jsem se rozhodla něco s tím udělat."

"To je dobře," usmála se na ni Miriam. Sebrala svůj batoh, vyšla s Paulie z předních dveří, pak za sebou zamkla. Otevřela svůj vůz, dala batoh dovnitř, pak otevřela přední dveře. "A jak to dopadlo?" zeptala se, když si utahovala bezpečnostní pás.

"Dopadlo to -" Paulette se znovu zamračila. "Podívej, já jsem investigativní žurnalista, je to tak? Jen proto, že jsem kdysi pracovala v právní kanceláři, neznamená to, že se tam chci vrátit."

"Právníci. Hmm," řekla Miriam, když nastartovala. "Ujišťuji tě, že na tomhle poli je spousta práce."

"To jo," souhlasila Paulette. Sklopila stínítko a podívala se na sebe do zrcátka. "Kristepane, to opravdu vypadám takhle? Měním se ve svoji první bývalou šéfovou."

"Ano, opravdu, vypadáš přesně tak - ha ha." Po chvíli přemýšlení to Miriam vyjádřila jinak: "Kongresmanka Paulette Milanova, z Cambridge. Bereme vás, madam."

"Jo, moje první bývalá šéfová je teď v politice," poznamenala Paulette zachmuřeně. "Opravdová dračice."

"Mrcha."

"Tys ji neznala."

Poté jely v přátelském mlčení téměř hodinu, mířily do neobydlených končin Massachusetts. Vzhůru podél pobřeží, kolem Salemu, směrem na Amesbury, po mezistátní 95, pak na čtyřproudovou dálnici, a z ní konečně na vedlejší silnici. Miriam tu už jednou byla, před lety s Benem, když to mezi nimi ještě klapalo. Nahoře na nízkém kopci bylo odpočívadlo, z něhož byl výhled na Browns Point, porostlé řídkým seskupením stromů, vyzábělých skeletonů zahalených v této roční době v rudém a zlatohnědém listoví. Miriam zastavila na kraji silnice, hned vedle odpočívadla, a zaparkovala. "Jo, přesně tady to je," řekla. Už zase jí v žaludku poletovali motýlci: Já to opravdu chci udělat, uvědomila si ke svému překvapení.

"Tady?" Paulette se zmateně rozhlédla kolem. "Ale vždyť to je uprostřed ničeho!"

"Jo, přesně tak. Nejlepší místo k tomu, co potřebuju udělat." Miriam otevřela přihrádku na palubní desce. "Poslyš, přinesla jsem si s sebou svoji starou kameru. Není čas na vysvětlování. Prostě vystoupím z auta, vezmu svoje věci a půjdu. Chci, abys mě natáčela. Za deset minut ti buď řeknu, proč jsem tě požádala, abys to udělala a ty mně můžeš začít nadávat -, nebo budeš vědět, že máš odjet s autem domů a vyzvednout mě tady pozítří. Jasně?"

"Miriam, mně to připadá šílené -"

Spěšně vystoupila a vzala si z kufru svoje věci. Pak, aniž by čekala, aby viděla, co Paulette dělá, přešla do středu parkovací plochy. Zhluboka se nadechla, zvedla si krosnu na záda a zapnula popruh přes břicho - pak vyndala medailon z vnější kapsy, kam si jej schovala.

S pocitem nebývalého sebevědomí jej otevřela a otočila se zády k zaparkovanému autu. Zvedla si jej před obličej a zahleděla se na smaltovaný motiv uvnitř. Tohle je hloupé, řekl jí malý hlásek v hlavě. Asi se budeš muset hodně snažit, abys Paulie přesvědčila, že nepotřebuješ návštěvu psychiatra.

Někdo ostře zvolal její jméno. Nevěnovala tomu pozornost. Uprostřed propleteného motivu jako by se něco pohnulo -

HRA NA SCHOVÁVANOU

Tentokrát jemně přšelo.

Miriam přimhouřila oči při prudkém bodnutí v hlavě a zastrčila si medailon do kapsy. Udělala to, co si předem plánovala

po celou dobu: třistašedesátistupňová obhlídka, při které nezaregistrovala nic než podzimní stromy a opadané listí. Jako další věc si sundala ze zad krosnu, přendala si pistoli do pravé boční kapsy, vytáhla z krosny fotoaparát a videokameru, a zatímco namlouvala do diktafonu průběžný komentář, začala pořizovat snímky.

"Čas na mých hodinách ukazuje čtrnáct hodin dvanáct minut. Občas zlehka přerušovaně prší, mraky zakrývají oblohu zhruba ze šesti sedmin, vítr fouká od severozápadu a je mrazivý, jeho rychlost je kolem osmi kilometrů za hodinu. Aspoň myslím."

Cvak. Cvak. Cvak: Digitální fotoaparát měl místo na zhruba tisíc snímků, než bude muset vyměnit hard-disky. Pověsila si jej kolem krku a znovu si hodila krosnu na záda. Švýcarským armádním nožem, který jí dal Ben ke druhému výročí svatby - podivný dárek od nenápaditého nevěrného manžela, který neměl sebemenší smysl pro rozdíl mezi šperky a skutečným životem - oholila kousek kůry nad úrovní očí na čtyřech nejbližších stromech, pak se rozhlédla kolem po nějakých kamenech, které by nakupila přesně na místo, kde se po příchodu na tento svět ocitla. (Nebylo by dobré zhmotnit se po návratu uprostřed svého vozu.)

Zatímco pracovala, měla ten nejpodivnější pocit: Jsem na své druhé měsíční výpravě, pomyslela si. Vypravil se kterýkoli z astronautů Apolla na Měsíc víc než jednou? Byla tady, nebláznila, pořizovala si zápisky a fotografické snímky, aby zdokumentovala své pátrání na tomto neobyčejném místě, které jednoduše nebylo domovem. Ať už "domov" znamenal cokoli, teď když gangsteři znali její adresu.

"Stále nevím, proč jsem tady," diktovala, "ale stejně jako posledně mám znepokojivou čelní bolest hlavy, mírnou horkost a studené zimomření, pravděpodobně také zvýšený krevní tlak. Poznámka: Příště si s sebou přinést tlakoměr, abych si mohla měřit nebezpečně zvýšený tlak. A taky lahvičky na vzorky moči." Bolest hlavy byla nápadně podobná kocovině způsobené dehydratací, která spouštěla zánět mozkových blan. Miriam pokračovala: "Zvláštní fyziologické reakce na... cokoli to je, co dělám, když se soustředím na motiv v medailonu. Poznámka: Oskenovat medailon, nechat si ve fotolabu upravit velikost, a vytisknout to, pak se přesvědčit, zda motiv funguje stejně, když se na něj dívám na papíře. Další úkol do budoucna."

Tady mě nebudou moci chytit, pomyslela si nadšeně, když se znovu rozhlížela kolem, přičemž tentokrát pátrala po nějakém vhodném místě, kde by si mohla postavit svůj stan. Budu je moci chytit pod krkem a oni se mě nemůžou ani dotknout! Jenže v tom bylo něco víc než jen tohle, jak nakonec v duchu přiznala sama sobě, když pátrala po rovném místěčku. Ten medailon patřil její matce, a probudil v ní nepokojného ducha. Její pravou matku někdo pobodal, někdo, kdo nebyl nikdy nalezen. Miriam teď nebude mít pokoj, dokud se nedozví, co toto místo pro její matku znamenalo - a proč ji neochránilo před smrtí.

Do západu slunce zbývaly zhruba čtyři hodiny a Miriam si akutně uvědomovala, že si nemůže dovolit promrhat ani minutu. Teplota v noci poklesne téměř k bodu mrazu a ona rozhodně nehodlala zmrznout. Položila svoji krosnu ke kmeni velkého kaštanu. Nabrala plnou náruč listí a větviček a vysypala je na ni - opravdového zálesáka by to sice neznámlo, ale stačilo to k tomu, aby to zdálky nevypadalo podezřele. Pak chodila sem a tam ve stometrovém okruhu, hledala kraj lesa. Když k němu nakonec přišla, zjistila, že prudký sráz se nachází na stejném místě, jako byl zakreslený na turistické mapě, kterou přinesla s sebou. Země jako by na tom místě byla ukrojená a otvíral se odtamtud úchvatný výhled na podzimní les táhnoucí se do dále směrem ke dnu údolí. Oceán byl pravděpodobně osm až deset mil východním směrem, schovaný za kopci a dunami, ale Miriam i tak vnímala jeho přítomnost.

Když se podívala na jihozápad, uviděla z lesa stoupat tenký pramínek kouře - nějaká osada, zřejmě jen maličká. Žádné cesty ani telegrafní sloupy nehyzdily údolí, ve kterém, jak se zdálo, nebylo nic než stromy, keře a nahodilé mýtiny. Byla v něm sama, tak sama, jako nebyla nikdy předtím. Vzhledla. Po obloze plul řídký beránkovitý mrak, ale nebyla tam jediná bílá čára po letadle.

"Zdá se, že tato oblast je řídko osídlená," řekla tiše do svého diktafonu. "V nedaleké osadě něco pálí - uhlí nebo dřevo. Nejsou tu žádné telegrafní sloupy, cesty ani letecká doprava. Vzduch není cítit civilizací. Žádný hluk, o kterém by se dalo mluvit, jen ptáci, vítr a stromy."

Zamířila zpátky k mýtině, aby se zorientovala, pak se vydala opačným směrem, dolů po mírném svahu, pryč od své krosny. "Poznámka: Dávat si pozor na velká divoká zvířata. Medvědy a podobné." Nervózně poplácala svoji pravou kapsu. Dokázala by s pistolí víc než jen medvěda rozdráždit? Neočekávala, že tohle místo bude úplně pusté. Na žádné medvědy nenarazila, zato přeběhla malý potok - ve skutečnosti do něj skoro spadla.

Nebyl tam žádný náznak, že by les končil, ať zamířila kterýmkoli směrem. A kromě pramínku kouře, kterého si všimla předtím, neviděla žádné známky osídlení. Vrátila se na svoji mýtinu, přesvědčená, že kolem nikdo není, a odepjala z krosny stan. Trvalo jí půl hodiny, než ho vztyčila, a další půl hodiny jej zakrývala větvemi a listím, aby jej proměnila v něco, co by bylo možné považovat za beztvorou hromadu listí. Dalších patnáct minut strávila tím, že se vrátila k potoku, kde naplnila svůj desetilitrový kanýstr. Půl hodinu pak kopala jámu poblíž, pak jí trvalo deset minut, než přehodila provaz přes větve a vytáhla svůj vak s jídlem tak, aby na něj nešlo dosáhnout ze země. Když se snesl soumrak, našel Miriam zapalující svůj přenosný plynový vařič, aby si uvařila vodu na čaj. Dokázala jsem to, pomyslela si vítězoslavně. Na nic důležitého jsem nezapomněla! Teď už zbývalo jediné - přečkat noc a ráno příštího dne, aniž by ji někdo zpozoroval.

Noc byla bez ohně velmi chladná, ale v jejím spacím pytli bylo v zapnutém stanu téměř nesnesitelné horko. Miriam spala lehce, budila se při sebemenším zvuku - dělala si starosti kvůli medvědům a jiným velkým zvířatům, která by mohla zabloudit do blízkosti jejího provizorního tábora, vystrašilo ji i pouhé sténání větru a tukaní lehké dešťové přehánky před svítáním. Jednou se jí zdálo, že slyší kdesi v dálce výt vlky. Svítání však přišlo bez jakýchkoli nehod a vytáhlo ji se zakalenýma očima ze stanu, aby si dřepla nad jámou, kterou vykopala předchozího dne. "Přece jen se mi nakonec vyplatila docházka do skautského dívčího oddílu," namlouvala sarkastickým tónem do diktafonu.

Konzerva s fazolemi a klobásou spláchnutá silnou černou kávou byla docela ucházející snídaní. "Co teď?" zeptala se

sama sebe. "Budu tady v táboře nebo půjdu na průzkum?"

Na okamžik ztratila odvahy. Nezměrnost divočiny kolem ní začínala ztěžka doléhat na její nervy, stejně jako dosah situace, do které sama sebe uvrhla. "Mohla bych si tady zlomit nohu a nikdo by mě nikdy nenašel. Nebo -" Kulometná střelba za noci. "Někdo ubodal moji matku a ona se sem nevrátila, aby unikla. Musela k tomu mít důvod."

Něco na té strašlivé izolovanosti ji nutilo mluvit sama se sebou, zaplnit tíživé ticho aspoň svým vlastním hlasem. Jenže slova, která se z ní hrnula, jí neřekala nic kromě toho, že je - jo, přízněj si to, jsem vystrašená. Tohle nebyl moc rozumný nápad, jenže já se nechovám rozumně od té doby, co mě v pondělí vyhodili.

Odepjala z krosny lehký batoh, naplnila jej potřebnými věcmi a zamířila ke srázu.

Bylo jasné, studené ráno a proužek kouře, který viděla předchozího dne, zmizel. Miriam ale přibližně věděla, kde jej viděla, a při pečlivé obhlídce obzoru dalekohledem našla to místo docela snadno znovu - mýtinu mezi stromy, tečkovanou takřka neviditelnými střechami. Podle odhadu to bylo ve vzdálenosti tři mil. Podívala se na oblohu a kousla se do spodního rtu: Proveditelné, usoudila, stále napůl nejistá, zda hodlá udělat správnou věc. Jenže to bych se musela zbláznit, kdybych měla trčet na jednom místě dva dny, a Paulie se vrátí až zítra. Zanesla si do svého zápisníku a do mapy orientační body, odhadla vzdálenost, pak dělala zářez na každém pátém stromě podél trasy, kudy se ubírala, aby snadněji našla cestu zpátky. Sráz byl příliš prudký, než aby riskovala spustit se po něm dolů, ale když bude pokračovat podél hřebene, mohla by se do údolí dostat poměrně snadno.

Jak se ukázalo, vydat se po snadnější trase nebylo zcela bezpečné. Zhruba o půl míle dál - po tmácení se přes hromady listí, opatrném obcházení spadlých větví a důkladném rozhlížení kolem - způsobil neočekávaný zvuk, že se Miriam zarazila, srdce jí začalo bušit až v krku a krev jí ztuhla v žilách. Kov, pomyslela si. To byl zvuk kovu! Kdo je tady? Klesla do podřepu se zády opřenými o strom, zatímco poblíž zařikal osel či kůň.

Zvuk kopyt byl nyní dobře slyšitelný, společně s praskáním kůže a občasným zařinčením nebo zazvoněním čehosi kovového. Miriam se krčila u kmene stromu, tichá a nehybná, s ledovým potem tuhnoucím jí na zádech, snažila se ani nedýchat. Nemohla si být jistá, ale znělo to jako kopyta jediného zvířete. Oblečená v maskovacím saku, s černou pletenou kuklou s otvory pro oči na hlavě, a pistolí s tlumičem sevřenou v pravé ruce by nepochybně vydělala nevinného člověka k smrti - jenže sama byla vystrašená tak, že málem přišla o polovinu zdravého rozumu.

Setrvala v naprosté nehybnosti, zatímco podivně oblečený muž vedl mezka kolem, ani ne deset metrů od ní. Zvíře bylo obtíženo těžkým nákladem, nadouvajícími se proutěnými koši srovnanými do výše na jeho prohnutých zádech. Jeho majitel na sobě měl jakési kamaše a byl zahalený od hlavy až ke kolenům v čemsi, co vypadalo jako stará deka prožraná od molů. Nezdálo se, že by byl zlý nebo nebezpečný; prostě jen vypadal chudobný jako kostelní myš, a obličej měl vrásčitý, osmahlý a ošlehaný větrem.

Mezek přešel. Jeho majitel se téměř nepřítomně natáhl dopředu a šlehl jej prutem přes zadek. Zabručel cosi v jazyce, který zněl jako němčina, jenže měkčeji, méně sykavě.

Miriam se dívala, její strach se měnil ve fascinaci. Muž měl u pasu pod svojí dekou nůž - velký nůž, podobný těm, co se jím zabíjela prasata, skoro krátký meč. Mezek naříkavě zahýkal a dal se znovu do pohybu. Co je v těch koších? říkala si Miriam. A kam s tím má namířeno?

V okolních lesích zjevně žili lidé. Raději buď opatrná, řekla si v duchu a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, zatímco čekala, až muž přejde a zmizí jí z očí. Znovu zvažovala, zda by se neměla vrátit do tábora. Nakonec zvítězila zvědavost - ale naštěstí to byla zvědavost jdoucí ruku v ruce s nesmírnou opatrností.

O hodinu později našla stezku vinoucí se mezi stromy. Ani s tou největší fantazií se nedalo mluvit o cestě, ale křoviny z obou stran byly sešlapané a stezka samotná byla blátivá a hladká. Čerstvé oslí koblihy jí napověděly, kudy se muž se svým zvířetem ubíral. Udělala zářez na stromě, kde její trasa protínala cestu, zevrubně si poznačila orientační body.

Pokud bylo její narůstající podezření správné, nebudou tito lidé schopni cokoli z toho vyčíst. Ubírala se mezi stromy podél jedné strany cestičky, tak aby ji neztratila z očí. Po další půl míli stromy končily mezi hromadami spadlých větví a otesaných pařezů, z nichž na některých vyřázela ohromující množství chorošů. Miriam poodešla ještě dál od pěšiny, pak se přikrčila k zemi, vytáhla dalekohled a diktafón a dala hlas své fascinaci.

"To je neuvěřitelné! Je to jako muzejní dioráma středověké vesnice v Anglii, až na to - brr, z tamtoho potoka bych se v životě nenapila. Palisáda je zhruba dvě stě metrů vzdálená, a vymýtili všechnu okolní les. Jsou tam nízké kamenné zidky, bez malty, a kolem jsou pole. Je to zvláštní, ale všechno to vypadá jako nějaká pruhovaná pokrývka."

Zastavila se, zaměřila svůj dalekohled na pár postav kráčejících opodál. Ti lidé byli dost blízko, aby ji uviděli, kdyby se podívali jejím směrem, a tak se instinktivně přikrčila ještě níž, ale naštěstí nevěnovali lesu pozornost. Jeden z nich vedl krávu - zvíře s prohnutým hřbetem jako z nějakého dokumentárního filmu o Indii. Budovy měly šedavou barvu, stěny jako by byly postavené z balíků naskládaných na sobě a střechy byly doškové -, ale nebyla to taková ta malebná zlatavá barva anglického venkovského došku lákajícího turisty jako ve vesnici kousek od Oxfordu, kterou kdysi navštívila, ale opravdové staré došky, šedé a prověšené. "Je tu asi dvanáct stavení; žádné z nich nemá okna. Cesta je nedlážděná, blátivá, s vyjetými koleji. Mají tam nějaké slepice nebo nějaký druh drůbeže, hrabající v hlíně. Všechno vypadá špinavé a polorozpadlé."

Dál sledovala lidské postavy ubírající se k palisádě. "V palisádě je brána a za ní je jakási plošina nebo věž. Uvnitř za zdí je něco velkého, ale odsud to nerozliším. Dřevěná síň? Ne, tohle nevypadá... špatné období. Tohle přece nejsou Vikingové, jsou to, ehm..."

Zpoza dřevěné hradby vyšel vůl táhnoucí za sebou nějaký druh zařízení - možná dřevěný pluh. Muž kráčející vzadu za pluhem vypadal stejně znavený jako zvíře. "Všichni na sobě mají ty divné deky. Ženy taky. Tamhle krmí nějaká žena slepice. Kolem obličejů má uvázaný šátek, něco jako muslimský závoj. Muži nosí něco podobného. Tohle místo vypadá tak chudobně. Zanedbaně. Ten chlapík s mezkem tu musí být ekvivalentem pracháče s BMW!"

Cítila podivnou stísněnost. Výjevy jako z historických knih pro ni byly něčím naprosto cizím - sama byla městským

stvořením, vychovaným uprostřed vřavy a hluku velkoměsta, a špína a chudoba vesnice, kterou viděla před sebou, jí z nevysvětlitelného důvodu navozovala pocit viny. Ale probouzelo to v ní také nezodpovězené otázky. "Tohle by mohla být minulost; víme, že Vikingové se dostali do Nové Anglie někdy kolem jedenáctého století. Nebo by to mohlo být někde jinde. Jak to mám poznat, když se nemůžu podívat dovnitř a přesvědčit se, co je za palisádou? Myslím, že bych potřebovala archeologa."

Přikrčila se k zemi a začala pořizovat snímky. Tři slepice bezcílně hrabající v otevřených dveřích, dveře samotné - dřevěná deska opilecky se naklánějící proti stěně chatrče. Žena (nebo muž, beztvare oblečení jí nedovolovalo být si tím jistá) sklánějící se nad dřevěným korytem, vylévající do něj vědro vody, pak se napřimující a něco zvedající. Miriam zaostřila -

"Wer find thee?" houkl na ni někdo.

Miriam se s trhnutím otočila a vytřeštila oči: Někdo na ni hleděl, strnulý, oči navrch hlavy. Vypadal, že je mu čtrnáct nebo patnáct let, byl oblečený v cárech a bosý; byl menší než ona. Hubené ruce, nohy jako špejle, velké hnědé oči a houština špatně ostříhaných nebo spíš osekáných vlasů ve stylu podle hrnce. Čas zpomalil ve slimáčí plazení. To je kožní infekce, uvědomila si s mrazivým pocitem, když se zahleděla na rudé skvrny po straně jeho krku. Byl hubený, ne sice vychrtlý jako oběť hladomoru, ale v žádném případě ne dobře živěný. V rukou nervózně svíral hůl, kterou nyní začínal zvedat -

Miriam se na něj zamračila a napřímila se. Zajela pravou rukou k boční kapse a zašmátrala po zipu. "Budeš toho litovat," vyhrkla, překvapená sama sebou. Byla to ale první věc, která jí přišla na jazyk. Sevřela pažbu pistole, ale nemohla ji vytáhnout - za něco se zachytila.

A sakra. Zoufale škubala rukou v kapse, oči upřené na jeho tvář. Kolena se jí proměnila v rosol a v břiše cítila ledový žár. Zažívala přitom silný pocit dějá vu (vzpomínka na jistý okamžik, kdy ji přepadl zloděj a kdy byla stejně zoufale bezmocná), zatímco se marně snažila vyprostit zbraň z podšívky v kapse a vytáhnout ji dřív, než ji vesničan stačí uhodit svou holí.

Jenže chlapec to neudělal. Místo toho vytřeštil oči ještě víc, otevřel ústa a vykřikl:

"An solda'des Koen!" Otočil se, upustil svou hůl a rozběhl se pryč, než stačila Miriam zareagovat. O okamžik později jej slyšela, jak znovu křičí: "An solda!"

"Sakra." To už třímala zbraň v ruce, najednou zapomenutou. Hrůza jako by propůjčila jejím nohám křídla. Sevřela svůj fotoaparát a utíkala jako o život zpátky směrem k lesu, nedbajíc na hluk, který přitom vydávala. Málem mě dostal! Vrátil se s ostatními? Musím odsud vypadnout! Bezdechý strach ji hnál, dokud ji do obličeje nezačaly škrábat větve a nelapala po dechu. Pak nízké jabloně ustoupily vyšším, starším stromům a jakost světla se změnila. Miriam se opilecky potácěla dál, když tu najednou proťal vzduch za ní podivný houkavý zvuk nepodobný žádnému troubení, jaké slyšela kdy předtím.

O deset minut později se zastavila a naslouchala, sípavě dýchala a snažila se vzpamatovat a získat kontrolu nad svým zběsile bušícím srdcem. Po celou tu dobu běžela rovnoběžně se stezkou, jen o kus dál od ní, mezi stromy. I teď na ni každý její instinkt řval, aby utíkala, jenže se jí zoufale nedostávalo dechu, a tak místo toho naslouchala. Kromě onoho jediného zahoukání neslyšela žádné známky pronásledování. Proč mě nepronásledují? divila se, najednou nejistá. Co se stalo? Po chvíli si vzpomněla na svůj fotoaparát: Během toho šíleného úprku ztratila krytky na čočky. "Zatraceně, mohla jsem si vyvrtnout kotník," zamumlala. "Chytili by mě kvůli -" zarazila se.

"Ten pohled v jeho očích." Velice opatrně si sundala fotoaparát z krku a zastrčila jej do rozměrné boční kapsy. Chvilí se divoce rozhlížela kolem po mýtině, pak strávila okamžik vyprošťováním pistole z druhé kapsy. Teď, když měla všechno čas na světě, to šlo kupodivu snadno. "On se bál," uvědomila si najednou. "Vždyť on měl strach ze mě! Co to křičel? Varoval přede mnou ostatní?"

Znovu se rozhýbala, ponořená v zamyšleném tichu. Neslyšela žádné zvuky pronásledování. Vesnice za ní se skryla v mlčení, jako vystrašený králík, jemuž právě přeběhla přes cestu slídící liška. "Před čím se tu schováváte?" zeptala se své vzpomínky na chlapce s holí. "A s kým sis mě promýlil?"

Znovu přšlo o první věci, které si - skrze oslepující bolest hlavy - všimla, byla Paulette poskakující na místě jako vzteklá veverka, syčící pobouřením za hledáčkem videokamery. "Ty idiotko! Co si sakra myslíš, že děláš?" ječela, když Miriam otevřela dveře na straně pro spolujezdce a hodila svoji krosnu na zadní sedadlo. "Skoro jsem dostala infarkt! To je už podruhé, co mě z tebe za jediný týden málem kleplo!"

"Přece jsem ti říkala, že to bude překvapení, ne snad?" Miriam se zhroutila do sedadla pro spolujezdce. "Bože, já smrdím. Odvez mě domů a jakmile se osprchuju, všechno ti vysvětlím. Slibuju."

Paulette ji vezla domů mlčky a se sevřenými rty. Nakonec, ve chvíli, kdy musela zastavit u dopravních světel, vyhrkla: "Proč já?"

Miriam to na okamžik zvažovala. "Ty neznáš moji matku."

"To je - ach tak. Chápu, nebo aspoň myslím. Ještě něco?"

"Jo. Věřila jsem, že budeš držet zavřenou pusku a nezpánikaříš."

"Hmm. Tak do čeho ses to namočila tentokrát?"

"Nejsem si jistá. Mohl by to být příběh století - tento týden už druhý. Nebo by to mohl být velice dobrý důvod zapomenout na všechno a jít od toho rychle pryč. Dostala jsem tam za tu dobu pár dobrých nápadů, ale jaksi si stále nejsem jistá."

"Kde je to tvoje tam? Chci říct, kam jsi to odešla?" Vůz se opět rozjel.

"Dobrá otázka. Přímá odpověď zní: Nejsem si jistá - geograficky je to totéž jako tady, souhvězdí jsou taky stejná, i když krajina je místy odlišná a v lese stojí pravá středověká vesnice. A nemluví tam anglicky. Poslouchej, až se osprchuju,

co kdybych koupila večeri? Hádám, že jsem teď tvou dlužnicí, když jsem tě do toho zatáhla."

"To teda jsi," zabručela Paulette. "Když jsi zmizela, odjela jsem domů a tam jsem si ten záznam prohlížela šestkrát, než jsem uvěřila tomu, co jsem předtím viděla na vlastní oči." Její ruce svírající volant měly zbledlé klouby. "Jenom ty by ses mohla namočit do něčeho tak divného!"

"Pamatuješ si první zákon gonzo žurnalizmu od Huntera S. Thompsona: 'Když se něco stává obtížným, obtížné se stává podivným?'" Miriam se zasmála, ale její smích postrádal upřímnost. Všude, kam se podívala, byly budovy, neonová světla a automobily. "Bože, já mám pocit, jako bych strávila víkend někde ve třetím světě. V Kábulu." Vůz byl cítit umělou hmotou a deodorantem, a jak božské - pachem civilizace.

"Poslyš, nejedla jsem slušné jídlo celé dny. Až se dostaneme domů, objednáme nějakou hotovku. Jak by se ti zamlouvala Čína?"

"Hmm, když to musí být." Paulette udělala ležerní otočku a vklouzla do pomalu se pohybujícího proudu vozidel.

"Nechtěla bys raději něco uvařit?"

"Nejdřív se musím osprchovat," odpověděla Miriam. "Pak musím nacpat do pračky věci za celý týden, zkopírovat a převést do počítače obsah diktafonu, napsat nějaký závěr. Jestli si myslíš, že tohle všechno dokážu, a přitom ještě budu schopná dusit maso, tak to mě asi neznáš tak dobře, jak si myslím."

"Jasně, chápu. Večere je na tobě."

Po půl hodině strávené v koupelně se Miriam konečně cítila jako člověk, i když ne úplně suchá. Zastavila se ve své ložnici jen na tak dlouho, aby si vzala čisté šaty, pak zamířila bosá do přízemí.

Paulette se mezitím usadila v obývacím pokoji s párem šálků kávy před sebou a elegantně vyhlížející kabelkou vedle sebe. Zvedla na Miriam obočí: "Vypadáš, jako bys byla v sušičce na prádlo. To bylo až tak zlé?"

"Jo." Miriam se posadila na pohovku, nohy si dala pod sebe. Vzala si jeden z hmečků a zhluboka vdechla páru. "A, tohle mi pomůže."

"Už jsi konečně připravená povědět mi, co se sakra děje?"

"Za okamžik." Miriam zavřela oči, zvedla prameny stále vlhkých vlasů Inoucíh jí ke krku a stočila si je nad límcem.

"Tak dobře. Stalo se to toho samého dne, co nás vyhodili, Paulie. Byla jsem si jistá, že by sis pomyslela, že jsem se dočista zbláznila, kdybych ti o tom řekla rovnou, proto jsem se ti hned neozvala. A proto jsem tě poprosila, abys mě odvezla na to místo. Omlouvám se za to překvapení."

"To bys měla. Hledala jsem tě v lese celou hodinu. Málem jsem dvakrát zavolala na policii, jenže ty jsi mi řekla přesný čas, kdy se vrátíš, a já si říkala, že by nakonec považovali za cvoka mě. Kromě toho, ty máš prostě ve zvyku vyhrabávat kdoví odkud různé hnusné věci, a mě je pak necháváš sbírat. Slib mi aspoň, že tady nejde o žádné gangstery."

"Gangsteři tam nejsou," přitakala Miriam. "Co si o tom myslíš?"

Paulette chvíli mlčela. "Věřím, že ses narazila na něco opravdu moc divného," řekla nakonec. "Ve skutečnosti jsem natočila, jak ses zčistajasna vypařila rovnou před hledáčkem kamery! A když ses znovu objevila - ne, to jsem nenatočila, ale zahlédla jsem tě koutkem oka. Buď jsme se obě zbláznily, nebo je to skutečné."

"Takhle se šílenství neprojevuje," řekla Miriam vážně. Škubla sebou. "Potřebuju prášek proti bolesti." Zammula si chodidla, studená jako led. "Ty přece víš, že jsem byla jako dítě adoptovaná, že ano? Moje matka mi jaksi neřekla úplně všechno, a to až do pondělka. Když nás vyhodili z práce, jela jsem ji navštívit..."

Celou příští hodinu líčila Miriam Paulette události uplynulého týdne, nevynechala nic kromě svého telefonátu Andymu. Paulette naslouchala pozorně a kladla správné otázky na správných místech. Miriam potěšilo, když viděla, že ji její přítelkyně nepovažuje za blázna, ani si nemyslí, že si z ní utahuje. "Nicméně, teď máme pásku s mým zmizením, spoustu fotografií té vesnice a nadiktované poznámky. Chápeš? Začíná se to hromadit."

"Důkazy," přitakala Paulette. "Ty by se ti hodily, kdybys s tím chtěla jít na veřejnost." Najednou se zatvářila zamyšleně. "Bylo by to velké."

"Hmm?" Miriam vypila zbytek své kávy.

"Nu, to místo, kam to chodíš - je to buď minulost, nebo budoucnost, nebo je to někde jinde. Je to tak? Myslím, že můžeme pravděpodobně vyloučit minulost i budoucnost. Kdyby to byla minulost, nenarazila bys na tu vesnici takovým způsobem, jak jsi mi popsala; a co se týče budoucnosti, tak by tam pořád musely být nějaké stopy po existenci Bostonu, ne snad?"

"Záleží na tom, jak daleko do budoucnosti bys šla." Miriam se zamračila. "Ale jo, myslím, že máš pravdu. Je to legrační; když jsem byla malá holka, vždycky jsem si myslela, že pohádková krajina by byla zářivě jasná a barevná. Princezny v hradech a princové, co jezdí na koních a líbají je, takže se pak mění v žáby, nebo naopak - a draci, kteří udržují královskou populaci pod kontrolou. Jenže ve skutečnosti připadalo ve středověku kolem tisíce rolníků žijících ve strašlivě chudobě na každého pána nějakého sídla, který měl meč, koně a dům, ve kterém byla samostatná ložnice na spaní. Stovka rolníků na každého příslušníka šlechty - pány a jejich rodiny - a totéž na každého příslušníka kupeckého nebo řemeslnického stavu."

"To zní opravdu bezútesně," řekla Paulette. "Tvoje mapa se ale shodovala, je to tak?"

"Na co narážíš? Ty si myslíš, že... Jak se ten seriál jmenoval? Cesta do neznáma, je to tak?"

"Alternativní země. Stejně jako v televizi." Paulette přikývla. "Viděla jsem z toho jen pár epizod, ale... nu. Dejme tomu, že cestuješ někam úplně jinam, na nějakou jinou zeměkouli, kde není nikdo jiný než středověcí rolníci. Co kdybys například uskutečnila ten svůj přesun v nějaké bance, v blízkosti dveří, za kterými se nachází trezor? Na druhé straně by pak stačilo o kousek popojít, přejít zpátky do našeho světa a byla bys kde?"

"Byla bych přímo v bankovním trezoru. Hmm."

"Přesně tak," poznamenala Paulette suše. "Poslyš, tohle bude na dlouhé sezení. Myslím, že jsi to zatím nestačila promyslet ze všech stran. Co jsi měla v úmyslu s tím svým objevem udělat?"

"Já - já..." Miriam se zarazila. "Říkala jsem ti o tom telefonátu."

Paulette se na ni prázdně podívala. "Jo. A říkala jsem ti já, že -"

"Tobě volali taky?"

Přikývla. "Ten večer, co jsem je poslala do háje. Nevím, kdo to byl. Zavěsila jsem a hned jsem volala na ústřednu, že mě někdo telefonicky obtěžoval, ale nebyli mi k tomu schopní nic říct."

"Syčáci."

"Jo. Poslouchej. Když jsem vyrůstala v Providence, tak tam taky byli takoví chlapíci... nebyla to bohatá čtvrť, ale oni vždycky nosili elegantní obleky. Máma mi říkala, abych se jim nikdy nepletla do cesty - abych s nimi dokonce ani nemluvila. Potíž je v tom, že oni mluví s tebou - myslím, že se potřebuju něčeho napít. Máš tu něco?"

"V příborníku je pár lahví," odpověděla Miriam, masírujíc si čelo. "Vůbec mi nebude vadit, když se k tobě připojím."

Šálky od kávy uvolnily místo skromným skleničkám ze Southern Comfort. "Mám v tom zmatek," povzdechla si Paulette.

"A vůbec, už jsme spolu mluvily o tom - ehm, nešťastném pondělku?"

"Nemluvily," připustila Miriam. "A ani nemusíme. Jestli se na to chceš vykašlat a prostě na celou tu věc zapomenout, zlobit se na tebe nebudu." Polkla. Měla velice nepříjemný pocit, jako by celá pohodlná středostavovská profesionální existence, kterou si pro sebe vybudovala, byla ohrožená. Bylo to stejné jako během měsíců, kdy podvědomě cítila, že se její manželství rozpadá, ale nebyla schopná dopídit se, co přesně není v pořádku, dokud...

"Vykašlat se na to?" V Paulettiných očích se zablesklo. "Zbláznila ses? Já mám tyhle tvrdé hochy dokonale přečtené."

Oni si myslí, že když jsi dole, tak tě mají v hrsti. Tuhle jednoduchou pravdu jsem pochopila už jako dítě."

"Co se stalo -" Miriam se zarazila.

Paulie na chvíli znehybněla, pak si dlouze povzdechla. "Moji rodiče nebyli bohatí," řekla tiše. "Oprava: Byli chudobní jako kostelní myši. Děda byl sicilský přistěhovalec a propadl alkoholu. Táta dřel jako mezek, ale nikdy nepřišel na to, jak se vymotat z dluhů. Snažil se udržet rodinu pohromadě kvůli mámě a nám dětem, ale nebylo to snadné. Měla jsem co dělat, abych se protloukla na studiích, jenže já nic jiného než práva dělat nechtěla. Protože právníci vydělávají spoustu peněz, to je numero uno. A za druhé, mohla bych pak poslat ty chlapíky, co jim táta dlužil, ke všem čertům." Miriam se naklonila dopředu, aby si dolila skleničku.

"Můj brácha Joe nikdy neposlouchal, co nám máma říká," pokračovala Paulette váhavě. "Propadl gamblerství, a možná i jinému svinstvu. Nebyly to drogy, ale jednou se s těmi lidmi nějak pohádal. Pověsili ho hlavou dolů a zničili mu bezdrátovou vrtačkou obě kolenní česky."

"Ježíši." Miriam se udělalo nevolno. "Co bylo dál?"

"Dostala jsem se až tak daleko, že jsem se skutečně stala právnickou, než jsem si uvědomila, že nemá smysl dělat práci, kde nesnáším do morku kostí každého, s kým musím pracovat, tak jsem přehodila výhybku a začala se věnovat investigativní žurnalistice. A vypracovala jsem se v tom oboru úplně sama. Ale tys chtěla asi vědět, co bylo dál s Joem, vid'? Předávkoval se heroinem. Nebyla to nehoda - stalo se to den poté, co mu řekli, že už nebude nikdy chodit." Řekla to s cynickou lhostejností dávno mrtvé zprávy, ale Miriam si všimla, jak jí zbělely klouby na ruce, ve které svírala sklenici. "Proto by člověk neměl stát o to, aby si ho tihle chlapíci všimli. Ale když už se to stane, nikdy neustupuj."

"To je - to je mi opravdu líto. Nevěděla jsem to."

"Neobviňuj se." Paulette se podařil ironický úsměv. "Samozřejmě jsem si ty soubory zkopírovala, než jsem je vytiskla." Sáhla do své kabelky a hodila po Miriam CD-ROM.

"Hej, co je to?" Miriam přimhouřila oči na zelenkavě stříbrný povrch cédéčka.

"Je tam všechno." Paulie se na ni usmála. "Naštěstí mě napadlo zkopírovat to dřív, než ses rozhodla přeskočit Sandyho stůl a přimět Joea, aby se o nás začal nezdravě zajímat."

"Ale to je krádež!" vyjekla Miriam.

"A jak říkáš tomu, co udělali s našimi zaměstnáními?" zeptala se Paulette suše. "Já tomu říkám pojistka."

"Ach, Paulie."

"Ano, ach. Nemyslím si, že o tom vědí - jinak bychom už byly v mnohem větším průšvih. Přesto bys měla najít nějaké bezpečné místo, kde to schovat, dokud to nebudeme potřebovat."

Miriam se podívala na disk, jako by se proměnil v hada. "Jo, to můžu udělat." Dopila svou sklenici, pak sebrala cédéčko a odnesla je ke svému stereopřehrávači. Vzala z police multidiskové pouzdro, otevřela je a vsunula cédéčko dovnitř.

"Žebrácká opera. Myslíš, že si to zapamatuješ?"

"Páni! Proč tohle nenapadlo mě?"

Miriam se na ni usmála. "Proč tě v první řadě nenapadlo zničit to?"

"Protože si myslím, že se nám to ještě bude hodit." Paulette na ni hleděla. "Poslouchej, tohle je problém číslo jedna. Co problém číslo dva? Ta bláznivá věc s jiným světem. Proč sis s tím vůbec něco začínala?"

Miriam pokrčila rameny. "Napadlo mě, že bych se tam mohla na čas schovat před těmi grázly, kdyby bylo třeba," řekla pomalu. "Taky jsem potřebovala někoho jiného, aby mi řekl, že jsem se nezbláznila. Jenže změnit se v člověka ze středověku moje problémy nevyřeší, že ne?"

"To bych řekla." Paulette postavila na stůl svoji sklenici, napůl vypitou. "Kde jsme to byly? Ach ano. Ty přejdeš na druhou stranu a jdeš tam, kde je v bance trezor, pak přejdeš zase zpátky. Je to tak?"

"Hmm, tak snadné to není," řekla Miriam. "Po mém prvním výletě to byla naprostá katastrofa, holka. Zvracela jsem až hrůza -" zarazila se, najednou na rozpacích. "Byla bych pěkným bankovním lupičem!"

"Na tom nezáleží," namítla Paulette. "Zkus se nad tím trochu zamyslet. Co se stane, když spustí alarm?"

"No. Buď se vrátím zpátky příliš rychle a budu riskovat mozkové aneurysma, nebo..." Miriam se odmlčela. "Nebo to nestihnu a zatknou mě."

"A co se stane, když tě zatknou?"

"Hmm, za předpokladu, že nebudou napřed střílet a až pak se vyptávat, mi nasadí želízka, přečtou mi moje práva a odvezou mě na stanici. Zapiší si mě a strčí do cely."

"A pak?" Paulette převrátila oči v sloup nad Miriaminým pomalým chápáním.

"No, zavolám svému právníkovi -" Miriam se zarazila, oči upřené do prázdna. "Ne, vytáhla bych svůj medailon," řekla pomalu.

"Samozřejmě. A teď mi pověz. Dělá ty věci tvůj medailon nebo ten motiv v něm? Zkoušela jsi to už? Pokud je to ten motiv, co kdyby sis ho nechala vytetovat na zadní stranu zápěstí?" zeptala se Paulette.

"Hmm -" Miriam zavrtěla hlavou. "Pověz mi, kde má tahle logika trhlínu."

"Já nevím." Paulette zvedla láhev a zamávala jí nad Miriaminou sklenicí v alkoholickém rituálu požehnání. "Myslím, že bys to měla zítra vyzkoušet, a hned budeš vědět, na čem jsi. A já to budu muset vyzkoušet taky, abych viděla, jestli to funguje i u mě - pokud ti to samozřejmě nebude vadit," dodala spěšně. "Jestli je to ten motiv, tak bys měla svoji vlastní ‚propustku‘ z každého vězení. Nezáleží na tom, jestli to budeš používat k vykrádání bankovních trezorů. Ty vlastně můžeš dělat cokoli na světě, pokud by tě to dostalo z jakékoli šlamastyky. Dejme tomu, že přijdeš do banky. Nepotřebuješ žádnou zbraň, stačí říct, že máš bombu, a oni ti dají všechny peníze. Pak, místo abys utekla, zamíříš na toalety pro personál a tam se prostě vypaříš."

"Z tebe by byl geniální zloděj, Paulie," zavrtěla Miriam udiveně hlavou. "Ve vydavatelství je tě škoda."

"Ne, to není." Paulette měla tvář zkřivenou soustředěním. "Viš, ty jsi o tom prostě vůbec nepřemýšlela. Dejme tomu, že máš tuhle super moc. Dejme tomu, že nikdo jiný to použít nemůže... Zítra bychom měly v každém případě vyzkoušet, jestli to funguje i u mě. Nejdřív udělej ten experiment s fotokopii medailonu na sobě, pak vyzkoušíme mě. Osobně si myslím, že to bude fungovat jenom u tebe, i když nevím proč, protože kdyby to takhle mohl dělat každý, tak by o tom určitě všichni věděli, ne snad? Nebo by to udělala tvoje matka. Tvoji matku někdo z nějakého důvodu pobodal, a ona to neudělala. Určitě je v tom nějaký háček. A co si myslíš, že by se stalo, kdybys to nevyužila k vykrádání bank a fotografování chudých vesničanů, ale darovala bys svoji nově nalezenou schopnost do služeb zákona a pořádku?"

"Zákon a pořádek se skládají z byrokratů," řekla Miriam s rychlým zavrtěním hlavy. "Viděla jsi všechny ty únavné tiskové konference FBI, na kterých jsem seděla, když agitovali pro důslednější kontroly cizinců na letištích?" Před očima se jí objevila vize, jedovatý ohnivý květ dopravního letounu, který záutočil na nechráněný mrakodrap. "Ježíši, Paulie, představ si, kdyby tohle dokázala Al-Káida!"

"Oni to nepotřebují. Mají sebevražedné dobrovolníky. Jenže jsou tu jiní zlí chlapíci, kteří... když to vidíš ty, tak by to určitě pochopili i federálové. Pamatuješ si ten článek o nukleárním terorizmu, který vydal Zeb minulý rok? O tom, jak jednotky NIRT a FEMA vystopovaly bomby, co se sem posílaly přes hranice?"

"Co to proboha povídáš?" Miriam se z toho pomyšlení udělalo špatně. "Já bych sakra nikdy žádnou jadernou bombu přes hranici nepasovala."

"Ne." Paulette se naklonila dopředu, upřela na ni vážný pohled. "Jenže pokud máš tuhle schopnost ty, kdo jiný by ji mohl ještě mít? A co by s tím mohli dělat? Mohlo by to mít katastrofální důsledky pro mezinárodní bezpečnost, a když s tím vyrukují na veřejnost, federálové tě zakopou tak hluboko -"

"Řekla jsem, že s tím nechci mít nic společného," odpověděla Miriam. "Poslouchej, tohle přestává být legrace. Ty mě děsíš, Paulie, víc než ti syčáci s jejich telefonáty a jejich ovládáním farmaceutického průmyslu. Říkám si, jestli bych možná neměla spát s pistolí pod polštářem."

"A máš se proč strachovat, holka; je to tvůj krk, o čem tady mluvíme. Měla jsem dva dny na to, abych mohla přemýšlet o tom tvém triku se zmizením a o našem malém problému s mafiány, a povím ti, že pořád uvažuješ jako opravdový žurnalista, ne jako paranoik. Ona to opravdu není žádná legrace. A nemusí jít jenom o bomby. Co třeba obchod s crackem? Nebo heroin? Zajeď si na Floridu, navaž správné konexe, a můžeš začít převážet zboží a schovávat ho na druhé straně. Žádný problém, že ne? Jen by ti to zabralo nějaký čas, možná pár výletů. Až dáš dohromady padesát nebo sto kilo koksu, odpluješ s tím na sever, pak do Charlesů, a můžeš s tím přejít zpátky na druhou stranu rovnou uprostřed Cambridge, aniž bys vzbudila pozornost protidrogového nebo policajtů. Mohla bys jim to pašovat rovnou pod nosem. Já nevím, jestli bys to udělala, nebo ne - hádám, že spíš ne, máš přece svoje zásady - jenže vysvětluj něco takového policajtům. Tohle by byla první věc, co by je napadla."

"Ksaku." Miriam hleděla na dno své sklenice, vystrašená jako králík. "Co tedy navrhuješ?"

Paulette položila svou vlastní sklenici. "Pokud mám mluvit jako tvůj právní poradce, navrhuju ti, aby sis koupila zbraně a jednala co nejrychleji. Pošli to cédéčko nějakým jiným novinám a taky místní pobočce FBI, a pak se vydej na dlouhou výpravu, zatímco tady propukne bouře. Taky si vezmi kladivo a rozbij ten medailon na padrt'."

Miriam zavrtěla hlavou, pak sebou škubla. "Ach, ta moje bolavá hlava. To s tím medailonem si ještě rozmyslím. Potřebuju čas."

"Jak myslíš." Paulette se na chvíli odmlčela. "Tak tedy jinak. Medailon si zatím necháš. Pořídila jsi spoustu dokumentace. Ovšem chtělo by to přesvědčit se, zda jsi to jenom ty, kdo je schopný přejít na druhou stranu. Myslím, že pádným důkazem by bylo, kdybys dokázala přenést jiného člověka. Kdybys tohle dokázala, pak bys měla nejenom dokumentaci, ale také svědky. Když s tím půjdeš na veřejnost, bude to muset být velké a bombastické - tak velké, že na tebe nebudou moci vztáhnout ruku. Oni sice mají ochočené soudy a podplacené soudce, co se zabývají národní bezpečností, jenže pokud budou na světle důkazy, nebudou tě moci zatknout, zvlášť pak, když to bude mít mezinárodní rozsah. Nejlepší by bylo jít s tím do Kanady, co myslíš?" Znovu se odmlčela, soustředěný výraz ve tváři. "Jo, tohle by mohlo fungovat."

"Na něco jsi zapomněla." Miriam na ni namířila prst. "Na sebe. Co z toho budeš mít ty?"

"Já?" Paulette si položila ruku na srdce a nasadila nevěřící výraz. "Od kdy na mně záleží?"

"Sakra, Paulette, od té doby, co jsem tě namočila do téhle šlamastyky. Myslím, že jsem tvým dlužníkem. Šlechtný

závazek. Jsi moje přítelkyně a já přátele ve svrabu nenechávám, dokonce ani omylem."

"Za přátelství a padesát centů si koupíš kafe." Paulie se na okamžik odmlčela, pak se usmála. "Přesto jsem ráda." Její úsměv odumřel. "Tu práci v právnické firmě jsem nedostala."

"To je mi líto."

"Přestaň s tím už! Pokaždé, když dostaneš šanci obviňovat sama sebe za to, že mě vyhodili, padneš na kolena a prosíš o odpuštění!"

"Promiň. Netušila jsem, že ti s tím jdu na nervy," řekla Miriam zkroušeně.

"Nech toho," odbyla ji Paulie se smíchem. "Raději přemýšlej o tom, co jsem ti řekla. Zítra bys mohla poslat to cédéčko FBI, pak odjet na dlouhou dovolenou. Nebo zůstaň tady a budeme spolu pracovat na příběhu, který dostane Pulitzera. Ty budeš odrážet všechny kulky mafiánských zabijáků, zatímco já budu tvůj věrný poslíček, a dostane se mi za to hvězdné reference a nějaký ten podíl z honoráře. Třeba padesát procent. Ujednáno?"

"Ujednáno," zasmála se Miriam. "Ted' mi ale nejspíš pukne hlava." Zašmátrala kolem sebe a vstala. Cítila se mírně roztřeseně. Možná to způsobil alkohol na prázdný žaludek. "Kde je to jídlo?"

Paulette se zatvářila zmateně. "Tys ho objednala?"

"Ne." Miriam zničeně lusklá prsty. "Hned to napravím. Myslím, že nás čeká ještě hodně práce." Zastavila se ve dveřích, podívala se na Paulette.

"Co je?"

"Jedeš v tom se mnou?" zeptala se.

"Jestli jedu? Že se vůbec ptáš! Tohle bych si nenechala ujít za nic na světě!"

DRUHÁ ČÁST

SETKÁNÍ S RODINOU

HOTEL MAFIOSI

Přišli si pro ni v časných ranních hodinách, dlouho poté, co si Paulette zavolala taxíka a Miriam vklouzla do postele s žaludkem přecpaným kuřetem na citronech a hlavou plnou plánů. Přijeli v neviditelných černých dodávkách a se samopaly Mac-10. Nevěděli o jejich plánech ani se o ně nestarali. Byli to vojáci. Měli své rozkazy: Tohle byl dům, který byl vypátrán v souvislosti s urovanou hnědou židli, takže to byl cíl. To bylo všechno, co potřebovali vědět. Miriam spala, i když rozbíjeli francouzské okno v jejím doupěti, protože dva muži nejdříve páčidlem tabule pootevřeli a přetáhli přes sklo samolepicí polyuretanovou fólii, než do něj udeřili gumovými palicemi, pak vyloupli fólie i s pavučinkovitě popraskanými tabulemi rovnou z rámu. Telefonní linka byla přerušena pár minut předtím, a vzhledu v zahradě byla umístěna rušička mobilních telefonů.

Dva muži vnikli do obývacího pokoje a zaujali pozice z obou stran místnosti. Světlo vyzařované LEDkami na jejím stereo-přehrávači a počítači pomrkávalo na jejich brýle na noční vidění a na optické zaměřovače na jejich zbraních, zatímco napjatě čekali a napínali uši, zda neuslyší jakékoli zvuky aktivity.

Ručními signály si předávali zprávy zvenčí, že muž na stanovišti kontroly nevidí žádné známky pohybu skrze záclony v ložnici. Jeho krátkovlnný radarový snímač mu umožňoval vidět to, co obyčejné brýle na noční vidění užívané předpokladem komandem nedokázaly: I přes překážku představovanou v tomto případě zdi, dokázal přesně určit pulz teplokrevného živočicha. Dva další vojáci s brýlemi na noční vidění, s přilbami a v neprůstřelných vestách vnikli otvorem dovnitř a pak do chodby, opatrně vysunovali malá zrcátka na teleskopických tyčích k otevřeným dveřím, aby se podívali, zda je někdo uvnitř. Během třiceti vteřin měli zajištěné celé přízemí. Nyní vcházel s radarovým snímačem dovnitř: Muž od kontroly opatrně projel svým přístrojem pod každým stropem a nakonec se zastavil v obývacím pokoji a opsál ukazovákem kruh pod lustrem. Jedno tělo, spící, přímo nad hlavou.

Čtyři postavy v černých ochranných oblecích vystoupily jako duchové po schodišti, dvě se zbraněmi a dvě za nimi se speciálním zařízením. Do ložnice vedly dveře z malé podesty na vrcholu schodiště - podle plánu měli vrazit dovnitř a bezprostředně neutralizovat jejího obyvatele.

Nepočítali ovšem s Miriaminou nepořádností. Žila sama, pracovala šedesát hodin týdně, a měla tudíž neskutečně málo času na domácí práce: Veškeré její uklízení snahy braly každý večer za své s další prací, kterou si přinesla domů.

Podesta byla přeplněná, přetékající koš se špinavým prádlem čekal na cestu do sklepa vedle páru knihoven, které zužovaly chodbu v patře natolik, že tam museli jít po jednom za sebou. A čekaly je ještě horší překážky. Miriamin dům byl plný knih. Právě teď ležel na jednom schodu hned pod podestou výtisk knihy The Cluetrain Manifesto. Měl stejnou teplotu jako koberec, na kterém ležel, takže byl pro brýle na noční vidění takřka neviditelný. První tři muži jej překročili, aniž si ho všimli, ovšem čtvrtý došlápl chodidlem rovnou na něj a účinek byl stejně dramatický, jako by tam místo knihy ležela banánová slupka.

Miriam se se škubnutím probudila hrůzou. Slyšela strašlivé zarachocení na podestě. Její mysl byla prázdná, neonovými písmeny velikosti hlavních titulků jí probíhalo hlavou jediné slovo - vetřelec. Zprudka se v posteli posadila a zašmátrala na nočním stolku po pistoli, kterou si tam položila poté, co zjistila, že pod polštářem ji mít nemůže, protože jí ve spaní tlačí. Zvuk otvíraných ložnicových dveří byl neuvěřitelně děsivý a Miriam po nekonečnou dobu zápolila se zbraní, snažila se ji vymotat z polštářového povlaku, do kterého se jí zapletla. Oční víčka jí probodlo oslnivé světlo:

"Zahod'te to, paní!"

Miriam se podařilo položit prst na spoušť -

"Zahod'te to!" Světlo se přiblížilo, svítlo jí rovnou do obličeje. "Okamžitě!"

Ze tmy se vynořilo něco jako nákladní lokomotiva a udeřilo ji ze strany do pravé paže.

Někdo procitěně řekl: "Do prrdele," a na břiše jí přistála obrovská tíha. Snažila se popadnout dech a vykřiknout, ale

nečítala pravou paži a něco se tisklo k jejímu obličejí. Dusila se: Ten vzduch byl čpavý, nasládlé páchnoucí a hustý, vtíravý květinový laboratorní puch. Prudce kopala, nohy zamotané v pokrývce, lapala po dechu a kdesi hluboko v hrdle křičela, jenže ji dál omamovali tím strašlivým zápachem a všechno mělo rozmazané okraje. Nemohla se hýbat. "Tohle vůbec není legrační," řekl někdo na konci černého tunelu. Světla byla rozsvícená, ale všechno zůstávalo tmavé. Kolem se pohybovaly černé postavy a ruka ji bolela - tak nějak divně, jako by ani nebyla její. Nemohla se hýbat. Byla unavená. Měla cosi v ústech. To je ambulance? říkala si. Světla zhasla. Nežfetelný tvar na posteli se pomalu posunul a vstal. Specialista A pracoval na subjektu se stlačovačem jazyka a trubicemi, připravoval ji na umělou plicní ventilaci. Současně na ní pracoval specialista B, přesouval ji na skládací vozík a připevňoval jí k němu nohy, boky, zápěstí a ramena.

"To jste to pěkně zvorali," zavrčel muž od kontroly, který sebral Miriamin malý revolver s tlumičem rukou v černé rukavici. "Naštěstí to měla zajištěné. Kdo to na té podestě tak podělal?"

"Pane." Byl to specialista B. "Ležela tam kniha. Na schodech."

"Zatraceně. Dobrá, naložte tady naši malou slečnu smrtonosnou a připravte se k odjezdu. Bravo, začni s čistkou. Chci její osobní spisy, ať je má schované kdekoliv. A její počítač a taky všechny disky. Kdokoli tu s ní trávil dnešní večer, chci vědět, kdo to byl nebo byli. A taky všechno ostatní. Charlie, zabal jí věci, jako by odjížděla na dovolenou - na dlouhou dovolenou. Oblečení, hygienické potřeby. Snaž se to moc neponičit. Chci, abychom byli připraveni k odjezdu za dvacet minut."

"Pane. Ano, pane." Muž od kontroly přikývl. Specialista B ještě dostane studenou sprchu, jakmile se vrátí na základnu, ovšem v terénu lidi nekáráte, pokud to nezapackali natolik, aby si to vysloužilo rovnou kulku ráže 9 mm. A nic takového specialista B neprovedl. Měsíc uklízení na latrínách mu poskytl čas, aby mohl přemýšlet o tom, jak blízko se ocitl smrti zastřelením z rukou rozespálé ženy s osmatřicítkou revolverem.

Specialista A byl téměř hotov; společně se specialistou B zamručeli, když zvedali rám ve tvaru rakve z postele. Miriam byla v bezvědomí a sešněrovaná uvnitř jako krocan. "Bude v pořádku?" zeptal se muž od kontroly nenuceně.

"Myslím, že ano," odpověděl specialista A. "Má ošklivě pohmožděnou pravou paži a pravděpodobně je ořesená, ale nic horšího neočekávám. Větší riziko představuje možnost zvracení ve spánku, kdy by se mohla zadusit vlastními zvrátky, takže si ji musíme ohlídat." Mluvil velmi sebejistě. Měl za sebou zdravotnický výcvik a dodávka číslo dva byla uvnitř zařízená jako sanitka.

"Jasně, šéfe. Odvezeme ji domů."

Muž od kontroly se podíval na toaletní stolek posetý spodním prádlem, měsíc starými časopisy a naplň použitými toaletními potřebami. Jeho výraz se změnil ve znechucení při pomýšlení, že se bude muset prohrabávat hromadami špinavého šatstva. "Nebeský otče, to je ale bordel."

Nedaleko od Miriaminy cely byla kancelář. Ta kancelář byla tichá a obložená z tmavého dubu a bohaté perské koberce jí poskytovaly cosi ze vznešenosti velmi exkluzivního viktoriánského klubu pro džentlmeny. Na podlaze vedle okenního výklenku stál rozměrný psací stůl z ořechového dřeva, na desce toho stolu ležela psací podložka z marocké kůže a na ní byl pořadač plný papírů a dalších dokladů.

Obyvatel té kanceláře seděl za stolem, probíral se změní fotokopii a zápisků z pořadače. Byl to muž něco málo po padesátce, podsaditě postavy a s bříškem typickým pro pána středního věku, ale natolik vysoký, aby je dokázal dobře nosit. Oblek měl konzervativní: mohl by to být generál ve výslužbě nebo tajemník nějaké korporace. Žádný z toho odhadu by nebyl mylný, ale žádný by nebyl ani plná pravda. Právě teď vypadal, jako by ho bolela hlava; jeho výraz byl při čtení zažloutlého novinového výstřížku zatrpklý. "Jaké neštěstí," řekl tiše. "Jaké strašlivé neštěstí..."

Nade dveřmi po jeho levé ruce se rozezněl bzučák.

Muž pohlédl chladnými šedými očima ke dveřím. "Dále," zvolal ostře. Pak stočil oči zpátky k papírům.

Kroky, zvuk pánské večerní obuvi - s koženými podrážkami - na parketách, který náhle utichl, když návštěvník vstoupil na koberec vnitřní svatyně.

"Volal jste mě, strýčku? Chcete se mnou probrat můj návrh? Pokud o něm chce se mnou kdokoli -"

Angbard Lofstrom opět vzhlédl a změřil si svého synovce dlouhým ledovým pohledem. Mladík zašoupal podrážkami, uveden do rozpaků: Vysoký plavovlasý muž, jehož oblek by byl na místě v kancelářích inzertních agentur.

"Trpělivost," řekl anglicky.

"Jenže já -"

"Řekl jsem trpělivost." Angbard položil rozložený novinový výstřížek na psací podložku a upřel pohled na svého synovce. "Teď není čas probírat tvůj návrh. Ohledně něhož mimochodem nemám žádné nové zprávy. Nesnaž se nic uspěchat; chceš-li dosáhnout pokroku, musíš se naučit čekat. Změny, které po nás chceš, jsou z politického hlediska velmi obtížné."

"Jak dlouho ještě musím čekat?" zeptal se mladý muž napjatým hlasem.

"Tak dlouho, dokud to bude nezbytné." Angbardův pohled ztvrdl. "Nezapomeň, proč jsi tady."

"A-ano, pane. Přijměte prosím moji nejhlubší omluvu..."

"Jak se daří naší vězeňkyni?" zeptal se Angbard příkře.

"Ach ano. Když jsem ji kontroloval naposledy - před patnácti minutami - nebyla vzhůru, ale normálně spala. Umístili jsme ji v jedné z dvojediných cel. Odstranil jsem mnemotechnickou pomůcku, co měla u sebe, a nechal jsem ji prohlédnout jednou ze služebných, zda na sobě nemá tetování. V její cele není žádné zrcadlo, žádné holicí pomůcky. Zanechal jsem instrukce, aby mě zavolali ihned, jakmile se probudí."

"Hmm." Angbard se s výrazem hluboké nespokojenosti kousl do horního rtu. "Co říká doktor?"

"Doktor říká, že jí možná bude muset dát ruku do dlahy - má ji pohmožděnou - ale jinak neutrpěla během akce žádné

vážné zranění."

"Dobrá." Angbard mávl rukou ve směru křesel rozestavených před jeho psacím stolem. "Byly nějaké problémy, hrabě Rolande?"

"Ano, pane, ale nic kritického. Vzali jsme dokumenty, fotoaparát, kameru, osobní počítač a všechny další věci, které jsme byli schopni najít. V jejím domě byl velký nepořádek, ale jsme si poměrně jistí, že jsme dali dohromady všechno - v její pracovně bylo naštěstí všechno srovnané. Okna byla opravena a sousedé nepřímo informováni, že odjela na služební cestu mimo město. Není vdaná a má jen málo známých." Roland se tvářil mírně nesouhlasně. "Má postarší matku, která žije sama. Jediný možný problém představuje hlášení našeho pozorovatele. Při jejím posledním výletě zjevně přijela na místo jejím autem nějaká žena neznámé identity, vyzvedla ji a odvezla ji domů. Pravděpodobně přítelkyně. Problém je, že od jejího domu odjela bez povšimnutí taxíkem - předpokládám, že si jej zavolala mobilním telefonem - a náš sledovací tým měl příliš málo lidí, než aby tam mohl někoho poslat. Nařídil jsem jim, aby pokračovali ve sledování a také aby obnovili telefonní odposlech, v naději, že se dotyčná přítelkyně objeví znovu. Jakmile se tak stane -" Roland pokrčil rameny.

"Postarej se o to - chci ji mít pod dohledem co možná nejdříve." Angbard si odkašlal. "Co se týče stavu vězeňkyně..." Odmlčel se, naklonil hlavu mírně na stranu.

"Pane?" Roland byl ztělesněním úslužné pozornosti.

"K vězeňkyni je třeba se chovat s veškerou zdvořilostí náležející příslušníku tvého vlastního stavu, popravdě jako k vážené člence Klanu. Jako ke ctěnému hostu, zadržnému v zájmu svého vlastního bezpečí."

"Pane!" Roland nedokázal zastřít šok.

Angbard na něj hleděl. "Chcete mi něco říci, milý hrabě?" zeptal se chladně.

Roland polkl. "Slyším... a samozřejmě poslechnu," řekl. "Jenom, ehm... je to pro mě prostě překvapení -"

"Toho jsem si všiml," poznamenal Angbard ledovým hlasem. "Nicméně své důvody si prozatím nechám pro sebe. Jediné, co momentálně potřebuješ vědět, je to, že s vězeňkyní je třeba zacházet jako v rukavičkách, jak se říká."

Pozoroval mladíka s napětím v očích, ale ten neprojevil sebemenší známku vzdoru, a tak se Angbard po chvíli mírně uvolnil. "Tohle -" ukázal na pořadač před sebou - "ukazuje na určité nanejvýš znepokojivé možnosti." Poklepal prstem na vrchní papír. "Nebo sis všiml, že by mimo Klan existovali nějakí cizinci obdaření naším rodinným talentem?"

"Hmm, ne pane, nevšiml." Roland najednou vypadal zamyšleně. "Co tím chcete říct?"

"Později," odpověděl Angbard stroze. "Ty se teď hlavně postarej o to, aby byla přestěhována do pohodlného - ovšem dokonale zabezpečeného dvojčediného - pokoje. Buď k ní zdvořilý a pohostinný, získej si její důvěru a zacházej s její osobou s tou nejvyšší úctou. A uvědomme, až bude připravená odpovědět na moje otázky."

"Slyším a poslouchám," odpověděl Roland, méně zmatený než předtím, ale stále zamyšlený.

"Dobře, věřím ti," zahřímal Angbard. "Můžeš jít."

Jeho synovec vstal, urovnal si sako svého obleku a zamířil ke dveřím, s rapírem bušícím mu do boku. Angbard tiše hleděl na dveře ještě chvíli po jeho odchodu, pak stočil oči zpátky k předmětům v pořadači. Mimo jiné mezi nimi byl medailon, který viděl už předtím - před téměř třetinou století.

"Patricie," zašeptal sotva slyšitelně, "co se to s tebou stalo?"

Denní světlo. To byla první věc, kterou Miriam zaregistrovala. To - a skutečnost, že má tu nejhorší možnou kocovinu na světě. Hlavu jako by měla obalenou v surové bavlně, pravá ruka ji bolela jako peklo samo a všechno kolem ní bylo jaksi divné.

Zkusmo zamrkala. Její hlava byla zafačovaná v bavlně - či spíš v obvazech. A měla na sobě cosi neznámého. Do postele šla ve svém obvyklém tričku, ale teď měla noční košili - jenže ona přece nikdy žádnou neměla! Co se to děje? Denní světlo. Cítila se otupěle, přihlouple a v hlavě jí bušilo. Taký měla žízeň. Překulila se a zamžourala tam, kde měl být její noční stolek. Deset centimetrů od jejího nosu byla obílená stěna. Postel, na které ležela, byla přiřazená k hrubé škvárobetonové zdi, omalované na bílo. Bylo to stejně divné jako ta zmatená noční můra o světle a chemickém zápachu -

Noční můra?

Překulila se na druhou stranu. Nohy se jí zamotaly do noční košile a málem se skutálela z postele, která byla až příliš úzká. Nebyla to její vlastní postel a Miriam v divokém záchvatu paniky přemýšlela, co se jen mohlo stát. Pak najednou jako by jí v hlavě něco cvaklo a všechno zapadlo na místo. "Gangsteři nebo federálové? Museli to být federálové," zamumlala si pro sebe. Určitě mě sledovali. Nebo Paulie. Nebo něco.

Žaludek jako by jí nahradila nezměrná hluboká jáma plná hrůzy. Zahrabou tě tak hluboko, vzpomněla si na Pauliina slova. Tak hluboko, že -

Hrdlo měla rozbolavělé, jako by celou noc prokřičela. Podivné... Možná opravdu křičela. Anebo ji něco vrazili do krku. Nějak se jí podařilo přehoupnout nohy přes okraj té divné postele. Dotkly se podlahy nějak moc brzy. Miriam se posadila, odhrnula tenkou pokrývkou. Protější zeď byla až příliš blízko a okno v ní zasazené příliš vysoko; ve skutečnosti měla celá místnost rozměry šatníku. Kromě malého nerezového umývadla přimontovaného ke stěně proti dveřím tam nebyl žádný nábytek. Dveře samotné byly jednolitou dřevěnou deskou s kukátkem zasazeným v úrovni očí. S tupým pocitem si všimla, že jsou dokonale hladké, bez jakékoli kliky nebo zámkového mechanismu, který by narušoval jejich povrch. Pravděpodobně to byla dřevěná dýha na kovovém podkladu.

Ruka jí vylétla ke krku. Medailon byl pryč.

Miriam vstala, pak náhle zjistila, že se musí opřít o zeď, aby se udržela na nohou. V hlavě jí bušilo a pravá ruka ji příšerně bolela. Otočila se a vyvrátila hlavu k okénku, ale bylo vysoko nad úrovní její hlavy, i kdyby měla energii postavit se na postel. Vysoké, malé a bez záclony vypadalo jako světlík vězeňské cely. Jsem ve vězení? podivila se.

S touto myšlenkou přišla o poslední zbytky rozvahy, které si ještě jakž takž uchovávala. Naklonila se ke dveřím a začala do nich bušit levou pěstí. Duté zvuky zřejmě ale nikdo neslyšel, nebo jim nevěnoval pozornost. Začala ji bolet ruka, a tak přestala, a tehdy se v dusivé vlně přivilil zpátky strach, ženoucí před sebou bouřlivý příliv zlosti. Posadila se, zabořila obličej do dlaní a začala vzlykat. V této pozici byla i o několik minut později, když dveře tiše cvakly a otevřely se ven.

Miriam prudce vzhledla, zatímco se otvíraly. "Kdo sakra jste?" vyjekla.

Muž stojící ve dveřích byl dokonale upravený, od černých polobotek až po konečky umělecky naaranžovaných světlých vlasů. Byl mladý (něco kolem třiceti), formálně oblečený v módním obleku, hladce oholený a jeho obličej na sobě nesl neutrální výraz. Mohl to být mormonský misionář stejně jako agent FBI. "Slečno Becksteinová, byla byste tak laskavá a šla se mnou, prosím?"

"Kdo jste?" opakovala. "Neměli byste mi vy hoši přečíst moje práva nebo tak nějak?" Bylo na něm něco divného, ale Miriam nemohla přijít na to, co to je. Za jeho ramenem byla chodba, kterou viděla mírně rozmazaně - když tu si uvědomila, že už ví, co jí na mladíkovi nesedí. On má u pasu meč, řekla si, stěží věříc vlastním očím.

"Zdá se, že reagujete na základě nedorozumění." Usmál se na ni, a byl to docela příjemný úsměv. "My vám nemusíme přečíst vaše práva. Nicméně, pokud půjdete se mnou, odvedu vás na pohodlnější místo, kde spolu probereme vaši situaci. Pokud vám ovšem nevyhovuje zde toto sanitární zařízení?"

Miriam se podívala za sebe, najednou si akutně uvědomila, že má plný močový měchýř a žaludek jako na vodě. "Kdo jste?" zeptala se nejistě.

"Když půjdete se mnou, dozvíte se všechno, co potřebujete vědět," řekl uklidňujícím hlasem. Udělal krok dozadu a Miriam v tu chvíli přepadlo tušení, že na konci jeho věty zůstala nevyslovená narážka jinak... Nejistě se zvedla a muž se natáhl po jejím lokti. Instinktivně před ním ucukla, aby se vyhnula kontaktu, ale zavadila o kraj postele a ztratila rovnováhu: ztěžka na ni dosedla, zvrátila se dozadu a uhodila se hlavou o zeď.

"Ach ne," řekl. Hleděla na něj skrze mlhu bolesti. "Přivezu pro vás kolečkové křeslo. Nepokoušejte se prosím hýbat."

Strop se líně vlnil nad její hlavou. Miriam bylo nevolno a cítila se mírně ospale. Hlava jako by se jí chtěla rozskočit. Migréna nebo kocovina z anestézie? přemýšlela. Elegantně oblečený muž s mečem absurdně vyčnívajícím zpod saka obleku byl zpátky, s kolečkovým křeslem a v doprovodu dalšího muže, tentokrát oblečeného v zeleném lékařském plášti. Společně ji zvedli a posadili do křesla, ochablou jako pytel brambor. "Auu," zasténala tiše.

"Ošklivá rána," poznamenal její návštěvník, který šel vedle křesla. Nad hlavou se jí odvíjely světelné pruhy, z obou stran byly pozavírané dveře. "Jak se cítíte?"

"Hnusně," podařilo se jí ze sebe vypravit. Ruka ji bolela stejně nesnesitelně jako hlava. "Kdo jste?"

Křeslo zabořilo za roh. Před nimi se táhla další chodba. "Jsem Roland, hrabě Lofstrom. Je mou povinností postarat se o všechno, co potřebujete." Křeslo zastavilo před lesklými panely z nerezové oceli - výtahem. Bylo slyšet, jak jeho mechanismus hučí za dveřmi. "Neměla jste se probudit v izolační cele. Ocitla jste se tam jen díky administrativnímu nedopatření. Zodpovědný jedinec již byl potrestán."

Miriam sjel po zádech mráz, proťal opar bolesti. "Já nechci znát vaše jméno," zamumlala. "Chci vědět, kdo vy lidé jste. Chci znát svoje práva, zatraceně."

Dveře výtahu se otevřely a ošetřovatel zajel s křeslem do kabiny. Roland vešel dovnitř a postavil se vedle ní, pak kývl ošetřovateli, že se může vzdát. Stiskl tlačítko kdesi za její hlavou, na které neviděla. Dveře se zavřely a výtah začal stoupat, ale zastavil o pouhých pár vteřin později. "Jednáte na základě nedorozumění," řekl znovu. "Chcete znát svoje práva. Máte na mysli práva při zatčení?"

Snažila se k němu zvednout pohled. "Hmm?"

"Něco takového tady neplatí. Rozdílná jurisdikce, víte?" Jeho sebejistý úsměv byl nanejvýš znepokojující.

Dveře výtahu se otevřely a muž ji vyvezl do tiché, kobercem pokryté chodby bez oken - byly tam pouze dveře umístěné v širokých rozestupech z obou stran, jako v nějakém drahém hotelu. Zastavil u třetích dveří na levé straně, strčil do nich a otevřel je, pak otočil její kolečkové křeslo a odvezl ji do místnosti za nimi. "Tak. Není to zlepšení oproti místnosti, kde jste byla předtím?"

Miriam zatlačila rukama do opěrek kolečkového křesla, přimhouřila oči při bodavé bolesti v pravém předloktí. "A sakra." Rozhlédla se kolem. "Tohle není federální."

"Když dovolíte." Vzal ji za loket a tentokrát před ním Miriam neucukla. Jeho stisk byl pevný, ale ne bolestivý. "Toto je hlavní přijímací místnost vašeho apartmá. Všimněte si, že okna se ve skutečnosti nedají otevřít a jsou pro vaši bezpečnost vyrobena ze speciálního tvrzeného skla. Koupelna je tamhle za dveřmi." Ukázal, kde. "Kdybyste cokoli chtěla, zvedněte domácí telefon. Pokud byste potřebovala doktora, čeká jen na vaše zavolání. Navrhují vám, abyste si hodinu odpočinula, pak se upravte a oblečte se. Čeká vás rozhovor."

"Co je tohle za místo? Kdo jste vy lidé?"

Roland chvíli neřikal nic, pak se na ni zamračil. "Můžete přestat předstírat," řekl. "Nikoho tím nepřesvědčíte." Na odchodu se zastavil ve dveřích a dodal: "Válka skončila, víte. Vyhráli jsme před dvaceti lety." Dveře se za ním zavřely s pevně znějícím klapem a Miriam ani nepřekvapilo zjištění, že se klika hýbe naprázdno, když za ni vzala. Byla uvnitř zamčená.

Odšourala se do koupelny obložené bílými kachlíky, přimhouřila oči proti světlu, pak se ztěžka posadila na toaletu. "Do háje," zaklela nevěstičně. Vypadalo to tam jako v drahém hotelu - dábelsky drahém hotelu - určeném pro šejky, diplomaty a miliardáře. Podlaha byla hladká, velmi kvalitní druh italského mramoru, pokud se Miriam mohla vydávat za znalce kamenických prací. Umývadlo bylo vytvarováno z kusu silného zeleného skla a kohoutky se leskly hlubokým třpytem, kterého rozhodně nebylo možné dosáhnout pouhým pozlacením. Vana byla obrovská, ve tvaru lastury

zapuštěné do podlahy, bílá a naleštěná, s modrými a zelenými světly zasazenými ve stěnách mezi chromovanými vodními tryskami. Také tam na ni čekal akr nadýchaných bílých ručníků a odpovídající župan, visící nad košíkem s toaletními potřebami. Pár z těch značkových jmen znala; dokonce si tu a tam vyzkoušela některý z jejich vzorečků, když si chtěla připadat extravagantně. Samotný šampon stál přes sto dolarů za lahvičku.

Tohle rozhodně nemá nic společného s jakýmkoli vládním zařízením, uvědomila si. Známa lidi, kteří by zaplatili spoustu peněz, aby tady mohli být zavření!

Posadila se na kraj vany, vklouzla do jednoho ze sedátek podél jejího okraje, a strávila pár minut tím, že si lámala hlavu nad ovládacím panelem. Nakonec se jí podařilo probudit k životu polovinu tuctu trysek, které začaly stříkat provzdušňenou vodu. Tohle je vězení, musela v duchu připomínat sama sobě. Rolandova slova jí nedávala pokoj: "Rozdílná jurisdikce, víte?" Kde vůbec je? Vzali ji medailon. Naznačili jí, že o něm vědí - a o ní. Neexistoval ovšem absolutně žádný způsob, jak poměřit tento prožitek s tím, co viděla tam v lese: neposkvrněnou divočinu, chudobnou rolnickou vesnici.

Ložnice byla stejně luxusní jako koupelna, dominovala jí obrovská postel z dubového dřeva vyvedená v tradičním skandinávském stylu, se záplavou polštářů a pokrývek. Kromě ní tam byl pár rozměrných dubových skříní, prádelník a ještě další, menší kusy nábytku - toaletní stolek se zrcadlem, křeslo a něco, co vypadalo jako starý mandl na prádlo. Každý kus nábytku v ložnici působil starožitným dojmem. Výsledný efekt byl, jako by se od člověka očekávalo, že bude spát v předváděcím sálu aukční síně.

"Ach jo." Rozhlédla se kolem, uviděla okna a zamířila k nim. Rozlehlá plocha balkonu blokovala výhled na cokoli, co se nacházelo pod nimi. Ovšem za balkonem začínal dech beroucí výhled na nezměrnou plochu zalesněné krajiny svažující se směrem k mělkému údolí, na jehož protější straně se hrdě vypínal osamělý skalní útes. Bylo to stejně nedotčené civilizací jako místa jejich předchozích výprav. Znepokojeně se otočila dokola. Něco na celém tom obrázku na ni křičelo: Tohle je špatně! Nedokázala by ale přesně definovat, co je to.

V prádelníku ji očekávalo nepříjemné překvapení. Otevřela horní zásuvku, napolo čekala, že ji najde prázdnou. Místo toho v ní bylo naskládané spodní prádlo. Její spodní prádlo. Poznala díry na jedné či dvou ponožkách, které neměla srdce vyhodit.

"Ti mizerové." Soustředila se na oblékání a její mysl přitom zuřivě pracovala. Jsou důslední, ať už je to kdokoli. Podívala se důkladněji na nábytek. Psací stůl vypadal jako originální viktoriánský kousek nebo ještě starší nesmírně cenná starožitnost. A křesla buď pocházela z období královny Anny, nebo to byla velmi dobrá replika - opět znepokojivě drahá. Hotel by se spokojil s reprodukcemi, usoudila. Důraz by byl kladen na užitečnost a pohodlí, nikoli na autentičnost. Pokud by někde byly originály, byly by vystaveny ve vestibulu. Připomnělo jí to něco, co kdysi kdesi viděla, něco, co neustále dotíralo kdesi vzadu na její mysl, ale tvrdošíjně to odmítalo popojít dál.

Vstala a utvrdila se ve svém podezření, že skříně obsahují veškeré její oblečení. "Čeká vás rozhovor," řekl ten muž. Jaký rozhovor? S kým? Miriam pocítila chvilkový strach.

"Nejsem v cele," řekla sama sobě, "ale mohla bych být. Tohle mi rozhodně dali najevo. Takže se mnou hrají psychologickou hru. Hru na cukr a bič. Asi mám něco, co chtějí. Takže co nejrychleji zjistí, co je to, a pak odsud rychle vypadni," rozhodla se.

O půl hodiny později byla hotová. Vybrala si halenku v barvě čerstvé krve, černou sukni, kterou si oblékala na interview, odpovídající lesk na rty. A boty na podpatcích. Miriam make-up normálně nepoužívala, ale tentokrát se naličila. A dala si na tom záležet. Taký běžně nevylepšovala svůj vzhled oblečením, ale něco na Rolandovi a celé situaci jí napovídalo, že ti lidé jsou mnohem více posedlí vzhledem než ti, se kterými mívala co do činění ve svém profesionálním životě. A tak se rozhodla vsadit na jakoukoli možnou výhodu...

Ozvalo se diskrétní zazvonění. Napřímila se a otočila tak, aby stála čelem ke dveřím, zatímco se otvíraly. A je to tady, pomyslela si nervózně.

Byl to Roland, ten, který ji přivedl sem nahoru z její cely. Teď, když ho viděla v denním světle pronikajícím okny a s jasnou hlavou, se její zmatek ještě prohloubil. Vypadá jako agent tajné služby, pomyslela si. Něco na jeho nedefinovatelně vojenském postoji a krátkých vlasech naznačovalo, že mu bylo nařízeno, aby si na sebe ten oblek vzal místo své služební uniformy.

"A. Takže jste našla svoje věci." Pochvalně přikývl. "Jak se cítíte?"

"Lépe," odpověděla. "Vy jste vyrabovali můj dům."

"Zjistíte, že všechno mělo svůj účel," řekl mírně obranným tónem. "Nebo byste byla raději, kdybychom vám dali vězeňský mundúr?" Ohodnotil ji pohledem. "Tak, a teď vás musím k někomu odvést."

"Jak si přejete," vyhrkla dřív, než stačila ze svého hlasu vytěsnit sarkasmus. "Předpokládám, že to bude náčelník tajné policie?"

Jeho oči se mírně rozšířily. "Takové věci neříkejte ani v žertu," poznamenal.

"Och." Miriam nasucho polkla. "Nu, dobrá, nechceme přece, aby kvůli nám musel čekat, že ano?"

"To rozhodně ne," odpověděl Roland vážným hlasem. Podržel jí otevřené dveře, pak se na okamžik zarazil.

"Mimochodem, byl bych velice nerad, kdybyste měla uvést sama sebe do trapné situace tím, že se pokusíte o útěk. Toto je přísně střežené zařízení."

"Chápu," řekla Miriam, která to sice nechápala -, ale již usoudila, že by skutečně bylo chybou jednoduše se mu vyškubnout a utéct. Ti lidé ji doslova ukradli z její vlastní postele. Což naznačovalo děsivou úroveň - kompetence. Opatrně se přiblížila ke dveřím, přičemž se držela tak daleko od Rolanda, jak jen to šlo. "Kudy?"

"Touhle chodbou."

Zamířil po ní svižnou chůzí a Miriam jej následovala. Podpatky se jí bořily do silného koberce, který pohlcoval veškeré

zvuky. Musela přidat do kroku, aby mu stačila. Až se dostanu z tohoto průšvihy, koupím si nový kostýmek na interview - takový, ve kterém se dá utíkat, slíbila sama sobě v duchu. "Počkejte okamžik, prosím."

Ocitla se za Rolandovými širokými zády, před dvojkřídlymi dveřmi, nádherně vykládanými a leštěnými. To je zvláštní, pomyslela si. Kde jsou všichni? Podívala se přes rameno a všimla si diskrétní videokamery sledující její záda. Až dosud zabočili za dva rohy, jako by chodba měla tvar čtyřúhelníku: Procházeli kolem širokého schodiště vedoucího dolů a kolem výťahu - zajisté by tam mělo být víc lidí, ne snad?

"S kým se mám -"

Roland se otočil. "Prostě jen chvíli čekejte, prosím," řekl. "Bezpečnostní prověrka." Teprve tehdy si všimla, že má vnitřní stranu zápěstí přitisknutou k nenápadné krabičce ve zdi.

"Bezpečnostní prověrka?"

"Myslím, že se tomu říká biometrický identifikační systém," řekl. Ode dveří se ozvalo cvak a Roland je pomalu otevřel.

"Matthias? Ish hafe gefaut des'usher des Angbard."

Miriam zamrkala - nepoznávala ten jazyk. Znělo to trochu jako němčina, ale ne natolik, aby cokoli rozlišila; a její středoškolská němčina byla v každém případě už hodně zaprášená.

"Innen gekomm, denn."

Dveře se otevřely, Roland ji chytil za pravou paži, vtáhl ji za sebou do místnosti a nechal dveře, aby se samy zavřely.

Vytáhla ruku z jeho sevření, zamnula si bolavé místo a začala se rozhlížet kolem.

"Pěkné to tu máte," řekla. Okno rámovaly hustě našasené závěsy, stěny byly luxusně obložené tmavým dřevem.

Hlavním kusem nábytku byl psací stůl hned vedle vnitřních dveří kanceláře. A za stolem čekal muž se širokými rameny, v černém obleku, bílé košili a rudé kravatě. Jedinou věcí, která ten výjev odlišovala od kanceláře špičkového a velmi drahého právníka, byl samopal spočívající vedle jeho pravé ruky.

"Spresh'she de hoh'sprashe?"

"Ne," řekl Roland. "Mluvte anglicky, prosím."

"Dobře," řekl muž se samopalem. Podíval se na Miriam a ona měla znepokojivý pocit, jako by ji fotografoval, jako by si ukládal její obličej do paměti. Měl kučeravé černé vlasy sčesané dozadu z vysokých spánků, zobanovitý nos a pohled jestřába v kleci. "Jmenuji se Matthias. Jsem šéfův tajemník, což znamená strážce jeho tajemství. Toto jsou dveře do jeho kanceláře. Bez povolení tam vkročíte jen přes moji mrtvolu. A není to, ehm, jak by se to dalo říct?" Podíval se na Rolanda. "Metafora," navrhl Roland.

"Metafora." Matthias se na ni znovu podíval. Neusmíval se. "Šéf vás očekává. Můžete vstoupit."

Miriam si jej změřila postranním pohledem, zatímco Roland již kráčel přes místnost ke dveřím a otevřel je, pak ji mávnutím pokynul, aby šla dál. Matthias z ní nespouštěl oči - jednu ruku měl položenou v blízkosti své zbraně. Zjistila, že jej bezděčně obchází širokým obloukem, jako by se vyhýbala chřestýši. Ne že by vypadal nějak zvlášť jedovatě - zdvořilý, hladce oholený muž v proužkovaném obleku - ale na jeho vystupování bylo něco... něco, co viděla už kdysi předtím u jednoho agenta z Národní protidrogové centrály, se kterým chodila pár měsíců, než pochopila, že to nemá smysl. Mike Fleming byl tichý, nenápadný a šilený způsobem, který ji přiměl otočit se a utíkat od něj dřív, než s ním zašla příliš daleko. Byl dokonale připravený položit svůj život za věc, ve kterou věřil - nebo taky přimět druhé se za tuto věc obětovat: Byl naprosto neschopný vidět stěny krabice, do které sám sebe zavřel. Druh chlapíka, který by zatkl ubožáka postiženého roztoušenou sklerózou za to, že kouří džointa, aby utišil svoje bolesti.

Potlačila zachvění a vstoupila do vnitřní kanceláře.

Kancelář byla stejně luxusní jako apartmá, které jí přidělili, jako by patřila mafiánskému bossovi, jenž dostává výpalné ve formě starozitností. Podlaha byla pokladena ručně leštěným dřevem, zčásti pokrytá kobercem, který pravděpodobně stál tolik jako celý její dům. Stěny byly obložené dřevem, které bylo zčernalé stářím. Bylo tam pár nevtravých olejomalb velkých rudolících mužů ve středověce vyhlížejících brněních nebo klasickém středověkém šatu pózujících před jakýmsi hradem a pár mečů pověšených na kůlících na zdi. Také tam byl obrovský psací stůl z ořechového dřeva umístěný vedle okenního výklenku a před něj byly přitaženy dvě židle, rozmístěné tak, aby majiteli pracovny nebylo vidět do tváře.

Roland se zastavil před stolem, postavil se do pozoru a zasalutoval: "Můj pane, mám tu čest představit vám... Miriam Becksteinovou."

Člověk v křesle pokývl hlavou. "Sice to není její pravé jméno, ale její přítomnost je dostačující. Máš pohov." Miriam přimhouřila oči, snažila se rozlišit jeho rysy proti světlu pronikajícímu oknem. Zřejmě si její výraz vyložil jako nevraživý, protože mávl rukou. "Posaďte se, oba. Proti vám nic nemám, ehm, Miriam, pokud je tohle jméno, pod kterým si přejete být zde známa."

Roland ji překvapil tím, že pro ni zdvořile odtáhl od stolu židli, aby se mohla posadit. Ona naopak vyvedla sama sebe z míry tím, že se na ni posadila, i když nervózně, kolena stisknutá pevně k sobě a záda strnule vzpřímená. "Co jste zač?" zašeptala.

Její oči začínaly přivykat světlu: Viděla, jak se muž v židli s vysokým opěradlem pousmál. Byl pozdního středního věku, asi stejně starý, jako by teď byl Morris Beckstein, kdyby ještě žil. Jeho oblek byl střizlivý - ti lidé se oblékali jako společenství pohřebáků -, ale tak dobře strážný, že byl jistě šitý na zakázku. Vlasy mu již šedivěly a jeho obličej nebyl nijak zvlášť výrazný, až na dlouhou jizvu, která se mu táhla po levé tváři.

"Stejnou otázku bych mohl položit já vám," zamumlal. "Rolande, řekl jsem, aby ses posadil!" Tón jeho hlasu naznačoval, že je zvyklý, když ho lidé poslouchají. "Jsem velkovévoda Angbard z rodu Lofstromů, třetí svého jména, kurátor cechovní koruny, obránce Královské cti, svobodný občan města Niejwein, ředitel bezpečnosti nově sjednoceného Klanu, kníže z kupeckých knížat, vlastník državy a nositel mnoha dalších titulů - přičemž tyto jsou hlavní." Jeho oči měly barvu olova, modři tak bledé, že pro ni bylo obtížné je vůbec vidět, i když byly soustředěné

přímo na ni. "A také, pokud se nemýlím, jsem váš strýc."

Miriam sebou šokované škubla "Cože?" Další hlas promluvil v ozvěně s jejím. Pohlédla stranou a uviděla, že Roland na ni hledí pln údivu. Jeho chladný výzor se začínal rozpadat.

"Můj otec by nikdy -" začal Roland.

"Zmlkni," řekl Angbard s chladnou ocelí v hlase. "Já jsem neměl na mysli tvého otce, mladý muži, ale tvoji dávno zavražděnou tetu: Patricii."

"Mohli byste mi vysvětlit, o čem to mluvíte?" dožadovala se Miriam, ve které se konečně začal drát na povrch hněv. Naklonila se dopředu. "Vy jste mě přepadli, vyrabovali můj dům a unesli mě jen proto, že si myslíte, že bych mohla být nějaká vaše dávno ztracená příbuzná?"

Angbard zamyšleně zavrtěl hlavou. "Ne. My jsme si absolutně jistí, že jste naše dlouho ztracená příbuzná." Pohlédl na svého synovce. "Existují pro to nevyvratitelné důkazy."

Roland se opřel ve své židli, cosi bez melodie zapískal, veškerá jeho přetvářka vojenského vzezření byla pryč. Hleděl na ni vytřeštěnými očima, jako by viděl přízrak.

"Žádala jste o vysvětlení," řekl Angbard. "Objeví-li se neznámý světochodec, máme vždycky důvod k obavám. Od války... snad postačí říci, že v těch dnech by s vámi zacházeli úplně jinak. Když jste před týdnem narazila na starou pobřežní stezku a hlídka po vás střílela, nemohli tušit, kdo jste. Tato skutečnost vyšla najevo až později - mám takový dojem, že jste tam po sobě nechala pár růžových domácích pantoflí? - a spustila rozsáhlý hon na člověka. Nicméně, zjevně nemáte nic společného se zrádcovskou klikou, a důkladnější prozkoumání o vás odhalilo další zajímavá fakta. Byla jste adoptována, že ano?"

"Ano." Miriam bušilo srdce v hrudi jako splašené a najednou si začala uvědomovat nepříjemnou pravdu. "Chcete říct, že jste moji dlouho ztracení příbuzní?"

"Přesně tak." Angbard chvíli čekal, pak otevřel jednu ze zásuvek svého psacího stolu. "Věřím, že tohle je vaše."

Miriam natáhla ruku a vzala si medailon. Zašlý stářím, mírně dobitý - ostrůvek povědomosti. "Ano."

"Ovšem ne tohle." Angbard vyndal ze zásuvky jiný předmět a postrčil ho přes desku stolu k ní.

"Ach bože." Miriam ztratila řeč. Bylo to identické dvojče jejího medailonu, jenom jasně se lesknoucí a bez škrábanců. Vzala si ho a otevřela víčko -

"Au!" Zamračila se na Rolanda, který jí vyrazil medailon z ruky. Ten se ale skláněl dolů a Miriam si po chvíli uvědomila, že jej velice opatrně zvedá ze země, přičemž držel jeho otevřené poloviny obrácené dolů, dokud medailon neležel na vévodově podložce.

"Budeme vás muset naučit, jak s těmi věcmi bezpečně zacházet," řekl Angbard mírným hlasem. "Mezitím si medailon mé sestry můžete nechat."

"Vaší sestry," opakovala stupidně, svírajíc medailon v prstech.

"Moje sestra zmizela před třiceti dvěma lety," řekl Angbard s pečlivě vykalkulovanou lhostejností. "Její kočár byl přepaden, její manžel zavražděn a její stráž zmasakrována, ale její tělo nebylo nikdy nalezeno. Ani mrtvolka její šestitýdenní dcery. Putovala tehdy na návštěvu ke dvoru Jeho královské Výsosti, protože na ní byla řada, aby zaujala místo Klanového rukojmí. Divočina kolem Chesapeakského zálivu, jak se to nazývá na vaší straně, není v tomto světě příliš obydlená. Pátrali jsme po ní celé měsíce, ale marně."

"Našli jste tu krabici s dokumenty," řekla Miriam. Uvědomila si, že jí činí nezměrné potíže vůbec jen promluvit; v uších slyšela divoký tep svého vlastního srdce.

"Ano. Poskytly nám působivé podpůrné důkazy - vedlejší, ale důležité. Zatímco jste byla v bezvědomí, odebrali jsme vám vzorky krve k, ehm, analýze DNA. Výsledky budeme mít k dispozici zítra, ale já nemám o vaši identitu sebemenší pochybnosti. Máte rodinnou podobu a také rodinný talent - nebo si myslíte, že schopnost přecházet mezi světy je zcela běžná věc? - a váš věk a písemné dokumenty odpovídají. Jste Helge, dcera mé starší sestry Patricie Thorold Hjorth a jejího manžela, knížete západního magistrátu Alfreda Wu, a zpráva o vašem příchodu vypustí pomstychtivou lišku mezi Klanová kuřata, jakmile vyjde na světlo." Mírně se usmál. "Proto jsem podnikl to opatření, že jsem poslal pryč mladší ženy z rodiny a téměř všechno služebnictvo, než jsem se s vámi přivítal. Ničemu by neprospělo, kdyby se mladší členové Klanu dozvěděli o vaší přítomnosti, než bylo řádně postaráno o vaši ochranu. Někteří z nich budou pravděpodobně cítit velké znepokojení kvůli změnám ve struktuře následnické linie, Výsosti."

"Výsosti? O čem to mluvíte?" Miriam slyšela, jak její hlas hystericky stoupá, ale nedokázala jej ovládat. "O co vám jde? Poslyšte, já jsem ekonomická novinářka, ne nějaká feudální šlechtična! O těchto věcech nevím vůbec nic!" Zvedla se ze židle a popošla před stůl. "Co je to světochodectví, a co to má společného s -"

"Výsosti," řekl Angbard pevným hlasem, "vy jste byla ekonomická novinářka tam, na druhé straně stěny mezi světy. Jenže právě díky světochodectví jste se dostala sem. Je to charakteristická schopnost příslušníků našeho Klanu, všech rodin, které Klan tvoří. Máme to v krvi a vy jste jedna z nás, ať si to přejete, či nikoliv. Tady u nás jste nejstarší dědičkou hraběnky a magistrátního knížete z Vnějšího království, přičemž oba byli nanejvýš vážení členové svých rodin, a jakkoli si přejete uniknout této skutečnosti, již vás nepustí. I když se vrátíte na druhou stranu."

Ignoroval její zaražené mlčení a otočil se k Rolandovi. "Hrabě Rolande, byl byste tak laskav a doprovodil prosím svou první sestřenicí do jejich komnat? Až do dalšího oznámení vás pověřuji dohledem nad její bezpečností a ochranou. Výsosti, dnes večer spolu pojíme v mých komnatách, s jedním či dvěma důvěryhodnými hosty, a tehdy s vámi opět promluví. Roland vám přidělí služebnictvo, aby se postaralo o vaše pohodlí a garderobu. Očekávám od něj, že si poradí se všemi vašimi dotazy. Mezitím jste oba propuštěni."

Miriam na něj jen mlčky zírala. "Mám na srdci pouze vaše dobro," řekl vévoda mírným hlasem. "Rolande."

"Pane." Roland ji vzal za paži.

"Můžete jít."

Roland se otočil a zamířil ven z pracovny a Miriam pospíchala, aby mu stačila, vztekla a na rozpacích a snažící se nedat na sobě nic z toho znát. "Ty bastarde!" pomyslela si. Venku v chodbě zasyčela: "To bolí." Měla co dělat, aby nezakopla. "Zpomalte."

Roland zpomalil a - milosrdenství z nejvyšších - pustil její ruku. Ohlédl se a jeho ramena opustilo neviditelné napětí. "Omlouvám se," řekl.

"Vy se omlouváte?" opáčila nevěřícně. "Málem jste mi vykloubil ruku!" Zamnula si loket a přimhouřila oči bolesti.

"Řekl jsem, že se omlouvám. Angbard není zvyklý, že ho neposlouchají. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by si na něj tolik dovoloval a nebyl za to náležitě potrestán."

"Potrestán -" zarazila se. "Vy jste o něm nežertoval, když jste říkal, že je hlavou tajné policie, že ne?"

"Má mnoho dalších titulů, než jsou ty, o kterých vám pověděl. Je zodpovědný za bezpečnost celého Klanu. Jestli chcete, berte ho jako ředitele zdejší FBI. Zuřila tady občanská válka, předtím, než jsme se vy nebo já narodili.

Pravděpodobně nařídil víc poprav oběšením, než jsme měli my oba za celý život teplých večerů."

Miriam klopýtla. "A sakra!" Opřela se o zeď. "To mě naučí dívat se, kam šlapu." Podívala se na něho. "Takže říkáte, že jsem si na něho moc dovolovala?"

"To bude v pořádku," odpověděl Roland pomalu, "pokud se dokážete přizpůsobit. Dovedu si představit, že to pro vás musí být velký šok přijít tak náhle k vaší pozůstalosti."

"Tak takhle je to?" Přejela po něm očima odshora dolů, nejistá jak si vyložit jeho zvednuté obočí - Snaží se mi něco říct nebo jen žertuje na můj účet? - pak ji zarazilo něco jiného. "Myslím, že mi tady něco nesedí," řekla.

"Nic tady není takové, jaké se zdá," odpověděl Roland s mírným pokrčením ramen. Jeho výraz byl obezřetný. "Ale pokud má vévoda pravdu, pokud skutečně jste Patriciina dlouho pohřešovaná dědička -"

Miriam poznala ten výraz v jeho očích: Byla to víra. On opravdu věří, že jsem nějaká pohádková princezna, uvědomila si s narůstajícím zděšením. Do čeho jsem se to proboha namočila?

"Budete mi o tom muset povědět víc. V mých komnatách."

POPELKA Č. 2

Roland ji odvedl zpátky do jejího apartmá a následoval ji do rozlehlé přijímací místnosti v jeho středu. Přešel k oknům a stál tam s rukama založenýma za zády. Miriam skopla z nohou boty na podpatku a posadila se do hluboké kožené pohovky proti krbu.

"Kdy jste objevila ten medailon?" zeptal se. Zvědavě jej pozorovala. "Před necelým týdnem."

"A do té doby jste vyrůstala v naprosté nevědomosti o své rodině," řekl. "Ohromující!" Otočil se k ní. Jeho obličej na sobě měl mírně zahloubaný výraz.

"To tady budete jenom stát?" zeptala se. "Bylo by ode mne nezdvořilé, kdybych se posadil, aniž jste mne vyzvala," odpověděl. "Já vím, že na druhé straně je to běžné, ovšem tady dbáme na pravidla etikety."

"No -" Přimhouřila na něj oči. "Posadte se tedy, jestli chcete. Jsem z vás nervózní. Vypadáte, jako byste se bál, že vás kousnu."

"Hmm." Posadil se na opěrkou velkého křesla proti ní. "Musím říci, že je pro mne jako muže poněkud nezvyklé být samotný v komnatách dámy. Nejste totiž provdaná, že ne?"

"Co to s tím má společného?" vyhrkla. "Jsem rozvedená. Je to snad další věc, na kterou jste vy lidi hákliví?"

"Rozvedená?" Hleděl na její ruku, jako by pátral po snubním prstýnku. "Já nevím." Najednou se tvářil zamyšleně.

"Musím připustit, že zdejší zvyklosti jsou výrazně odlišné od těch na druhé straně. Tak především v této zemi nevyznáváme Krista." Zarazil se. "Vy jste, ehm...?"

"Zní vám snad jméno Miriam Becksteinová křesťanský?"

"U lidí z druhé strany to lze těžko poznat. My tady prostě křesťanského Boha nevyznáváme," řekl vážným hlasem.

"Jenže vy jste rozvedená. A světochodec." Naklonil se dopředu. "Což znamená, že jste automaticky Klanový podílník první třídy, příjemného vzhledu, neprovdaná a hotová přesunout asi tak tucet menších vzdálených příbuzných z jejich Klanových pozic, o kterých se až dosud domnívali, že jsou pevné a bezpečné. Vaše děti také nahradí na určitých pozicích ty jejich. Víte, že jste pravděpodobně již prateta?"

Pro Miriam to byla nesnesitelná představa. "Nestojím o žádnou hromadu rozhádaných příbuzných, předků a potomků! Jsem docela spokojená sama se sebou."

"Tak jednoduché to není." Jeho výrazem probleskl chvilkový záchvěv podráždění: "Naše osobní štěstí nemá nic společného s názorem Klanu na naše místo v životě. Mně se to taky nelíbí, ale musíte pochopit, že tam venku jsou lidé, jejichž plány budou zcela zmařeny pouhým vědomím vaší existence, a jsou jiní lidé, kteří za vás budou od nynějška rozhodovat, a to bez ohledu na vaše přání!"

"Já -" zarazila se. "Podívejte, tohle si musíme ujasnit! Možná jsem geneticky spřízněná s vaší rodinou, ale nejsem jedna z vás. Já sakra nevím, jak tady uvažujete nebo jaká je ta vaše etiketa a je mi úplně jedno, jestli jsem sirotek nebo hraběnka. Pro mě to nic neznamená." Povzddechla si. "Došlo k nějaké obrovské mýlce. Čím dřív to vyřešíme a já se budu moci vrátit k novinářině, tím lépe."

"Pokud to vidíte takto." Skoro celou minutu zahloubané upíral oči do podlahy před ní. Miriam si přehodila nohu přes nohu a pokusila se uvolnit natolik, aby se jí podařilo opřít se v pohovce. "Mohla jste žít pouhých šest týdnů," řekl nakonec.

"Cože?"

Zamračil se na parketovou dlaždičku. "Můžete ignorovat svoje příbuzné, jenže oni nebudou ignorovat vás. Pro ně jste neznámá veličina. Všichni podílníci Klanu oplývají schopností přecházet mezi světy, dostat se na druhou stranu a

pronásledovat vás. Na této straně jsou bohatí a mocní -, ale váš příchod je znejistí, protože jste nepředvídatelná. Pokud budete dělat, co se od vás očekává, tak jim pouze odejmete několik dědických podílů, které mají hodnotu baronského sídla. Jestliže se ovšem pokusíte uprchnout, budou si myslet, že se snažíte zformovat novou rozkolnickou kliku, ba možná dokonce přilákat Klanové odštěpence a založit si svůj vlastní klan rivalský k našemu. A jak se podle vás bohatí a mocní snaží vypořádat s čímkoli, co ohrožuje jejich existenci?" Tvářil se vážně. "Nerad bych vám bral míry na rakev tak záhy po vašem příchodu. Nestává se každý den, že narazím na sestřenici, a navíc tak vzdělanou a inteligentní, jak vypadáte vy. Jaksí zde strádám zoufalým nedostatkem dobrých společníků ke konverzaci, víte."

"Ach tak." Miriam se najednou cítila vyděšená a podivně prázdná. Co vznikne z obchodní organizace, když v ní neexistují žádné hranice odpovědnosti, a jedinými lidmi, se kterými můžete pracovat, jsou vaši pokrevní příbuzní? Instinktivně změnila téma. "Co to váš strýc myslel tím dnešním večerem? A co mínil těmi sluhý?"

"A, tohle." Roland konečně sklouzl z opěrky do křesla, mírně se uvolnil. "Jsme pozváni, abychom v soukromí povečeřeli s hlavou jedné z rodin. Přesněji řečeno s hlavou nejmocnější rodiny Klanu. Jedná se o formální záležitost. Co se týče sluhů, máte nárok na přibližně půl tuctu komorných, na svou vlastní čestnou stráž, a různé další. Můj strýc sice poslal pryč členky méně významných rodin, které by se mohly stát vašimi dvorními dámami, ovšem i tak je zde dostatek služebných, které se o vás mohou postarat. Ve skutečnosti bych vám je poslal mnohem dřív, jenže strýc trval na naléhavé potřebě utajení, a tak jsem si myslel -" Odmlčel se. "Vy jste skutečně vyrůstala na druhé straně? Ve střední vrstvě?"

Přikývla, nejistá jak si poradit s jeho náhlým nápoem snobství. V některých chvílích jí připadal otevřený a přátelský, jenže pak narazila na slepé místo a byl z něho důležitý a protivný Pan středověký aristokrat. "Já do horní vrstvy nepatřím," řekla.

"Ano, jenže tady nejste v Americe. Budete si muset zvyknout na způsob, jak to chodí tady." Odmlčel se. "Řekl jsem něco špatně?"

Řekl, ale Miriam nevěděla, jak mu to vysvětlit. Proto taky o pár hodin později seděla nahá v koupelně, mluvila do svého diktafonu, snažila se dát smysl tomu šílenství venku - aniž by propadla hysterii - tím, že se k tomu stavěla jako k pracovnímu úkolu a vypracovávala hlášení.

"Teď už vím, jak si musela připadat Alenka v říši za zrcadlem," říkala tiše s mikrofonem blízko rtů. "Jsou šílení. Nemyslím tím, že jsou to schizofrenici, psychotici nebo něco takového. Prostě jen nežijí ve stejném vesmíru jako kdokoli jiný, koho znám." Stejný vesmír byl omyl: Cítila, jak se v ní dere na povrch hysterický smích. Kousla se do spodního rtu, prudce a bolestivě. "Jsou to cvoci. A trvají na tom, abych se k nim připojila a hrála tu jejich hru podle jejich pravidel."

Z hlavní místnosti apartmá se ozývaly dunivé rány a bušení - služebné stěhující její věci. Miriam diktafon zastavila, chvíli přemýšlela nad svými dalšími slovy. "Milý deníčku. Před osmačtyřiceti hodinami jsem byla venku v lese, šťastná jako blecha se svými fotografiemi rolnické vesničky, která vypadala jako vystřižená ze středověku. Prozkoumávala jsem, objevovala něco nového, a bylo to skvělé, měla jsem hlavolam k rozlousknutí, zcela nový příběh. Teď jsem zjistila, že tu vesnici vlastním, a s ní stovku dalších jako tahle, a doslova mám moc nad životem a smrtí jejich obyvatel. Jen tak z rozmaru mohu nařídít vojákům, aby tam vtrhli a pozabíjeli je do posledního. Tedy jakmile mne Klan oficiálně uzná na svém každoročním zasedání. A za předpokladu - jak říká Roland - že mě do té doby nenechá nikdo zavraždit. Tady hraběnka Becksteinová, pro The Weatherman nebo možná Business 2.0. Ježíši, kdo by si byl pomyslel, že skončím v hlavní roli nějaké zpitvořené předělávky Popelky? Nebo že se všechno až takhle zvrtně?"

A to jsem v tisku nazvala Craig Ventera a Larryho Ellisona zlodějskými barony, pomyslela si sarkasticky, když znovu mačkala tlačítko "pauza".

"Řečeno takto to zní legračně, jenže ve skutečnosti to tak není. Nejdřív jsem si myslela, že mě přepadli a unesli federálové, a i to by bylo dost strašné. Taky by do toho mohli zapojit FEMA, Federální úřad pro mimořádné situace, s projednáváním probíhajícím před kamerami. Jenže tohle by ve skutečnosti mohlo být mnohem horší. Tihle chlapíci nosí obleky, ovšem ty jsou jen skořápka. Jsou jako nějací šejkové z některého z bohatých emirátů v Arabském zálivu. Neoblékají se středověce, ale uvažují tak, a přitom si kupují oblečení u Sakse nebo ve slavném krejčovství na Savile Row v Londýně."

Něco ji napadlo. Doufám, že Paulette udržuje tu videokameru v bezpečí. A že má hlavu v písku. Neopouštěl ji ošklivý pocit, že jí vévoda Angbard viděl až do žaludku. Ten člověk ji děsil. S takovým typem se už setkala, a ti muži hráli tvrdou hru - natolik tvrdou, až z toho mafiánským bossům přecházely oči. Byla napůl zděšená, že se nazítří probudí a uvidí Paulettinu hlavu nabodnutou na kůlu před oknem své ložnice. Kéž by mi jen máma nebyla dala ten ztracený medailon -

Opatrně zaklepání na dveře. "Paní? Jste připravená vyjít ven?"

"Za deset minut," zavolala Miriam. Sevřela svůj diktafon a zavrtěla hlavou. Před zhruba hodinou se objevily čtyři služebné a ona před nimi utekla do koupelny. Jedna z nich, jmenovala se nějak jako Iona, se ji snažila následovat. Hraběnka zjevně neměla svolení používat koupelnu bez asistence služebné. Miriam za sebou zamkla a přisunula ke dveřím prádelník.

"Ztraceně," ulevila si a zhluboka se nadechla. Pak se odevzdala nevyhnutelnému.

Čekaly na ni, když vyšla ven. Čtyři ženy ve strohých černých šatech a bílých zástěrách, s vlasy zakrytými modrými šátky. Uklonily se jí a Miriam se zmateně rozhlédla kolem. "Já jsem Meg, nechat se vám zlíbí, Výsosti. Přišly jsme vás obléknout," řekla nejstarší z nich s mírným, stěží rozpoznatelným německým přízvukem. Byla středního věku a mateřského vzhledu, vypadala, jako by byla doma spíš v kuchyni na amíšské farmě než v hradu.

"Ehm, jsou teprve čtyři hodiny," poukázala Miriam.

Meg vypadala mírně šokovaná. "Jenže jste přece očekávána v sedm!" poukázala. "Jak vás máme stihnout včas

obléknout?"

Miriam se podívala na ostatní tři. Všechny tam stály s očima sklopenýma k zemi. Tohle se mi vůbec nelíbí, pomyslela si. "Co kdybych si vybrala něco ze svého vlastního šatníku - oni mi sem totiž laskavě přinesli i moje šaty - a oblékla se sama?"

"M-madam," ozvala se druhá nejstarší: "Já jsem ty vaše šaty viděla. Prosím o prominutí, ale to není dvorské oblečení. Žádný z těch oděvů není pro tuto příležitost vhodný."

Dvorské oblečení? Další šílená formální pitomost. "Co byste v tom případě navrhovaly?" zeptala se Miriam podrážděně.

"Stará madam Rosein vám může nabídnout něco, co by odpovídalo vaší velikosti," odpověděla ta nejstarší. "To byste nám ale musela dát svoje míry." Zvedla do výše velmi moderně vyhlížející krejčovský metr. "Výsosti?"

"Hmm, to je docela dobré," řekla Miriam a ochotně zvedla ruce. Proč se o mě takhle nikdy nestarají třeba v Capu? podivila se.

O tři hodiny později byla připravená na večeri, a přesně věděla, proč se jí nikdy předtím nedostalo tohoto druhu zacházení v žádném obchodě s konfekcí - a proč má Angbard tolik služebnictva. Měla hlad, a pokud jí šněrovačka, do které ji vtěsaly, dovolí jíst, až se tam dostane, možná i zváží, že Angbardovi odpustí jeho pozvání.

Nejmladší služebná stále cosi prováděla s jejími vlasy, vplétala do nich peříčka a šňůrky a lamentovala nad jejich příliš krátkou délkou - když se otevřely dveře. Byl to samozřejmě Roland, nyní provázený mladším mužem, a Miriam začínala mít představu, co bude taková formální večere obnášet.

"Milá sestřenice!" pozdravil ji Roland. Miriam se opatrně setkala s jeho očima a sklonila hlavu tak daleko, jak jen to šlo. "Mohu vám představit vašeho synovce třetího stupně Vincenza?" Mladší muž se hluboce uklonil, rudý vyšíváný kabátec se napjal přes jeho široká ramena. "Vypadáte úchvatně, drahá."

"Opravdu?" Miriam zavrtěla hlavou. "Připadám si jako dekorativní květinová vazba," řekla s neurčitým pocitem.

"Jste okouzlující, madam," řekl Vincenzo se zájknutím.

"Pokud dovolíte, doprovodím vás." Roland ji nabídl rámě a ona je uchopila.

"Hlavně jděte pomalu," zasyčela, hledíc kolem něho na svého dalšího příbuzného, který vypadal ještě příliš mladý, než aby se musel pravidelně holit.

"Ano, za každou cenu jít pomalu," přikývl Roland.

Miriam zkusmo vykročila. Jejím služebným trvalo přes hodinu, než ji do toho oblečení vpravily: Připadám si, jako bych spadla do středověkého kostýmního dramatu, pomyslela si. Rolandův kabátec se stojáčkem a těsné kalhoty taky nevypadaly příliš pohodlně, když o tom tak přemýšlela. "Pro jaký druh příležitosti se nosí tohle oblečení?" zajímala se. "Och, pro jakoukoli formální událost, na které by mohl být viděn někdo z naší vrstvy," poznamenal Roland, "až na to, že na veřejnosti byste musela mít také pokrývku hlavy a doprovod. Normálně byste na sobě měla rovněž mnohem víc šperků, ale váš dědický podíl -" pokrčil rameny, "se většinou nachází v pokladnicích v Niejweinu." Miriam s nepříjemným pocitem nahmatala perlový náhrdelník těsně obepínající její hrdlo.

"Dnes jste na sobě měl, ehm, americké oblečení," připomněla mu.

"To ano, jenže tady je jiná doba. Americké oblečení nám pouze připomíná, odkud pochází naše bohatství."

"Aha," přikývla. Takže obleky jsou neformální oblečení pro středověké aristokraty? A formální oblečení bylo něco, co jako by patřilo do filmu o renesanci. Všechno je to jen o zevnějšku, přidala si ke svému mentálnímu spisu poznámek o rodinných zvyklostech.

Roland ji doprovodil nahoru po širokém schodišti, pak je u vysokých dvojítych dveří ohlásil pár strážných v tmavých oblecích a s tmavými brýlemi a uvedl je dovnitř.

Očekával je dlouhý dubový stůl v překvapivě malé jídelně, která se otvírala do vévodovy přijímací síně. Starožitné skleněné koule zvedající se z mosazných stonků na zdi vrhaly bledé světlo na stůl lesknoucí se stříbrem a broušeným sklem. Za každou z židlí čekal sluha. Vévoda Angbard je již očekával, oblečený v podobně archaickém kostýmu: Miriam si všimla meče visícího u jeho pasu. Jsou zde snad meče součástí formálního mužského oblečení? podivila se v duchu. "Moje drahá neteří," zaintonoval, "vypadáte báječně! Vítejte u mého stolu." Mávl rukou k židli po pravici v čele stolu, z černého dřeva s vysokým opěradlem a neskutečně složitým vyřezávaným vzorem.

"Potěšení je na mé straně." Miriam se podařilo vyčarovat na tváři suchý úsměv, zatímco se snažila nasadit vhodný tón. Tihle hrdlořezové jsou schopní člověka zabít, jen se na ně špatně podívá, připomněla si v duchu. U brány čekala středověká špina a dole ve sklepení vězeňské cely: mimo západní svět možná nic neobvyklého, ale pro ni to bylo něco zcela nového. Zvedla svoje sukně a opatrně se posadila, zatímco sluha jí odsunoval židli od stolu.

Nádherná vnější podoba židle nevypovídala nic o její nepohodlnosti - sedátko bylo ploché a mimořádně tvrdé.

"Rolande, a mladý Vincenze! Ty si sedni vedle, u Nebeského otce."

"Je mi p-potěšením," vypravil ze sebe Vincenze.

Vnější dveře se opět otevřely, ušetřily jej rizika dalších rozpaků, a lokaj hlubokým hlasem oznámil: "Lady Margit, paní z Prahy, a Její Excellence, baronka Olga Thorold."

Dovnitř vešla šestice žen a tehdy si Miriam uvědomila, že je pravděpodobně oblečená až příliš jednoduše, protože obě šlechtičny na sobě měly každá ty nejobemnější a zřejmě i nejnákladnější šaty, jaké kdy viděla, s vlečkami, které vyžadovaly, aby každou nesly dvě služebné, a s tolika zlatem a rubíny vpletenými do vlasů, že připomínaly rozčepýřená ptačí hnízda. Vypadaly jako operní divy z nějakého Wagnerova díla: silná dáma a štíhlá panna. Margit z Prahy mohlo být kolem čtyřiceti, vlasy jí už začínaly šedivět a tváře měla mírně prověšené. Vypadala, jako by mohla být za jiných okolností veselá osoba, ale nyní byl její výraz vážný a ponurý. Naopak Olga Thorold byla divenka sotva odrostlá pubertě, holčičina v šatech ze zlatého brokátu a purpuru a s hrdlem ovínutým drahými kameny, které jiskřily jako oheň, kdykoli se pohnula. Zdálo se, že je napůl pobavená Miriaminým chladným hodnotícím pohledem.

"Posaďte se, prosím," vyzval je Angbard. Olga se ponuře usmála a ohnula krk jeho směrem. Margit, její gardedáma, pouze přikývla a posadila se. "Věřím, že jste již slyšely o návratu naší marnotratné dcery," poznamenal. "Pitre, buď tak laskav a přines víno. Medoc."

"Ano, slyšela jsem dnes dost podivných věcí," poznamenala Margit anglicky se zvláštním sekavým přízvukem. "Ten zpěvavý ptáček po vaší levici by měla být dlouho ztracená dcera vaší sestry. Je to tak?"

"Ano, je," potvrdil Angbard. Sluha postavil před Miriam číši z broušeného skla naplněnou vínem. Začala po ní natahovat ruku, pak se ale zarazila, protože si všimla, že nikdo jiný takové gesto neučinil. "Prokázala svoji dědičnost - charakteristický rodinný rys - a krevní testy, které jsem obdržel před necelou hodinou, to potvrzují. Je z naší krve a máme informace dokazující, ač je to smutné, smrt její matky, Patricie Thorold Hjorth. Představuji vám Helge, také známou jako Miriam, z Thorold Hjorthů, nejstarší přežívající dědičku."

"Jak okouzující!" Olga se na Miriam uculila a té se podařilo beze slova kývnout v odpověď.

Před každým stolovníkem se zhmotnil talíř naložený předkrmem - jakýsi opeřenec, dost malý, aby se vešel do Miriaminy ruky v rukavičce. Nikdo se nepohnul, jen Angbard zvedl ruku. "Ve jménu našeho Nebeského otce -"

Miriam strnula, a to až natolik, že téměř nevnímala tiché pokračování jeho modlitby, vyšplouchnutí vína ze sklenice na druhé straně stolu, odpovídající tiché mumlání Rolanda, Olgy, Margit a Vincenza. Říkal, že tohle není křesťanská země, připomněla sama sobě právě včas, než pohnula rty, aby navodila zdání, že se modlí taky - jen aby mezi ně zapadla. Angbard dokončil svoji krátkou modlitbu, pak zvedl číši. "Jezte, pijte a těšte se z bezpečí pod mou střechou," řekl a napil se vína. To byl zřejmě signál, že se mohou všichni pustit do jídla.

Miriam zakručelo v žaludku. Vzala nůž a vidličku a diskrétně zaútočila na svůj talíř.

"Člověk slyší povídat ty nejroztodivnější historky, drahá." Miriam ztuhla a pohlédla na opačnou stranu stolu. Margit se na ni soucitně usmívala. "Byla jste tak dlouho ztracená, zajisté to muselo být strašné!"

"Možná." Miriam nepřítomně přikývla a odložila vidličku. "Ale na druhou stranu zas tak moc ne." Na okamžik se zamyslela. "Co jste o tom slyšeli?"

"Hodně věcí," vyhrkla Olga. "Divoši z vás udělali sirotka a vyrostla jste v chudobinci jako posluhovačka, není to tak, nana? V noci vás nutili spát v popelu z krbu! Pak vás tady bratranec Roland našel a -"

"To stačí, drahá," řekla Margit káravě a zvedla ruku v rukavici. "Je to její příběh a je na ní, aby nám ho sama povyprávěla." Zvedla na Miriam obočí. Miriam v odpověď zamrkala, spíš v ohromení nad dívčinou živostí než nad neomaleností její gardedámy.

"Ani mně by nevdalo vyslechnout si, jak jste tam vyrůstala," zabručel Angbard.

"Ach ano." Miriam sklopila oči, uvědomila si, že zatímco mluvili, byl její předkrm nahrazen miskou polévky - nějakým druhem masového vývaru. "Nu, nerada bych vás zklamala -" usmála se na Olgu - "ale prožila jsem docela normální dětství. To, že moje matka zmizela, víte, že ano? Když mě našli na, ehm, druhé straně, odnesli mě do nemocnice a následně jsem byla adoptována mladým bezdětným párem." Buřčických studentských radikálů, ze kterých se stali lidé s akademickým vzděláním. ... To raději nahlas neřekla. Olga visela na každém jejím slovu, jako by popisovala nějaké úchvatné dobrodružství s piráty a otrokáři ve vzdálených končinách. Buď byla ta dívka idiot, nebo byla tak zhýčkaná, že to všechno pro ni znělo exoticky. Pravděpodobně to druhé.

"Univerzitní profesor a jeho manželka, kritička a recenzentka. Adoptivní agentura dala mým adoptivním rodičům matčiny osobní věci, ale jinak veškeré dotazy na mne blokovali, protože to byla záležitost pro policii: nevyřešená vražda, neidentifikovaná oběť a tak dále."

"Bohužel je toho málo, co se dá udělat, abyste zabránili v činu atentátníkovi s bombou," řekl Angbard klamně mírným hlasem. "Nám tady ale žádné bezprostřední riziko nehrozí," dodal, usmívaje se na Miriam s výrazem, kterým ji zjevně mínil uklidnit. "Podnikl jsem speciální opatření k zajištění vaší bezpečnosti."

"A co vaše vzdělání," zajímala se Olga. "Měla jste svého osobního učitele?"

Miriam se zamračila, chvíli přemýšlela, co tím myslí. "Ne, chodila jsem do normální školy jako každý jiný," řekla.

"Přípravka na medicínu a historii ekonomie, pak lékařská fakulta. Pak, místo abych po skončení studia pokračovala s atestacemi, vrátila jsem se do školy a začala studovat něco jiného. Medicína mě prostě nechytla."

"Máte dva diplomy?" přerušil ji Roland.

"Tak nějak." Miriam odložila vidličku. Víc už jíst nemohla, žaludek měla až příliš plný a také ji bolela hlava. Opřela se o opěradlo židle, ale nedokázala se uvolnit. "Přešla jsem na novinařinu. Udělala jsem si v ní magisterský titul." Ruce v rukavicích měla horké a vlhké. Připomnělo jí to jednu dlouhou směnu na geriatrickém oddělení, kdy také měla celé hodiny na ruku rukavice, třebaže odlišného druhu, když čistila ucpané hadičky. Kukuřičný škrob, pomyslela si nepřítomně. Musím si opatřit nějaký zasýpací prášek. "Začala, jsem v biotechnickém sektoru, ale nakonec mě zlákala informační technologie." Odmlčela se. Olžin výraz byl natolik nechápavý, jako by najednou začala mluvit plynou japonsčinou. "A vy?"

"Och, já jsem měla osobního učitele!" rozplývala se Olga. "Jenže otec mě nechtěl poslat do školy na druhé straně. Měli jsme tu tehdy nějaké problémy a on si myslel, že bych potřebovala příliš mnoho osobních strážců."

Angbard se znovu usmál a Miriam to připadalo znepokojivě blahosklonné. "Před dvěma lety zde hrozilo povstání v Helu," vysvětloval s pokývnutím Miriaminým směrem. "Tvůj otec potřeboval co nejvíc mužů. Ovšem není vyloučeno, že by tě snad příští rok mohl poslat do Švýcarska."

"Ach ano!" Olga diskrétně zatleskala. "To by se mi líbilo."

"A co byste ráda studovala?" zeptala se Miriam zdvořile.

"Och, cokoli! Způsoby a etiketu, správu domácích a společenských událostí - plesů a banketů. Je tak důležité zvládat všechny tyto věci, a jak na ně máte dohlížet, když ani nevíte, co dělá váš správce? V každém případě ale doufám, že mě nechají pokračovat ve hře na housle."

Miriam se přinutila uchovat si chladnou tvář. "Myslím, že z vás bude velmi dobrá manželka," řekla neutrálním hlasem. Všechno to jen přidávalo k příšerně logickému obrázku: starší žena jako gardedáma, dychtivá zvědavost na Miriaminu vlastní výchovu a vzdělání, touha po místě v drahé škole. Tohle by mohl být problém, pomyslela si střízlivě. Pokud ode mě očekávají, že se budu chovat takto, někdo tu bude hrozně zklamán. A já to nebudu...

"Jsem si jistá, že se provdá dobře," řekla Margit, která se poprvé odvážila vyslovit svůj názor. Vincenze cosi pošeptal Rolandovi, který potlačil uchechtnutí. "Sice už je na vdavky trochu stará," Margit si změřila Miriam pochybovačným pohledem, "ale za předpokladu, že -" odmlčela se.

"Úvahy o eventuálním umístění hraběnky Helge jsou předčasné," řekl Angbard chladně. "Nepochybně si bude chtít vytvořit v zájmu své vlastní ochrany silné spojení. Jsem si jistý, že jí drží hlava pevně na krku, a že bude chtít, aby jí tam zůstala i nadále." Usmál se, ale jeho výraz postrádal sebemenší stopu humoru.

Miriam polkla. Ty starý syčáku! Ty mi vyhrožuješ! Sluhové odnesli její talíř a dolili jí víno. Miriam měla co dělat, aby nedala průchod hněvu. Spěšně nabrala do úst plný doušek vína, zanechala krvavě rudý kroužek od lesku na rty na broušeném skle. Srdce jí divoce bušilo a měla pocit, jako by se jí nedostávalo dechu.

"Abych upokojil vaši mysl, drahá, prozatím vám nic takového nehrozí," řekl Angbard. "Toto je dvojjediný dům se zajištěnou instalací na druhé straně, stejně důkladně chráněný tam jako zde - ale pokud byste si chtěla vyjít ven sama, mohla byste se ocitnout v ohrožení života. Děláním si obavy ohledně vašich dalších příbuzných, jako je rodina Axl a dědicové vašeho zesnulého otce z rodiny Wu na dálném západě. Silné spojení by vám z hlediska vaší osobní ochrany velmi prospělo."

"Spojení," řekla zastřeným hlasem. Najednou jí připadalo, že je v jídelně hrozně horko. Dopila svou sklenici, aby si koupila čas. "Víte, mně připadá, že považujete hodně věcí za samozřejmost. Především to, že mezi vás dokonale zapadnu a přizpůsobím se vašim zvyklostem."

"A nechodí to takto snad pokaždé?" zeptala se Olga zmateně.

Objevil se dezert, malé talířky s čokoládovými pralinkami zalitými v sladkém sirupu. Miriam už v sobě ale neměla pro jídlo místo. Večeře jí ztěžka seděla v žaludku.

"Ne, pokaždé ne," odpověděla Miriam staženým hlasem. Zvedla svoji plnou číši, pak se zamračila, protože si vzpomněla, že už jí ji dvakrát - třikrát? - dolili, a položila ji zpátky, o něco prudčeji, než měla v úmyslu. Roland se na ni shovívavě usmál. Zdálo se, že se na ni všichni dnes večer až příliš usmívají. Jako by od ní očekávali, že se zhroutí v slzách a bude jim děkovat, že ji zachránili od života bezmála otrokyně. Přinutila sama sebe narovnat ramena, maličko se napila ze své sklenice a snažila se ignorovat narůstající křeče v dolní polovině zad. Pokud dokáže zbytek večere jen prosedět, bude to v pořádku. "Ale s tímhle si budeme dělat starosti, až na to přijde, že ano?" Vynutila ze sebe bolestný úsměv a všichni předstírali, že nic nefkla. Faux pas jejich divné, dlouho ztracené příbuzné, pomyslela si, zatímco Vincenze se zeptal Rolanda na cosi o manévrech kavalérie.

O pár minut později Angbard zaťukal stříbrnou dezertní lžičkou o svoji sklenici. "Pokud jste dojedli, můžeme se nyní oddat večerní zábavě," řekl.

Sluhové přivezli do jídelny vysoký vozík na kolečkách a Miriam zamrkala překvapením. Byl na něm velký televizor Sony s plochou obrazovkou. Jeho skleněné oko zcela zablokovalo vchod. Na polici pod ním ležel černý videopřehrávač, od kterého se táhly kabely. Sluha v bílých rukavičkách podal vévodovi dálkové ovládání na stříbrném tácu. Uklonil se a vycouval, zatímco Angbard si je vzal a namířil je na televizor.

Miriam měla co dělat, aby neotevřela ústa údivem, když se ze skrytých reproduktorů rozmístěných po jídelně ozvala známá znělka. Na plochou střechu před ateliérovým bytem se snesla helikoptéra: Do moře rodinných intrik z ní vystoupil známý padouch se stetsonem na hlavě. Miriam polkla svoje víno, aniž se rozkašlala, a znovu natáhla ruku, aby jí - někdo neviditelný - dolil sklenici, sčítá je vychutnávajíc. Přestávala cítit nos, což byl za normálních okolností varovný příznak, aby přestala pít, ovšem tohle všechno bylo až příliš bizarní, než aby to dokázala strávit ve střízlivém stavu. Dallas! pomyslela si a vyslovila to v duchu jako nadávku. Jako výběr videonahrávky po večeri to bylo dokonalé. Myslela si, že s večerí její utrpení skončilo. Mýlila se: Jídlo bylo pouhý začátek.

Roland se pokoušel něco říct, když opouštěli Angbardovy komnaty. "Pššt," řekla, opřená o jeho rámě, zatímco sestupovali po širokém schodišti. Žáda ji bolela a v botách s vysokými podpatky již vrávorala. "Prostě mě jen odveďte do mého pokoje."

"Myslím, že si musíme promluvit," řekl naléhavým hlasem.

"Později." Jakmile vyšel do chodby, přimhouřila oči. Dělej spoustu malých krůčků, pomyslela si. Nejhorší bolest pociťovala v oblasti ledvin. A byla opilá. "Zítřka."

Podržel jí otevřené dveře. "Prosím -"

Podívala se mu do očí, rozšířených a naléhavých. Byl to až průhledně galantní, dobře vychovaný mladý muž - Mladý? Je jen o několik let mladší než já - a takovému instinktivně nedůvěřovala. "Zítřka," řekla pevným hlasem. "Teď jsem strašně unavená. Co třeba hned po snídani?"

"Dobře." Ustoupil stranou a Miriam se otočila, aby zavřela dveře, jen aby zjistila, že před ní stojí nejstarší služebná, Meg.

"A, Meg." Miriam se zkusmo usmála. Podívala se ke koupelně. "Mám za sebou dlouhý den a za chvíli půjdu do postele. Nevadilo by vám, kdybyste odešla?"

"Ale kdo vás svlékne?" zeptala se Meg zmateně. "A co kdybyste v noci něco potřebovala?"

"Jak to tu obvykle chodí?" zeptala se Miriam opatrně.

"Nu, spáváme uvnitř, abychom vám byly kdykoli k dispozici," odpověděla služebná s úklonou.

"Ach, bože." Miriam si povzddechla a byla by se zhroutila, nebýt jejího oděvu, který ji, jak se zdálo, udržoval ve vzpřímené pozici. Zamířila ke koupelně, pak se opřela rukou o dveřní rám. "Tak jo. Můžete mě začít svlékat." Vyžádalo

si to spojené desetiminutové úsilí dvou služebných, než Miriam svlékly do spodního prádla. Nakonec cosi povolilo a její žebra se mohla opět volně hýbat. "Uf!" Miriam se nadechla, zalapala po dechu. "Omluvte mě." Zmámeně utekla do koupelny, kde málem uklouzla na kachlíkové podlaze a zamkla za sebou dveře. "Sakra..." prudce dosedla na toaletu. Po chvíli si vydechla úlevou. Její pohled padl na diktafon. Vzala jej a zapnula nahrávání. "Osobní poznámka," řekla tiše. "Bolest v kříži při formálním banketu může být od židle, ale na druhé straně ji mohou způsobit taky těsně stažené ledviny. Čtyři, ne, pět sklenic vína." Zavrtěla hlavou, stále roztfesená, a znovu se nadechla. "Taky potíže s dýcháním. Ať jdou všichni do háje. Až to příště zase budou chtít formální, budou se muset spokojit s čímkoli, co si můžu koupit přímo z ramínka v Bostonu. Neproměním se ve jméno místní módy v pacienta s ortopedickým korzetem."

Znovu se zhluboka nadechla. "Tak jo. Další poznámky. Margit z Prahy, žena středního věku, zdá se, že je něčím jako gardedámou Olgy Thorold, která je jí zřejmě společensky nadřazená. Olga je t'ululum. Myslí se, že soukromá škola pro dívky ve Švýcarsku znamená vyšší vzdělání. Její hlavní ambicí je dobře se provdat. Mám takový dojem, že Angbard mně ji bůhví proč možná ukazuje jako vzor - možná je tohle běžný život urozených žen. Co se Vincenzeho týče, je příšerně ostýchavý. Možná za sebou má nějakou chlapeckou školu, kterou absolvují zdejší muži. Jejich angličtina je lepší než u žen. Zřejmě je to tím, že se odsud dostanou častěji."

Zmáčkla tlačítko "pauza", dokončila toaletu. Vstala, svlékla se, pak se chvíli vyžívala v nádherném pocitu, kdy neměla vůbec nic v kontaktu s kůží.

Tehdy ji něco napadlo. "Dám si koupel," zavolala přes dveře. "Nečekejte na mě. Vaši pomoc nebudu potřebovat." Byla to její třetí koupel toho dne, ale Miriam to rozhodně nepřipadalo přehnané. Celé tělo ji svrbělo. Bez výčitek nasypala do vody drahé koupelové soli a nalila vonné oleje, pak vklouzla do moře pěny. "Poznámka: Koupelna zřejmě pochází z druhé strany. To znamená, že musejí znát nějaký způsob, jak přepravovat těžké předměty. Musím zjistit, jak to dělají. Pokud mě má nějaký zatracený příbuzný v úmyslu zabít jen kvůli mému jménu, ráda bych věděla, jestli k tomu použije revolver nebo rovnou B-52." Něco ji napadlo. "Vypadá to, jako by byli uvízlí ve vývojové pasti jako arabské emiráty. Horní vrstva je pohádkově bohatá a může si sem dovážet luxusní věci, co srdce ráčí, a také posílat svoje potomky na studia do ciziny, ovšem nemohou importovat tolik, ehm - věcí - aby pozvedli úroveň celé populace. Bylo by třeba zahájit tu průmyslovou revoluci. Jakýmikoli prostředky." Opřela se ve vaně, s povděkem cítila, jak křeče v jejích zádech povolují. "Kéž bych toho věděla víc o vývoji světového hospodářství. Protože pokud je právě tohle tím, co tu všechno tak příšerně brzdí, budu tu muset změnit poměry."

Odložila diktafon a celá se namydčila, snažila se smýt ze sebe pot a stres.

"Osobní poznámka. Roland. Je až příliš uhlazený." Odmlčela se, kousla se do horního rtu. "Připomíná mi takové ty namyšlené atletické týpky z koleje, až na to, že je až bolestně zdvořilý a není cítit pívem ani cigaretami. A něco tají. Druhý bratranec, což znamená, um. Nemám ponětí, co to znamená v kontextu jejich rozšířené klanové struktury, až na to, že se ke mně chová, jako bych byla z vaječných skořápek nebo mýdlových bublin. Je to třída, chová se jako opravdový džentlmen, ale ve skutečnosti je to pravděpodobně přímo ukázkový hajzlík pod uhlazeným zevnějškem. Buď tohle, nebo se nás strýc Angbard snaží za nějakým účelem dát dohromady. A strýc Angbard je opravdu tvrdý chlapík. Jako vystřižený rovnou z Kmotra. Pust' si ho k tělu jen natolik, abys ho vždycky mohla srazit k zemi." Naklonila se ještě víc dozadu. "Další záznam: sexuální politika. Tito lidé jsou v podstatě středověké bytosti v oblecích. Olga je možná poněkud svobodomyslná, ale ostatní jsou v tomto směru otfesní. Raději nebudu mluvit o Benovi, o rozvodu, nebo o dítěti, připadala bych jim přinejmenším divná. Snad bych se tu mohla kvalifikovat jako postarší staropanenská teta, která je příliš důležitá, než aby ji mohli zbytečně obtěžovat, a tak mě nechají na pokoji. Ale pokud ode mě očekávají, že se jim přizpůsobím a budu se chovat jako... hraběnka, tak bude mít někdo problémy." A mohla bych to být já, musela si připustit. Uvízlá v cizí zemi s divnými a svazujícími zvyklostmi, po celou dobu hlídána - "Poznámka: Medailon není unikátní. Vévoda Angbard má stejný. Vrátil mi ten můj, abych si ho nechala a mluvil o dvojčediném domě. A o rodinném talentu. Což znamená, že o tom vědí všechno - i o tom, jak to funguje a jak to používat. Hmm. Zjistí, co vědí."

Bylo toho hodně, o čem mohla přemýšlet. "Většina dětí si někdy hraje na to, že ve skutečnosti jsou dávno ztraceni princ nebo princezna z kouzelného království. Ovšem netahají do té své Ruritánie ochutnávače pokrmů, ozbrojené strážné a reprízy Dallasu coby vrchol sofistikované večerní zábavy." Bez melodie si pobrukovala. "Říkám si, kde asi berou peníze, aby mohli za ty svoje hračky platit?" V jejím mozku se pokoušelo vynořit něco, co říkala Paulette, ale Miriam si nemohla přesně vzpomenout, co to bylo.

Voda z vany vytekla a Miriam přistihla sama sebe, jak zívá, zatímco se utírala. "Možná to bude všechno pryč, až se probudím," pomyslela si s nadějí.

LEKCE Z EKONOMIE

Miriam se probudila s trhnutím, vytřeštěnými očima a se silným pocitem paniky. Celou noc ji trápily nesouvislé, nepříjemné sny: vojáci s brýlemi na očích, sklánějící se nad její postelí, údy pohybující se jako skrz hustý med, pomalu, tak pomalu...

Postel na ni byla velká, až příliš velká. Zašmátla rukou vedle sebe, tápala přes studené bílé povlaky jako arktický polárník.

"Ach ne." Konečně nahmátala kraj postele, ale když se zvedla, zjistila, že hledí na podlahu z neobvyklé výšky. Ruka ji páčila, v ústech měla příšernou pachut' a bolelo ji celé tělo, ale především hlava. Jako by měla kolem čela utaženou těsnou obruč. "Ach, ta rána!" Vzduch tam byl velmi chladný. Rozechvěle ze sebe shodila pokrývku a posadila se, pak zděšeně vyskočila. "Co tady děláš!" vyjekla a prudce si přitáhla pokrývku k tělu. "Promiňte, paní - vy potřebovat pomoc?" Přízvuk služebné byl silný a těžko definovatelný: Angličtina zjevně nebyla jejím rodným jazykem, a vypadala

šokované, třebaže bylo těžké říci, zda to bylo Miriaminou nahotou nebo její reakcí na služčinu přítomnost. Miriam na okamžik zatajila dech a snažila se zklidnit své srdce. "Víš co, stačí, když počkáš za dveřmi. Já za chvílku přijdu."

"Ale jak já vás obléknout?" zeptala se žena, jejíž hlas byl s každým slovem zoufalejší.

"O to se postarám sama." Miriam se znovu posadila, tentokrát s prostěradlem kolem sebe. "Ven. Chci říct, ven z mých pokojů, všechny! Můžete se vrátit za půl hodiny. A zavřete dveře!"

Vstala, zatímco dveře se s klapnutím zavřely. Srdce jí stále bušilo jako divé. "Jak to proboha mohou vydržet?" podivila se nahlas. "Kriste Ježíši. Honorace!" Vyšlo to z ní jako nadávka. Nikdy předtím ji nenapadlo sympatizovat s anglickou královnou, ale představa, že je obklopená poskoky sledujícími každý její nádech, jí málem způsobila fyzickou nevolnost. Musím odsud na nějaký čas vypadnout, uvědomila si. I když se jim nedokážu vyhýbat dlouhodobě, doženou mě k šílenství, jestli si nezajistím aspoň na chvíli soukromí. Domácí služebnictvo vymizelo z životního stylu Američanů střední vrstvy před několika generacemi. Jen pomyšlení na to, že se s nimi bude muset denně stýkat, jí navozovalo pocit, jako by stála uprostřed mraveniště.

Přesně tak. Musím na chvílku vypadnout. Jak? Kam? Podívala se na noční stolek u postele a uviděla vedle diktafonu svůj medailon. Ano, to bude ono. V hlavě se jí okamžitě vyhlhl únikový plán. Přešla k objemné skříni a prohrabala se jí. O deset minut později na sobě měla běžné městské oblečení - džínsy, tenisky, svetr a kožené sako. Někdo uložil na dno skříně některé z jejích tašek, a byl mezi nimi i malý novinářský kufík a v něm blok, propisovací tužky, záložní kazety a nové baterie.

Opatrně vystrčila nos z ložnicových dveří. Nikdo tam nečíhal v záloze. Funguje to! zaradovala se. Ještě rychlá návštěva koupelny a byla připravená jít do akce. Připravená, až na dutý pocit kdesi hluboko v břiše, ale přesto. "Zatraceně. Potřebuju peníze." V rychlosti prohledala místnosti, pátrala po svých osobních věcech a našla je v uzavřeném toaletním stolku výjimečně mistrovského provedení - svoji peněženku, řidičský průkaz, kreditní karty a klíče od domu. Buď se sluhové neodvažovali cokoli dělat se soukromými věcmi příbuzné vévody - nebo nevěděli, k čemu ty věci slouží. Ve stolku našla i nějaké další předměty, které ji šokovaly - pistoli s tlumičem a krabičku s náboji, o kterých si nepamatovala, že by je kupovala. "Co je tohle?" zeptala se sama sebe, než si strčila zbraň do kapsy svého saka. Svírala její hlaveň v ruce. Kdyby její plán nevyšel... nu, tuhle překážku přeskočí, až se k ní dostane.

Jedná se mnou jako se členem rodiny, uvědomila si. Dospělým, vyzrálým, rozumným členem rodiny, ne takovým, jako je to ťululum Olga. Sluhové a nájemní vrazi plížící se zpoza skříní. Tohle je dočista odlišný svět. Ach bože.

Opatrně, aniž by se zaobírala následky svých činů, přešla do středu místnosti mezi pohovku a krb, otřela medailon levou rukou a soustředila se na motiv uvnitř.

"Auuuu!" Mírně zavravorala a chytila se za hlavu. Její vidění se rozmazalo a všechno začalo bolestně pulzovat.

"Sakra!" Zuřivě mrkala přes prudce narůstající bolest hlavy. Místnost stále byla kolem ní: pohovka, židle, krb -

"Říkal jsem si, jak dlouho ti to potrvá," řekl tiše Roland kdesi za ní.

Otočila se, zvedla zbraň, pak se včas zarazila. "Ježíši, tohle mi nedělej!"

Roland ji pozoroval z pohovky, v jedné ruce držel kapesní hodinky, druhou měl ležerně položenou na čalouněné opěrce. Měl na sobě sportovní sako, keprové kalhoty a košili rozepnutou u krku, jako burzovní makléř v neuspěchaný pátek.

Pohovka byla identická s tou v jejích komnatách, které právě opustila - nebo se jí aspoň podobala natolik, že by to mohlo být její dvojče. Ovšem Roland nebyl jediným rozdílným rysem v místnosti. Kvalita světla linoucího se dovnitř oknem byla mírně pozměňená, na stolku u zdi se objevily nějaké předměty a dveře od ložnice byly zavřené. "Tohle není stejný pokoj," řekla pomalu, skrze mlhu bolesti v hlavě. "Je to dvojčedině. Mám pravdu? A my jsme teď na druhé straně. Na mé straně."

Roland přikývl. "Tak zastřešíš mě, nebo ne?" zeptal se. "Protože jestli ne, tak bys tu zbraň měla raději odložit."

"Omlouvám se." Opatrně spustila hlaveň a namířila ji do podlahy. "Vylekal jsi mě."

Roland se mírně uvolnil. "Spíš jsi ty vylekala mě. To u sebe vždycky nosíš zbraň, když prozkoumáváš svůj dům?"

"Promiň," řekla opatrně, "ale po probuzení v posteli s cizí ženskou naklánějící se nade mnou už podruhé za dva dny mám tendenci reagovat mírně přehnaně. Taky jsem si nebyla jistá, jak bude vévoda reagovat na moje zmizení na druhou stranu."

"Opravdu?" Zvedl na ni obočí.

"To si piš." Rozhlédla se kolem. Dveře od koupelny byly zavřené - nutně potřebovala tylenol nebo nějaký jiný prostředek proti bolesti hlavy. "To si vydržujete stejně otravné služebnictvo i tady na druhé straně?"

"Moc jich tu není: jen kuchař a nějaká ta uklízečka, ale povětšinou jsou tyhle prostory vyhrazené pro tajné operace, a tak věnujeme mnohem větší pozornost utajení. Tady na druhé straně je to... myslím, že byste tomu říkali zabezpečený dům, ne palác. Mám za to, že jsi ještě nejedla - mohl bych tě pozvat, aby ses ke mně připojila u snídaně?"

"Jen pokud se kvůli tomu nebudu muset oblékat," odpověděla a zastrčila zbraň do kapsy. Zvedla kufík. "Pochopila jsem z té přednášky, že v podstatě nemám kam utéct, takže bych byla nerada, kdyby sis moje jednání vykládal špatně. Ale jsou tu určité věci, které si dnes opravdu potřebuju tady ve městě vyřídit. Za předpokladu, že nemám domácí vězení?"

Roland pokrčil rameny. "O ničem nevím," řekl. "V každém případě odpovídám za tvoji bezpečnost. Budeš si moci vyřídit svoje věci, když tě budu doprovázet?"

Miriam se podívala z okna a zhluboka se nadechla. "Hm. Myslím, že ano." Zatraceně, takhle nebudu mít šanci varovat Paulie. "To je to opravdu tak riskantní?"

"Nejdřív snídani." Zamířil ke dveřím. Přes rameno ještě dodal: "Zpráva o tvém příchodu již pronikla ven a mladší členové přinejmenším dvou dalších rodin budou zoufalí, naprosto zoufalí. Pořád ještě ale nevědí, jak vypadáš, takže

zatím pravděpodobně nepotřebuješ stálého osobního strážce. A jakmile bude tvoje pozice zabezpečena, nebudou se tě moci dotknout."

"Nejdřív snídani," opakovala jeho slova.

V přízemí byla kuchyně, ale nebylo na ní nic středověkého. S jejími povrchy z nerez oceli, velkým pultovým mrazákem, mikrovlnnými troubami a plynovým sporákem by to klidně mohla být zadní část jakékoli restaurace. Jídlna k ní připojená také ničím nepřipomínala Angbardovy soukromé komnaty. Miriam to spíš připadalo jako zasedačka v úřadu nějakého obchodního konzultanta. Od stolu Rolandovi pokývl pár chlapíků v tmavých oblecích, kteří již ale dopijeli své šálky s kávou a zvedli se k odchodu ihned, jakmile jí nabídl židli. "Pověz mi, co si myslíš o Olze?"

Zatímco se snažila dopídit, co svou otázkou myslel, objevila se číšnice s objednávkovým bločkem v ruce "Jaké je dnešní ranní menu?"

"Och, cokoli vás jen napadne," odpověděla číšnice s bodrým úsměvem. "Kávu, té máme široký rozsah různých druhů. Vejce, slaninu, párky, granolu, cereální snídani, džus - cokoli."

"Pro mě dvojité espresso," objednal si Roland. "Rýžový toast, pomerančový džem z přezrálých pomerančů, nesolené máslo. Dvě vejce smažená jako volské oko."

"Hmm. Myslím, že pro mě velké capuccino," řekla Miriam. "Mohli byste mi udělat španělskou omeletu?"

"Zajisté!" Slečna Bodrá na ni vycenila zuby. "Přinesu vám ji za pět minut."

Miriam zamrkala na její vzdalující se záda. "Tak tomuhle říkám dokonalá obsluha."

"My to tady bereme velmi vážně," řekl Roland suše. "Proto si taky vybíráme na pracovním úřadu ty nejlepší."

"Řídíte tuhle domácnost jako nějakou firmu." Miriam se zamračila. "Ve skutečnosti je to rodinný podnik, že ano, ať už se zabýváte čímkoli." Odmlčela se. "Interuniverzální dovozně-vývozní firma. Je to tak?"

"Přesně." Přikývl.

"A děláte to takto už stovky let."

"Máš pravdu," řekl povzbudivě. "A přišla jsi na to sama, aniž bych ti musel cokoli říkat."

"Nebylo to zas tak těžké." Charakteristický zvuk filtru na kávu ji přiměl zvednout hlavu. "Jak podle tebe probíhal minulý večer?"

"Myslím, že -" zvedl zrak a uviděl, že ho pozoruje. "Víš, že máš velmi znepokojivý pohled?"

"Ano." Usmála se na něho. "Zkousím si ho před zrcadlem vždycky, když se chystám na interview. Někdy tím dokážu přimět svoje oběti prozradit víc, než měly původně v úmyslu. A někdy z toho prostě jen mají špatné sny."

"Hmm. Vidím, že byste byla nebezpečný protivník, slečno Becksteinová."

"Pro vás paní." Odmlčela se.

Číšnice byla zpátky, nesla táč naložený kávou, mlékem a miskou s cukrem. "Zavolejte, kdybyste ještě něco potřebovali," ujistila je a znovu zmizela.

Roland přimhouřil oči a podíval se na ni. "Připomínáš mi dobu strávenou na univerzitě," řekl.

"Ty jsi studoval na univerzitě?" žasla Miriam. "Chci říct, na této straně?"

"Um-hmm." Vzal si svoje espresso a vsypal do něj lžičku krystalků hnědého cukru.

"Zdá se, že dívkám se na vaší straně takového zacházení nedostává," poznamenala příkře.

"Některým ano," odpověděl, míchaje si svou kávu. "Přinejmenším v dnešní době, v této generaci. Olga je v tomto ohledu poněkud zaostalá, anebo spíš její otec. Nejsem si docela jistý, co se vévoda snažil dokázat, když tě pozval, abys s námi povečeřela, ale předtím říkal cosi o kulturním šoku. Je to mazaný starý lišák, v hlavě se mu líhnou všelijaké nanejvýš neočekávané nápady, kterých se pak drží jako klíště. Napůl si říkám, jestli tě nezkoušel. Chtěl se přesvědčit, jak budeš reagovat ve stresu, nebo jak se dokážeš chovat na veřejnosti, a použil k tomu publikum, které by mohl kdykoli umlčet, kdyby vyvstala potřeba."

"Ach tak." Polkla první doušek kávy. "Takže co jsi to studoval?"

"Ekonomii a historii. Před Harvardem mě rodiče poslali do Dartmouthu," řekl tiše. "Myslím, že během svých prvních pár let tady jsem se choval tak trochu jako cvok. Je to tu velice odlišné. Většina starší generace nedůvěřuje způsobu, jakým se tu všechno zhruba od roku 1910 změnilo. Předtím se mohli utěšovat, že tato druhá strana, tato Amerika, je prostě jen odlišná, ale ne lepší. Tak jako tomu bylo, když naši předkové čistě náhodou poprvé přišli někdy kolem roku 1720 na způsob, jak navštívit jedno město v Nové Anglii. Jenže teď se bojím, že když budeme vyrůstat tady nebo tu budeme trávit příliš mnoho času, nebude se nám chtít vrátit se domů."

"Něco jako přebíhající diplomati a atleti ze starého komunistického bloku," poznamenala Miriam.

"Tak nějak," přikývl. "Síla Klanu spočívá v lidských zdrojích. Až se budeme vracet, budeme s sebou muset vzít nějaká zavazadla. Pokaždé, když přecházíme, nosíme věci tam a zpátky. Takový je zákon a potřebovala bys zatraceně dobrý důvod, aby ses tomu mohla vyhnout. Existuje na to takzvaná poštovní místnost - a ty si můžeš libovolně přecházet sem a tam, ovšem jen když pokaždé navštívíš poštovní místnost, abys přenesla zavazadla tam a zpátky."

"Poštovní místnost," opakovala.

"Ano, je to ve sklepech. Ukážu ti ji - a, jídlo."

Dalších pár minut byli oba příliš zaneprázdnění, než aby mohli mluvit. Miriam musela připustit, že omeleta, kterou si objednala, je výjimečně dobrá. Zatímco pila kávu, Roland se znovu chopil konverzace. "Já jsem tu dnes proto, abych vyřídil pro šéfa nějaké pracovní pochůzky. Doufám, že ti nebude vadit, když se na chvíli vytratím, zatímco ty si tady budeš dělat cokoli, co jsi měla v úmyslu?"

"Ne, jen si posluž -" Odmlčela se. "Nejsem si jistá," dodala pomalu. "Je tu pár věcí, které jsem chtěla vyřídít, počínaje tím, nu, prostě se chci přesvědčit, co si teď vlastně můžu dovolit. Chápeš, co tím myslím?"

"Měla jsi nějaké konkrétní plány?" Roland vypadal, že ho to zajímá.

"No," opřela se v židli a zamyslela se. "Mám - tedy měla jsem, předtím než se na mě tohle všechno sesypalo - pracovní závazek napsat článek pro jeden časopis. Nic obtížného, ale potřebovala bych svůj Mac, abych to na něm mohla napsat. A já to musím napsat, pokud se nechci úplně zahrabat, co se mojí kariéry týče." Pokusila se o úsměv. "Musím si udržovat otevřené možnosti. Jsem zkrátka pracovitá holka."

Roland přikývl. "Jasně. Takže?"

"No, myslela jsem na to, že půjdu domů. Zkontroluju svůj záznamník, ujistím se, že je všechno v pořádku, ubezpečím sousedy, že jsem živá a zdravá a podobně." Ujistím se, že nenašli Pauliino céděčko. Pokusím se jí poslat vzkaz, aby držela hlavu v písku. "Nezdržím se tam dlouho," dodala spěšně. "Nemám v úmyslu utéct, pokud ti dělá starosti tohle." Roland se tvářil zamyšleně. "Poslyš, takže vlastně potřebuješ jen zkontrolovat svoji e-mailovou schránku a telefonní záznamník? Protože pokud ano, bylo by mnohem bezpečnější všechno přesměrovat. V suterénu máme telefonní přepínač a můžeme okamžitě přesměrovat tvoje domácí linky. Jinak by ale bylo dobré, kdyby ses svému domu příštích pár dní raději vyhýbala. Můžu tam někoho poslat, pokud cokoli potřebuješ, ale -" Pokrčil rameny.

"Proč?"

"Protože." Odložil svůj nůž na maslo. "Ehm, když nastane zvrát kvůli následnictví nebo propukne válka uvnitř Klanu, může dojít ke krizi, a to neuvěřitelně rychle." Na okamžik se odmlčel, pak spěšně mluvil dál: "Nerad bych riskoval, že si z tebe někdo udělá terč."

Miriam tam seděla strnule jako socha, krev jí hučela v uších. "Znamená to to, co si myslím?" zeptala se.

"Ano - jít do tvého domu teď není bezpečné. Máme jej pod kontrolou, ale nehody se stávají, někdo může něco opomenout a ty bys mohla vkročit do nastražené pasti. Stačí jeden natažený drát, o který zavadiš, a dojde k explozi. Ten dům nebude bezpečný, dokud nebude dvojjediný, což může nějaký čas trvat, a potřebujeme tu oblast zajistit, abychom komukoli zabránili přejít přes tvůj obývací pokoj. Nám trvalo dny, než jsme tě našli, dokonce i s tou kancelářskou židlí v lesích jako ukazatelem. Příště bys takové štěstí mít nemusela."

"Ach tak." Miriam si pro sebe přikývla, zaskočená touto novou, nevídanou skutečností. Takže vy jste mě našli podle židle? "Co moje matka?"

Roland se tvářil nechápavě. "Ale tvoje matka přece -"

"Ne, mám na mysli svou adoptivní matku." Miriam zaskřípala zuby. "Viš, tu ženu, která mě vychovávala od malička až do dospělosti jako svoji vlastní dceru. Která je teď úplně sama a odkázaná na kolečkové křeslo. Hrozí jí nebezpečí? Protože pokud ano -" Uvědomila si, že zvyšuje hlas.

"Okamžitě se o to postarám," řekl Roland rozhodně a vyndal svůj mobilní telefon. Zjevně ho nenapadlo, že je pro ni Iris nějak důležitá.

"Udělej to," řekla Miriam napjatým hlasem. "Nebo s tebou už v životě nepromluví." "

"Je tu ještě někdo, o kom bych měl vědět?" zeptal se Roland s vážnou tváří, když vyřídil hovor.

Miriam se zhluboka nadechla. A je to tady, pomyslela si. "Můj bývalý manžel je znovu ženatý a má manželku a dítě," odpověděla. "Hrozí mu nebezpečí?"

Roland nad tím chvíli přemítal. "Je to muž z lidu," řekl nakonec. "Děti nemáte a jste rozvedení. Tím pádem si myslím, že mu žádné nebezpečí nehrozí."

Děti nemáte. Miriam zavrtěla hlavou. "Budeš mi muset povědět o vašich dědických zákonech," řekla opatrně. Další komplikace! Někde v Americe žila dvanáctiletá dívka - Miriam nevěděla kde, znala jen všeobecné údaje o její adoptivní rodině -, která by mohla podědit Miriamin současný problém. Je ještě příliš mladá, pomyslela si Miriam instinktivně. A nemá medailon. Jenže adopční záznamy byly zapečetěné a nikdo kromě Bena a Iris o jejím těhotenství nevěděl. Pokud ji rodina dosud nenašla, tak -

"Ach, ty jsou docela jednoduché," řekl Roland mírně trpkým tónem. "A, ehm, rodinný talent? Ten se dědí jen ve skutečné pokrevní linii. Tohle zjistili už dávno. Biologové tomu říkají recesivní znak. Na druhé straně jsou sňatkové zvyklosti odlišné - tak například jsou povolena příbuzenská manželství - a děti, které nemají rodinnou schopnost, nejsou součástí Klanu. Ale jsou ponechávány v rodinách. Formují vnější, nepodílnickou součást Klanu, a pokud se dvě z nich vezmou, u některého z jejich potomků se může rodinný talent opět projevit."

Dobré zprávy smíšené se špatnými. Na jedné straně byla její dcera - kterou neviděla od dvou dnů po porodu - v bezpečí. Pozornost rodiny jí nehrozila a byla zde šance, že povede normální život, pokud se o ni Miriam nezačne zajímat. A také pokud se v tom rodina nezačne vrtat hlouběji než doposud. A na druhé straně - "Chceš říct, že moji rodiče byli příbuzní?"

"Myslím, že to byli děti bratranců druhého stupně," odpověděl Roland. "Ano. Podle rodinného zákona a zvyklostí je uzavírání sňatků s nečleny rodiny zakázáno. Něco takového je pro nás obrovské tabu." Nervózně pohlédl stranou.

"Ovšem ty jsi pravděpodobně v bezpečí, protože ty už jsi to tady udělala a rozvedla ses s ním, dřív než se to někdo dozvěděl." Hleděl do zdi, na něco, co tam nebylo, ve snaze vyhnout se jejímu pohledu. Nepříjemné vzpomínky? "Jinak by následovala odvetná opatření. Dost nepříjemná."

"Takže mně strýc Angbard zřejmě hodně ztíží život, jestliže se pokusím utéct, pokud mne bude chtít provdat za nějakého nepříliš blízkého příbuzného a já s tím nebudu souhlasit."

"To je zdrženlivé vyjádření," odpověděl Roland s vážnou tváří. "On za to ale nemůže. Rada mu jinou možnost neponechává."

"Co ještě?" zeptala se Miriam, když už bylo ticho, které se mezi nimi rozhostilo, nesnesitelné.

"Nu!" Roland se napřimil. Precizními a úspornými pohyby začal odpočítávat na natažených prstech jednotlivé body.

"Očekává se od nás, že budeme dodržovat pravidla. Za prvé, když přejdeš sem na druhou stranu, zastavíš se cestou oběma směry v poštovní místnosti a přenesesh cokoli, co tam bude připravené. Tentokrát ti umožnili volný průchod, ale příště tomu tak už nebude. Za druhé, předtím než kamkoli půjdeš, se dohodneš s ostrahou. Pravděpodobně budou

chtít, abys u sebe měla mobilní telefon, pager nebo i tělesného strážce, pokud by si to bezpečnostní situace vyžadovala. A za třetí -" sáhl do vnitřní kapsy saka - "vévoda předpokládal, že bys možná chtěla jít nakupovat, a tak mě požádal, abych ti předal tohle." Podal jí obálku a jeho rty přitom cukal náznak úsměvu.

"Hmm." Miriam ji otevřela. Uvnitř byla nepodepsaná stříbrně zbarvená karta Visa s jejím vytlačeným jménem. "Hej, co je tohle?"

"Podepiš si to." Nabídl jí pero, vyhlížeje potěšený sám sebou, pak se díval, zatímco se podepisovala do proužku na zadní stranu. "Tvůj rodinný majetek je momentálně zajištěn a tohle jsi dostala jen jako takovou malou půjčku oproti tvému jmění, které je poměrně velké." Jeho úsměv se rozšířil. "Rodinný život možná provázeli určité problémy, ale nedostatek peněz mezi ně nepatří."

"Hmm." Zastrčila si kartu do kapsy. "Nějaké další vzkazy od vévody?"

"Ano." Rolandovi se podařilo nasadit si vážnou tvář. "Řekl, 'Vyříd' jí, že má limit dva miliony dolarů a ať se vynasnaží neutratit to všechno najednou'."

Miriam zaklela, a to velmi neurozeným způsobem.

Krátce se zasmál. "Jsou to tvoje peníze, Miriam - hraběnko Helge. Dovozně-vývozní firma, kterou založili tvoji předkové. Nanejvýš lukrativní. A teď, co kdybychom se zašli podívat do poštovní místnosti, abych se pak mohl věnovat svým záležitostem, a ty si tady budeš moci dělat cokoli, co potřebuješ?"

Poštovní místnost byla vybetonovaná sklepní prostora se spoustou přihrádek uzpůsobených velikostí tak, aby se do každé vešel velký aluminiový kufr na kolečkách, které rodina používala pro "poštovní styk". Roland vzal ze zdi psací podložku s klipsem a pročetl si ji. "Hmm. Dnes jen dva kufry pro FedEx, to je všechno."

"Kufry." Pochybovačně se na ně dívala a hlavou se jí míhaly představy všech možných druhů ilegálního kontrabandu. "Pomoz mi. Vezmi jeden. Zatáhni za rukojeť a vyjedou kolečka."

Miriam s mírnou námahou vytáhla velký kufr z poštovní místnosti a k nákladnímu výtahu, který s ní sousedil. Roland zmáčkl tlačítko a vyrazili vzhůru.

"Co je v nich?" zeptala se Miriam po chvíli. "A klidně mi řekni, jestli mi do toho nic není." Vlastně si ani nejsem jistá, jestli to chci vědět, pomyslela si, neschopná vyhnout se vzpomínce na setkání v Joeově kanceláři, na telefonické výhrůžky.

"Je to zcela legální," ujistil ji Roland. "Tohle všechno jsou věci, které jsou levné v Gruinmarktu a Soffmarktu nebo v jiných království podél pobřeží a vyžadují přepravu do Vnějšího království - to je Kalifornie nebo Oregon - na této straně. Tam na druhé straně nemáme žádné železnice ani letiště a náklad musí být přepravován pomocí vozů tažených mezky přes Velké planiny a Skalité hory, které jsou plné kočovných kmenů, takže to trvá celé měsíce a je to velice riskantní. Proto přenášíme naše zboží sem a necháváme je posílat přes FedEx. Na místě určení se pak zase přenesou zpátky na druhou stranu. Nejceněnějšími věcmi v těch kufrech jsou zapečetěné dopisy posílané rodinnou poštou - účtujeme si několiknásobek jejich váhy ve zlaté výměnou za poštovní službu, která se za týden dostane na druhou stranu kontinentu. Také přepravujeme informace. Vyměňujeme si je s členy našeho západního Klanu - rodinou Wu, dříve známou jako Arnesen, a spřízněnou s východními rodinami. Společným úsilím dokážeme ochránit naši tradiční přepravu na druhé straně před velkými zbojnickými kmeny jako Apači. Také nám to pomáhá v politických ohledech. Tak například, pokud vládce Vnějšího království zemře a dojde k boji o následnictví, můžeme zapůjčit rodině Wu finanční prostředky, které jim zajistí příznivý výsledek, a uděláme to dlouho předtím, než by nás tato zpráva jinak dostihla tradiční cestou přes kontinentální předěl."

Miriam málem vypadly oči z důlků, jak se snažila dát tomu všemu smysl. "Chceš říct, že nemáte něco jako telegraf?" zeptala se.

"My jsme telegraf," odpověděl. "Co se týče ostatních předmětů v kufrech, většinou jsou to věci, které pocházejí z východu a na západě jsou drahé. Jako například diamanty z Indie. V Gruinmarktu je jejich cena hodně vysoká a mimo Vnější království je prakticky nedostaneš - je mnohem levnější přepravovat je přes Severní oceán barkantinami než přes Západní oceán džunkami, především od té doby, co Mongolové odmítají obchodovat s východem. Nebo penicilin. Schopnost zajistit, že princova manželka nezemře na horkost na porodním loži, má větší cenu než jakékoli množství drahých kamenů."

"A na druhou stranu chodí..."

"Další zprávy. Diplomatické zpravodajství. Koření, granáty, rubíny a zlato z dolů ve Vnějších království."

Miriam přikývla. Dveře výtahu se otevřely do podzemní garáže, kde následovala Rolanda do betonového bludiště. Bylo tam zaparkováno několik vozů, včetně dlouhé černé limuzíny značky Mercedes - a jejího vlastního mírně otlučeného saturnu. Roland ji nasměroval k mercedesu. "Jakmile vybavíme tvůj vůz několika doplňky, budeš s ním moci opět jezdit - když budeš chtít," řekl. "Ale můžeš samozřejmě používat i kterýkoli z ostatních vozů."

Miriam zavrtěla hlavou s pohledem upřeným na štíhlý jaguár kupé zaparkovaný za betonovým sloupem. "Tím si nejsem jistá," zamumlala. Co by to znamenalo pro její nezávislost? přemýšlela, zatímco se dívala, jak Roland otevřel zavazadlový prostor mercedesu a zvedl do něj kufry. Karta na dva miliony dolarů v její kapse byla ještě opojnější než víno minulého večera, ale ten pocit byl podivně nereálný. Budu ji muset vyzkoušet, pomyslela si. Jenže co když se na ní stanu závislá?

Mercedes byl obrovský, černý a nesl na sobě téměř tunu pancíře zabudovaného do hladké lesknoucí se karoserie. Miriam si to uvědomila ve chvíli, kdy se pokoušela otevřít dveře na straně pro spolujezdce - byly neuvěřitelně těžké, a když se konečně otevřely, uviděla, že sklo je skoro pět centimetrů silné a má slabý nazelenalý odstín. Posadila se, zapnula si bezpečnostní pás a zavřela dveře. Zapadly na místo stejně pevně jako bankovní trezor.

"Vidím, že riziko napadení opravdu neberete na lehkou váhu," řekla střízlivě.

"Nechci tě nijak plašit," řekl Roland, "ale obsah těch dvou kufrů má na obou stranách cenu dvaceti milionů amerických dolarů. A je zde několik stovek aktivních členů rodin, o kterých víme - a možná také ti, o kterých nevíme - sdružených v utajených buňkách ustanovených jejich rodinnými radami za účelem získání konkurenčního náskoku před jejich rivaly v Klanu. Tvoje pozice je zvláštní tím, že jsi dosud žila v utajení, aniž jsi to měla v úmyslu. Tito lidé by nás mohli napadnout, a pokud bychom nepodnikli zvláštní opatření, byli bychom jako kachny na ráně. Mladý muž jako Vincenze -" pokrčil rameny - "možná o něco málo dospělejší. Čekající na rohu ulice. Může nastražit bombu nebo k někomu přistoupit zezadu a zastřelit ho a pak se prostě z místa činu vypařit. Pokud na druhé straně není zajištěná prostora nebo možná nějaký kopec, který tady není, neexistuje nic, co by mu v tom zabránilo."

"Dvacet milionů?"

"Velmi přibližný směnárenský odhad," podotkl Roland a nastartoval. Elektronicky ovládané dveře na vrcholu nájezdové rampy se otevřely a dovnitř vniklo jasné denní světlo. "My jsme tu ale poměrně v bezpečí," pokračoval Roland, když se rozjel. "Tento automobil byl upraven stejnými lidmi, kteří dělali vůz pro Eduarda Ševarnadzeho. Prezidenta Gruzínské republiky."

"Co to ve skutečnosti znamená?" zeptala se Miriam.

"Dvě RPG-7, protitanková mina a osmdesát kulometných ran. Pasažéři to přežili."

"Doufám, že my se s takovým zacházením nesetkáme," řekla Miriam s divným pocitem, natáhla ruku a sevřela mu prsty.

"Nesetkáme." Krátce jí stiskl ruku v odpověď a přidal plyn na výjezdové rampě. "Ovšem bezpečnostních opatření není nikdy dost."

Vyjeli z garáže a Miriam si uvědomila, že se nacházejí blízko Belmontu. Roland zamířil s vozem dolů ke Cambridgi a pak na I-95 a do tunelu. Z dálnice sjeli blízko Loganova mezinárodního letiště, kde Roland zajel k nákladnímu terminálu.

Miriam se zatím v sedadle potaženém černou kůží dokonale uvolnila, natáhla si nohy proti dřevěné palubní desce.

Připadala si jako v nějakém velmi drahém privátním klubu, kde se ve vzduchu vznáší vůně peněz. V jedné místnosti s miliardáři a bezskrupulózními kapitalistickými podnikateli byla už předtím, ale tohle bylo jaksi jiné. Většina z miliardářů, které znala, byli manipulativní náfukové nebo workoholici, posedlí a podezřívaví. Naopak Roland představoval "staré peníze" - staré a zralé jako víno z vinice. Tak staré, že on sám nikdy nepoznal, jaké to je být chudý - nebo dokonce být příslušníkem střední vrstvy. Na okamžik pocítila záblesk závidi - pak si vzpomněla na dvoumilionový kousek plastu ve své peněžence.

"Rolande, jak bohatá vlastně jsem?" zeptala se nervózně.

"Velmi," odpověděl nenuceně. Přehoupal se s mercedesem ke vjezdu na parkoviště, kde se zvedla automatická závora, a zastavil před anonymně vyhlížející kanceláří se znakem FedEx. "Nevím to s jistotou," dodal, "ale myslím, že tvůj podíl by mohl dosahovat téměř jednoho procenta celkového bohatství Klanu. Je to mnoho, mnoho milionů -"

"Ach, to je báječné," řekla sarkasticky. Pak se o něco zamyšleněji zeptala: "Mohla bych z toho zaplatit Irisiny složenky za lékařské účty?"

"Ano, mohla. Pomůžeš mi s těmi kufry?"

"Pokud mi pomůžeš vyřešit Irisiny dluhy. Ale vážně."

"Vážně? Ano, udělám to."

Miriam vstala a protáhla se, pak počkala, zatímco Roland vyndal těžké kufry ze zavazadlového prostoru. Vzala jeden a následovala jej, když táhl ten svůj na kolečkách ke dveřím. Projel čtečku magnetickou kartou a vstoupil dovnitř pod bedlivým okem bezpečnostní kamery.

Přišli k malé kanceláři, kde čekal muž středního věku v bílé košili a s černou kravatou.

"Dnešní zásilka," řekl Roland. "Rád bych vám představil Miriam. V budoucnu sem možná bude chodit sama, pokud všechno dobře dopadne. Miriam, toto je Jack. Má na starosti odesílání a celní poplatky na této straně."

"Děkuji vám, pane," řekl Jack a podal Rolandovi trojdilný formulář, aby ho podepsal. "Pouze formalita na stvrzení, že jsem všechno obdržel v pořádku," dodal na vysvětlenou. Plešatějící, s nadváhou a rudým obličejem, byl stejně obyčejný jako kdokoli, koho viděla před tím, než byla vržena po hlavě do této aristokratické noční můry. Miriam se na něj usmála.

"Tak, a máme to," řekl a vzal si papíry zpátky. "Přeji vám hezký den!"

"Pozdravujte ode mě svoji ženu," řekl mu Roland v odpověď. "Pojď, Miriam. Musíme jít."

"Dobře." Následovala jej zpátky do vozu. Nastartoval a vjel zpátky na silnici. "Kam dál?"

"Vyzvedneme kufry pro zpáteční dodávku a pak máme volno," odpověděl. "Myslel jsem, že by sis možná chtěla něco nakoupit. A taky si vyřídít nějaké jiné věci. Co takhle strávit pár hodin v Copley Place, porozhlédnout se v Back Bay a pak zajít na oběd?"

"To zní dobře," souhlasila.

"Tak jo." Zajel na další parkoviště. "Pomůžeš mi zase?"

"Jistě."

Vystoupili a Miriam jej následovala do další kanceláře. Procedura byla stejná, jen v obráceném pořadí: Roland podepsal pár formulářů a tentokrát vyzvedl dva identické, žebrované aluminiové kufry, každý tak těžký, že Miriam ten svůj sotva unesla. "A teď rovnou do města," řekl, když je oba uložil do zavazadlového prostoru v autě. "Je téměř deset hodin. Myslíš, že si stihneš nakoupit a být zpátky do pěti?"

"Jsem si jistá, že to zvládnu." Usmála se na něho. "Ve skutečnosti je tu pár věcí, se kterými bys mi mohl pomoci."

Nechčeš se chvíli zdržet?"

"S radostí."

Obchody v Copley Place ve skutečnosti nebyly ideální, ale celý nákupní areál byl krytý, a bylo tam dost obchodů, aby udržely Miriam pár hodin zaneprázdněnou. Platinová karta se nevžňala plamenem - dokonce ani neprojevila známky přehřátí, když zašla do Niemann Marcus a některých méně známých obchodů pro pár večerních šatů a drahý kufr na kolečkách.

První půlhodinu dělal Roland to, co zdvořilí heterosexuální muži dělají: Hodnotil a usmíval se nebo přikyvoval, kdykoli jej požádala o názor. Což bylo přesně to, v co Miriam doufala, protože jejím skutečným cílem nebylo přecpat si šatník večerními toaletami a drahým spodním prádlem (třebaže tohle byl přijatelný bonus), ale vybrat si balík peněz v hotovosti a použít je k nákupu jistých důležitých věcí. Takových jako předplacený mobilní telefon a velmi malý laptop Sony s množstvím přídatného softwaru ("Když se nemůžu vrátit domů, budu potřebovat něco, na čem budu moci psát svoje články," vysvětlila Rolandovi.). Nákupní řádění zakončila v obchodech se sportovním náčiním, kde si koupila nějaké turistické potřeby, kapesní GPS kompas a opravdu šikovný skládací solární panel, u kterého bylo zaručeno, že dokáže nabít její laptop, a který si vzala, zatímco se Roland probíral vystavenými drahými loveckými noži.

Nebyla si zcela jistá, co bude se všemi těmi věcmi dělat, ale pár nápadů přece jen měla. Především by se jí mohly hodit CD-ROMy s detailními mapami kontinentálních Spojených států a další programy, které si přibrala, aniž si toho Roland všiml. A i kdyby ne, počítala s tím, že pokud od ní Angbard očekává, že bude nakupovat jako potřeštěná šestnáctka, měla by splnit jeho očekávání. Takhle aspoň bude mít o jeden manipulativní nástroj méně, až s tím přestanu, pomyslela si mírně zvráceně.

Dvanáct tisíc dolarů utratila opravdu rychle, když nakupovala notebooky Sony, a ještě rychleji, když se posléze zaměřila na obchody jako Hermes, Escada a méně známé návrháře. Všechno jí to připadalo nereálné, jako by nakupovala za bankovky na hraní z nějaké dětské hry. Některé z oděvů potřebovaly upravit, aby jí seděly. Vzala si je i tak. "Počítám, že se dají přestít i na druhé straně," řekla Rolandovi na vysvětlenou. Nadšeně přikývl a Miriam se podařilo zaparkovat ho na pár minut v sousedním knihkupectví, přičemž sama zamířila ke svému skutečnému cíli: bazaru použitých divadelních kostýmů, kde si nakoupila staromódní dlouhé sukně a dámské blůzy, ve kterých by se mohla vydávat za služebnou. Každá úniková cesta bude dobrá, pomyslela si.

Kolem druhé hodiny se konečně smílovala nad Rolandem, který již odpadával. Každých deset minut se díval na hodinky a táhl se za ní jako mírně deprimovaný pes. "To je v pořádku," ujistila ho, "už jsem skončila. Co kdybychom si zašli na ten oběd, o kterém jsi mluvil, a pak zamířili zpátky k domu? Musím si nechat upravit některé z těch šatů, což znamená vyhledat madam Rosein, a pak potřebuju strávit pár hodin u počítače."

"Výborně," řekl Roland s neskrývanou upřímností. "Co takhle polévku ze škeblí?"

Miriam ve skutečnosti mořské živočichy moc ráda neměla, ale pokud ho to mělo učinit šťastným, byla ochotná smířit se s tím. "Tak jo," souhlasila s drždlem svého značkového kufru v ruce. "Pojďme se najíst!"

Pojedli. Během oběda Rolanda pozorně sledovala.

Je mu tak osmdvacet, pomyslela si. Dartmouth, Harvard, Ivy League a kdoví co ještě. Klasický profil. Pečlivě ho odhadovala. Dobře oholený. Vypadá skvěle. Žádné viditelné špatné návyky, až bolestně dokonalé způsoby. Za jiných okolností bych nad ním asi slintala, pomyslela si. Co je za tím ve skutečnosti? Možná proto nás dává Angbard dohromady. Nebo taky ne. Potřebuju zjistit víc o kostlivcích ve skříni Klanu a o tom divném ovoci, co hnije na rodinném stromě. A rozhodně byly horší způsoby, jak to zjistit, než si povídat s Rolandem u oběda.

"Proč tě tvůj strýc pověřil mým dohledem?" zeptala se nakonec nad moučníkem, výborným crême brûlée. "Řekl jsi, že myslí o krok napřed. Tak proč ty?"

"Ehm." Roland si zamíchal cukr v kávě a podíval se na ni upřímnými modrými očima. "Myslím, že tvůj odhad je stejně dobrý jako můj."

"Jsi svobodný." Vzápětí sama sebe v duchu kopl. Velmi všímavé, paní Holmesová.

"Ne," usmál se bez humoru, "jenom mám určitý problém kvůli svým postojům."

"Hmm?"

"Snad postačí říci, že mě Angbard chce mít tam, kde si mě může ohlídat. Do koleje mě poslali, když mi bylo osmnáct," řekl zasmušile. "Bylo to - nu, prostě mi to otevřelo oči. Zůstal jsem čtyři roky, pak jsem si okamžitě podal přihlášku na Harvard. Ekonomika a historie. Myslel jsem si, že bych s tím mohl dokázat změnit doma některé věci. Pak jsem si uvědomil, že se domů nechci vracet. Po mém prvním roce nebo tak nějak jsem pochopil, že tady nemůžu zůstat jen na základě svého jména - že budu muset pracovat. A tak jsem to udělal. Během studií jsem nebyl zrovna moc na děvčata -" zachytil její pohled - "ani na chlapce."

"Tak?" Osobní poznámka: Zjistit, co si myslí o sexu jako protikladu manželství. Tyhle dvě věci nejsou vždycky vzájemně zaměnitelné. "Co bylo dál?"

"No." Rozpačitě pokrčil rameny. "Chtěl jsem tady zůstat. Zapojil jsem se do postgraduálního výzkumného programu, studoval jsem historii ekonomického vývoje v Nizozemí. Mezitím jsem se seznámil s dívkou jménem Janice. Jedna věc vedla ke druhé."

"Chtěl ses s ní oženit?" zeptala se Miriam.

"Nebeský otče, to ne!" vyjekl šokovaně. "Něco takového by Klanová rada nikdy neschválila! I kdyby to mělo být jenom tady. Ale mohl jsem nám tady koupit dům, přimět nás uvěřit, že -" Odmlčel se, napil se kávy, pak šálek znovu odložil. Během celého toho procesu se pečlivě vyhýbal Miriaminým očím.

"Ty ses nechtěl vrátit zpátky," poznamenala.

"Když bereš beta-blokátory, můžeš přecházet sem a tam dvakrát za den, i za hodinu," řekl tiše. "Když už o tom mluvím." Vyndal z vnitřní kapsy svého saka plátíčko s pilulkami a podal jí je přes stůl. "Měly by předcházet bolestem hlavy," pokračoval. "Tímto způsobem se můžeš částečně osvobodit od rodiny a od Klanu, udržovat v chodu poštu a prožít devět desetin svého života svobodná od... od... od..."

Miriam čekala, co řekne.

"Jan a já jsme spolu prožili dva roky," řekl nakonec tiše. "Pak jsme se rozešli."

"Klan." Najednou měla sucho v ústech. Otáčela blistr s pilulkami na jednu stranu a na druhou, četla si popisku.

"Oni..."

"Nepřímě," přerušil ji, pak dopil svou kávu. "Víš, ona totiž pořád kladla otázky. Otázky, na které jsem nemohl odpovědět. Neměl jsem svolení odpovědět na ně. Žádali po mně, abych se vrátil domů a oženil se dříve nebo později s někým vysokého postavení uvnitř Klanu. Jen proto, abych pokračoval v pokrevní linii. Ovšem protože jsem muž, dali mi nějaký čas na rozmyšlenou. Ale nakonec bych stejně musel... víš, kdybychom uzavírali manželské svazky s lidmi zvenčí, vyhynuli bychom ve dvou, možná třech generacích. A peníze by ubývaly ještě rychleji, protože naše moc spočívá v množství jedinců se schopností přecházet mezi světy. Chápeš?"

"Ano," odpověděla s vyprahlými ústy, navzdory kávě, kterou právě spolkla, aniž ji vůbec ochutnala. "Čím víc vás je, tím víc můžete obchodovat mezi světy a tím efektivněji můžete řídit svůj dovozně-vývozní podnik, je to tak?"

"Přesně tak. Nacházíme se v populační pasti a vyžaduje si to zvláštní povolení, aby mohl člověk uzavřít manželství s někým zvenčí. Naše pozice je obzvlášť citlivá, a sice kvůli tradiční šlechtě; hodně jich nás vidí jako ničemné zbohatlíky, nelegitimní a sprostého původu, protože nemůžeme tradovat náš rodový původ až k hejtmanům norského loďstva, kteří dobyli Gruinmarkt z rukou auslaandských kmenů zhruba před čtyřmi až pěti sty lety. Dostává se nám přízně od koruny, protože jsme bohatí - ale dokonce i tady jsme v dost překerní situaci: Není dobré stát se natolik bohatými, že je námi ohrožen sám král. Pokud dostaneš šanci provdat se do královské rodiny - z Gruinmarktu nebo některého z našich sousedů - bude to jediný způsob, jak bys ses mohla vyvdat ven, aniž by si na tebe došlápla Klanová rada."

"Hmm? Jiná království? Odkud se vůbec vzala? Všechno je to takové nějaké, hmm, řekla bych středověké -"

"Téměř," přikývl Roland. "Psal jsem na toto téma nějakou práci. Určitě víš o tom, že ve vašem světě se feudální řád v západní Evropě vynořil s úpadkem římského impéria a byl zaveden převážně severskými - vikingskými - osadníky, kteří se přizpůsobili mnohým z místních zvyklostí. Nejsem si tím sice jistý, ale věřím, že podobný původ měl feudalismus i na naší straně. Podél pobřeží se rozkládá několik království. Tato království byla kdysi dobyta vlnami přistěhovalců ze starých zemí Svatého impéria. Staly se z nich militarizované hierarchie, schopné bránit samy sebe proti domorodým kmenům. Něco jako Vikingové, ovšem Vikingové, kteří se přizpůsobili římské církvi - uctívání společenství bohů - a jakémukoli učení, které jim byl schopen nabídnout rozbitý vrak Evropy. Před zhruba třiceti lety jsme poslali agenty přes Atlantik, aby prozkoumali Řím našeho světa: Leží zmítán nepokoji pod spáry Velkého chána, ale církve nadále přináší bohům zápalné obětiny. Možná až nás bude víc, otevřeme v Evropě obchodní trasy..., ale zatím ne."

"Hmm. Jasně." Miriam přikývla, umlčená náhlým pocitem kulturní zmatenosti. Je to tak cizí! "No a co vy? Chci říct Klan. Kam zapadáte do tohoto obrazu vy - my?"

"Rodiny Klanu sídlí převážně v Gruinmarktu, který je zhruba tam, kde se v tomto světě nachází Massachusetts, New York a Maine. Naše rodiny ale byly povýšeny do šlechtického stavu teprve zhruba před šesti generacemi - a ,stará' šlechta nás nikdy nenechá zapomenout na tuto skutečnost. Klanová rada odhlasovala, že děti z jakéhokoli královského svazku se stanou plnoprávními členy - takto bude třetí generace královská nebo přinejmenším šlechtická a bude mít rodinný talent. Ale zatím se nikdo do některé z královských rodin neoženil ani neprovdal - ani v Gruinmarktu, ani na severu nebo na jihu."

Ve Vnějších královstvích, na západě, je to zase trochu jinak - mají tam zkoušky státní služby. Ovšem i ty se dají obejít, když víš jak na to. Ale hovořil jsem o populační pasti, že ano? Rada má dlouhé ruce. Oni tě zkrátka nepustí. A je zapotřebí víc než jen jednoho člověka, který se je bude snažit přinutit ke změně. Já se o to pokoušel. Měl jsem vytvořený celý rozsáhlý reformní program, který by rozbil jejich závislost, počínaje vývojovými změnami v Gruinmarktu - ale rada to roztrhala na kusy a vyhodila, aniž by se jen namáhali si to přečíst. Jen vévoda Angbard jim zabránil v tom, aby zašli ještě dál a označili mne za zrádce."

"Dovol, ať si to ujasním," řekla Miriam a naklonila se k němu. "Ty jsi žil s Janice, dokud se dokázala smířit s tím, že jí nefkáš, co děláš dvě hodiny denně, a s tím, že nevíš nic o tvé minulosti a zázemí, a dokud na tebe Klanová rada nezačala naléhat, aby ses oženil. Říkám to správně?"

"Ne, takhle to není," odpověděl. "Strýc Angbard byl v tomhle ohledu docela chápavý." Nahrbil se dopředu, obličej utrpení. "Jenže ona ode mě stejně odešla. Podařilo se jí přesvědčit sebe samu, že jsem nějaký gangster, pašerák drog, kdoví co. Já se snažil, tolik snažil získat svolení odejít na druhou stranu navždy, snažil jsem se jí to nějak vysvětlit, snažil jsem se dát všechno do pořádku. Janice ale zahynula při dopravní nehodě. Podle policejního hlášení ji někdo přejel a ujel."

Zmlkl.

Tak takhle je to, pomyslela si. Jeho příběh ji na chvíli připravil o řeč. "Souvisely spolu ty dvě věci nějak? Byla to opravdu nehoda?"

"Chceš říct, jestli ji rada nechala zabít?" zeptal se drsným hlasem. "Já nevím. Odmítl jsem tuto možnost prošetřovat. Každoročně jsou bezohlednými řidiči zabiti při podobných nehodách tisíce chodců. Ona ode mě stejně odešla a možná bychom se už nikdy nedali dohromady. Kdybych zjistil, že to mají na svědomí někteří z mých příbuzných, musel bych je zabít. A co potom? Ty jsi válku nezažila. Věř mi, že není nic horšího než mít stále za zády nájemné vrahy s garotami, zhmotňující se z ničeho nic. Mnohem lepší je nechat to být."

"To ani nezní, jako by to říkal stejný člověk," poznamenala.

"Ale ano, zní." Pokřiveně se usmál. "Ta moje polovina, která je chladnokrevným konzultantem dovozně-vývozní firmy, ne ta, která je zmateným romantickým reformátorem, co si myslí, že by se Gruinmarkt mohl během necelé poloviny století industrializovat a vyvinout, kdyby k tomu dal Klan svolení. Doufám, že vévoda teď poslouchá..."

"No, má tě tam, kde si tě může pohlídat." Miriam se odmlčela. "Pro tvoje vlastní dobro, jak to alespoň vidí on."

"Politika." Roland vydal zvuk podobný zaklení. "Mě nezajímá, kdo dostane důvěru, hlavně aby to už bylo!" Roztržitě zavrtěl hlavou. "To je ten problém. Příliš mnoho zájmů, příliš mnoho vystrašených malých lidiček, kteří si myslí, že jakýkoli pokrok, který naruší vzorec obchodních aktivit Klanu, je osobním útokem proti nim. A to už nemluvím o staré aristokracii, těch, kteří nejsou naší součástí."

"On si tě drží pod palcem, dokud nepřijde na způsob, jak tě zcela ovládnout," poznamenala Miriam. "Jak si tě připoutat."

"Právě toho se obávám." Rozhlédl se kolem, snažil se upoutat pozornost číšnice. "Domyslel jsem si, že to pochopíš," řekl.

"Ano. Myslím, že ano," přitakala s lítostí. "A pokud jsou tohle plány, které má s tebou, co potom já?"

Zpátky k domu na předměstí odjeli v přátelském mlčení. Zvenčí vypadal dvojčediný dům jako usedlá kancelářská budova, možná náležející nějaké softwarové společnosti nebo účetní firmě. Jak sjížděli dolů po šikmé rampě, Roland zmáčkl dálkové ovládání a vrata automaticky vyjela ke stropu. Tehdy poprvé si Miriam uvědomila, jak jsou silná. "Ta vrata jsou opancéřovaná, že ano?"

"Ano." Bez zastavení sjel po rampě a vrata se za nimi zavřela. "Na této straně nemáme vymoženost palební zóny."

Miriam pocítila zimomřeni. "Takže ty hrozby jsou reálné?"

"A co jsi čekala?" Zajel s vozem na parkovací místo vedle jaguára, vypnul motor, pečlivě se rozhlédl kolem a teprve pak otevřel dveře.

"Já nevím." Vystoupila z vozu a protáhla se, rozhlédla se kolem. "Pochopila jsem to až teď, když jsem viděla ta vrata."

"Jediným domovem pro takové jako my je pevnost," řekl s hořkostí v hlase. "Pamatuješ si na Lindberghovo dítě? My to máme tisíckrát horší. Nikdy nezapomíněj. Nikdy se neuvolní. Nikdy nebud' normální."

"Já si -" Zhluboka se nadechla. "Já si nemyslím, že bych se dokázala naučit takto žít."

"Helge - Miriam -" Zarazil se a podíval se na ni, ustaraný výraz ve tváři. "Není to tak strašné, jak to zní."

Mlčky zavrtěla hlavou.

"Opravdu." Přešel kolem auta k ní. "Protože nejsi sama. Nejsi jediná, kdo tím musí procházet."

"Já jen že -" Odmlčela se. "Mám z toho pocit klaustrofobie -" Stál blízko ní. Přistoupila k němu a Roland rozevřel náruč a strnule ji objal.

"Pomůžu ti, jak jen budu moci," řekl tiše. "Jakkoli budeš chtít. Stačí požádat o cokoli, co budeš potřebovat." Cítila, jak se jeho zádové svaly napínají.

Objala ho. V její mysli bublaly a vřely myšlenky beze slov, hledaly vyjádření. "Děkuji ti," zašeptala, "tohle jsem potřebovala."

Roland spěšně ustoupil dozadu a otočil se k zavazadlovému prostoru vozu, jako by se nic nestalo. "Všechno bude v pořádku, to ti slibuji." Otevřel kufr. "Mohla bys mi mezitím pomoci s těmi věcmi? Páni, tys toho ale nakoupila."

"Doufám, že si to můžu vzít na druhou stranu?"

"Cokoli pobereš," ujistil ji.

"Cokoli," řekla, shrbená pod tíhou dalšího z všudypřítomných stříbrných aluminiových kufrů na kolečkách a svého vlastního velkého kufru nacpaného nakoupenými věcmi. "Očekává vévoda, že s ním budeme dnes večer?"

"O ničem jsem neslyšel."

To je dobře, přemítala. "V tom případě se nemusíme vracet okamžitě."

"Mm." Otevřel dveře výtahu. "Obávám se, že musíme; je třeba udržovat poštu v chodu, víš? Dvě cesty denně, jedna tam a jedna zpátky." Pokynul jí, aby si nastoupila do výtahu, stiskl tlačítko a výtah začal klesat.

"Ach tak," přikývla. "Je mi to jasné..."

"Vadilo by ti hodně, kdybych tě pozval, abys se mnou povečeřela?" vyhrkl najednou. "Žádná formální záležitost, to rozhodně ne. Pokud tam chceš mít ještě někoho, jsem si jistý, že by Vincenze vypomohl..."

Nejistě se na něj usmála, překvapená svou vlastní reakcí. Kousla se do rtu, snažila se nevypadat příliš rozradostněně.

"Ráda s tebou povečeřím," řekla. "Dnes večer mám ale práci. Co zítra?"

"Dobře. Když si to tak přeješ."

Vystoupili z výtahu a vešli do poštovní místnosti. "Co je to tady?"

Roland ukázal na žlutý čtverec vyznačený na podlaze, o velikosti zhruba metr krát metr. "Postav se tam, čelem ke zdi."

"Dobrá. Co teď?" zeptala se.

"Zvedni ty dva kufry - ano, já vím, že jsou těžké, stačí, když je na chvíli nadvzneš nad podlahu. Myslíš, že to dokážeš? A soustřed' se na ten přiborník u zdi. Já se podívám stranou, zmáčknu tohle tlačítko a ty uděláš to, co ti přijde přirozené. Pak vystoupíš ze čtverce - rychle. Já projdu na druhou stranu za pár minut, musím si ještě něco zařídit."

"Um-hmm."

Dívala se, jak se motorizovaná zástěna odvíjí nahoru; za ní byl světlem zalitý propletený symbol, při pohledu na který jí začaly slzet oči. Bylo to přesně jako její medailon. Ve skutečnosti to bylo úplně stejně jako medailon a Miriam měla pocit, jako by do obrazce před sebou padala. Pak ji začala prudce bolet hlava. Poklesla pod tíhou kufrů, ale nezapomněla na Rolandovy instrukce, okamžitě je posunula na kolečkách dopředu a vystoupila ze čtverce. Poštovní místnost vypadala na druhé straně stejně, jen zasklený přiborník byl zavřený a na stěně viděla pár škrábanců.

"Hmm." Rozhlédla se kolem. Roland tam ještě nebyl. Co teď, pomyslela si.

Podívala se dolů na kufr, který přenesla, pak přešla ke zdi s přihrádkami, kde již čekal na někoho jiného další kufr. Sklonila se, odjistila západku uzávěru, položila jej naplocho na zem a zvedla víko. Dech ji uvízl v hrdle. Nebyla si jistá, co vlastně očekávala. Snad doufala, že uvidí zlato, šperky, pergameny, nebo možná antibiotika a laptopy. Jenže tam bylo něco úplně jiného. Něco, čeho se obávala ze všeho nejvíce. Zavřela kufr a postavila jej tak, jak byl, pak přešla

zpátky k těm, které přenesla a soustředila se na utišení svého zoufale bušícího srdce a nasazení vřelého, mírně stydlivého úsměvu pro Rolanda, toho brilantního reformátora, Rolanda, soucitného přítele, Rolanda, prolhaného bastarda, který si mohl svůj vlastní kufr klidně přenést sám.

Z koho sis myslela, že si tu děláš legraci? řikala si s hořkostí. Věděla jsi, že to je příliš dobré, než aby to byla pravda. Ve skutečnosti bylo od samého začátku jasné, že v tom někde je háček.

Povaha toho háčku byla při zpětném pohledu stejným dílem zřejmá a ironická, a když o tom tak přemýšlela, uvědomila si, že Roland jí ve skutečnosti nelhal. To jen ona nekladla správné otázky.

Co bylo rodině zdrojem obrovského bohatství na Miriamině vlastní - americké - straně? Rozhodně to nebyla poštovní služba, když trvalo šest týdnů přejít nezkrocenou divočinu na houfu mezků obtěžovaných divošskými kmeny. Ne, byl to odlišný druh obchodu - obchod se zbožím vysoké hodnoty, nízké váhy a pravděpodobně takovým, které by přes současnou zalidněnou Ameriku neprošlo. S něčím, co mohla rodina spolehlivě přepravovat přes svoje vlastní království a přenášet to svým tempem tam a zpátky na americkou půdu. V Gruinmarktu vydělávali svoje peníze rychlým přepravováním zboží přes Ameriku, a v Americe je vydělávali pomalým, ale spolehlivým přepravováním zboží přes Gruinmarkt. Ten kufr obsahoval téměř dvacet kilogramů zapečetěných polyetylenových sáčků, a nebylo zapotřebí génia s diplomem z žurnalistiky, aby pochopil, že jsou plné bolivijského šňupacího prášku.

Pomyslela na vyšetřování, které rozběhla s Paulie, a nevěděla, zda se má začít smát, nebo plakat. Místo toho si začala pískat písničku od Brechta - Dávej, ber - když zvedala svůj vlastní kufr a mířila s ním k výtahu do svého apartmá. Moje dlouho ztracená, středověká, mezi světy přecházející rodina jsou drogoví dovozně-vývozní baroni, uvědomila si. Co to sakra dělá ze mě?

RODINNÉ ZPŮSOBY

Sama ve svém apartmá za zamčenými dveřmi začala Miriam vybalovat svůj kufr plný nákupů. Když tam přišla, našla služebné ve stavu blízkém panice: "Paní, vévoda vás chce vidět zítra v čase oběda!" Nakonec je propustila všechny kromě Meg, té nejstarší, se kterou se posadila k tichému rozhovoru.

"Nejsem zvyklá mít vás ustavičně kolem sebe," řekla bez obalu. "Já vím, že jen tak neodejdete, ale chci aspoň, abyste se snažily chodit mi co nejméně na oči. Požádejte některého z elektrikářů, aby sem dal zvonek, tak abych vás mohla zavolat, když vás budu potřebovat. Nevadí mi, když sem budete chodit, abyste tu uklidily, pokud budu mimo svoje pokoje, ale nechci být po celou dobu obklopena lidmi. Půjde to zařídit?" Meg přikývla, ale tvářila se zmateně. "Nějaké otázky?" zeptala se Miriam.

"Ne, paní," odpověděla Meg. Její výraz ale říkal, že považuje Miriamino chování za přinejmenším podivné.

Miriam si povzddechla a ukázala na dveře. Možná kdybych se k nim chovala, jako by byli hotelový personál... "Byla bych ráda, kdyby sem někdo přišel asi za tři hodiny s nějakým jídlem - ták se studeným občerstvením postačí - a s konvicí čaje. Kromě toho nechci být dnes večer vyrušována. Je to jasné?"

"Ano, paní." Meg sklopila hlavu a vzdálila se. "Výborně, takže to funguje," pochvalovala si Miriam v duchu. Což bylo dobře, protože teď měla prostor, ve kterém mohla nikým nerušená pracovat.

O patnáct minut později byl obsah jejího kufru uskládněn tam, kde jej chtěla mít. Nový laptop spočíval na toaletním stolku, zapojený do nabíječky a vedle něj hromada neotevřených krabic se softwarem. Nová garderoba byla pověšená na ramínkách, čekala na pozornost švadlen, kdykoli bude mít Miriam čas na zkoušky. A "úniková souprava", jak o tom již smýšlela, spočívala v kufru v zadní části šatní skříně.

"Záznam." Vzala svůj diktafon a prošla místností do koupelny. Zjistila, že právě tam se jí nejlépe přemýšlí. Studené bílé dlaždice, jemný mramor, nic, co by prohlubovalo drásavou bolest hlavy, se kterou se potýkala po většinu uplynulého týdne. Kromě toho tam byla sprcha - kterou si pustila vlastně jen kvůli hluku. "Až se příště dostanu na druhou stranu, musím se podívat po něčem k likvidaci štěnic. Taky musím vyzkoušet ty beta-blokátory, jakmile se podívám, jaké mají vedlejší účinky. Kdo ví, jestli tady vůbec mají nějakého vystudovaného doktora? Nebo nemocnici?"

Polkla. "Nový záznam: Musím si nechat nainstalovat do laptopu diktovací software, abych do něj mohla převést svoje poznámky. Hmm. Roland a ten jejich rodinný podnik si budou vyžadovat hlubší zamyšlení." To je zdrženlivé vyjádření století, řekla si v duchu. "Jsou... ach, sakra. Není to kartel Medelín, ale pravděpodobně přepravují velké množství jejich produkce. Je to rodinný podnik, nebo spíš celá skupina rodin, které uzavírají manželské svazky mezi sebou kvůli dědičnému faktoru, přičemž hlavním organizátorem veškerého dění je Klan. Předpokládám, že než se začaly masově užívat drogy, pravděpodobně pašovali drahé kameny nebo zlato. Všechny ty řeči o tom, jak nesmějí uzavírat sňatky s nikým zvenčí - ať už je ta jejich schopnost podmíněna recesivním genem, nebo ne, na tom nesejde - jsou jen zástěrka. Ve skutečnosti je to jejich společenské uspořádání podřízeno omertě, zákonu mlčení. V tomto světě je to stále bohatší šlechta, kupeční princové a princezny snažící se proniknout prostřednictvím sňatku do královské rodiny. V mém světě jsou to obyčejní gangsteři. Mafiánské rodiny bez sicilských příbuzných."

Na okamžik zmáčkla tlačítko "pauza".

"Takže já jsem mafiánská princezna. A to jsem nechtěla mít nic společného s kmotry! Co s tím budu dělat?"

Znovu se odmlčela a začala rozrušeně chodit sem a tam. "Jsou to krvavé peníze. Nebo snad ne? Pokud jsou tihle lidé zdejší vláda a tato vláda tvrdí, že je legální pašovat kokain nebo heroin, ospravedlňuje to jejich podnikatelské aktivity? I kdybych z toho vynechala veškerou etiku, i kdybych si myslela, že celé tažení proti drogám je stejně špatný nápad jako prohibice ve dvacátých letech, pořád je to jedna velká plechovka červů." Zamula si bolavé čelo. "Opravdu bych si potřebovala promluvit s Iris. Ta by mi poradila, co mám dělat."

Opřela se čelem o chladivé dlaždice vedle zrcadla nad umývadlem. "Problém je, že od nich nemůžu odejít. Nemůžu se prostě jen tak sebrat, odejít odsud a vrátit se zpátky ke svému životu v Cambridgi. Nejde jen o vládu, která by mě chtěla

pohřbí tak hluboko, aby mě sluníčko už nikdy nenašlo. Klan nemůže riskovat, že budu mluvit. Když o tom tak přemýšlím, připadá mi divné, že nechali Rolanda zajít tak daleko. Pokud mi říká pravdu, Angbard ho teď drží pěkně zkrátka. A co si vymyslí pro mě? Krátké vodítko a škrticí obojek?"

Viděla to svým vnitřním zrakem, celý řetězec událostí, které by se začaly odvíjet, kdyby vešla do nějaké kanceláře FBI a začala jim ukazovat, co dokáže - možná s pomocí pytle kokainu, možná taky ne. Snad by mohla pomoci Paulie s cédéčkem plným informací z našeho dosavadního pátrání, pomyslela si. "A sakra." Tehdy ji něco napadlo, a bylo to uvědomění až příliš zruďné, než aby to mohla být pravda, ale přece jen... Pašeráci drog potřebovali ospravedlnit svoje zdroje příjmů, že ano? A kšefty s Biphase a Proteome byly ve správné části světa a Klan byl zajisté dostatečně sofistikovaný... pokud bylo její podezření správné, tak Paulie ve skutečnosti držela v ruce klíč k investicím její dlouho ztracené rodiny.

V kanceláři FBI by nejdříve panovala nevíra. Pak narůstající uvědomění, že ta novinářka jim dává drogový případ století. Následovala by nabídka programu na ochranu svědků - pak nevěřící reakce na předvedení její schopnosti procházet zdi.

Druhotné scénáře s tím, jak by si FBI uvědomovala, že ji ochránit nemohou, že před úkladnými vrahy z jiného světa nedokáží ochránit ani sebe. Pak slepá panika a špatná rozhodnutí.

"Pokud by se rodiny rozhodly zaútočit na Spojené státy na naší straně, Al-Káida by ve srovnání s nimi vypadala jako naprostí břídilové," mumlala do svého diktafonu, najednou v šoku. "Mají k dispozici vládní zdroje, protože ve skutečnosti tady na druhé straně všechno řídí. Činí je to vládou? Nebo něčím vládě tak blízkým, že na tom vlastně nesejde? Jsou bohatí a mocní taky na druhé straně. Ještě jedna generace a odváží se strkat prsty do koláče v D. C. Získávají svoje peníze z pašování drog a jsou imunní vůči pokusům o uvěznění. Jediná věc, která by jim mohla uškodit, by bylo, kdyby Kongres legalizoval všechny drogy, takže by jejich cena drasticky poklesla a mohly by být přepravovány zákonným způsobem. Možná jsou to rodiny samotné, kdo ve skutečnosti prosazuje válku proti drogám. Uplácení politiky, aby volali po přísnějších sankcích, organizují pohraniční hlídky proti malým pašerákům, rozbíjejí konkurenci a vyhánějí cenu drog co nejvyšší. Ztracené."

Zmáčkla na diktafonu tlačítko "stop" a odložila jej, najednou roztřesená. Dávalo to až děsivý smysl. Sedím na novinovém příběhu, vedle kterého vypadá útok na Světové obchodní centrum jako divadélko pro děti, uvědomila si s drtivým pocitem. Ne, já sedím uprostřed toho příběhu. Co budu dělat?

V tom okamžiku zazvonil v jejím příjímáckém pokoji telefon.

Staré zvyky odumírají těžko a Miriam byla venku z koupelny během pár vteřin, s jemně vybroušenými reflexy novinářky, které volá její vydavatel. Zvedla telefon dřív, než si uvědomila, že tam nejsou žádná tlačítka, nic, co by naznačovalo, že může volat ven. "Ano?"

"Miriam?"

Chvilí nevěděla co říct. "Rolande," vyhrkla nakonec.

"Zamkla jsi dveře a poslala jsi svoje služebné pryč. Chtěl jsem se jen ujistit, že jsi v pořádku."

"V pořádku." Pečlivě zvažovala svoje další slova. "Ne, nejsem v pořádku, Rolande. Podívala jsem se do toho kufru. Do toho druhého, toho, co byl připravený v poštovní místnosti." Cítila, jak má stažený hrudník. On jí lhal; jenže na druhé straně, ona před ním toho také nemálo tajila.

Následovalo ticho. "Já vím. Byla to zkouška. Jedinou otázkou bylo, který z nich otevřeš. Nevím, jestli by v tom byl nějaký rozdíl, ale dostal jsem příkaz dát ti tuto příležitost. Aby ses všeho dopídila sama. 'Dej jí dostatečný kus provazu', byla jeho přesná slova. Takže teď to víš."

"Vím co?" řekla prázdně. "To, že je to mimořádně podlý konspirátor? Nebo vím o špinavém malém tajemství té vaší povedené rodiny?"

"Oboje." Roland čekal na její odpověď.

"Cítím se zneužitá," řekla nevzrušeně. "Také jsem velice zmatená, stále se snažím přijít na to, jaké mám z toho všeho vlastně pocity. Ve skutečnosti ani tak nejde o drogy: Nemyslím si, že bych si dělala o této stránce věci nějaké iluze. Studovala jsem farmakologii, poznám rozdíl mezi propagandou a realitou, a na lékařské fakultě jsem viděla dost svinstva, ať už u narkomanů a opilých řidičů, nebo lidí s rakovinou vykašlávajících kousky plic, abych věděla, že to vyjde úplně nastejno, ať už budou drogy legální, či ne. Ale ta manipulativní stránka celé věci - na druhé straně máme jeden film, jmenuje se Kmotr. Viděl jsi ho?"

"Ano. To je ono, přesně," odpověděl mírně pobaveně. "Mimochodem, don Corleone mě požádal, abych ti vyřídil, že tě zítra přesně v deset hodin očekává ve své pracovně." Jeho hlas se náhle změnil ve velmi vážný. "Nekřič na něho prosím, myslím si, že je to další zkouška, ale nejsem si přesně jistý, jaké povahy - a mohlo by to být velmi nebezpečné. Nerad bych viděl, aby ti někdo ublížil, Miriam. Nebo Helge, jak ti bude říkat on. Ale pro mě jsi Miriam. Poslouchej, pro tvoje vlastní dobro, ať už ti řekne cokoli, neodmítej příjmy rozkaz. On je mnohem nebezpečnější, než vypadá, a když si bude myslet, že ho kousneš, může odložit veškerou rodinnou loajalitu stranou, protože jeho skutečná loajalita náleží Klanu jako celku. Ty jsi blízký člen rodiny, jenže Klan je podle rodinného zákona vždycky na prvním místě. Jen tam prostě klidně sed' a mysl na to, že máš mnohem větší vliv, než si uvědomuješ. On po tobě bude chtít, abys vytvořila zajištěnou alianci, jednak kvůli svému vlastnímu bezpečí - kvůli památce jeho sestry - a taky kvůli tomu, aby tím posílil svou vlastní pozici. Když to neuděláš, bude schopný předstírat, že tě ignoruje, a to tak dlouho, dokud jeho rozkaz neuposlechněš. Slyšíš, co ti říkám?"

"Ano." Srdece jí divoce bušilo v hrudi. "Takže co se bude dít?"

"Co jako?"

"Rolande, já nejsem hloupá. Potřebuji nějaký čas, abych mohla přemýšlet, to je všechno. V podstatě se na tebe zlobím, ale zas tak hrozné to není. Prostě nemám ráda, když mě někdo nutí proskakovat skrz obruče. A ano, slyším, co říkáš."

Slyšíš taky ty mě?"

"Ano." Odmkla. "Myslím, že ano. Já mám taky vztek."

"Opravdu?" zeptala se napůl sarkasticky.

"Ano." Tentokrát následovala delší pauza. "Líbí se mi tvůj smysl pro humor, ale dostane tě do velkých problémů, jestli ho nedokážeš držet na uzdě. Bohužel tu existují lidé, kteří budou reagovat na sarkasmus rdoušením. Snažit se změnit způsob, jakým Klan pracuje, zevnitř, je těžké."

"Měj se." Spěšně zavěsila a pak tam ještě dlouho stála vedle telefonu, srdce jí splašeně bušilo mezi žebry a v hlavě jí bolestně škubalo do rytmu s tepem. Nos měla stále plný vůně kožených automobilových sedaček a před svým vnitřním zrakem viděla jeho úsměv při obědě. Vévodovy příkazy, pomyslela si. Co jiného mi taky mohl říct, že ano?

Podánilo se jí odejít od telefonu zpátky do ložnice, k toaletnímu stolku s malým počítačem usazeným vedle hromádky disků a vnější DVD-ROM mechaniky. Měla software, který potřebovala nainstalovat. Probírala se disky obsahujícími reliéfní mapy Severní Ameriky, elektronický seznam léčiv a multimediální historii rodin Medici. Položila je vedle encyklopedie středověké historie a dalších knih, které jí připadaly relevantní dané situaci.

Jakmile si vypracuje první poznámky pro článek, jehož napsání jí přidělil Steve, začne instalovat software. Pak bude mít před sebou dlouhou noc studování a čtení o velkých středověkých kupeckých knížatech a jejich dynastiích. Čím dříve bude schopná vyznat se v této situaci, tím lépe...

* * *

Ráno se rozednilo do dalšího dne - neděle, jasné a chladné. Miriam unaveně zamžourala a shodila ze sebe pokrývky, aby vpustila dovnitř chladný vzduch. Možná si na to začínám zvykat, pomyslela si ospale. Ach, bože. Podívala se na hodinky a viděla, že do rozhovoru s vévodou Angbardem v deset hodin moc času nezbyvá. "A sakra," zaklela nahlas, načež si s povděkem všimla, že to slovo nepřivolovalo žádné služebné rozprchávající se ze skříní. Ba ještě lépe, vnější komnata byla prázdná až na koufíci konvici s horkou kávou a tác naplněný croissanty, přesně jak žádala. "Na tuhle úroveň pokojové služby bych si určitě dokázala zvyknout," zamumlala si pro sebe, když pospíchala do koupelny. Počítač od minulého večera stále běžel, na obrazovce byl spořič.

Chvilí přemýšlela nad oblečením na schůzku s vévodou. Nakonec se oblékla konzervativně, vybrala si kostým se sakem bez límečku, který se zapínal až ke krku. "Mysli středověce," řekla sama sobě. "Mysli zdrženlivě, žensky, neprovokativně." Kvůli barevnému osvěžení si uvázala jasný hedvábný šátek kolem krku. "Používej kamufláž." A pamatuj na to, co ti řekl Roland, že tomu starému bastardovi nesmíš otevřeně odmlouvat. Alespoň zatím ne. Jak a kde získat onu pomyslnou páku, kterou by na něj mohla zatlačit, byla samozřejmě otázka za všechny peníze, po které by měla následovat bonusová otázka, kdy a jak ji použít, aby jej ohnula podle své vůle, třebaže pochybovala o tom, že nalezne takové nástroje jen tak se povalovat kolem, zatímco bude žít jako host - nebo vzácný vězeň - pod jeho střechou. Podřízenost onomu mocnému muži jí zanechávala odpornou pachut' v ústech.

Však ona na něj vyzraje! A začne s tím hned. Jakoby k dovršení celkového dojmu si vzala černou koktejlovou taštičku, na první pohled příliš malou, než aby mohla obsahovat zbraň nebo cokoli nebezpečného. Nedala do ní mnoho věcí: jenom rtěnku, pár ubrousků a... zapnutý diktafon.

Dveře od jejího apartmá dnes naštěstí spolupracovaly, jak si s povděkem všimla, když odcházela. Cestu do vévodových komnat si pamatovala z paměti, a tak tiše pospíchala kolem páru pilných služebných, které byly zaneprázdněné leštěním měděných klik na dveřích, a kolem lokaje, který vyměňoval květiny ve váze na jednom z dekorativních stolků. Zdvořile se jí ukláněli, když procházela kolem, a Miriam přikyvovala v odpověď. Vypadalo to, jako by se celý palác probouzel, jako by jeho obyvatelé, kteří až doposud spali, vycházeli ze svých úkrytů a pouštěli se do práce.

Přišla k vnějším dveřím vévodovy kanceláře a zastavila se. Velké dvojité dveře, zavřené, místnost na druhé straně. Zhluboka se nadechla a zmáčkla tlačítko vedle dveří.

"Wer ish?" Jeho hlas v reproduktoru mírně praskal, zřejmě byl někde uvolněný kontakt.

"Tady je Miriam - Helge. Myslím, že vévoda se mnou chtěl mluvit," odpověděla do mikrofonu.

"Vstupte." Zámek diskrétně cvakl a Miriam zatlačila do dveří. Byly neuvěřitelně těžké, jakoby vyztužené ocelí, a samy se za ní zavřely.

Matthias, ten příšerný tajemník, čekal za svým velkým stolem v košili s krátkým rukávem, sako přehozené přes opěradlo židle. Tentokrát si na stole před ním všimla hromady papírů. Některé z nich vypadaly jako průvodní listiny od FedExu, jiné jako dopisy.

"Helge. Miriam." Matthias jí pokývl, téměř přátelsky.

"Ano." Proč jsem z něho tak nervózní? podivila se. Bylo to proto, že nosil tak okázale to svoje ramenní pouzdro? Nebo to bylo kvůli způsobu, jakým se vyhýbal očnímu kontaktu, a místo toho jen po celou dobu přelétal očima po ní a kolem ní? "Ovšem měla jste nejdříve zavolat, než jste se sem vydala. Mohli jsme pro vás poslat doprovod."

"Doprovod?" podivila se. "A proč bych měla chtít doprovod?"

Zvedl obočí. "A proč byste neměla? Jste dáma určitého postavení, zasluhujete si doprovod. Být viděna bez doprovodu je znevážením vaší cti. Kromě toho, někdo by se mohl snažit využít nepřítomnosti doprovodu k tomu, aby se k vám přiblížil."

"Ehm. Budu o tom přemýšlet." Pokývla k vnitřním dveřím. "Smím dál?"

"Okamžik." Matthias vstal, přešel ke dveřím a zaklepal na ně. Následovala tichá slovní výměna. Matthias otevřel dveře dokořán a podržel je pro ni. "Můžete vstoupit," řekl s nečitelným výrazem. Jak procházela kolem jeho stolu, přesunul se tak, aby jeho tělo zakrývalo papíry, které na něm ležely.

Miriam předstírala, že si toho nevšimla, když vstupovala do lvího doupěte. Stejně jako předtím byl vévoda Angbard usazený za svým psacím stolem, zády k oknu, takže musela mhouřit oči proti světlu, aby ho vůbec viděla. Tentokrát

tam ale nikdo jiný nebyl, a vévoda vstal, aby ji přivítal.

"A, Miriam, moje drahá neteři. Pojď prosím dál."

Snaží se hrát roli laskavého strýčka, pomyslela si, a tak se na něj v odpověď vřele usmála, když přecházela k jeho stolu.

"Strýčku. Ehm, nejsem obeznámená s řádnou formou oslovení. Doufám, že vám nebude vadit, když vám budu říkat Angbarde?"

"V soukromí mi to rozhodně vadit nebude." Blahosklonně se na ni usmál. "Ovšem na veřejnosti bude nejlépe, když mi budeš říkat ‚excellence‘ nebo ‚strýče‘, v závislosti na okolnostech - oficiálních nebo rodinných. Posad' se prosím."

"Děkuji." Posadila se proti němu, zatímco vévoda si sedal zpátky na svoje místo. Měl na sobě další luxusní zakázkový oblek konzervativního střihu a po boku mu visel, čehož si nemohla nevšimnout, meč. Byl zakřivený: zřejmě šavle, ale tím si nemohla být jistá - jediné čepele, se kterými kdy kromě kuchyňských nožů přišla do styku, byly skalpely. "Chtěl jste se mnou mluvit o něčem konkrétním?"

"Ach, o mnoha věcech." Jeho rozmáchlé gesto obsáhlo polovinu světa. "Není zde obvyklé zavádět konverzace o podnikání, ovšem předpokládám, že jsi uvyklá životu vedenému svižnějším tempem." Opřel se ve své židli, obličej ve stínu. "Roland mi řekl, že jsi otevřela druhý kufr," dodal spěšně. "Chceš mi k tomu něco říct?"

A, okamžik pravdy. Miriam se opřela v židli, vědomě napodobila jeho pózu. "Nu, řekla bych, že jen idiot nechá sám sebe vtáhnout do jakéhokoli obchodního podniku bez plných informací, co to obnáší," začala pomalu. "A nikdo mi nenařídil, abych tam nenahlédla. Také byste si měl všimnout, že jsem to sem přišla s vámi prodiskutovat, a jediný další člověk, který o tom ví, je Roland. Co si o tom myslíte?"

"Myslím si, že to ukazuje nezbytnou úroveň prozíravosti," odpověděl po chvíli. "A jaký je tvůj názor na naše podnikání? A tvůj osobní vztah k němu?"

"Pro skupinu rodin v postavení, které zřejmě okupují ty naše, to docela dává smysl," řekla opatrně, přičemž se snažila, aby si její slova nevyložil mylně. "A chápu, proč si chcete prověřit nového, ehm, člena rodiny. Co se podniku samotného týče, má dobrou organizaci a efektivní řízení." Pokrčila rameny a spolkla nutkání dodat: na rodinný koncern z osmnáctého století. Ve srovnání se současnými obchodními organizacemi je to stále temný středověk... "A je stěží vhodné, abych komentovala, odkud se ta platinová kreditní karta vzala, že ano?"

"To vskutku ne," řekl jízlivě. "Ale zdá se, že sis udělala jasno, co se týče tvé vlastní pozice." Přimhouřil na ni oči.

"Bereš drogy?" zeptal se.

"Já?" Zasmála se, v duchu převrátila oči v sloup. "Ne. Nikdy!" Alespoň ne heroin nebo crack. Na nic jiného se mě prosím neptej. Stejně jako mnoho jiných studentů získala pomíjivou zkušenost s marihuanou, ale nechala toho již před nějakým časem. A nemyslela si, že je Angbard typ, který by považoval za drogy kávu, cigarety nebo whisky.

"To je dobře," řekl vážně. "Většina uživatelů drog je indiskrétní - nedokáží udržet tajemství. To je pro obchod špatné."

"Zato střídavost má blízko ke zbožnosti," přikývla horlivě, a vzápětí se podivila, zda to náhodou nepřehnal, když ji probodl mírně záštiplným pohledem. Jejda, těch pět sklenic vína, vzpomněla si - a omluvně pokrčila rameny. Jeho zamračený pohled se pomalu vytrácel.

"Máš prostořeký jazyk své matky," poznamenal. "Ovšem já jsem si tě nezavolal proto, abych ti kladl otázky na tvé mínění o našem podnikání. Předpokládám, že Roland pilně vyplňuje těch pár mezer ve tvém vzdělání - některé z nich, jako například aktivní znalost urozené řeči, si budou vyžadovat delší čas k nápravě - ale odvažuji se říci, že se zřejmě neobtěžoval vysvětlit ti detaily tvého postavení v Klanu. Je to tak?"

Miriam svažila čelo. "Řekl, že jsem bohatá a mám velmi vysoké postavení. Ale nijak to nerozváděl. Proč?"

"Nu," řekl vévoda, "snad bych udělal nejlépe, kdybych ti to vysvětlil sám. Víš, ty totiž zaujímaš zcela unikátní postavení - dvojí unikátní postavení."

"Opravdu? Jaké?" vyhrkla. Misionářka nebo...

"Už víš, že Klan sestává z pěti rodin," začal Angbard. "Jsou to Lofstromové - nejstarší rodina - Thoroldové, Hjorthové, rodina Wu, Arnesenové a Hjalmarové. Ano, já vím, že to je dohromady šest. Rodinné jméno se nemusí nutně shodovat s rodokmenem. Naše rodiny jsou potomci dětí zakladatele, Angmara Lofstroma. Měl mnoho dětí, ale krev byla řídka - a teprve když jejich děti vstoupily do manželských svazků a u vnuků se projevil rodinný talent, jsme byli schopni se sjednotit a vytvořit Klan."

Odkášlal si. "Wu není jméno jednoho z našich původních předků. Je to jméno, které druhý syn z rodu Arnesen převzal po emigraci do Vnějšího království, dva tisíce mil na západ, zhruba před sto dvaceti lety. Odešel proto, aby se rodina Wu mohla stát naším západním ramenem, obchodujícím s námi k oboustrannému prospěchu prostřednictvím železnice Union Pacific. Mimochodem, to nebyl první pokus. Nejmladší syn starého Angmara, Marc, se pokoušel přejít divočinu již mnohem dříve, ale jeho pokus nevyšel a Marc se ztratil. Takže máme svoje větve na obou stranách kontinentálního předělu. Kdysi existovalo sedm rodových linií - ale to už odbočuji."

"Ale jak to všechno funguje?" nechápala Miriam. "Jak do toho zapadá Klan?"

"Klan není to, co bys mohla nazvat společností s ručením omezeným - je to společné konsorcium. Rodinná firma, jestli chceš. Vlastníme svoje pozemky, veškerý majetek a tituly ve všeobecné víře v Klan, jenž operuje v souladu s přáním všech účastníků. Veškeré zisky plynou z našich obchodních aktivit. Klan využívá všechny, kdo mají schopnost přecházet mezi světy - členy vnitřních rodin - a zařizuje nebo povoluje sňatky, které svazují rodiny skrze generace, přičemž se vyhýbáme jak příliš vzdálenému křížení, tak příliš blízkým příbuzenským svazkům. Klan také kontroluje vnější rodinu - ty, kteří postrádají náš talent, ale jejichž děti by jim mohly oplývat, pokud by uzavřely sňatek s takovým jako my - a nacházíme pro ně u nás zaměstnání. Tak například Matthias nemůže nikdy navštívit Boston sám o sobě - ale je vynikajícím tělesným strážcem a tou nejlepši okovanou pěstí. Nyní čítáme téměř pět set světochodců, a i se dvěma tisíci příslušníky vnějších rodin je nás velmi málo."

Odkášlal si. "Železným pravidlem je, že od členů rodiny požadujeme, aby se oženili nebo provdali do další rodové linie -

jinak krev zřídne během jediné generace. Jediné výjimky oženit se či provdat mimo Klan jsou udělovány na základě předchozího rozhodnutí rady, například když jde o začlenění do šlechtického stavu. Druhé železné pravidlo je, že dědictví je odvislé od podílového vlastnictví v Klanu, ne od rodové linie nebo rodiny. Když zemřeš, tvoje děti podědí cokoli, co jim Klan přiřkne - ty totiž dostáváš svoje statky od Klanu, nepatří ti, protože bez Klanu bys nebyla nic. Tento systém je určen k tomu, aby podporoval vzájemnou spolupráci a obvykle to funguje, ale samozřejmě i zde bývají výjimky. Před šedesáti lety propukla uvnitř Klanu válka mezi rodinami Wu a Hjorth na jedné straně, a Thorold, Lofstrom, Arnesen a Hjalmar na druhé. Nikdo si už dnes není jistý, co ji vlastně začalo - ti, kteří to věděli, zemřeli mezi prvními - ale osobně se domnívám, že rodina Wu podlehla ve své ambici dostat se do Věčného paláce dvorským intrikám a byla proměněna ve zbraň proti nám vládce Vnějšího království, který považoval rodovou linii Wu za hrozbu. V každém případě to bylo velmi krvavé období našich dějin. Během válečných let náš počet poklesl z možná tisícovky na necelé dvě stovky. Válka skončila před pětatřiceti lety dohodou zpečetěnou sňatkem Patricie Lofstrom Thorold s Alfredem Wu. Patricia byla moje nevlastní sestra, a já jsem podědil správu lofstromských statků." Odmlčel se, aby si odkašlal. "Smrt tvé matky je nyní potvrzena, třebaže ani její tělo, ani Alfredova mrtvola nebyly nikdy nalezeny. Od té doby se neobjevil žádný uchazeč o statky z podílového vlastnictví Thorold-Hjorth, které byly tudíž spravovány jako poručnictví pod výnosem vznešené koruny."

"Vznešená koruna?"

"Ano, královská rodina," odpověděl podrážděně. "Musíme se s tím smířit, a řeknu ti, že dokáží být pěkně nepříjemní!"

"Aha, myslím, že to začínám chápat. V Klanovém podniku je velké podílové vlastnictví pod kontrolou vnější skupiny. Pak se zčistajasna objevím já a nabídnu vám šanci získat toto vlastnictví zpátky do rukou rodiny. Je to tak?"

"Ano. Pokud tě dřív někdo nezabije," odpověděl.

"Tak to počkat!" Naklonila se dopředu. "Kdo by to dělal? A proč?"

"Och, několik stran," odpověděl Angbard tónem, který Miriam připadal znepokojivě sarkastický. "Koruna, aby si udržela vlastnictví téměř jedné desetiny našeho majetku a přjmů, aniž by musela rozpoutat přímou válku se svými nejmočnějšími šlechtici. Kdokoli, kdo zabil ze stejného důvodu Patricii. Kdokoli z mladších generací nebo rodinných linií Hjorthů a Thoroldů, kteří nepochybně doufají, že podílnictví přejde během času na ně, pokud by se neobjevil žádný nový uchazeč a pokud by tyto rodiny nově vytvořily dědickou spřízněnost. A nakonec, Národní protidrogová centrála."

"Co ti tady dělají?"

"Ti tu nedělají nic. Uvádím je jen jako další skupinu, která by se o tebe začala zajímat v okamžiku, kdy by se dozvěděli o tvé existenci." Suše se zasmál. "Ber to jako zkoušku, jestli chceš."

"Jasně," odpověděla. Tohle všechno jsem se dovětipila sama, díky. "Mohla bych mít jednu otázku, strýčku?"

"Samozřejmě, ptej se."

"Roland. Má on nějaký motiv?"

Angbard se na ni chvíli díval, pak se dal do hlasitého smíchu. "Roland, ten snilek a idealistický dezertér?" Opřel se ve své židli. "Roland, který se snažil přesvědčit nás všechny, abychom postoupili své pozemky rolnictvu a zřídili bankovní systém, abychom jim mohli půjčovat peníze? Rebelantský Roland? Tím, že odmítl hrát podle pravidel, přišel o veškerou důvěryhodnost. Myslím, že Roland Lofstrom bude vhodným manželem pro Olgu Thorold. A ona by mu měla být vynikající manželkou - přibrzdí ho, a to je v jeho případě nezbytné, protože má rozkladné tendence. Jakmile bude připoután ke Klanu, možná nastane čas k oživení některých z jeho myšlenek, ale za daných okolností si rada nemůže dovolit brát ho vážně - tím, že byl v mládí rebel, automaticky předem znevážil jakékoli cenné reformátorské myšlenky, které možná prezentuje. Což je škoda. Ty jsi moje přímá netař. Patricia, tvoje matka, byla dcera první ženy mého otce. Naopak Roland je syn mého nevlastního bratra, od třetí ženy mého otce. Není to tvůj pokrevní příbuzný - alespoň ne během čtyř generací. Tři manželky, tři děti, tři skandály! Můj otec nám to docela zkomplikoval..."

Roland nicméně vytvoří další svazek mezi Thoroldy a Lofstromy, což bude nesmírně užitečné pro mého nástupce, ať už se jím stane kdokoli. Ale jinak není důležitý a nemá zájem na tvém odstranění. Ve skutečnosti se právě proto mohl dozvědět o tvé existenci tak brzy."

Miriam zavrtěla hlavou. Rodinné intriky ji mátlly a záležitost se spřízněností a smluvenými sňatky příbuzných z kdovíkolikátého kolena moc dobře nechápala. "Ptal se někdo na Olžin názor?" zajímala se.

"Proč bych to dělal? Pro dobro Klanu udělá, co jí nařídím. Je to milé dítě."

"Ach tak. V tom případě je to v pořádku," řekla Miriam, která se musela zevnitř kousnout do tváře, aby si udržela vážný výraz.

"Což mne opět přivádí k tobě," pokývl Angbard. "Ty zjevně nejsi milé dítě. Řekl bych, že jsi zkušená vdova, ostrá jako břitva. Ovšem doufám, že jsem dal jasně na srozuměnou, že tvá budoucnost je nerozlučně spjatá s Klanem. V žádném případě se nemůžeš vrátit zpátky k utajené existenci na druhé straně - tvoji nepřátelé by si tě našli, ať bys chtěla, či ne. Také si nemůžeš dovolit stranit se nás a hledat si ochránce jinde."

"Chápu," řekla kousavým tónem.

"Myslím, že by pro tebe bylo nejlepší seznámit se s jinými rodinami, než budeme na toto téma diskutovat dál,"

pokračoval Angbard, který ignoroval její chladný výraz. "Náhoda tomu chtěla, že Olga dostala pozvání k tříměsíčnímu pobytu na dvoře samotného krále, který, jak tomu náhoda rovněž chtěla, není jeden z nás - a bylo by vhodné, kdybys učinila svůj debut před královským dvorem a tou částí našeho Klanu, která sídlí v hlavním městě v jeho společnosti. Tvoje uvedení ke dvoru by mělo vylákat jistě vši ze slámmíku. A my si to samozřejmě ohlídáme."

Pro tebe to bude užitečné také z toho důvodu, že nebudeš naprosto neznalá našich poměrů, až se posléze objevíš před šlechtou na každoročním nejvyšším setkání při Beltaigne, což je za sedm měsíců ode dneška. Olga tě může poučit ohledně pokrevních linií, podílových fondů a etikety, a začít s jazykovou výukou. Dokud se neobeznámíš se situací,

neukládám ti za povinnost uzavřít s kýmkoli zbytečně uspěchaný svazek."

"Výborně. Takže se mám jet ke dvoru poohlédnout po svazku - po manželovi, který bude vyhovovat vašim představám. Kdy mám odjet?" zeptala se s nuceným veselím, kterým maskovala svůj pozvolna narůstající hněv.

"Předpokládám, že máte v úmyslu vystavovat mne jako opici v kleci?"

"Olžin kočár odjíždí zítra ráno," oznámil Angbard. "Pocestuješ s ní; a po příjezdu ke dvoru v Niejweinu ti Olga pomůže vybrat si svoje dvorní dámy - sice nižšího postavení, ale z rodiny, ne takové přízemní služebnictvo, jaké jsi měla zde. Mimořádně, tvoje služby ti už balí věci na cestu." Usadil ji chladným úsměvem. "Ber to jako zkoušku, jestli chceš. Chápeš doufám, že je to pro tvoje vlastní dlouhodobé dobro, že ano?" zeptal se.

"Ach ano, samozřejmě, že to chápu," odpověděla Miriam a usmála se na něho, asi tak sladce jako kyanidem proložený marcipán. "Chápu to všechno velmi dobře, opravdu."

Miriam zdvořile odmítla vévodovo pozvání, aby s ním poobědvala a vrátila se do svých komnat ve stavu stěží ovládaného vzteku. Zjištění, že její služebné zabalily většinu jejího šatstva do těžkých dřevěných kufrů, její náladu ani trochu nezlepšilo.

"Sakra!" Plivla na zrcadlo v koupelně. "Mm; bože, to je ale namyšlený bastard," zamumlala si tiše.

Nebezpečný bastard, připomněl jí tenký hlásek v hlavě. Roland jí řekl, že se Angbard nezastaví před ničím. A vzpomněla si taky na Pauliina slova: "Když se před nimi skloníš, budou tě vlastnit, tak je to prosté." A co měla sakra znamenat ta poznámka o vylákání vši ze slámníku? Rychle vystřízlivěla. Potřebuju poradit, pomyslela si. A pak ji něco napadlo - něco zároveň hanebného a tak roztomilého, že jí to vyčarovalo úsměv na rtech. Dokonalý plán, opravdu, takový, který jí dá přesně to, co potřebovala, a současně tím pošle jasný vzkaz vévodovi, pokud se jí podaří dotáhnout jej do konce. Zvedla prostředník: "Ano!" zašeptala si vítězoslavně. Tohle bude fungovat!

Zamířila zpátky do pokoje, vyhnala služebné, zavřela za nimi dveře a zvedla telefon. "Spojte mě s hrabětem Rolandem," požádala tím nejповyšším hlasem, jakým dokázala.

"Ano, paní," potvrdila operátorka. "Okamžik."

"Rolande?" řekla, najednou mnohem méně sebejistá. "Snílek Roland," nazval jej jeho strýc. Podvratný živel Roland, který vypadal až příliš dobře, než aby to byla pravda. Opravdu to chce udělat? Pouhé zvednutí telefonu ji naplnilo pocitem provinilosti. Také ale podivným vzrušením.

"Miriam! Co pro tebe mohu udělat?"

"Poslouchej," řekla a oblízla si najednou suchý spodní ret. "Ještě k tomu včerejšku. Pozval jsi mě... na večeři? Platí to pozvání ještě?"

"Byla jsi u starého pána?" zeptal se.

"Ano." Čekala.

"Hmm. Ano, jistě, moje pozvání stále platí. Chtěla bys přijít?"

"Jen pokud tam budeš pouze ty a já. Žádní sluhové, žádná společnost, nic."

"Ach tak," řekl pobaveně. "Miriam, máš vůbec ponětí, jak rychle se tady šíří řeči, teď, když je palác znovu zalidněn? Takové věci se tu prostě nedělají, víš?"

"Ale já jen potřebuji důvěrnou radu," řekla. Ztišila hlas a dodala: "Oni přece vědí, že jsem strávila třicet let na druhé straně. Mohla bych si ukrást pár hodin s tebou o samotě, aniž by kdokoli špehoval?"

"Hmm." Na okamžik se odmlčel. "Jen když se ti podaří stát se neviditelnou. Poslouchej, bydlím v apartmá přesně nad tebou, jen o jedno podlaží výš. Budu mít prostěreno k večeři v šest, pak pošlu sluhy pryč. Přesto bude nejlepší, když tě nikdo neuvidí. Jazyky by měly o čem brebentit - a tvým nepřátelům by to poskytlo slova, která by ti pak mohli mrstit do tváře."

"Já už něco vymyslím," ujistila ho. "Přichystej víno a oblékni se k večeři. Přijdu za tebou."

TŘETÍ ČÁST

SKLENÍKOVÉ KVĚTINY

POMSTA NEVIDITELNÉ ŽENY

Městečko Svarlberg se choulilo u ústí Fall river na pobřeží, den jízdy jižním směrem od pevnosti Fort Lofstrom. Svarlberg, kterému vládla drolicí se, ale rozměrná kamenná pevnost postavená v románském stylu, přineseném do západních krajin těmi, co přežili římsko-gotickou válku proti tureckým nájezdníkům z Konstantinopole, a nyní používaná jako bašta proti hrozbám invaze z moře, byl domovem vzkvétající rybářské komunity a přístavem používaným kupci, kteří obchodovali podél pobřeží.

Ne že by mnoho kupců zavítalo do tohoto přístavu tak pozdě v roce. Pár opozdilců plujících na jih podél pobřeží od osad uvízlých v ledu vysoko na severu a nějaká ta zpozdilá loď vzdorující severoatlantické zimě na poslední letošní plavbě od Ledových ostrovů k západní civilizaci - ale zima již začínala přebírat vládu a jen bohatí blázni nebo opravdoví zoufalci by vzdorovali severním vichřicím v této roční době.

Jezdec zastavil svého znaveného koně před přístavním hostincem, vyčerpaně sklouzl ze sedla a zabušil na dveře.

Majiteli nějaký čas trvalo, než otevřel špehýrku ve dveřích a vyhlédl ven. "Co tu chceš?" houkl.

"Postel, pivo a stáj." Jezdec zvedl do výše minci, tak aby ji hostinský viděl. "Nebo už ses uložil k zimnímu spánku jako nějaký medvěd, co se přecpal lososy, Andru?"

"Á, jen pojďte dál." Hostinský Andru sundal z těžkých dveří petlici a houkl přes rameno: "Markusi! Markusi! Kde vězíš, kluku?" Mrazivý poryv větru jej celého roztrásl. "Tady venku je hrozná zima. Zdržte se dlouho, pane?"

Z kuchyně se přičítal hubený chlapec. "Máma říkala, že mám -" začal.

"Koně," přerušil ho Andru. "Stáj. Vykartáčovat. Dát oves. Však ty víš, co máš dělat."

"Ano, pane." Chlapec shrbil záda v úkloně, pak počkal, dokud jezdec neodepjal sedlový vak, a odvedl hřebce kolem boční strany hostince.

"Povaleč, nejraději by byl pořád jen v teple," posteskl si Andru, zavrtil hlavou a rozhlédl se prázdnou ulicí v marné naději, že kolem půjde nějaký další potenciální host, jenže se smrákalo a každý, kdo měl aspoň krapet rozumu, byl už v posteli. Ustoupil stranou, aby nechal svého hosta vejít, pak za ním pevně zavřel dveře. "Co si dáte jako první, pane?" "Cokoli co máš." Jezdec obnažil zuby v úsměvu naplň skrytým silným šátkem. "Dnes v noci nebo zítra očekávám návštěvníka. Jestli máš soukromý pokoj a dýmku, beru je."

"Udělejte si pohodlí, pane, a já to okamžitě zařídím." Hostinský pospíchal pryč, volal přitom: "Rayo! Rayo! Máme připravený hostinský pokoj pro králova muže?"

Hostinec byl naplň prázdný, zásluhou denní doby a ročního období mrtvý jako hřeb ve dveřích. V rohu ležel jakýsi opilý námořník, tiše chrápal, a na konci dlouhého stolu seděl veřejný písař, polohlasem si cosi mumlal nad džbánkem svařeného vína a sbírkou čerstvých brků, které si přirezával na příští den. Rozhodně to nebyla příliš útěšná scéna. Což se jezdcí jen hodilo, protože čím méně lidí ho tam vidělo, tím lépe.

O okamžik později přiběhl hostinský zpátky - "Tudy, tudy prosím, laskavý pane!" - a nasměroval jezdce do bočních dveří. "Přichystali jsme pro vás sváteční pokoj, pane, a jestli si přejete, přineseme vám výběr studených mas a láhev jižního vína. Bude vám to stačit? Již je pozdě, ale zítra budeme péct beránka, pokud byste tady hodlal zůstat -"

"Ano, ano -" Hostinský opět vyběhl ven a jezdec se usadil na židli vedle stolu, natáhl nohy a tiše zavrčel, když se děvečka nepohnula dost rychle, aby mu stáhla boty.

O dvě hodiny později klimbal nad svým druhým pohárem vína - v místnosti bylo docela teplo a břicho měl naplněné několika velkými kusy klobásky a naloženého jazyka -, když se ozvalo diskrétní zaklepání na dveře. Okamžitě byl na nohou, zbraň v pohotovosti. "Kdo je?" zeptal se tiše.

"Když drak severního vichru duje - sakra, jsi to ty, Jákože?"

"Buď zdrav, Ezau." Jákob otevřel dveře jednou rukou. Pistole zmizela.

"Tam venku je ale pěkná slotka." Muž jménem Ezau si chvíli foukal na prsty, pak zavrtil hlavou a začal si stahovat rukavice.

Jákob dveře kopnutím zavřel. "Je třeba zachovávat řádnou bezpečnostní disciplínu," zavrčel.

"Jo, jasně, jenže kolikrát už jsme tohle dělali?" Ezau pokrčil rameny. "Stupidní jména křesťanských kultistů z druhé strany, pitomá poznávací hesla a tajná gesta -"

"Kdybych byl nemocný a poslal sem místo sebe zástupce, ta pitomá hesla by byla jediná věc, podle které bys poznal, že se jedná o správného člověka," poukázal Jákob.

"Kdybys byl nemocný, uvědomil bys mě vysíláčkou a odvolal bys schůzku. To je láhev toho místního dávidla? Dal bych si kapku."

"Tak se posad." Jákob mu nalil. "Co pro mě máš?"

Ezau pokrčil rameny. "Tohle." Stejným kouzlem jako Jákobova pistole se objevil kožený váček. "Půl kila, farmaceutická kvalita."

"To bude stačit." Jákob váček s ledovým klidem přemístil do vaku u svého pasu. "Ještě něco?"

"Nu." Ezau se posadil a zvedl plnou sklenici. "Zprávou o těch pantoflích byla - snad by se dalo říct zčechná - jistá peříčka. Domnívali se, že tahle záležitost byla vyřešena před mnoha lety. Máš pro mě v tomto ohledu něco nového?"

Jákob přikývl, zvedl svou vlastní sklenici. "Nic dobrého. Objevila se tu ještě dvakrát a pak byla při rozsáhlé pátrací akci nalezena v lesích nedaleko Fort Lofstrom mokrá židle. Pocházela z druhé strany. Je třeba říkat víc? Bylo to až příliš zřejmé, než aby se to dalo ututlat, a tak starý pán poslal na druhou stranu přepadové komando, které se té ženy zmocnilo. Je jí třicet dva let, profesionální novinářka a zjevně dlouho ztracená příbuzná."

"Žena a píše pro noviny? Na druhé straně se ale dějí věci."

"To mi povídej. Občas tam musím vyřizovat různé záležitosti. Lidi jsou tam ještě divnější než ti šikmooci na západním pobřeží, co souloží s ovce." Jákob bouchl prázdnou sklenicí o stůl. "Proč k takovému svinstvu vždycky musí dojít, zrovna když mám velení já?"

"Protože jsi dobrý," uklidňoval ho Ezau. "Nedělej si starosti, tohle nějak vyřešíme a jsem si docela jistý, že - kontrola - nás za to bohatě odmění. Je to přesně to, co jsme celé ty roky hledali." Usmál se na Jákoba a zvedl svou sklenici. "Na tvůj úspěch."

"Hmm." Jákob také zvedl svou (prázdnou) sklenici, pak je obě znovu dolil. "Nu. Ten starý osel nasadil na její případ utečence, jenže se ukázalo, že to je docela oříšek. Víš, že je to vnučka velké vdovy? A svéhlavička. Prostě typická ženská z druhé strany. Strká ten svůj všetečný nos do všech možných koutů. Jestli ji ten starý netopýr formálně uzná, na rovnováhu moci Klanové rady padne sedmero pohrom, ale já mám plán, který s touhle možností počítá. Možná nám bude ještě velice užitečná."

"A co ta její matka?" Ezau se naklonil dopředu.

"Mrtvá." Jákob pokrčil rameny. "Dítě bylo adoptováno na druhé straně. Proto taky byla tak dlouho nezvěstná. Náhradní matku máme pod dohledem, ale..." zavrtil hlavou. "Je to dvaatřicet let stará stopa. Co si od toho slibuješ?"

"Očekávám, že -" Ezau se zamračil. "Poslyš, nejlíp bude, když kvůli tomu vyjdu z utajení a půjdu si pro instrukce ke svým nadřízeným. Možná existují příkazy vydané kdysi dávno pro tuhle konkrétní situaci, a pokud ne, budeme prostě pokračovat tak, jak sami uznáme za vhodné. Myslím, že můžeme udělat cokoli, co Klanu zabráni klást divné otázky. A nechci riskovat použití jedné z těch tvých zázračných mluvčích věcíček, pro případ, že by nás mohli odposlouchávat. Zdržíš se tady přes noc?"

"Jo." Jákob přikývl. "Ale měl jsem v úmyslu odjet hned ráno."

"To je v pořádku. Já přejdu na druhou stranu a vyžádám si rozkazy. Pokud někdo něco ví, předám ti instrukce, ještě než odsud odejdeš." Zamnul si čelo a nějak mu přitom ušel Jákobův záblesk závisi, který byl v každém případě rychle zamaskován. "Kdybych se neukázal, spoléhej na svou představivost. Nepotřebujeme, aby se Klan přehraboval v důkazech..."

"V důkazech, které by mohly poukázat na existenci tvé kliky..."

"Přesně tak."

Sluhové jsou neviditelní, uvědomila si Miriam, když pospíchala úzkou chodbou s hrubě omítnutými zdmi pod schody. Tak například tahle konkrétní služka. Měla na sobě dlouhou černou sukni, bílou halenku a naškrobenou zástěrku pokojské, pospíchala chodbou s tácem s konvicí horké kávy. Nikdo se na ni dvakrát nepodíval. Možná by měli, pomyslela si, když opatrně kladla jedno chodidlo před druhé. Služkovské oblečení nebylo původní, ručně tkané, a kdyby se někdo podíval zblízka, hned by poznal rozdíl. Také jí deformovalo postavu to, co schovávala pod ním. Ale dům byl stále ve stavu shonu, jednotliví sluhové většinou nestáli jeho vznešeným obyvatelům za pozornost, a počet služebnictva byl tak velký, že by si jí skutečné služebné vůbec nemusely všimnout. Tohle bude opravdu užitečná zkušenost, usoudila Miriam, opatrně balancující s tácem, když vystupovala po schodech.

Úzké točité schodiště pro ni představovalo zkoušku, ale naštěstí se jí podařilo nepřišlápnout si lem sukne, když se ubírala do poschodí nad sebou. Jednou se musela přitisknout ke zdi, aby nechala projít podkoního. Změřil si ji mírně znechuceným pohledem a pokračoval v chůzi. Jedna nula pro neviditelnou ženu, řekla si v duchu. Kradla se chodbou, napjatá očekáváním. Chladnokrevné plánování tohoto kroku byla jedna věc, ovšem něco jiného bylo udělat to doopravdy a především svůj plán dovést do konce. Při pomýšlení na tajnou schůzku s Rolandem se jí rozproudila krev v žilách. A když teď přišla k poslednímu ohybu v chodbě, zjistila, že jí málem vře vzrušením.

Našla správné dveře a bez zaklepání vešla. Bylo to další soukromé apartmá, zdánlivě prázdné. Položila tác na stolek vedle dveří, pak se rozhlédla kolem. Jedny z vnitřních dveří se otevřely: "Já si nic neobjednal - ach."

"Tak se znovu setkáváme." Nervózně se na něj usmála, zavřela petlici na dveřích. "Jen pro případ," řekla na vysvětlenou.

Roland ji přejel pohledem odshora dolů s výrazem mírné nevíry. "Mistryně převleků? Ještě že jsem tuhle místnost předtím vyčistil. Od štenic," dodal, když si všiml jejího zvednutého obočí.

"Jo, to bylo rozumné. Tak vypadáš skvěle." Byl oblečený v černém smokinku, jak si s úlevou všimla. Až dosud si dělala starosti, zda ji vůbec bude brát vážně. "Kde je tady koupelna?"

"Tamhle." Tvářil se pochybovačně.

"Za minutku jsem zpátky," řekla a zacouvala dovnitř.

Zavřela za sebou dveře, spěšně si odvázala zástěru, vytrásla vlasy z půjčeného šátku, pak strávila minutu zápolením se stuhou v pase. Svlékla si služkovské oblečení, pak se zastavila a podívala se na sebe do zrcadla. "Nešetři ho, holka," řekla si v duchu. Zkušeně si nanesla na rty vrstvičku lesku, navlékla si náušnice a jednoduchou šňůru perel. Nakonec si natáhla černé večerní rukavice, udělala zkusmou otočku, která rozvířila její večerní šaty v ceně dvou tisíc dolarů, poslala sama sobě do zrcadla vzdušný polibek a vyšla z koupelny.

Roland čekal venku, natohoval jejím směrem pohár vína. Málem jej upustil, když ji uviděl. "Vypadáš úchvatně," vypravil ze sebe nakonec. "Jak se ti to podařilo?"

"Och, nebylo to těžké." Pokrčila obnaženými rameny. "Pod tím služkovským ohozem by člověk schoval celý arzenál."

Alespoň já to tak udělala. Vzala si od něj sklenici, pak ho uchopila za ruku a odvedla ho k pohovce. "Sedni si." Sama se posadila, poplácala kožené sedadlo vedle sebe. "Potřebujeme si promluvit."

"Jistě." Následoval ji se zmateným výrazem ve tváři.

Miriam cítila nápor něhy smíšené s lítostí, znepokojivý a neočekávaný. Co tady vlastně dělám? podivila se v duchu, ale vzápětí tyto myšlenky odsunula stranou. "Tak pojď. Posad' se."

Sedl si do opačného rohu rozměrné kožené pohovky, jednu ruku si přehodil přes její opěrku, ve druhé držel před sebou svou sklenici, téměř se za ni schovával. "Dnes jsem si byla popovídat s Angbardem."

"Ach tak." Zvedl na ni obočí.

Napila se ze své sklenice a usmála se na něho. Víno nebylo jen dobré, bylo přímo vynikající, bohatý, ovocný mok s jemnou dochutí, která jí připomínala jahody a čerstvě posečenou travu. Obdařila ho dalším úsměvem a Roland se málem roztřásl. Nabral si plná ústa vína a pokusil se jí úsměv oplatit.

"Rolande, já si myslím, že nám vévoda možná lže - každému zvlášť. Nebo je prostě jen skoupý na pravdu."

"Lže?" zeptal se obezřetně.

"Lže." Povzddechla si, pak se na něj úkosem podívala. "Já ti povím, co řekl mně, pak mně můžeš ty povědět, jestli řekl totéž tobě. Myslíš, že by to šlo? Není třeba prozrazovat žádná tajemství..."

"Tajemství," řekl v ozvěně. Přes tvář mu přelétl stín. "Miriam, jsou jisté věci, o kterých ti nesmím říkat, mám to zakázáno, a je docela dobře možné, že to je jen zkouška."

"Zkouška?" zeptala se nechápavě.

"Chce mne otestovat, aby viděl, zda dokážu udržet tajemství." Znovu se napil Cabernetu. "Dejme tomu, že tě to, co ti řeknu, přiměje udělat něco předvídatelného, a on podle toho pozná, že jsem ti to řekl. Chápeš, co tím myslím?"

Nepovažují mne tu za důvěryhodného. Vrátil jsem se sem s hlavou plnou myšlenek o, ehm, nu, o změnách zdejších poměrů. Myšlenek, které znepokojily příliš mnoho lidí. Zdá se, že mne vévoda má rád - nebo přinejmenším považuje některé z mých nápadů za užitečné -, ale určitě mi nevěří. Proto si mě tak hlídá."

"Ano." Zamyšleně přikývla. Opět u ní stoupl v ceně: Sám sobě nic nenalhává. "To jsem si domyslela. Proto ti řeknu, co pověděl mně, a ty se pak rozhodneš, zda potvrdíš, jestli je to pravda."

"Tak dobře," odpověděl s upřeným pohledem. Výborně, pomyslela si s pocitem mírného vzrušení. Přehodila si nohy přes sebe, nechala vyčnívat lýtko oblečené v černé punčošce. Hra se rozběhla, řekla si v duchu, pak si všimla jeho reakce a ucítila, jak jí dech uvízl v hrdle. I když, možná to není všechno jenom hra.

"Řekl mi tohle: Tvrdí, že jsem v nechráněné pozici, vystavená vůči možným útokům, ba že mě dokonce možná zavraždí, pokud se co nejdříve nerozlučně nezapojím do mocenské struktury Klanu. Říká, že pokud mám alespoň trochu rozumu, měla bych se provdat v rámci rodin, a udělat to co nejdříve. Což já osobně považuji za nesmysl, ale nechala jsem ho při tom. A tak mě posílá s Olgou do hlavního města, kde mám být oficiálně uvedena ke královskému dvoru. Odjždíme zítra." Když řekla zítřka, zamračil se.

"Je toho víc." Odmlčela se, pak se napila a odložila prázdnou sklenici. V žaludku se jí rozlilo příjemné teplo. Setkala se s jeho pohledem. "Chci vědět, jestli i tobě řekl, že ode mě očekává, že si najdu manžela z příbuzenstva?"

"Ano." Roland přikývl. "Ovšem nevěděl jsem, že máš odjet už zítra," řekl mírně zklamaným tónem.

Miriam se napřímila a naklonila se k němu. "Hovořil také o tobě," řekla. "Prý tě hodlá oženit s Olgou."

"Ten syčák -" Roland zvedl sklenici, aby zamaskoval svůj šok, a vypil její obsah do dna.

"Cože, žádný komentář?" zeptala se Miriam se srdcem bušícím jí v hrudi. Toto byl kritický okamžik -

"Omlouvám se," řekl drsným hlasem. "Věděl jsem, že se pokusí o něco, čím by si mne přivázel, ale nenapadlo mě, že to bude až tak kruté." Zničeně potřásl hlavou. "Tak stupidní." Zhluboka se nadechl, zjevně měl co dělat, aby se ovládl. Odložil svou sklenici na nízký stolek vedle pohovky. Jak se napřímil, Miriam mu položila ruku na paži. "Tuhle jsi mi řekl, že tě chce mít přibitého na bidýlku, jenom poslušnou malou větvičku na rodinném stromě," řekla naléhavým tónem. "Navíc chce, abys uzavřel odpovídající sňatek a vychoval spoustu malých Thorold-Lofstromů, kteří by se o něj ve stáří postarali. S Olgou."

"Ano." Roland zavrtěl hlavou. Zdálo se, že si její ruky na svém rameni ani nevšiml. "Myslel jsem, že ho přinejmenším zajímá aspoň to, že - sakra. Olga je loajální. A Angbard nejenže mne soustavně varuje, abych mlčel a korektně hrál tu jejich politickou hru, ale teď mě chce navíc svázat tímhle." Vstal a začal nepokojně chodit sem a tam po pokoji. "On si mě tu drží u ledu, abych nemohl nic dělat, abych si nemohl prosadit svou." Přišel ke krbu a zastavil se před ním, uhodil sevřenou pěstí pravé ruky do levé dlaně. "Darebák."

"Takže strýček Angbard tebou v podstatě manipuluje?"

"Strýček -" zavrtěl hlavou. "On je to vlastně víc tvůj strýc než můj. Víš, jak funguje rodová spřízněnost? Když někdo zemře, okamžitě dochází k novému sňatku a..."

Miriam vstala. Nenechej ho teď příliš rozrušit. Toto je okamžik, za kterým už není návratu, uvědomila si. Chci tím vším projít? Odpověď, která jí přišla na mysl, nebyla "ne". Sebrala veškerou svoji odvahu a přešla k němu. "Olga by si tě zamkla uvnitř a zahodila by klíč."

"Ona - ne, ne úmyslně. Ale vyšlo by to nastejno." Zdálo se, že si ani nevšiml, že stojí jen kousek od něho, tak blízko, že cítil její dech na své tváři. Copak je úplně slepý - nebo jen tak rozrušený, že ani nevnímá, co má před očima? podivila se Miriam. Napůl se otočila, aby mu byla tváří v tvář a vystrčila hrudník tak vysoko, jak jen mohla, aniž by to vypadalo nestoudně - což bylo vzhledem k jejímu oblečení dost obtížné. "Strýc si mě chce svázat dětmi, rodinou. Musel bych je ochraňovat."

Konečně se jí podíval do očí, a jako by si jí vůbec poprvé všiml. Výborně. "Tohle není jediné řešení," řekla tiše.

"Nemusíš se podrobit Angbardově vůli."

"Já ne -" Odmlčel se.

Naklonila se dopředu a objala ho kolem pasu. "Co jsi to říkal předtím?" zeptala se tiše. "Nabízela jsi, že mi pomůžeš."

Zvedla k němu oči. "Nakolik to myslíš vážně?" řekla hlasem, který přešel v šepot.

Pomaloučku zamrkal, jako by se teprve nyní probral. Když viděla, jak se na ni zmateně podíval, cítila se najednou zahanbeně, jako by se dopustila nějakého strašlivého faux pas na veřejnosti. "Tohle by nebylo rozumné," řekl pomalu. Pak ji ale přece jen objal, pevně ji k sobě přitiskl. "Jsi si jistá, že to chceš?"

A Miriam nyní opravdu něco cítila, a nebylo to totéž, co očekávala, když jí nápad zkřížit Angbardovi plány s Olgou poprvé vstoupil do hlavy. "Dveře jsou zamčené. Kdo by se o tom dozvěděl? Prostě vejde služka, pak odejde, já jsem ve své ložnici a pracuji. Všechno se dá popřít." Přitiskla bradu k jeho rameni. "Chci, abys mě vzal do náruče, odnesl do své ložnice a svlékl mi šaty - pomalu..." pošeptala mu do ucha. "Ano," hlesl jen.

Otočila hlavu a položila svoje rty na jeho. Byl čerstvě oholený. Po chvíli cítila, jak se jeho čelist uvolnila a jazyk začal prozkoumávat ústa. Padla proti němu celou svou vahou a Roland ji zvedl a po chvíli ji postavil zpátky na zem.

"Tamhle," řekl. Sjel rukou k jejímu pasu a nasměroval ji k ložnici.

Zařízení ložnice bylo odlišné. Dominovala jí velká dubová postel se čtyřmi sloupky a rudozlatými nebesy. Přišli spolu až k ní a zastavili se. "Polib mě," řekla.

Naklonil se nad ni a Miriam se opřela o jeho tělo a sáhla k jeho kalhotám, aby si poradila s neznámým zapínáním.

Roland tiše zasténal, když ho začala laskat. Pak bylo jeho sako na podlaze, kravata uvolněná, kalhoty rozepnuté.

Naplnil ji šokující pocit žádostivosti.

Uplynuly hodiny. Oba byli nazi: Miriam ležela zády k Rolandovi, který ji ochrannitelsky objímal. Tohle jsem nečekala, pomyslela si se zachvěním. Páni. Její plán dostat ho do postele, aby rozzuřila Angbarda, vyšel. S tím ostatním ale nepočítala.

"Udělalí jsme hroznou věc," zamumlal jí do vlasů.

Strnula. "Co je?" zeptala se.

"Tvůj strýc. Zabije mě, pokud bude mít nějaké podezření."

Miriam na chvíli ztuhla krev v žilách. "To myslíš vážně?"

"Ty jsi imunní," řekl s nuceným klidem. "Máš velký vliv a on s tebou má specifické plány. Mne má v úmyslu oženit s Olgou, to je všechno. Otevřený vzdor je špatný. Pravděpodobně ten sňatek plánuje už roky."

"Snad bych mohla být, ehm, přijatelná náhrada?" zeptala se, čímž překvapila sama sebe. Tohle opravdu neměla v plánu, když vycházela sem nahoru, pokud ovšem její podvědomí nepracovalo přesčas na strategiích proti Angbardovi bez jejího vědomí.

"O to nejde. To není jen o zplození potomka s rodinným talentem, víš? Ty jsi ta nejméně vhodná náhrada za Olgu, kterou je možné si představit. Tím, že mne přinutí oženit se s Olgou, si Angbard koupí vliv nad spřízněností jejího otce a sváže mne s rodinou. Ze svazku mezi mnou a tebou by nic neměl - ve skutečnosti by tím riskoval, že ztratí vliv nad námi oběma." Odmlčel se, zhluboka se nadechl. "Kromě uzavření sňatku s někým zvenčí se rada nejvíc ze všeho obává odrodilců - jedinců se světochodeckými schopnostmi, kteří by odešli a postavili se proti nim jako rivalové. My oba představujeme v tomto ohledu klasické riziko, jsme neloajální rebelantští dospělí jedinci, kteří strávili kratší či delší dobu na druhé straně. Moje plány neobstojí... reforma musí přijít zevnitř, jinak bude považována za hrozbu. Proto jsem také doufal, že by mi stále ještě mohl naslouchat. Jinak co se týče tvého příbuzenského sňatku, není na tom nic osobního, Miriam. Dokonce i kdyby laskavý strýček Angbard chtěl, abychom ty a já zůstali spolu, vévoda Angbard by byl považován radou za slabocha... a tohle riziko na sebe vzít nemůže, takže nás bude muset rozdělit."

"To jsem nevěděla," řekla tiše. "Nelíbí se mi to." A nechci o tom přemýšlet.

"Tohle je - nebo není... známost na jednu noc?" zeptal se otevřeně.

"Doufám že ne." Zavínula se hlouběji do jeho náruče. "A co ty? Co ty bys chtěl?"

"Co chci, má zřídka kdy něco společného s tím, co dostanu," odpověděl s hořkostí v hlase. "Ačkoli -" Mlčky ji pohladil po boku.

"Máme problém," zašeptala Miriam. "Zítřka mě posadí do kočáru s Olgou a pošlou nás obě ke královskému dvoru. Ji, aby složila poklonu králi, a mě, aby mě předvedli jako nějakou oceněnou výstavní dojnici. Ty zůstaneš tady, pod jeho dozorem. Je to tak?"

Cítila jeho pokývnutí: zamrazilo ji z něho. "Je to zkouška," zamumlal. "On tě zkouší, aby viděl, jaké jsi povahy - a také aby se přesvědčil, zda tvoje přítomnost vyláká z úkrytu jisté neloajální živly."

"Můžeme se pokusit o jiný výsledek. Olgu lze vyjmout ze hry. Nějak, jakkoli."

Ztuhl. "Myslíš na to, co já -"

"Ne." Cítila, jak se uvolnil. "Já rozhodně nezačnu vraždit ženy kvůli tomu, abych je připravila o manžely." Potlačila smích - kdyby z ní vyšel, zněl by přinejmenším mírně hystericky. "Ale pokud jsem to správně pochopila, máme pár měsíců, vlastně celou zimu, než se začne něco dít. Ona zatím nemusí nic vědět. Koupila jsem si předplacený telefon, přímo tobě pod nosem. Nechám ti číslo a pokusím se zařídit si to tak, abych s tebou mohla mluvit, když budeme oba na druhé straně. Kristepane, dokonce i kůň se může naučit zpívat."

"Cože?"

"Možná vypukne epidemie neštovic. Nebo se korunní princ opravdově, šíleně a hluboce zamiluje do povrchní osmnáctileté holčiny, jejímž jediným plusem je to, že hraje na housle, a tím tě vyvlékne z háčku."

"Přesně tak." Teď už zněl jeho hlas jistěji. "Dej mi to číslo."

"Nebo by mohl můj strýc spadnout ze schodů," dodala.

"Ano." Odmlčel se.

"Nějaký nápad?" zeptala se.

"Jenom tento." Ucítla jeho rty na vrcholku své páteře. "Raději by ses měla co nejdříve odplížit zpátky do svých pokojů, protože jsou tři hodiny ráno a nemůžeme si dovolit být kompromitováni - žádný z nás. Ale chci, abys věděla jednu věc. Něco, co jsem měl v úmyslu říct Janice, ale nikdy jsem k tomu nedostal šanci - a teď už je příliš pozdě."

"Co je to?" zeptala se ospale.

"Já vím, že to zní šíleně a nebezpečně, ale myslím si, že do tebe začínám být zamilovaný."

Miriam se nějak podařilo dostat se zpátky do svých pokojů, aniž k sobě přitáhla pozornost - možná nebyl pohled na rozčuchanou a napůl opilou služičku kradoucí se za noci z hraběcích pokojů ničím výjimečným. Svlékla se a pečlivě složila svoje šaty, nacpala levný divadelní služkovský kostým i značkové šaty do svého kufru. Osprchovala se, pak se nahá posadila před svůj laptop. Raději to zkontroluju ještě před spaním, pomyslela si otupěle. Zapnula kameru a přetočila nazpět stopáž za uplynulý den, až k odchodu sebe sama - úhledně oblečené v šedém kostýmku - na schůzku s vévodou.

Kamera byla nastavená tak, aby snímala jeden snímek za vteřinu. Miriam projížděla záznam rychloposuvem třicetinasobnou rychlostí, dokud neviděla, jak se dveře otevřely. Dala pauzu, pak procházela jeden snímek po druhém. Od hlavních dveří se přesunula do její ložnice nezřetelná tmavá postava. Pak se objevila šedá rozmazanina před samotným laptopem, pak nic. Měla z toho nejasný dojem tmavého obleku, mužské postavy. Ale Roland to nebyl a Miriam cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech, když si to uvědomila.

Ložnice ale vypadala v pořádku. Nikdo nic nedělal s jejím aluminiovým kufrem, a truhlice s oblečením již byly přeneseny do hlavní místnosti. A tak Miriam předtím, než se odvážila jít do postele, strávila neplodnou půlhodinu prohledáváním ložnice odshora dolů, nahlížela pod postel a zvedala matrace, dívala se za závěsy.

Nic. Což ji zanechalo k přemýšlení pár znepokojivých možností. Nezkoušej přejít na druhou stranu ve své ložnici, varovala přísně sama sebe, a projdi si zítřka záznam z kamery zaměřené na zadní dveře. Sbalila počítač a jeho doplňky - a zbraň - do svého kufru. Pak si lehla a odplula do spánku, vyrušovaná z něj překvapivě jednoznačnými, erotickými příznaky, které ji zanechávaly rozbolavělou a toužící po něčem, co nemohla mít.

V šerém světle před svítáním ji probudilo štrachání služebných. "Co se děje?" zamumlala, zvedla hlavu a šklubla sebou,

když jí projel záchvěv bolesti. Příšerná kocovina. "Já myslela, že jsem říkala -"
"Vévodovy příkazy, paní," omlouvala se Meg. "Máme vás obléknout na cestu."
"A sakra," zasténala Miriam. "To říkal?"

Říkal. A tak se Miriam toho dne probudila do cestovního mumraje, obklopená třemi ženami točícími se kolem ní a cpoucími ji do toho nejméně vhodného cestovního oblečení, jaké si jen dokázala představit, načež odněkud vytáhly obrovský zimní plášť, ve kterém jí hrozilo přehřátí.

"Tohle," procedila skrze zaťaté zuby, "je přehnané."

"Venku je zima, paní," nedala se odbýt Meg. "Budete to potřebovat, než den skončí." S těmito slovy natáhla k Miriam ruku, ve které držela klobouk. Miriam si jej změřila nevěřicným pohledem, pak si jej pokusila nasadit na hlavu. "Dává se to takto," řekla Meg a o pár vteřin později s tím byla hotová. S šátkem, který držel klobouk na místě, si Miriam připadala kompletně odříznutá od světa. Oni se mě snaží schovat? podivila se, znepokojená představou, co by to mohlo znamenat.

Odvedly ji dolů po schodech, následovány hekajícími portýry, kteří se lopotili s jejími truhlicemi - a nesourodým kovovým kufrem - a pak vysokými dvojími dveřmi ven. Meg měla pravdu. Dech se jí srážel před obličejem v bílé obláčky. Během uplynulého týdne se podzim změnil s prvním poryvem vzduchu vanoucího dolů z Arktidy v zimu. Na nádvoří čekal obrovský černý dřevěný kočár balancující na kolech vyšších, než byla Miriam sama, a osm zapražených koní. Dole pod dvířky byla přistavena stolička a Miriam si s ohromením všimla, že vedle ní stojí sám vévoda, oblečený v kabátě od Burberryho, který v té historické scenerii vypadal poněkud nepatřičně.

"Má drahá!" uvítal ji. "Slovo na rozloučenou, pokud mohu, než odjedeš."

Přikývla, pak se podívala vzhůru, zatímco portýři zvedali její zavazadla na střechu a na malou plošinu v zadní části kočáru.

"Ty si možná myslíš, že tvoje návštěva u dvora je předčasná," řekl tiše, "ale moji agenti zachytili zprávy, že ti bylo ukládáno o život. Musíš odsud odjet, a podle mne bude nejlepší, když budeš pobývat mezi příbuznými tvého vlastního stavu. Budeš bydlet v paláci Thoroldů, který je v hlavním městě udržován jako naše společná rezidence hlavami jednotlivých rodin; a ujišťuji tě, že je dvojjediný a zcela bezpečný. Sem se budeš moci vrátit později."

"No, to je mi úleva," řekla sarkasticky.

"Měla by být." Změřil si ji chladným pohledem. "Musím říci, že vypadáš dobře. Svěřuji ti pod ochranu Olgu; není tak hloupá, jak možná na první pohled vypadá, a ty se budeš muset raději dříve než později naučit naší řeči - angličtinou se mluví pouze mezi aristokracií."

"Dobře." Nervózně zašoupala nohama. "Vynasnažím se nenarazit na žádné nájemné vrahy a možná dokonce poznám vhodného manžela." Pohlédla na kočár, kde jeden z koní zafřikal a potřásl postrojem. Tehdy si Miriam uvědomila, že až tak docela nelže. Pokud by jí sňatek s Rolandem - a dokonce i dítě s ním - zabezpečil, že ho bude mít pravidelně v posteli, byla ochotná tuto možnost přinejmenším zvážit. Potřebovala tu spojení - a přítele - a on jí mohl být víc než jen tím.

"Výborně." Pokývl jí a Miriam si poprvé všimla podivné průsvitnosti jeho pokožky, jako by nebyl zcela zdravý. "Dobrý lov." A pak se otočil a odešel, nechal ji nastoupit do kočáru a čekat na odjezd.

UVEDENÍ KE DVORU

Miriaminým prvním nepřijemným dojmem - po zjištění, že má tylenol zapakovaný ve svých truhlicích, a tudíž nedostupný, bylo, že kočár není vytápěný a kožené sedačky jsou příšerně tvrdé. Druhý dojem, jak se tak třásla a snažila se choulit v rohu pod silnou příkrývkou, se dostavil, když Olga vystoupila po schůdkách a posadila se do sedadla proti ní. Olžiny plavé vlasy byly vyčesané nahoru pod šátkem a kloboukem a měla na sobě vlněný kabát oblečený přes šaty, ve kterých vypadala jako yuppie odněkud z burzy. "No není to báječné?" vrkala, zatímco baculatá lady Margit, v cestovním kostýmu a perlách, se s funěním a supěním uvelebovala na sedadle vedle Miriam, zabírajíc si pro sebe víc než dvě jeho třetiny.

"Ano, je to báječné." Miriam se mírně usmívala, zatímco kočí zapráskal bičem nad hlavou a uvolnil páku ruční brzdy. Hluk a vibrace dřevěných kol drnčících na kočičích hlavách dláždění působil na její rozbolavělou hlavu jako údery perlikem, a navíc kočár hlasitě praskal a kymácel se ze strany na stranu jako opilý.

Olga se k ní naklonila. "Ach, drahá, vypadáte, že vám není dobře!" řekla, s pohledem upřeným Miriam zblízka do očí. "Čím by to mohlo být?"

"Myslím, že něčím, co jsem vypila," zamumlala Miriam a odvrátila se. Žaludek měla jako na vodě, v hlavě jí tupě bušilo a také jí bylo až příliš horko. "Jak dlouho budeme na cestě?"

"Ach, ne moc dlouho!" Olga svižně zatleskala a zammula si dlaně proti chladu. "Pojedeme kolem vévodových statků, kde budeme pravidelně přepřahat. Když bude dnes cesta v dobrém stavu a pojedeme až do soumraku, mohli bychom být zítra večer v Odemarku a v Nieuweinu pak pozítří odpoledne! Celých dvě stě mil jen za tři dny!" Úkosem se podívala na Miriam. "Slyšela jsem, že tam na druhé straně máte kouzelné vozy, které urazí takovou vzdálenost mnohem rychleji?"

"Ale no tak, Olgo," řekla Margit mírně rozmrzele.

"Hmm." Miriam žalostně přikývla. Dvě stě mil za tři dny, pomyslela si. Dokonce i Amtrak by to zvládl rychleji! "Ano, ale nemyslím si, že by tak dobře fungovaly tady," vyhrkla, když jí obzvlášť hluboký výmol na cestě mrštil proti čalouněné boční stěně kočáru.

"Jaká škoda!" odpověděla Olga vesele. "To znamená, že nám to prostě potrvá o něco déle." Ukázala ven z otevřeného okénka ve dvířkách kočáru. "Ach, podívejte se! Veverka! Tam na tom jilmu!"

Právě tehdy si Miriam s pocitem bezmoci uvědomila, že jezdit kočárem do hlavního města je sice výsadou těch nejbohatších z bohatých, ovšem co se pohodlí týkalo, bylo to ekvivalentem letenky ekonomické třídy na Nový Zéland - v prastarém turbovrtulovém letadle s nefungující klimatizací. A ona se vydala na cestu s kocovinou a užvaněnou spulucestující a nevzpomněla si, že si má zabalit svoje obvyklé příruční zavazadlo. "Ach bože," zasténala si tiše pro sebe.

"Och, to mi něco připomnělo!" Olga se napřímila na sedadle. "Málem jsem zapomněla!" Z jakési skryté kapsy ve svém oděvu vytáhla malý, úhledně zabalený papírový balíček. Otevřela jej a vyndala z něj špetku jakési práškovité substance, kterou vyhodila z okna. "Im nama des'Hummelvat sen da'Blishkin un' da Geshes des'reeshes, dis expedition an' all, the mifim reesh'n," řekla tiše. Pak si všimla, jak se na ni Miriam nechápavě dívá. "Vy se nemodlíte?" zeptala se.

"Modlit se?" Miriam zavrtěla hlavou. "Hmm?"

"Ach ano, já zapomněla. Copak náš milý Roland neříkal, že na druhé straně jsou všichni pohaní? Uctíváte nějakého mrtvého boha přibitého na jakési nechutné dřevo a modlíte se v angličtině," řekla s požitkem.

"Olgo," napomenula ji Margit varovným tónem. "Nikdy jsi tam nebyla. Roland nám pravděpodobně věší bulíky na nos, aby nás zmátl."

"To je v pořádku," odpověděla Miriam. Cože, tak Margit není světochodkyně? Nu, to by vysvětlovalo, proč uvízla tady jako Olžina gardedáma. "My nemluvíme, ehm, jak že se to ten váš jazyk jmenuje?"

"Hoh'sprashé?" opáčila Olga.

"Ano, to je ono. A ta druhá strana je geograficky podobná této, ale lidé, a to jak se tam oblékají a jak tam mluví, tak to všechno je tam jiné," řekla a marně se v duchu snažila přijít na něco, o čem by bylo bezpečné mluvit.

"To jsem slyšela," řekla Olga. Zamyšleně se opřela v sedadle. "Chcete říct, že tam na druhé straně vůbec nevědí o Nebeském otci?"

"Hmm." Miriamin očividný zmatek zřejmě hovořil sám za sebe, protože Olga se na ni mile usmála.

"Och, už je mi to jasné! Tak to vám budu muset povyprávět o Nebeském otci a naší církvi!" Olga se naklonila dopředu.

"Vy v něj taky nevěříte, že ne?" zeptala se velmi tiše.

Miriam se v sedadle napřímila. Co-o-že? pomyslela si překvapeně. "Co tím chceš říct?" zeptala se.

"V Nebeského otce." Olga pohlédla stranou na Margit, ale zdálo se, že její gardedáma podřimuje. "Já v něj nevěřím," řekla vzdorovitě. "Přestala jsem v něj věřit asi ve dvanácti letech. Ovšem nezapomínejte, že se nikdy - vůbec nikdy - nesmíte chovat tak, jako byste v něj nevěřila. Alespoň ne na veřejnosti."

"Hmm." Miriam se snažila uvažovat rozumně, ale neutuchající bolest hlavy jí bránila chápat souvislosti. "V čem je problém? Tam, odkud přicházím, mě vychovávali nezaujatí Židé - to je něco jako minoritní církev -, ale já jsem původně nebyla Židovka, nebyla jsem jejich dítě, a u nás víra obvykle přechází z rodičů na děti." Hlavně se nevrtejme v tom, v co skutečně věřím, či nevěřím, nebo to budeme probírat celý den. "Je tady... jaká je ta vaše církev? Ve vévodově paláci jsem žádné náboženské symboly neviděla."

"Je tam kapse, ale vy jste ji nenavštívila, protože vévoda nám řekl, že na to nejste připravená," řekla Olga, přičemž zvedla hlas jen natolik, aby přehlušila rachot kol. "Přikázal mi, abych vám všechno zevrubně vysvětlila ještě před návštěvou u dvora. Tak abyste neposkytla svým nepřátelům nic, co by pak mohli použít proti vám."

"Ach tak." Miriam se podívala na Olgu s čímsi, co se podobalo respektu. To ťululum je samozvaná ateistka? A jinak jsou všechny rodiny věřící? "Ano, myslím, že měl pravdu," řekla. "Tak tedy jak vlivná je zdejší církev?" zeptala se a v duchu se připravila na špatné zprávy.

"Velmi!" začala Olga s hráným nadšením. "Mše se konají každý den, abychom na sebe přivolali požehnání Nebeského otce a Dítěte světla. Obojí mají svoje kněze, stejně jako Svatá babice, a také mnišské řády, a všechny jsou organizované pod Římskou církví císařem v Bohu, jenž vládne církvi ve jménu Nebeského otce a interpretuje jeho přání zde na zemi. Ne že by nám Řím nějak moc zasahoval do života - během posledních desetiletí je pod nadvládou Velkého chána, a plavba přes oceán je nebezpečná a svízelná. Příští měsíc je Julfmass, kdy oslavujeme Dítě světla, které vyhnalo ze severu ledového vlka, jenž požíral slunce; budou se konat velké slavnosti a veřejné zábavy a je to doba, kdy jsou formálně oznamovány zasnuby a další svazky mezi jednotlivými rodinami. Pokaždé je to tak vzrušující! Rodinné svazky jsou posvěcovány při Beltaigne, když se jaro obrací k létu, hned po setkání Klanové rady a -" "Pověz mi něco víc o Julfmassu," přerušila ji Miriam. "Co se tam děje? O čem to vlastně je a co bych o tom měla vědět?"

O deset mil dál se k nim na cestě připojila jízdní eskorta. Drsně vyhlížející muži na vysokých koních, oblečení v kůži a kovové zbroji. Většina s nich byla ozbrojena meči a kopími, ale dva vpředu, jak si Miriam všimla, měli diskrétně zastrčené v pouzdrech M-16, což beze stínu pochybností vypovídalo o tom, že se jedná o Klanové vojáky.

"Halle sum faggon," zvolal seržant a kočí odpověděl: "Fallen she in'an seien Sie welcom, mifmsh."

Miriam zavrtěla hlavou. Jezdci vpředu a jezdcí vzadu. "Jsou přátelští?" zeptala se Olgy nad Margitiným chrápáním s otevřenými ústy.

"Ach ano!" Olga se uculovala svým patentovaným úsměvem přihlouplé školačky a Miriam nezbyvalo než počkat, až toho nechá. Byla vychována zcela odděleně od mužů, pokud se nemýlím, uvědomila si. Není divu, že se chová tak hloupě, když se v její blízkosti vyskytne cokoli, co by potřebovalo oholit. "Pohraniční stráž vašeho strýce," dodala Olga. "Nejsou pohlední?"

"Hmmm." Miriam v duchu zavrtěla hlavou. Pohlední. Najednou ji zalilo horko při vzpomínce na minulou noc.

Rolandovy ruce něžně jí rozdělují nohy od sebe při prodlužované milostné hře, kterou oba zakončili zcela vyčerpaní, zpocení a zmámení - pak se podívala na Olžin nevinný, šťastný obličej a najednou se cítila sklíčeně, jako by byla ukradla dítěti hračku. Tohle nebylo součástí plánu, pomyslela si zničeně. "Jsou to jen strážní," řekla unaveně. "Viděla

jsem jednu skupinu strážných, a jako bych je viděla všechny. Já si hlavně přeji dostat se ke svému kufru." Předchozího večera si do něj zabalila svou pistoli, společně s notebookem a zbytkem svého "únikového" vybavení.

"A proč?" zajímala se Olga.

"No." Miriam se odmlčela. Jak to říct diplomaticky? "Co kdyby nás chtěli zneužít?" zeptala se, protože ji nic jiného nenapadlo.

"Och, toho se nebojte," řekla Olga vesele. Zašmátrala po čemsi pod svou příkrývkou, pak to ukázala Miriam, která jen nevěřicně zamrkala.

"Dávej pozor, kam s tím míříš," řekla.

"To je v pořádku. Ve střelbě se cvičím od té doby, co jsem byla takhle malá," řekla a spustila automatickou pistoli. "Vy to tam na druhé straně neděláte?"

Miriam se na ni chvíli jen dívala a nevěděla, co na to říct. "Ne, neděláme, ale soudím, že tady jsou zcela odlišné poměry."

"Hmm." Olga se tvářila mírně zmateně. "U vás není dovolené bránit sami sebe?"

"My tam máme věc, které se říká vláda," řekla Miriam suše. "Ta nás brání místo nás. Aspoň teoreticky."

"Ha. Tady ale nebyl nikdo, kdo by bránil naše babičky, když začala občanská válka. Mnoho z nich zemřelo úplně zbytečně... a dokonce i můj otec říkal, že bych se měla naučit střílet, a přitom můj otec je jinak v mnoha ohledech strašně zaostalý! Nás s rodinným talentem je v dnešní době moc málo a všichni procházíme nejrůznějšími strážněmi, jako obyčejní lidé. Zřejmě se dokonce budu muset zapojit do rodinného obchodu, jakmile se provdám, jen považte."

"Hmm, to mě nenapadlo." Miriam se snažila znít neutrálně; představa Olgy pobíhající po Cambridgi s automatickou zbraní, platinovou kreditní kartou a kufrem plným kokainu by byla legrační, pokud by nebyla tak děsivá.

"Ve skutečnosti doufám, že k tomu dojde," řekla Olga o něco zahloubaněji. "Ráda bych viděla... no prostě druhou stranu." Napřímila se. "Ale ptala jste se na bandity! Není pravděpodobné, že bychom na nějaké narazili, pokud necestujeme při jarní oblevě. Příliš dobře vědí, co by se stalo, kdyby se pokusili přepadnout kočár Klanu, ale po kruté zimě na tom bývají tak zle, že je nic nezastaví."

"Chápu." Miriam se pokoušela nedat na sobě dát sebemenší náznak znepokojení, a přesto na okamžik pocítila v přítomnosti toho naivního, nadšeného, dychtivého - ale ne hloupého - dítěte záchvěv absolutního strachu. Stiskla nohy k sobě, snažila se vyhnat zpod sukní průvan. Bude to dlouhý den, bez jakéhokoli rozptýlení. "Povídej mi ještě o církvi..."

Dva mimořádně nepohodlné dny uplynuly v mrazivé nudě. Prvního večera zastavili v zájezdním hostinci a Miriam trvala na tom, aby vyložili její kufr a truhlici. Příštího dne pohoršila Margit tím, že si na sebe vzala džinsy, flanelovou bundu a pohorky, a Olgu tím, že strávila odpoledne pohroužená do knihy. "Zítra byste si tohle raději oblékat neměla," řekla Margit nesouhlasně, když toho večera zastavili u dalšího zájezdního hostince. "Ihned po příjezdu máme vykonat návštěvu u dvora, víte? Přinesla jste si něco vhodnějšího?"

"Ne," odpověděla Miriam, "ale snad byste mi mohly pomoci něco najít?"

Zdálo se, že drahé západní formální oblečení - kostýmky od Armaniho, šaty od Givenchyho a jejich ekvivalenty - jsou přijatelné pouze uvnitř Klanu a v soukromí. Ovšem na veřejnosti v Gruinmarktu nosili všichni aristokratickou parádu. Výstřednosti si nechávali na doma.

Švadlena z vévodovy rezidence zabalila do jednoho z Miriaminých zavazadel šaty upravené podle jejich tělesných mír a na úsvitu třetího dne jí Margit pomohla obléknout si jeden model posouzený jako vhodný pro debut u dvora. Bylo to ještě složitější než šaty, do kterých ji oblékli na večeri s vévodou; mělo to krinolinové spodničky, přemíru krajek explodujících na zápěstí a u krku, a prostřihávané rukávy naskládané do záhybů nad spodní vrstvou těsnou jako kůže. Miriam na tom nenáviděla všechno, co to vypovídalo o postavení ženy v této společnosti. Jenže Olga na sobě měla cosi podobného, s ještě staženějším pasem a s obrovským růžovým honzíkem vzadu, takže Miriam ze všeho nejvíc připadala jako samice paviána v letním horku. Margit prohlásila Miriamin zevnějšek za uspokojivý. "Je to velmi elegantní!" prohlásila. "A nyní již neztrácejme čas, abychom se ani o chvíli neopozdily."

"Uf," vydechla Miriam, zatímco se zdviženými sukněmi pospíchala přes mokrý dvůr a snažila se nezakopnout cestou ke kočáru. Tohle je šílené, pomyslela si. Měla jsem přejít na druhou stranu a chytit si vlak. Jenže Angbard na tom trval - a Miriam by uhádla, jaké k tomu měl důvody. Bezpečnost především. Nicméně se po třech dnech na cestě cítila jako uležený sýr a po ničem netoužila víc než po dlouhé horké sprše. Poslední věcí, kterou potřebovala, byly nové šaty, natožpak tak složitě a přemýšlené jako tyhle. Jen ponuré odhodlání nezačít se chovat takhle brzy podle svého ji donutilo zatnout zuby a uklidnit se. Usadila se do svého obvyklého rohu v šustící hromadě lahově zeleného sametu a pokoušela se udělat si co největší pohodlí, ale záda měla ztuhlá, šaty byly rozměrné a neovladatelné a části jejího těla se v nich potily, zatímco jiné mrzly. Kromě toho, Olga ji pozorovala vítězoslavným pohledem.

"Vypadáte úchvatně," ujistila ji dívka, naklonila se dopředu a položila ruku blízko Miriamina kolena. "Jsem si jistá, že vaše uvedení ke dvoru bude grandiózní! Než se nadějete, budete obklopena nápadníky - a to i navzdory vašemu stáří!"

"Tím jsem si jistá," hlesla Miriam. Dej mi trpělivost, modlila se k bohyni utrpení ve jménu krásy a nebo společenského konformismu. Jinak přísahám, že někoho zaškrtním...

Než znovu vyjeli, trvala Margit na tom, aby stáhly látkové roletky. Sice to zmínilo průvan, ale Miriam začala v uzavřeném kočáře brzy pociťovat klaustrofobii. Olga nedala jinak, než že namaluje Miriam tváře, řasy a rty, přičemž neustále předělávala výsledek, zatímco se kočár houpal a nadsakoval po stále udržovanější dlážděné silnici. Kolem rachotily další kočáry a slyšely také hlasy volající pozdravy a výzvy, aby lidé vyklidili cestu. "Brána," vydechla Olga. "Jsme u brány!"

Miriam nenápadně vyhlížela kolem roletky, než si toho Margit všimla a začala ji plísnit. Strážnice u brány byla

postavená z kamene, možná čtyři patra vysoká. Podobné viděla na dovolené v Anglii před mnoha lety. Zdi samotné byly z kamene, ohrazené vpředu valy udusané hlíny a blátivým příkopem. Nemá tohle něco společného s dělostřelectvem? pomyslela si zmateně, probírajíc se vzpomínkami na dokumentární filmy na History Channel. "Říkám vám, okamžitě tu roletu stáhněte!" naléhala na ni Margit. "Chcete, aby vás každý viděl?"

Miriam poslechla. "A to by jako neměli?" zeptala se nevině.

"To rozhodně ne!" odpověděla Margit pohoršená. "Zatáhli by vás do řeči na celé měsíce!"

"Ach tak," řekla Miriam neutrálně. Olga na ni mrkla. Takže takhle to funguje, uvědomila si. Společenský nátlak. Jestli zjistí, že se jim nehodlám přizpůsobit, tak tady moc dlouho nepřežiju, uvědomila si. Olga, daleka od toho, aby byla její největší problém, jí najednou začínala připadat jako potenciální spojenec.

Svou první návštěvu vykonaly v paláci Thoroldů, obrovské nesourodé kamenné kupě na konci Římské avenue, široké dlážděné ulice, z obou stran lemované průčelími kamenných paláců.

Kočár zastavil přímo u přední brány, jejich eskorta strážných se rozestoupila za ním a z brány se vynořili sluhové se stoličkou, kterou přistrčili na místo a pak teprve otevřeli dvířka kočáru. Margit vystoupila jako první, následována Olgou, která se protlačila dvířky a rozkošnický se zavrtěla; Miriam se vynořila jako poslední, mhouřila oči v denním světle jako vězeň puštěný z temné kobky.

Lokaj v jakési složité domácí uniformě - tunice, pumpkách a vysokých botách z měkké kůže - přečetl zvučným hlasem dopis shromážděnému davu přihlížejících. "Jeho Excellence, velkovévoda Angbard z rodu Lofstromů vám s potěšením svěruje do péče lady Margit, kastelánku z Prahy, Její Výsost baronku Olgu Thorold a Její Výsost hraběnku Helge Thorold Hjorth, dceru Patricie z téhož rodu." Hluboce se uklonil, načež vyklidil cestu muži stojícímu za ním. "Výsosti."

"Vítám vás v tomto domě, který mi byl svěřen do péče, a apeluji na vás, abyste přijaly mou pohostinnost," řekl muž.

"Baron Oliver Hjorth," zašeptala Olga směrem k Miriam. Miriam se podařil upjatý úsměv se skelnými očima, pak následovala Olžina příkladu tím, že posbírala svoje sukně a mírně se uklonila. "Děkuji vám, můj pane," odpověděla Olga hlasitě a jasně, "a přijímám vaši ochranu."

Miriam to po ní zopakovala. Angličtina, jak se zdálo, zde našťstí byla oficiálním jazykem šlechty, což bylo jen dobře, protože její hoh'sprache byla stále omezena na pouhých pár zdvořilostních frází.

"Je mi potěšením, krásné dámy," řekl baron bez úsměvu. Byl vysoký a hubený, téměř vyzáblý, a nejvíc zarážející na něm byly černě orámované brýle, které měl usazené na špičce kostnatého nosu; jeho vzhled doplňovaly uprášené černé kalhoty a rozšířený rudý kabátec nad košilí s krajkovým límcem. Bylo na něm cosi ošuntělého a Miriam si všimla, že u sebe nemá meč. "Když dovolíte, Bortis vás doprovodí do vašich pokojů. Věřím, že u dvora jste očekávány za dvě hodiny."

Otočil se a bez jediného dalšího slova vážně odkráčel.

"Hmm, jaká drzost!" Olga pevně sevřela Miriaminu ruku.

"Cože?"

"Uráží vás svou nevšímavostí," zasyčela Olga hněvivě, "a mě taky. Jak nezvyklé a nestoudné! Och, pojďme raději, ať nám sluha ukáže naše pokoje - a vaše. Ještě se potřebujeme trochu upravit, než odjedeme ke dvoru."

O hodinu později měla Miriam dvě komorné, akutní závrať, narůstající obavy ohledně komfortu v té odpudivé kamenné kupě - která, jak se zdálo, postrádala takové základní potřeby jako tekoucí vodu a elektřinu - a krk ztuhlý od všech těch náhrdelníků, které na ni navěsili. Dvorní dámy byly stejně jako Margit členky rodiny, které postrádaly plně vyvinutý dominantní rys, jenž by jim umožňoval přecházet mezi světy. Slečny Brilliana z Ostu a Kara z Prahy - jedna blondýnka, druhá brunetka - vypadaly jako mladičká plachá stvoření čekající jen na to, až na ně přijde řada na sňatkovém trhu, ale poté, co strávila několik dní s Olgou, už Miriam nemohlo nic rozházet.

"Vy jste opravdu vyrůstala na druhé straně?" zeptala se Kara s rozšířenými očima.

"Ano," přikývla Miriam. "Ovšem nikdy předtím jsem nebyla uvedena ke dvoru."

"My se o to postaráme," řekla sebejistě ta druhá, Brilliana. "Vypadáte nádherně! Jsem si jistá, že všechno půjde hladce."

"Kdy musíme odjet?" zajímala se Miriam.

"Myslím, že už každou chvíli," odpověděla Brilliana bezstarostně.

Kočár byl se šesticí žen v nákladných róbách ještě klaustrofobičtějším prostorem než předtím. Otřásal se a nadskakoval ulicemi a Brilliana s Karou si vzrušeně povídaly s Olžinými společnicemi, Sfetlanou a Aris. Olga, vtěsnaná mezi nimi dvěma, zachytila Miriamin pohled a mrkla na ni. Miriam by pokrčila rameny, ale byla tak těsně vmáčkla mezi Karu a Brillianu, že mohla stěží dýchat, natožpak se pohnout. Ještě že netrpím klaustrofobií, pomyslela si, když se sarkasticky snažila najít na celé situaci něco dobrého.

Po tom, co jí připadalo jako nekonečná hodina vibrující skákavé jízdy, vjel kočár na dlouhou příjezdovou cestu. Jak zastavoval, Miriam slyšela cinkot skleněného nádobí, smích, útržky hudby. Olga sebou škubla.

"Poslouchejte, housle!" zvolala nadšeně.

"Také mi to tak připadá." Dvířka se otevřela, objevily se schůdky a dva lokajové v livrejích stejně pompézních a přeplácáných, jako byly šaty žen. Starostlivě postávali poblíž, zatímco pasažérky vystupovaly.

"Děkuji vám," řekla Miriam, čímž překvapila lokaje, který jí nabídl rámě. Rozhlédla se kolem. Stáli před dokořán otevřenými dveřmi gigantického paláce a na trávník se linula skleněnými okny záplava světla. Uvnitř se mísili muži v kabátcích ustrížených nad balonovými pumpkami se ženami v neuvěřitelně složitých oděvech. Místnost byla tak obrovská, že orchestr hrál z balkonu nad hlavami přítomných.

Miriam téměř okamžitě upadla do stavu akutního kulturního šoku a nezmohla se na nic jiného než se nechat slečnami Karou a Brillianou navigovat davem jako galeona s plnými plachtami. Někdo hlasitě zavolal její jméno - nebo spíš řadu

podivných titulů, pod kterými tady byla známa. Na okamžik se v duchu zachvěla, když uviděla, jak se hlavy přítomných otáčejí a zírají na ni - některé zvědavé, některé překvapené, jiné povýšené a další nepřátelské - jména pro ni nic neznamenala. Dokázala se soustředit pouze na to, jak nezakopnout o svoje vlastní bolavé nohy a udržovat skelnatý mrazivý úšklebek na své růží pomalované a napjaté tváři. Tohle nejsem já, blesklo jí hlavou, když byla představována houfu otitulovaných nabubřelých idiotů a uculujících se žen zahalených do hedvábí a kožešin. Tohle je špatný sen, opakovala si v duchu. Choučila se hrůzou při pomýšlení, že tito lidé jsou její rodina, že možná bude muset strávit zbytek svého života navštěvováním podobných společenských událostí.

Již předtím absolvovala několik formálních večeří a galavečeří, nejrůznějších párty a koktejlových sešlostí, ale nic, co by se jen vzdáleně podobalo tomuhle. Dokonce i když byl Niejwein - podle Olžina povrchního, ale nadšeného popisu místní geografie - jen malé království, ne větší než Massachusetts, a tak chudobné, že se většina jeho obyvatel sotva udržela při životě sedlačením, žila jeho královská rodina v přepychu vysoko převyšujícím životní úroveň hlavy jakéhokoli demokratického státu. Byla to imperiální recepce, takový ten prototyp, který se snažily napodobovat maturitní plesy na středních školách nebo jeho příbuzné - plesy debutantek. Někdo jí strčil do ruky v rukavičce sklenici - ukázalo se, že je to odporně sladké ovocné víno - a Miriam zdvořile, ale rozhodně odmítla tolik vyzvání k tanci, že o nich začala ztrácet přehled. Prosím, ať to všechno zmizí, sténala v duchu, zatímco Kara-Brilliana ji usměrnily do fronty vinoucí se podél podezřelého rudého koberce směrem k malému chlapíkovi zahalenému v plášti z bílé kožešiny, který vypadal, že je mu velmi horko.

"Její Excellence Helge Thorold Hjorth, dcera a dědička Patricie z Thoroldů, vrátivší se z exilu, aby vzdala poctu u dvora Jeho Nejvyšší Výsosti, Alexise Nicholau III., ve jménu Nebeského otce, pozhnán a vznešený budíž on, vladaře celého Gruinmarktu a přidružených teritorií!"

Miriam se podařilo hluboce se uklonit, aniž se překlopila na podpatcích, a musela se kousat do rtu, aby zabránila sama sobě říct něco nepatřičného nebo inkriminujícího.

"Jsem okouzlen, skutečně okouzlen!" řekl Alexis Nicholau III., vladař a tak dále Gruinmarktu (s laskavým svolením Klanu). "Moje drahá, zvěsti o vaší kráse vůbec nestačí vystihnout skutečnost! Nová tvář u dvora, a k tomu tak okouzluje. Připomeňte mi, že vás mám později představit svým synům." Mírně se zhoupł na svém vyvýšeném stupínku, a Miriam si všimla prázdné číše v jeho ruce. Byl to muž drobné postavy s rozježeným rudým vouslem lemujícím jeho bradu a s prořídlymi vlasy. Neměl na hlavě korunu, ale zlatý řetěz jeho úřadu, který měl na krku, vypadal tak těžce a ryze, že se zdálo, jako by mu měl každou chvíli zlomit páteř. Pociťovala k němu záchvěv sympatií, protože v něm rozpoznala spolutrpitele.

"Je mi nesmírnou ctí seznámit se s vámi," řekla diskrétně opilému monarchovi s překvapující upřímností. Pak pociťovala stejně diskrétní zatahání, jak ji Kara-Brilliana navigovaly s nepatrnými úklony a s výrazy potěšení pryč z královské přítomnosti.

Miriam si naplnila ústa ze své sklenice s vínem, přiměla sama sebe spolknout je, pak se napila znovu. Možná že měl král dobrý nápad, pomyslela si. Kara-Brilliana s ní zastavily nedaleko od stupínku. "Není milý?" zeptala se Kara tiše.

"Kdo?"

"Egon, samozřejmě!"

"Egon -" Miriam tápala po nějakém diplomatickém vyjádření.

"Ach, to je v pořádku. Asi nevíte, kdo to je," řekla Brilliana prakticky. Pak šeptem pokračovala Miriam do ucha: "Vidíte ty dva mladíky za Jeho Veličenstvem? Ten vyšší je Egon. Je to prvorozený princ, pravděpodobný následník trůnu, pokud rada volitelů obnoví dynastii, jakmile se Jeho Veličenstvo, nechť má dlouhý život, odejde připojit ke svým předkům. Ten malý šilhavý je Creon, druhý syn. Žádný není ženatý, a Creon pravděpodobně svobodný i zůstane. Pokud ne, je mi líto jeho nastávající."

"A proč, pokud není příliš drzé, že se ptám?"

"Je to idiot," řekla Brilliana objektivně. "Příliš hloupý, než aby -" všimla si Miriaminy prázdné sklenice a otočila se, aby to napravila.

"Něco méně sladkého, prosím," naléhala na ni Miriam. Panovalo tam úmorné vedro. "Jak dlouho tady musíme zůstat?"

"Och, tak dlouho, jak budete chtít!" odpověděla Kara šťastně. "Veselí pokračuje až do rozbřesku." Brilliana vtiskla Miriam do ruky sklenici. "Není to nádherná?" rozplývala se Kara.

"Myslím, že paní vypadá trochu unaveně," řekla Brilliana diplomaticky. "Strávila tři dny na cestě."

Miriam zavrávala. Opět jí začínala tuhnout záda, bolely ji ledviny, kromě toho si připadala, jako by měla prsty u nohou ve svěráku, a navíc nemohla popadnout dech. "Jsem vyčerpaná," zašeptala. "Potřebuji se trochu vyspat. Slibuji vám, že když mě odvedete domů, můžete se sem vrátit a bavit se samy. Hlavně ode mě neočekávejte, že vydržím vzhůru ještě bůhvíjak dlouho."

"Hmm." Brilliana se na ni hloubavě zadívala. "Karo, buď tak hodná, jdi a sežeň někoho, kdo nám přivolá kočár."

Postarám se, aby mohla naše paní důstojně odejít. Moje paní, je zde pár lidí, kterým musíte být představena, než odsud odejdete - kdybyste to neudělala, mohli by se urazit -, ale pozítří se koná další recepce, takže nemusíte dnes večer dlouze konverzovat se všemi členy vaší rodiny, pokud se cítíte unavená." Usmála se na Miriam. "Poslední sklenici vína, moje paní?"

Světlo.

Miriam přimhouřila oči a škrubnutím procitla ze snu plného touhy a nenaplněného erotična. Někdo si povzdechl a otočil se k ní zády a Miriam sebou trhla, jako by ji uštkl had, a náhle si s pocitem narůstající paniky uvědomila, kde je: Já na

sobě mám noční košili? Ve velké studené posteli? Co se děje?

Překulila se a narazila do těžkých závěsů. Když se otočila, uviděla Karu spící ve velké posteli se čtyřmi sloupky vedle ní, přičemž její tvář byla dokonalým obrázkem pokoje. Miriam se schoulila, zoufale pátrala ve svém mozku. Jak až daleko jsem minulou noc zašla? přemýšlela zděšeně. Pak se podívala za Karu a uviděla další spící tělo - a prázdnou láhev od vína. Když roztáhla závěsy a podívala se na podlahu, uviděla tři sklenice a druhou prázdnou láhev. Matně si vybavovala povídání v obrovitém kamenném letištním hangáru, který se vydával za hraběcí ložnici. V té kamenné kupě, kterou bez ustání profukoval průvan, byla strašlivá zima, a tak Kara navrhla, aby pokračovaly v posteli, která vyplňovala místnost jako altán. Miriam se podívala důkladněji a uviděla, že Kara na sobě má stále všechno spodní prádlo. A Brilliana se nesvlékla dokonce ani z šatů.

Ospalecká párty, usoudila. Na podobné nebyla od dob, kdy bydlela na koleji. Ubohé děti. Odvedla jsem je z diskotéky a ony prostě nemohly jen tak jít spát. Kaře bylo teprve sedmnáct a Brilliana byla stará panna ve věku dvaadvaceti let. Pocítila úlevu - a také jí jich bylo tak trochu líto.

Tohle nebude nikdy fungovat. Vyklouzla z postele a zachvěla se v mrazivém ranním vzduchu. Jsem jim vydaná napospas, pomyslela si. Otočila se a podívala se dozadu. Postel byla velká jako celý její pokoj u ní doma. Potřebuji si dát do pořádku perspektivu.

Palčivě si vědoma svých bosých nohou na studených kamenných dlaždicích přešla po špičkách k závěsu, který zakrýval dveře na toaletu. Tady už nebyly žádné moderní vymoženosti, jen vědro plné suchého listí a latrina s třímetrovým spádem nad parkánovou zdí. Naštěstí se to obešlo bez asistence služebnictva. Životní podmínky ve velkém městě, dokonce i pro šlechtu, byly přinejmenším primitivní.

Poté, co nechala asi minutu mrznout svůj zadek nad dírou, než se zbavila vína z předešlé noci, vešla zpátky do hlavní komnaty a začala se probírat truhlicemi, které tam byly přeneseny předchozího odpoledne. V jedné z nich - ach ano, usoudila. Tohle bude stačit.

Obléklá se rychle a v tichosti, natáhla si džínsy, svetr a bundu vhodné pro pobyt na druhé straně. Ani ji nenapadlo probudit svoje dvě dvorní dámy, protože si nemohla být v nejmenším jistá, jak by reagovaly, a Miriam potřebovala jednat rychle. Její batoh byl zabalený v kufru. Trvalo jí jen okamžik, než ho našla, společně s notebookem Sony, telefonem a GPS kompasem. Chvilíčku se rozhlížela po místnosti zabudovanou kamerou notebooku, pak vytrhla z bloku papír a napsala rychlý vzkaz propisovací tužkou:

Moje milé K & B!

Šla jsem na druhou stranu. Večer se vrátím. Postarejte se prosím o uskladnění mých věcí a večeři pro všechny tři připravte na dvě hodiny po setmění. S pozdravem, Miriam

Nechala vzkaz na polštáři vedle Kariny hlavy, vytáhla svůj medailon, a přešla do dvojvčetně budovy na druhé straně.
* * *

Miriam slzely oči a její bolest hlavy se znatelně prohloubila. Zmateně se rozhlížela kolem. Prostor korespondující s její ložnicí v paláci či hradu nebo cokoli to bylo v Neijweinu, nebyl v jejím vlastním světě palácem. Dvě stovky mil jihozápadně od Bostonu - jsem v New Yorku! pomyslela si se záchvěvem vzrušení. Bylo tam šero, velmi šero, nesvítilo tam nic než jen mdlá havarijní světla. Cítila výrazný pach pilin a byla tam příšerná zima. Stála na vrcholu kovového lešení a na podlaze byly namalované žluté čáry. To je půdorys hradu v tom druhém světě, uvědomila si. Raději bych odsud měla vypadnout, než si mě někdo všimne, byla její další myšlenka.

Zapnula GPS kompas, počkala, než se probudil k životu, pak uložila do paměti svoji současnou polohu. Sešla po kovových schodech, které brala po dvou a ocitla se v přízemí jakéhosi starého skladiště. V uličkách vyznačených žlutými čarami stály dřevěné bedny - blokovaly zvenčí zdi hradu. Zamířila k širokému schodišti a hlavní vstupní hale. Uprostřed stál na betonových kvádrech přívěs, který měl zřejmě sloužit jako kancelář. Z jeho oken se linulo žluté světlo.

Hmm. Miriam strčila ruku do kapsy svého saka a pevně sevřela rukojeť pistole. Hlava ji stále bolela v důsledku kocoviny, tím víc, že ji teď zasáhl nápor studeného vzduchu. Musím být pár dní na suchu, pomyslela si nepřítomně. Pak zaklepala levou rukou na dveře.

"Kdo je?"

Dveře se otevřely a vyhlédl na ni jakýsi starý muž.

"Jsem Miriam. Z kanceláře v Cambridgi," řekla. "Několik příštích dnů přes vás budu přicházet a odcházet. Inspekce."

"Říkala jste Marian?" Přimhouřil na ni oči a tvářil se rozmrzele.

"Ne, Miriam," odpověděla trpělivě. "Máte seznam lidí, kteří mají povolení přecházet tudy?"

"No jasně," řekl apaticky. Odšoural se dovnitř a vynořil se se špinavou podložkou. Vnitřek přívěsu páchl zvětralým kouřem a vařenou kapustou. "Miriam Becksteinová," řekla trpělivě a vyhláskovala svoje jméno. "Z Cambridge v Massachusetts."

"Vaše jméno tady není." Tvářil se zmateně.

"Pracuji pro Angbarda Lofstroma," řekla stroze.

Evidentně řekla správnou věc, protože stařec se napřímil. "Ano, paní, to je v pořádku, všechno je v pořádku. Jakže se hláskujete vaše jméno?"

Miriam mu to řekla. "Kde se nacházíme na plánu ulic a jaký je správný postup, abych se mohla bez problémů dostat dovnitř a ven?" zeptala se.

"Postup?" nechápal. "Prostě jen přijdete a zaklepete. Tohle je obyčejné skladiště. Nic důležitého tady není. Alespoň ne nic, co by se dalo ukrást."

"Dobře." Přikývla, otočila se a zamířila k předním dveřím a ke svobodě. Cestou k vratům třikrát zapípal její telefon, jak se načel signál, a uvědomil ji, že má zprávy.

Jakmile byla venku, ocitla se ve špinavé uličce olemované požárními schodišti. Přešla k jejímu konci a tam se rozhlédla kolem. To je divné, pomyslela si. Zabezpečení domu nebylo ani v nejmenším takové, jaké očekávala. Bylo až příliš snadné dostat se dovnitř i ven. Ocitla se snad v nějakém druhu zóny s nízkým zabezpečením? Přišla k hlavní ulici s dopravními světly a obchody po obou stranách. Zapsala si jméno ulice a zamávala na první žlutý taxík, který projížděl kolem.

"Kam to bude?" zeptal se řidič s téměř nesrozumitelným přízvukem.

"Nádraží Penn Station," odpověděla s nadějí, že se živí taxikařením už dost dlouho, aby měl ponětí, kde to je. Zdálo se, že je všechno v pořádku: Několikrát pokývl hlavou, odjel od obrubníku a sešlápl plyn.

Miriam se opřela v sedadle a zmámená radostí mírně zkaženou jen bolavou hlavou pozorovala, jak kolem ubíhá skutečný svět. Panečku, já jsem opravdu doma! pomyslela si, vnímajíc něžný svist pneumatik na hladkém asfaltu a jemný vánek z topného tělesa na chodidlech. Není to skvělé? S vřelým záchvěvem nostalgie si uvědomila, že by byla nejraději, kdyby jízda taxíkem trvala donekonečna. Z obou stran jejího vyhříváního zámotku se mihala světla, známé reklamy a lidé, kteří nevypadali jako kompars z nějakého historického filmu. Tohle byl její svět, domácká městská realita, kde lidé nosili pohodlné šaty, a bezmyšlenkovitě používali takové vymoženosti jako elektřina a voda z kohoutku, a nehráli smrtelné dynastické hry se životy dosud nenarozených dětí, které nechtěla mít.

Počkej, až to řeknu mámě, pomyslela si. Pak Paulie. O okamžik později si uvědomila: Ztraceně, vždyť já si musím nejdřív ujasnit, co jim vlastně můžu říct. Pak: Aspoň že můžu mluvit s Rolandem...

Podívala se na svůj telefon. MÁTE ZPRÁVU V HLASOVÉ SCHRÁNCE, stálo tam, tak si ji poslechla.

"Miriam?" Jeho hlas byl vzdálený a praskavý, a poskočil jí při něm tep. "Doufám, že tuhle zprávu dostaneš. Poslouchej, chodím sem na kurýrskou pochůzku každý druhý den, vždycky mezi desátou a čtvrtou. Myslím, že tvůj strýc možná něco tuší, nastrčil na mě Matthiase jako doprovod. Minulého večera poslal zprávu, že jsi dorazila do hlavního města.

Jak se ti líbí tamní život? Mimochodem, nevěř nikomu, kdo se jmenuje Hjorth; mají hodně co ztratit. A dávej si pozor na našeho prince Egona. Je o něm známo, že nepovažuje ne za odpověď. Zavolej mi, až budeš mít příležitost."

Miriam vstoupily slzy do očí. Ztraceně, tohle jsem neplánovala. Taxík každou chvíli zastavoval a znovu se rozjížděl v dopravní zácpě, řidič bubnoval do volantu v rytmu hudby linoucí se z rádia.

Na nádraží bylo prvním Miriaminým činem to, že našla bankomat a vyzkoušela svoji kartu. Fungovala. Vybrala pět set dolarů v šustivých zelených bankovkách a strčila si je do kapsy. Neměli by podle toho nic poznat, snad jen kromě toho, kde jsem byla, usoudila. Pak zamířila k jízdenkové pokladně, kde si koupila zpáteční lístek do Bostonu na nejbližší vlak. Stálo to pěkný balík, ale jakmile našla vlak a usadila se do sedadla, byla potěšená sama sebou, že ty peníze za lístek dala. Cesta potrvá jen tři hodiny, což znamená, že bude mít možná až čtyři hodiny v Bostonu, než se bude muset vrátit zpátky do New Yorku.

Uvelebila se na svém sedadle, před sebou otevřený notebook, vedle sebe telefon. Musím se tam vracet? ptala se sama sebe zachmuřeně. Právě strávila týden na druhé straně - a ten týden byl dost na to, aby jí stačil na celý život. Cítila tvrdé okraje kreditní karty zářející se do jejího svědomí. Byly to krvavé peníze, a to jejich ztracené krédo "krev je hustější než voda" ji pokaždé přitáhne zpátky. Moji matku to zpátky nepřitáhlo, pomyslela si. Místo toho ji to zabilo. Což bylo ještě horší, a s největší pravděpodobností se to stane i jí, pokud teď uteče - protože kdyby utekla, věděli by, že je nedůvěryhodná. Druhou šanci by už nedostala. A napadaly ji ještě temnější možnosti. I kdyby ji nechtěli zabít a zredukovat tím svůj vzácný genový rezervoár, mohli by jí natrvalo zabránit v dalších pokusech o útěk tím, že by ji třeba oslepili. Pochybovala, že je to obvyklá taktika - i když vzala v úvahu jejich bezohlednost, nejspíš by to vyprovokovalo strach a nenávist u ostatních a mohlo by to být katalyzátorem konfliktu - ale mohli by to použít jako výjimečné opatření, pokud by ji podezírali ze zrady. Tato možnost ji naplnila zděšením.

Pomyšlení na dobrovolný návrat do toho studeného hradu a k šílené rodinné politice bylo ovšem depresivní. A tak místo toho vzala telefon a vyťukala Rolandovo číslo.

"Haló?" odpověděl po prvním zazvonění a Miriam se okamžitě rozveselila.

"To jsem já," řekla tiše. "Můžeš mluvit?"

"Ano." Odmlka. "Teď zrovna tady není, jenže ten nikdy nebývá daleko."

"Nevíš, jestli stále hlídají můj dům?" zeptala se.

"Myslím, že ano. Kde jsi?"

"Ve vlaku na půl cesty mezi New Yorkem a Bostonem."

"Neříkej mi, že jsi na útěku -"

"Ne," vyhrkla, "ale mám tu pár nevyřízených záležitostí. Nejenom tebe - taky další věci. Chci navštívit svoji matku a chci vidět některé jiné lidi. Jasně? Raději se mě moc nevyptávej. Neudělám nic ukvapeného a rozhodně nechci přitáhnout pozornost k lidem, které znám. Poslouchej, mohl by ses dostat na den pryč? Řekněme do New Yorku?"

"Oni tě ubytovali v té kamenné hromadě?" zeptal se.

"Jo. Ty víš, jak to tam vypadá?"

"A navíc jsi přežila tři dny s Olgou?" Jeho hlas byl plný nevíry smíšené s nadějí.

"Copak Olga, jenže oni mi přidělili dvě z Olžiných méně osvětlených spolupracovnic," řekla, přejíždějíc očima kolem, aby si prohlédla nejbližší spolucestující. Bylo to v pořádku - dvě sedadla před ní i za ní byla prázdná. Tiše dodala: "Ty dvorní dámy jsou jako vězeňští dozorcí, jenom hezčí, pokud mi rozumíš. Přilnou k člověku jako lepidlo. Probudila jsem se a ony byly v posteli se mnou. Člověk by řekl, že je na mě Angbard nasadil. Upřímně řečeno jsem s rozumem v koncích. Dnes večer se tam vrátím, ale pokud brzy nepřijdeš a nezachrániš mne, přísahám, že někoho zaškrtnu. A stále jsem nenapsala ani čárku z toho článku, který mi zadal Andy."

"Ty moje chudinko," zasmál se, ale byl to smutný smích. "Vidím, že se ti moc dobře nevede. Možná bychom měli založit klub?"

"Kulturně šokovaných a psychicky poškozených?"

"Tak nějak." Pauza. "Vrátit se tam po osmi letech byla ta nejtěžší věc, co jsem musel udělat, Miriam. Ty se vrátíš?"

"Ano," řekla tiše. "Kdybych to neudělala, už nikdy bych tě neviděla, je to tak?"

"Ne. Dnes mě neuvidíš tak či tak. Na druhou stranu se znovu dostanu až pozítří," řekl. "New York, je to tak?"

"Ano." Chvilí přemýšlela. "Pronajmi si dvoulůžkový pokoj v hotelu Marriott Marquis na Times Square. Je to anonymní a korektní, ale myslím si, že budeš muset cestovat víc než já. Pošli mi hlasovou zprávu, kde udáš číslo pokoje a jméno, které používáš, a já se tam ukážu, jak jen to bude možné." Zachvěla se při tom pomyšlení, nepohodlně se zavrtěla na sedadle.

"Budu tam. Slibuji."

"Přines pár nových předplacených telefonů koupených za hotové peníze tak anonymně, jak jen to půjde. Budeme je potřebovat. Chybíš mi," dodala velmi tiše a zavěsila.

Zbývá celých čtyřicet osm hodin. Od doby, co ho viděla naposledy, uplynuly již čtyři dny.

Přišel průvodčí a Miriam se znovu rozhlédla, aby se ujistila, že je všechno v pořádku. Vagon byl poloprázdný, podařilo se jí vyhnout se tlačenci rušné hodinky. Vyťukala jiné číslo, takové, co si uložila jen do paměti, protože měla strach světit je mobilnímu telefonu.

"Ahoj, dovolali jste se na záznamník Paulette Milanové. Bohužel teď zrovna nemůžu přijít k telefonu, ale -"

"Paulie, nech těch keců a okamžitě zvedni telefon." Na lince to cvaklo.

"Miriam! Na co si to sakra hraješ, ženská?"

"Hraju? Co tím chceš říct?"

"Prostě si jen tak zmizíš! Ježíši! Dělal jsem si o tebe takové starosti!"

"Ty si myslíš, že ty sis dělala starosti? Nevolala jsi doufám ke mně domů, že ne?" přerušila ji Miriam spěšně.

"Ale jo, volala, ale když jsi neodpovídala, tak jsem nechala vzkaz, že jsem z bridžového klubu. Prostě výmluva, která mě zrovna napadla. Tolik jsem se o tebe bála -"

"Paulie, nezmínila ses o těch ostatních věcech, že ne? A nebyla jsi tam osobně?"

"Nejsem pitomá," odpověděla Paulie tiše, všechn elán pryč.

"Dobře - ehm, promiň. Zkusím to znovu, jo?" Miriam zavřela oči. "Ahoj, jsem Miriam Becksteinová a právě jsem velice drsným způsobem zjistila, že moje dlouho ztracená rodina má velmi dlouhé vzpomínky a ještě delší ruce. Pozvali mě, abych strávila nějaký čas s nimi. Vychází najevo, že jsou zapojení do dovozně-vývozního obchodu, a jsou tak mocní, že ta věc, na které spolu pracujeme, pravděpodobně sahá i na jejich píseček. Doufám, že tě nepovažují za nic jiného než jen za nějakou praštěnou holku, co se mnou hraje bridž, protože kdyby ano, nemuselo by to dobře dopadnout. Capišce?"

"A sakra! Miriam, to je mi moc líto. Poslouchej, jsi v pořádku?"

"Ano. Nejenže jsem v pořádku. Sedím ve vlaku, který vjíždí do nádraží Back Bay Station za -" podívala se na hodinky

- "zhruba hodinu a půl. Nezdržím se dlouho, je to jen jednodenní výlet, a ve čtyři hodiny musím sedět ve zpátečním vlaku. Ale kdyby ses se mnou mohla sejít na nádraží, vzala bych tě někam na oběd a v klidu bychom spolu všechno probraly, a tím myslím opravdu všechno. Ano?"

"Tak jo," odpověděla Paulette už méně rozrušeně. "Miriam?"

"Ano?"

"Jací jsou? Co ti dělají?"

Miriam zavřela oči. "Viděla jsi někdy film Manželství s mafií?"

"To snad ne! A co tvůj medailon? Chceš říct, že jsou -"

"Řekněme jenom, že by to pro tebe byl špatný nápad volat ke mně domů, jít tam na návštěvu osobně, navštívit mou matku nebo jí volat, nebo udělat cokoli, co by bylo jakýmkoli způsobem netypické pro jednu momentálně nezaměstnanou žurnalistku, co mě sotva zná z práce. Přinejmenším tam, kde by tě mohli vidět. Proto taky volám z čísla, které jsi nikdy neviděla a pravděpodobně už neuvidíš. Setkáme se v poledne na nádraží, blízko jižního vchodu, ano?"

"Jasně, budu tam. A vymysli si něco lepšího!" Paulette zavěsila a Miriam se znovu opřela v sedadle a začala sledovat krajinu ubíhající kolem.

Když přijela do stanice, okamžitě z ní odešla. U nákupního střediska přes ulici byl bankomat a Miriam si z něj vybrala dalších dva tisíce dolarů v hotovosti. Zdálo se, že částce, kterou si může vybrat, není konce, pokud jí ovšem nevadilo, že za sebou nechá stopu. Tentokrát to chtěla udělat. Ať se věvoda Angbard dozví, kde byla. Chtěla, aby to věděl jako první od ní. Ať si myslí, že je ve všem upřímná a pravdivá.

Zpátky na nádraží zamířila ve stejném euforickém stavu, jako byla předtím v taxíku. Toto byl domov, místo, kde žila předtím, intimně známé a zároveň anonymní a neosobní. Samotnou ji překvapilo, jakou cítí úlevu, že je zpátky. Být bez práce a se zaměstnavatelem, který jí vyhrožuje, že pošpiní její jméno, jí najednou už vůbec nepřipadalo tak špatné, když vzala v úvahu všechno ostatní. Málem prošla rovnou kolem Paulette, stejně nenápadně jako jakýkoli jiný chodec v přišpláští, ale v posledním okamžiku se zarazila, probrala se ze svého zmámeného stavu.

"Paulie!"

"Miriam!" Paulette ji popadla do náruče, pak si ji podržela na délku paže od těla a ustaraně si prohlížela její tvář.

"Vypadáš hubenější. Bylo to zlé, holčičko?"

"Zlé?" Miriam zavrtěla hlavou, nejistá, kde začít. "Ježíši, bylo to divné, a chvílemi to bylo hodně zlé, a chvílemi, ehm, o něco méně. Celkově to tak hrozné nebylo. Ale ještě není po všem. Poslouchej, pojďme si dát něco k snědku - nesnídala

jsem - a já ti všechno povím."

Našly si kóji v docela příjemné pizzerii v nákupním centru, kde jim hluk v pozadí zajišťoval háv soukromí. Miriam zhltna poněkud zvláštní kalifornskou pizzu z kynutého těsta obloženou kuřecím masem a mezi sousty poskytovala Paulette stručný přehled.

"Unesli mě rovnou z mého domu. Normálně na mě poslali přepadové komando. Pak mě strčili do jakéhosi luxusního baráku, ve skutečnosti paláce, a představili mě opravdovému živému vévodovi. Víš, jak jsem se vrátila ze svého výletu s těmi středověkými nesmysly? Ono je to totiž všechno pravda. Co jsem ovšem netušila, je to, že to je moje rodina, moje pravá rodina, aristokracie, co tam všemu vládne."

"Oni tam vládnou?" Paulettina vidlička se zastavila napůl cesty k jejím ústům. "To myslíš vážně? Jako králové nebo tak nějak?"

"Ne, je to jenom velice rozvětvený obchodní klan, který zahrnuje zhruba třetinu šlechty, co vládne na východním pobřeží - taková ti nouveau riche, co ještě nejsou aristokraty příliš dlouho a jsou tudíž velice paranoidní. Něco jako Medicejští. Tam na druhé straně je několik zemí, rozhádaných feudálních království. To, co je tady někde poblíž, se jmenuje Gruinmarkt, a nemluví tam anglicky - nebo spíš vládnoucí třída ano, tak jako šlechta v Anglii hovořila ve středověku francouzsky. Gruinmarktu vládne král, ale všechno tam patří Klanu - společenství rodin, které dokáží přecházet mezi světy. A král chce oženit jednoho ze svých synů do Klanu, aby tím posílil svou moc."

Miriam se odmlčela, aby dojedla svoji pizzu, vědomá si skutečnosti, že ji Paulette zamýšleně pozoruje.

"Kam do toho všeho zapadáš ty?" zeptala se.

"Já?" Miriam odložila vidličku. "Jsem dlouho ztracená dcera jedné šlechtičny, jejíž kočár přepadli banditi. Nebo úkladní vrahové - tehdy tam zuřila válka mezi jednotlivými větvemi Klanu. Ona utekla, uprchla do našeho světa, ale zemřela, než se jí stačilo dostat pomoci." Miriam pohlédla Paulette do očí.

"Když jsi byla malá, nepředstavovala sis někdy, že tě v nemocnici zaměnili za jiné dítě a že tvoji praví rodiče jsou bohatí a mocní nebo tak nějak?"

"To víš, že jo," odpověděla Paulette zvesela. "O tomhle přece sní každá malá holka! Na tomhle si Mattel vybudoval celosvětový úspěch s Barbie!"

"No jo, jenže když je ti dvaatřicet, jsi rozvedená a máš svůj vlastní život, a najednou se objeví dlouho ztracení příbuzní z tvé nově objevené rodiny a řeknou ti, že jsi ve skutečnosti hraběnka, tak k tomu přistupuješ trochu jinak, že ano?" Paulette na ni hleděla s mírným zmatkem v očích.

"Jde o to, že na tebe naléhají, aby ses provdala za vhodného manžela, protože oni nestrpí, aby si ženy jen tak svobodně pobíhaly kolem. Máš na vybranou mezi životem ve studeném hradu bez elektřiny a tekoucí vody a se spoustou dětí od manžela, kterého pro tebe vyberou, a mezi... nu, možnost 'B' vlastně neexistuje. Veškerý odpor je marný; musíš se přizpůsobit. Už to chápeš?"

"Pro Krista. Není divu, že vypadáš tak vyjukaně!" Paulette nevěřicně zavrtěla hlavou.

"Přesně tak. Po tom posledním týdnu jsem najednou dostala strach, že se z toho zblázním, když na chvíli nevypadnu. Ovšem nejhorší na tom je, no..." Miriam se chvíli kousala do spodního rtu, než pokračovala. "Ty tvoje dohady, odkud získávají peníze, byly do puntíku přesné. Nevím sice, jestli mají něco společného s Proteome Dynamics nebo Biphase Technologies, ale jsem si jistá, že jedou ve všem ostatním pod sluncem. Dali mi kreditní kartu a řekli: 'Máš limit dva miliony dolarů, snaž se jej nepřecherpat.' Neexistuje jediný způsob, jak bych jim mohla uniknout. A ze všeho nejvíc mě děsí to, že si nejsem na sto procent jistá, jestli tak úplně chci odejít."

Paulie ji upřeně pozorovala. "Je v tom ještě něco?" zeptala se.

"Právě že ano." Miriam ztichla. "Jenže o něm nechci zrovna teď mluvit."

"Je nějaký divný? Je -?"

"Řekla jsem, že o tom teď nechci mluvit!" odsekla Miriam. O okamžik později dodala: "Promiň. Ne, není divný. Víš, já jen, že ty jsi nikdy nebyla schopná přestat si mě ohledně mužů dobírat, a to zrovna teď nepotřebuju. Je to zmatené, velice zmatené, a situace je dost špatná sama o sobě, aniž bych to chtěla ještě takto komplikovat."

Paulette protáhla tvář. "Jasně, nebudu se tě na tvého záhadného přítele vyptávat. Tak ještě jednou, abych si ujasnila, že to chápu. Vyšlo najevo, že podle té tvé rodiny jsi jejich malá ztracená dědička. A podle toho s tebou zacházejí, což znamená, že se to hodně podobá tomu, jak to funguje v pohádkách. Ty jsi jim možná dala najevo, aby ti dali pokoj, jenže za prvé, to oni neudělají, a za druhé, mají spoustu peněz. Za třetí, potkala jsi tam muže, který nemá chuť tě po pěti minutách zaškrtnout -"

"Paulie!"

"- promiň, a ten tomu dodává korunu. Pochopila jsem to správně?"

"Skoro správně." Miriam zvedla ruku a zamávala, že chce platit. "To je taky důvod, proč jsem z toho všeho musela na den vypadnout. Nejsem... věžeň. Prostě jen mám v jejich očích velkou cenu. Nebo něco takového." Zamračila se. "Je to absolutně šílené. A ty jejich obchodní operace! Jako vystřižené rovnou ze středověku. Jsou zhruba tři století pozadu za modernizací, a to nemluví jen o kultuře. Čistý merkantilismus, který považuje za základ bohatství směnu výrobků a obchod, a navíc v prostředí, kde stěží vymysleli bankovníctví, natožpak něco jako společnost s ručením omezeným. Neuvěřitelně primitivní, nehovoře o mrhání zdroji, ale mají tyhle způsoby pevně zavedené. Společnosti jako tahle jsem už viděla; dřív nebo později půjde někdo kolem a sni jim oběd. Mají na mnohem víc, a kdybych přišla na to, jak..."

"J-a-s-n-ě. Ty to dokážeš, Miriam!"

Přinesli účet a než mohla Paulette začít protestovat, Miriam zaplatila padesátidolarovou bankovkou.

"Viděla jsem dobře? Viděla jsem, jak Miriam Becksteinová nechává třicet procent spopitného? Co se to sakra děje s mýma očima?"

"Chci jít ven," řekla Miriam nepřítomně. Pokračovala na chodníku: "Peníze pro mě teď nic neznamenají, Paulie, copak jsi

to nepochopila? Jsem tak bohatá, že bych si mohla koupit celý Weatherman, kdybych chtěla - akorát že by mi to nepřineslo nic dobrého, protože moje problémy nesouvisí s penězi. Mezi jednotlivými rodinami existují různé kliky. Jedna z nich mě chce připravit o život. Až doposud jim náležel nemalý podíl z dědictví po mé matce, jenže teď, když jsem se objevila, jsem jim udělala čáru přes rozpočet. Další klika mě chce vidět provdanou. Konkrétně sám král. Jeho mladší syn je mentálně zaostalý, Paulie, a víš ty co? Myslím, že ten můj příšerný strýc se bude snažit provdat mě právě za něho."

"Ach, ty moje chudinko. Copak u nich neplatí zákon o rovnoprávnosti?"

"Proboha, Paulie, tihle lidé nemají dokonce ani ústavu," řekla Miriam sklíčeně. "Je to úplně jiný svět a s ženami jako já tam zacházejí... zacházejí - sakra, vzpomeň si na takové Araby. Na královskou rodinu v Saúdské Arábii. Přijíždějí si sem v drahých oblecích a limuzínách a kupují si pozemky, nemovitosti a spousty hraček, jenže nemyslí jako my, a když se vrátí domů, přijdou rovnou do středověku. Jak by ses cítila, kdyby ses jednoho rána probudila a zjistila, že jsi arabská princezna?"

"Mně stačí, že jsem už teď napůl Italka a napůl Arménka," odpověděla Paulette, "na sto procent rolnického původu a dokonale šťastná, že žiju tady ve Spojených státech, kde můžou být dokonce i rolníci a střední třída advokátů a manažerů. Ale dovedu si představit, jak ti asi je." Paulette se na ni vážně podívala. "Máš problém," řekla. "Ale spíš bych si dělala starosti kvůli té sebrance, co tě chce odklidit z cesty, než bych se bála, že mě někdo provdá za pana Okouzujícího prince. Alespoň že mají peníze." Protáhla tvář. "Kdybych já zjistila, že mám dlouho ztracenou rodinu, tak při mé smůle by první věcí bylo, že by mě požádali o půjčku. Pak by začali s výhrůzkami."

"Hmm, možná by sis měla vzpomenout, co jsi mi tehdy říkala o tom pašování," poznamenala Miriam. "Já s tím svinstvem nechci mít nic společného. A dělám si hrozné starosti ohledně toho případu, do kterého jsme se namočili minulý týden. Měla jsi od té doby nějaké potíže?"

"Potíže?" Paulie se zatvářila rozezleně. "Nevím, jestli by se tomu tak dalo říkat. Někdo se mi předevcírem vloupal do bytu."

"A sakra." Miriam zmlkla. "To mě mrzí," řekla po chvíli. "Bylo to hodně zlé?"

"Mohlo být," řekla Paulie upjatě. "Byla jsem v tu dobu pryč. Ten policista říkal, že to vypadalo velice profesionálně. Uřízli telefonní linku a odvrátili zámek, pak vešli dovnitř a obrátili to tam vzhůru nohama. Vzali si můj počítač a každé cedéčko, co našli. Vybrakovali moje knihy, přehrabali moje spodní prádlo - a moji kreditní kartu a záložní peníze v hotovosti nechali na pokoji. Nešli po penězích, Miriam. Co si o tom myslíš?"

"Co si já myslím?" Miriam se zastavila uprostřed chodníku. Paulette na ni čekala. "Nu, jsi stále naživu," řekla pomalu. "Naživu? To jako myslíš vážně?" Paulette na ni jen nevěřícně hleděla.

"Bohužel je to tak, Paulie. Tihle hoši hrají tvrdou hru, víš? Nechávací nastražené výbušniny. Přijdeš na místo, které si předtím vzali do práce, otevřeš dveře a ono ti to exploduje rovnou do tváře - nebo tam na tebe čeká chlapík s pistolí a ten může zmizet z místa činu tím, že se podívá na tetování na zápěstí. Hádám, že se buď mýlím a to svinstvo, do kterého je zapletený Joe Dixon, nemá s Klanem nic společného, nebo tě nepovažují za hrozbu - prostě jen poslali nějakého najatého svalovce, aby tě vystrašil, spíš než by to mysleli doopravdy."

"To se mi ulevilo," řekla Miriam sarkasticky.

"Můžeš být v pohodě. Myslím to vážně. Pokud jsi stále naživu, znamená to, že pro ně podle nich nepředstavuješ hrozbu. Nenašli to cedéčko a to je pravděpodobně konec. Jestli z toho chceš teď vycouvat, stačí říct. Já najdu to CD a spálím ho a ty budeš venku."

Paulette znovu vykročila. "Nepokoušej mě," řekla upjatě. Pak se znovu zastavila a otočila se k Miriam. "Co budeš dělat ty?" vyhrkla.

"Doufala jsem, že bys mi mohla pomoci." Miriam se na okamžik zarazila, pak pokračovala: "Dostala jsi tu práci?"

"Myslíš v právnické kanceláři?" Paulette pokrčila rameny. "Tu jsem nedostala, ale dnes odpoledne mám další pohovor," dodala sebevědomě.

"Dobře." Miriam se zastavila. "Jak by se ti líbila jiná práce? Se kterou bys začala už dnes?"

"A co bych dělala?"

"Byla bys moje soukromá, naprosto legální bezpečnostní policie," řekla Miriam. "Potřebuju agenta, někoho, kdo pro mě bude pracovat na této straně, když jsem zamčená jako princezna na hrášku v tom jejich paláci s toaletami sestávajícími ze studené díry ve zdi. Jsi čistá. Nic na tebe nemají, a teď když víme, proti komu stojíme, můžeme si zajistit, že čistá i zůstaneš. Ta práce bude většinou zahrnovat odbavování nezcrizených a nelegálních věcí, které chci prodat, vedení záznamů, placení daní, v podstatě řízení malého dovozně-vývozního podniku. Také budu potřebovat, abys čas od času umístila nějaké záznamy velmi explicitní povahy na místa, kam se na ně rodina nedostane - aniž by tě přitom chytili." Miriam se opět zarazila, chvíli přemýšlela. "Můžu ti zaplatit," dodala. "Jsem teď údajně velmi bohatá."

Paulette se zasmála. "Tohle nemá nic společného s osobní záští vůči tomu pitomci, co nás obě vyhodil, že ne?"

"Možná ano, možná ne." Miriam si vrazila ruce hluboko do kapes a pokoušela se tvářit jako ztělesněná nevinnost.

"Kdy mám začít a kolik platíš?"

"Začala jsi před čtvrt hodinou a pokud chceš mluvit o platu a pracovních podmínkách, pojďme si najít nějakou kavárnu a proberme to nad šálkem kávy..."

Na zpáteční cestě vlakem do New Yorku pocítovala Miriam prohlubující se depresi. Bylo to na sklonku podzimu a smrákalo se dost časně, zatímco vlak uháněl ponurou krajinou Nové Anglie. Brzy napadne sníh, hustý a hluboký, pohrbí holé větve pod vrstvami umrtvující nemoty. Sezobla jednu z tablet atenololu, co ji dal Roland, a pár tylenolů, zapila je colou. Sama si připadala jako podzim: Vlak ji unášel směrem k ponurému světu, kde ji sníh zcela pohltil - a možná to nebyla jen metafora. Jenom čtyřicet čtyři hodin a uvidím znovu Rolanda, snažila se utěšit sama sebe. Čtyřicet

čtyři hodin? Na okamžik se rozzářila, pak upadla do ještě hlubších chmur. Čtyřicet čtyři hodin, z nichž čtyřicet stráví ve společnosti...

U východu z nádražní haly zamávala na taxík. Měla podivně lehkou hlavu a připadala si omámeně, jako by dlouho nejedla. Taxík ji vysadil v bloku blízko Čínské čtvrti. Po setmění a po zavírací době to tam vypadalo o hodně méně vstřícné; Miriam shrbila ramena a opatrně se kradla ulicí, naváděná do uličky se skladištěm zeleně osvětleným displejem na svém GPS kompasu.

Když přišla do uličky, zalekla se - byla černá a hrozivá, místo jako stvořené pro zloděje a násilníky. Pak si vzpomněla, kdo je a co je, sáhla do kapsy a pevně sevřela pravačkou rukojeť pistole s tlumičem, kterou u sebe nosila celý den. Mohli by tě zatknout, ale nemohou tě tu zadržet, připomněla sama sobě s jiskřičkou šibalského veselí. Jaké to musí být vyrůstat s touto schopností na druhé straně a přecházet do tohoto světa s vědomím, že zde můžete dělat absolutně cokoli a pak se nepozorovaně vytratit do noci? Zachvěla se.

Ulička byla naštěstí prázdná a zpod dveří skladiště pronikala slabá záře. Otevřela je a prošla kolem přívěsu. Nikdo ji nezastavil. Sledovala GPS kompas, dokud jeho souřadnice neklesly na nulu a dokud nespátřila svůj kovový kufřík. Na vrcholu schodiště se chvíli rozhlížela. Nikde nebyl vidět žádný poplašný zabezpečovací systém proti vloupání, nic, co by zastavilo kohokoli přicházejícího z ulice. Hmm. Tohle se mi vůbec nelíbí, pomyslela si. O deset metrů dál byla silná cihlová zeď. Nemohu si tím být jistá, ale vypadá to, jako by většina paláce byla z její druhé strany. Je to tak? Bylo to divné, ale Miriam teď neměla čas se tím důkladněji zabývat. Odložila svůj kompas, vytáhla medailon, který měla pověšený na řetízku kolem krku pod svetrem. Soustředila se na motiv a ucítila -

"Paní! Ach můj -" Klopýtla, spatřila na okrajích svého zorného pole černé stíny, a ucítila ruce na svém batohu, svých ramenou, stahující ji k pohovce bohatě obložené polštáři - "vystrašila jste nás! Co to máte na sobě? Ach, vy jste tak studená!"

Černé stíny se začaly rozplývat a Miriam měla pocit, jako by se kdesi v dálce začala rodit bolest hlavy. Ve velkém krbu na jedné straně hlavní místnosti - krbu tak velkém, že by do něj pohodlně zaparkovala svůj vůz - šlehaly plameny a sálalo z něj horko. Kara jí pomáhala udržet se vzpřímeně, podpírala ji v podpaždí. "Měly jsme o vás takový strach!" plísnila ji.

"Už jsem zpátky." Miriam se znaveně usmívala. "Je tu něco k pití? Něco, v čem by nebyl alkohol?"

"Postarám se o to," řekla Brilliana, praktičtější z těch dvou. "Dala by si moje paní konvici čaje?"

"Ano, to by bylo skvělé." Stále měla pocit, jako by spíš měla každou chvíli omdlít, než aby se jí chtělo zvracet, tak jako posledně. Zdá se, že beta-blokátory fungují, pomyslela si. "Vynechejte to 'moje paní' - říkejte mi prostě Miriam. Neřekly jste nikomu, aby mě hledal, že ne?"

"Ne, moje - Miriam," odpověděla Kara. "Chtěla jsem to udělat, ale -"

"To je v pořádku." Miriam zavřela oči, pak je opět otevřela a spatřila před sebou dospívající dívčinu s hnědými vlasy zapletenými do copu a s ustaraným výrazem, oblečenou do hnědého kostýmku od Diora a halenky v barvě starého jantaru. "Nemusíte si o mě dělat starosti," řekla, a snažila se znít přitom přesvědčivě. "Stačí když se napiju čaje a budu v pořádku. Takhle to bývá vždycky. Přihodilo se něco neobvyklého, zatímco jsem byla pryč?"

"Přiměly jsme sluhy vybalit váš šatník a cestovní potřeby!" řekla Kara nadšeně. "A paní Olga vám poslala pozvání, abyste se s ní šla zítra ráno projít do oranžérie! Dnes večer nikdo žádnou zábavu nepořádá, ale zítra se koná další veřejná recepcie na oslavu jmenin prince Creona a byla jste na ni pozvána!" Miriam znaveně přikývla, přičemž si v duchu přála, aby děvče nekončilo každou svoji větu výkřikem. Napůl očekávala, že Kara propukne ve vzrušený jekot.

"A Sfetlana je tak rozrušená!"

"Kvůli čemu?" zeptala se Miriam bez nadšení.

"Dostala nabídku k sňatku! Doručenou prostředníkem, samozřejmě! Přinesla ji paní Olga! No není to úžasné!"

"Co to vůbec máte na sobě?" zajímala se Brilliana, která se vrátila od krbu se stříbrnou čajovou konvicí, již opatrně svírala v ruce; Miriam si vůbec poprvé všimla stolečku vedle pohovky, židlí rozestavěných kolem něj, šálků a talířků z drahého porcelánu. Zdálo se, že dvorní dámy mají mnohem nákladnější životní styl než služebnictvo.

"Něco vhodného do počasí, co panuje venku," zamumlala Miriam. Brilliana na sobě měla černé šaty, které by prošly bez povšimnutí na jakékoli koktejlové párty od šedesátých do devadesátých let. V prostředí studeného, spartánsky zařízeného hradu na nich bylo cosi neuvěřitelně surrealistického. "Poslouchejte, je tu oheň." Cítila, jak jí po těle naskakuje husí kůže. "Dal by se použít k ohřátí spousty vody? Jako například na koupel? Chtěla bych se umýt a pak bych si dala něco k snědku." Na okamžik se zamyslela. "Potom mi vyberte něco, co bych si mohla obléknout zítra, až si půjdu promluvit s lady Olgou. A myslím, že taky něco na večerní recepci. Ovšem v tuhle chvíli bych vraždila za možnost umýt si vlasy."

PROTIPOŽÁRNÍ STĚNA

Ukázalo se, že se v jejím apartmá nachází vana. Obrovská obluda se železnými lvími tlapami bydlela v místnosti, kterou Miriam nikdy předtím neviděla, na vzdálené straně velkého krbu. Dokonce tam byli sluhové, aby ji naplnili: tři ženy a nabručený šilhavý chlapík, který byl očividně jen polovičního rozumu. Zdálo se, že jeho prací je lelkovat v koutě, kdykoli kdokoli zapomněl poslat jej pro další várku pensylvánského uhlí.

Příprava lázně zahrnovala spoustu pobíhání kolem a ohřívání vody v měděných kotlích v krbu. Zatímco všichni měli plné ruce práce, Miriam si na sebe natáhla bundu a šla na průzkum, přičemž si s sebou vzala Brillianu jako kombinaci turistického průvodce a gardedámy. Když do paláce přijela, byla polomrtvá vyčerpaním - a ještě mrtvější po recepci v paláci. Teprve nyní byla schopná plně vnímat své okolí. To, co viděla, ji moc nenadchlo.

"Tenhle palác," řekla. "Pověz mi o něm něco."

"O tomhle křídle? Jmenuje se to tu Nová věž." Brilliana následovala o krok za ní. "Je teprve dvě stě osmdesát let staré." Miriam zvedla oči ke stropu audienčního sálu, do kterého vešly. Štukatura vytvářela omamně intrikované vrstvení vroubkovaných lemů a dekorativních kytic z ovoce a květů, vinoucích se přes skryté trámy a hravě zatočených kolem masivního háku, z něhož visel obrovský lustr. Dveře a okenní křídla vypadaly, jako by byly určené pro kohokoli jiného jen ne pro člověka, tak byly obrovské, a lavice umístěné podél každé ze stěn vypadaly ztracené a osamělé.

"Komu to tu patří?" zeptala se Miriam.

"Komu? No přece Klanu." Brilliana se na ni udiveně podívala. "Och, to je v pořádku." Přikývla. "Rodinám a spřízněnostem. Máte v tom vůbec jasno?"

"Ne docela," připustila Miriam.

"Hmm, to jsem si myslela." Brilliana zamířila ke vzdálenějším dveřím, pak se zastavila. "Viděla jste už ranní síň?"

"Ne." Miriam ji následovala.

"Náš předek, Angbard Lstivý, měl schopnost přecházet mezi světy a nashromáždil velké bohatství. Jeho děti tuto schopnost postrádaly, a bylo jich pět synů, kteří se oženili a založili rodiny, a šest dcer. V té generaci někteří uzavírali sňatky se svými příjímými příbuznými, jak to bylo běžné v těch dnech, aby se zabránilo vymizení rodinného talentu. Což byla dobrá věc, protože pak přišly obtížné časy a oni byli zredukováni na obyčejné kupce. Od té doby udržujeme pokrevní linii uzavíráním sňatků mezi prvními bratranci a sestřenicemi v průběhu střídajících se generací: Tři rodiny jsou spolu svázány ve spřízněnosti a dvě v generaci, aby byla zajištěna kontinuita těsných rodinných svazků. Rodiny s talentem jsou podílíci Klanu, do kterého všichni patříme. Ti, kdo postrádají talent, ale jejichž děti nebo vnukové by jej mohli mít, jsou také členy Klanu, ovšem bez podílů." Čekala u dveří, než k nim Miriam přišla, pak zvedla oběma rukama silnou petlici a otevřela je.

"To je úžasné," řekla Miriam, když nahlédla do rozlehlého temného prostoru.

"Že ano?" odpověděla Brilliana, která ji následovala, zatímco Miriam pro ni držela těžké dveře otevřené. "Říká se, že tyto nástěnné malby namalovalo samotné Oko." Miriam mhouřila oči na tu uprášenou nádheru, na rudý vlnitý koberec a stěny pomalované scénami znepokojivě podobnými - a přece od nich odlišnými - tradičním náboženským freskám ve slavných chrámech v Evropě. (Na jednom visel ze stromu jednooký bůh s rozepjatými rukama a rozdával dobrodiní své moudrosti klečícím dětským králům Říma. Na druhém stál nějaký prorok před ústím jeskyně, v níž číhalo cosi nepopsatelného.) "Palác samotný patří Klanu a je ve společném opatrovnictví, dán ke svobodnému užívání těm rodinným členům, kteří nemají v hlavním městě svoje vlastní domy. Každé rodině z něj patří pětina - jedna věž - a baron Oliver Hjorth obývá Nejvyšší věž, vládnoucí nade všemi, a také je zodpovědný za údržbu celého paláce. Myslím, že má docela vztek, protože Nejvyšší věž před osmi lety vyhořela, zůstala z ní jen skořápka, a ukázalo se, že náklady na opravu jsou závratné."

"Velmi zajímavé," řekla tiše Miriam. Myslela si přitom: Ano, je to okolo patnácti metrů dlouhé. Tato část paláce byla zjevně dvojjediná, alespoň podle cihlové stěny, kterou viděla ve skladišti. Což znamenalo, že její vlastní komnaty byly o mnoho méně bezpečné, než Angbard naznačoval. "Proč jsem byla ubytována tady?"

"Nu, protože vás baron Oliver odmítl jako svého hosta!" odpověděla Brilliana s upjatým úsměvem na tváři. Miriam chvíli trvalo, než v jejím výrazu rozpoznala to nejbližší k hněvu, co kdy u dívky viděla. "Je to od něj nezodpovědné, pomstychtivé!"

"Začínám si na to zvykat," odvětila Miriam suše. Rozhlédla se kolem po rozlehlé, zaprášené audienční síni, pak se zachvěla chladem čišícím z jejích kamenných stěn. Okenice byly zavřené a v lustru mdlé čadily olejové lampy, a přesto tam panovala zima jako v lednici. "Co proti mně vůbec má?"

"Vadí mu vaše spřízněnost. Vaše matka se provdala za jeho staršího bratra. Měla byste dědit podíl Thorold Hjorthů. Ve skutečnosti byste měla dostat tu věž, jež restaurováním strávil již tolik času. Vévoda Angbard se už mnoho let snaží přimět Olivera padnout na kolena a možná teď hodlá použít vás, abyste vyprovokovala barona k neodpuštělnému projevu neloajality."

"A sak -" Miriam se otočila k mladší ženě. "A ty?"

"Já?" Brilliana zvedla štíhlou ruku a přikryla si ústa, jako by chtěla zamaskovat úsměv. "Nedávno jsem upadla v nemilost, protože jsem nazvala Padriga, nejmladšího syna barona Olivera, uhrovnou žábou!" Rozpačitě pokrčila rameny. "Moje matka mne poslala z domu, nejdřív k vévodovi, pak k baronovu stolu, myslela si, že pro mladou dívku bude dobré vyrůstat v takové domácnosti." Její tvář na okamžik jako záblesk osvětlila jiskřička nově zažehnutého hněvu. "Spíš doufala, že si na mě baron vezme koňský bič."

"Ach tak," přikývla Miriam. "A tak, když jsem přišla já..."

"Jste hraběnka!" zvolala Brilliana. "Cestující bez společnosti, což je opovrženímhodné! Baron Hjorth mne poslal, abych prodlévala v této studené rozpadající se hromadě s prosakující střechou s vámi - pro mne to má být trest, pro vás urážka. Myslí si, jak je vtipný, když udeří rukavicí do tváře člověka, který ani nerozumí úmyslu za jeho urážkou."

"Pojďme dál." Miriam překvapila sama sebe tím, že natáhla ruku a vzala Brillianu za paži, ale mladší žena se jen usmála a nevzrušeně kráčela po jejím boku k malým, nijak nezdobeným bočním dveřím. "Čím jsi barona urazila?"

"Chtěla jsem se podívat na druhou stranu," odpověděla Brilliana nenuceně. "Vím, že ten svět je vzdělaný a vytříbený a vidím jej jako zdroj veškerého osvětlení. Já vím, že sama tím talentem neoplývám, ale zajisté by mne tam mohl někdo vzít s sebou? Chtěla jsem snad příliš? Moje matka za svého mládí viděla všechny možné divy: Vozy, které létají a lodě, které se plaví proti větru, cesty široké jako Královská míle a dlouhé jako celá země, skřínky, které ukazují události, co se odehrávají daleko od nich. Proč to nemohu vidět i já? Jen kvůli tomu, že jsem se nesprávně narodila?" Z dívky čísel hněv a Miriam jej cítila i z ruky, za kterou ji držela.

Zastavila vedle malých dveří a podívala se Brillianě do očí. "Věř mi, kdybych ti mohla darovat svůj talent, udělala bych to, a ještě bych ti poděkovala, že jsi mi jej odňala," řekla upřímně.

"Ach ne! Takto jsem to nemyslela." Brilliantně zrudly tváře.

Miriam se šibalsky usmála. "Neposlala tě náhodou tvoje matka z domu proto, že jsi ji pořád otravovala, aby tě s sebou vzala na druhou stranu? A nevypověděl tě sem Oliver ze stejného důvodu?"

"Ano," přikývla Brilliana neochotně. "Urozená dáma přece nikdy vědomě nepůsobí bolest druhým," řekla tiše. "Jenže co bolest, kterou působím sama sobě?"

"Já myslím -" Miriam se na ni podívala, jako by ji viděla vůbec poprvé: dvacet dva let, pleť jako mléko a plavé vlasy, modré oči, zmatený, mírně nahněvaný výraz, pár malých kráterovitých jizviček kazících hladkou linii její jinak dokonalé čelisti. Oblečená v tenkých černých šatech a šátku ve vlasech a se stříbrným náhrdelníkem s perlami kolem krku vypadala příliš - napjatá bylo slovo, které Miriam hledala -, než aby sem zapadla. Ale obleč ji do kostýmku, dej jí do ruky aktovku a nikdo by se na ni při rušné hodině v centru dvakrát nepodíval. "Myslím, že o sobě máš příliš nízké mínění, Brill," řekla pomalu. "Co je za těmi dveřmi, víš to?"

"Bude to cesta na střechu." Zmateně sraštila čelo. "Samozřejmě že bude zamčená."

"Určitě?" Dveře měly mnohem modernější klíčovou dírkou a zámek. Když Miriam otočila klikou a zatáhla za ni, otevřely se, vpustily dovnitř mrazivý závan vlhkého vzduchu. "Myslím, že máš pravdu, že vede na střechu," dodala, "ale možná taky ne. Chtěla bych se tam podívat. Půjdeš se mnou?"

"Brr." Brilliana se zachvěla. Na takový výlet opravdu nebyla oblečená.

"Raději počkej tady," řekla jí Miriam. Vešla do dveří a pokračovala po úzkém točitém kamenném schodišti vzhůru do tmy. Vystupovala, vedená hmatem a zrakem. Tohle musí být výš, než je střecha toho skladiště, hádala. Na vrcholku ji udeřil do obličeje studený vítr. Otočila se a podívala se přes příkrou střechu, kolem zubů cimbuří, přes zahrady prostírající se hluboko dole. Dál bylo městečko s úzkými ulicemi a špičatými střechami, naprosto nepodobnými čemukoli, co kdy viděla doma, prostírající se do všech stran, slabě osvětlené lampami. Co tam spalují? podívala se. Nad celou tou scénou plul vysoko na otrhaném koberci rychle se pohybujících bílých mraků měsíc v poslední čtvrti. Někdo tady nedávno byl, pomyslela si a zachvěla se. Byla tam tma a mrazivá zima a navíc se jí tam vůbec nelíbilo, a tak se otočila a opatrně sestoupila zpátky do relativního tepla moly prožrané audienční síně.

Brilliana vyskočila, když se objevila. "Och! Vy jste mě ale vylekala, moje paní. Dělal jsem si o vás starosti!"

"Ty jsi mě taky docela vyděsila," zajekla Miriam roztráseně. Zavřela dveře. "Vrátíme se do vyhříváných komnat," řekla. "A zavřeme za sebou dveře na zavoru. Pospěš si. Říkám si, jestli už bude lázeň připravená."

Lázeň byla skutečně připravená, třebaže Miriam musela prohledat svoje věci, podívat se po toaletních potřebách a poslat pryč obě dvorní dámy a tři sluhy, než se svlékla a vlezla si do vany. V každém případě voda vychladla příliš brzy, než aby si v ní mohla hovět delší čas. Zdálo se, že příprava koupele je tady strašná dřina, a pokud si to nezařídí tak, aby mohla pravidelně přecházet na druhou stranu, bude si muset zvyknout na to, že si bude moci dopřát koupel jednou týdně. Aspoň se nebude muset často mýt místní náhražkou mýdla, která byla odporná až k nevíře.

Když se pak sušila u krbu, s chodidly opřenými o jeho kamennou stěnu, kterou oheň jako zázrakem příjemně prohříval, přemítala o pokroku, který dosud učinila. S Brilliantou to bude v pořádku, přemítala. Možná bych ji mohla poslat k Paulie jako pomocnici? Pokud by ovšem dívka bez úhony přežila kulturní šok. To vůbec není vtipné, pokárala sama sebe v duchu. Sama vyrostla s muzei a filmy o minulosti - o kolik těžší by to měla, kdyby se najednou ocitla v ekvivalentu šestadvacátého století, bez jakékoli možnosti vrátit se domů? Byla by naprosto bezmocná. Viděla někdy Brilliana obyčejný vypínač? Nebo telefon? Možná - ale možná taky ne. Pořád zapomínám, že šaty nedělají člověka.

Natáhla si znovu džinsy a svetr, zamračila se - měla jsem požádat Karu, aby pro mě něco vytáhla z truhlice - pak se vrátila zpátky do hlavní místnosti. Sluhové odkudsi přitáhli malý jídelní stůl a na něm bylo prostřeno stříbrné nádobí a velký svícen. "Náhdera!" pochválila je. Kara a Brill stály vedle něj a Kara se neovladatelně uculovala. "Tak dobře, posadte se. Objednal někdo víno?"

Brill to naštěstí udělala, a jídlo, které nechala přinést z kuchyně kdesi v útrobách hradu, bylo stále jedlé. Než společně vypily dvě láhve docela ucházejícího červeného, cítila se Miriam docela unavená a Kara konečně přestala kvílet, vyskakovat a končit každou větu vykřičníkem. "Myslím, že je načase jít do postele," řekla Miriam bez obalu, poslala všechny pryč, zatáhla závěsy u postele, přitáhla si ohřívací pánev a stulila se pod pokrývkami.

Příštího rána se probudila rychle a - zázrakem - bez jakékoli známky kocoviny. Cítím se dobře, uvědomila si překvapeně. Odtáhla závěsy, posadila se a našla služebnou sedící se sklopenou tvář po straně její postele. Ach ne. Cítila jsem se dobře, opravila se. "Můžeš je poslat dovnitř," řekla a snažila se přitom vypudit ze svého hlasu rezignovaný tón. "Jsem připravená obléknout se."

Kara přihopsala dovnitř. "Dnes jdete na procházku s paní Olgou!" rozplývala se. "Podívejte se, co jsem pro vás přichystala!"

Miriam se podívala - a potlačila povzdech. Kara jí přinesla jeden z jejích pracovních kostýmků, společně se stříbrným topem. "Ne," řekla a zvedla se z postele. "Přines mi to, co jsem na sobě měla včera. Myslím, že je to ještě docela čisté. Pak mi ještě přines moje spodní prádlo a odejdi."

"Ale! Ale -"

"Je mi třicet dva let a celých osmadvacet let z té doby se oblékám sama," vysvětlovala Miriam, která Karu s jednou rukou jemně položenou na jejích zádech postrkovala ke dveřím. "Až budu potřebovat pomoc, dám ti vědět." Konečně o samotě se na okamžik opřela o studenou zeď a zavřela oči. Mládí a nadšení! Vyšlo to z ní jako zaklení.

Rychle se oblékla, pak vyšla ze své ložnice, jen aby našla Karu a pár sluhů čekajících vedle jídelního stolu, na kterém byla prostřena jednoduchá snídaně. Už chtěla začít protestovat, když vrhla pohled na Karu a kousla se místo toho do jazyka, načež se odevzdaně posadila. "Kávu nebo čaj, cokoli máte," řekla služebně. "Karo. Pojď sem. Posad' se ke mně. Vykašli se na nějakou etiketu."

"Já jsem tady od toho, abych vás oblékala," řekla dívka nešťastně. "To je moje práce."

"Dobře, dobře." Miriam převrátila oči v sloup. "Víš přece, že pocházím z druhé strany, že ano?" Kara přikývla. "Pokud ti to udělá dobře, myslí si o mně, že jsem bláznivý starý netopýr, který bude litovat, že tě poslední dobou tak ignoroval." Kara otevřela ústa překvapením, ale Miriam se na ni jen usmála. "Poslouchej, chtěla bych, abys o mně věděla jednu věc: Nehraji žádné hry a nepřetvařuji se. Když si myslím, že někdo udělal chybu, tak mu to řeknu na rovinu. Neznamená to, že ho nemám ráda, nebo že jsem se mu rozhodla znepřijemnit život. Nedělám to proto, že mám na starosti spoustu jiných věcí a tyhle kraviny -" uviděla, jak Kara vytřeštila oči - neříkej mi, že nadávky tu nejsou dovolené? - "jsou pro mě ztráta času. Rozumíš?" Kara jen němě zavrtěla hlavou.

"V tom případě si tím vůbec nelam hlavu. Já se na tebe nezlobím. Vypij si svůj čaj." Miriam ji popleskala po ruce. "To bude v pořádku. Říkala jsi, že se dnes večer koná recepce a že jsme byly pozvané. Chceš tam jít?"

Kara pomalu přikývla, nespouštěla z ní oči.

"Dobře. Tak tedy půjdeš. Kdybys tam jít nechtěla, nenutila bych tě. Rozumíš? Pokud budeš rádně dělat svoji práci, tak si pak můžeš se zbytkem svého času nakládat dle libosti. Já nejsem tvoje matka. Jasně?"

Kara znovu přikývla, ale celý její postoj vyjadřoval nesouhlas a oči měla rozšířené. Sakra, ona to snad nikdy nepochopí, pomyslela si Miriam zoufale. Povzddechla si. "Tak jo. Nejdřív snídaně." Toast již byl studený. "Půjde na ten ples i Brill?"

"Ano, paní." Zdálo se, že Kara konečně našla jazyk, třebaže zněla mírně otřeseně. Je jí teprve sedmnáct, připomněla Miriam sama sobě. Dospívající holka. Jak to, že se nechová jako typický puberták? Vytloukají to tady z nich snad nebo co?

"Dobrá. Poslouchej, až dojíš, jdi ji najít. Potřebuji někoho, kdo by se mnou šel do komnat paní Olgy. Až se Brill vrátí, vyberte mi spolu něco, co bych si na sebe mohla vzít dnes večer. Až se pak vrátím já, budu vás tu potřebovat, abyste mě oblékla a pověděly mi, kdo je kdo, kde jsou zakopané mrtvoly, a o čem je lepší tady nemluvit. Plus rychlý kurz ve dvorní etiketě, abych se ujistila, že budu umět zdravit tak, abych nikoho neurazila. Myslíš, že to zvládnete?"

Kara čile přikývla. "Ano, tohle zvládneme určitě." Už chtěla říct něco jiného, ale nakonec to spolkla. "Mám vaše svolení odejít?" Vstala. "Jistě. Můžeš jít."

Kara se otočila a pospíchala pryč, záda strnulá. "Asi té holčině nerozumím," mumlala si Miriam tiše pro sebe. Myslím, že zvládnout Brill bude hračka, ale Kara? Zavrtěla hlavou.

Brilliana se objevila, když Miriam dopíjela kávu, oblečená pro venkovní procházku. Hej, to jsem tu začala módu kalhot? Miriam vstala. "Dobré ráno!" Usmála se. "Vyspala ses dobře?"

"Umhmm." Brilliana si zammula čelo. "Vy jste nás nalévala vínem jako mládenec, co chce opít pannu. Pořád ještě mě trochu bolí hlava." Počkala, než Miriam vstala. "Chcete jít rovnou za paní Olgou? Její dvorní dáma Aris říká, že vás přijme v oranžerii a pak si spolu vypijete čaj v jejích komnatách."

"Myslím, že půjdeme hned," přikývla Miriam. Vzájemné návštěvy jsou pravděpodobně jediná forma zábavy, kterou tady mají, když žádný z urozených pánů zrovna nepořádá večírek. "Kde mám bundu..."

Brilliana ji provedla rozlehlou audienční síní, kterou procházely předchozího večera, nyní osvětlenou jasným bílým světlem zasněženého dne. Pak zabočily do široké, kamenem obložené chodby. Byla prázdná, až na tmavé olejomalby s portréty předchozích obyvatel hradu, a na přestálého sluhu pomalu lešticího brnění, které připadalo Miriaminu necvičenému oku podivně nesourodé: pláty a klouby se navzájem nespojovaly v úhlech, na jaké byla zvyklá z muzeí doma.

"Lady Aris řekla, že Její Výsost má dnes ráno velmi špatnou náladu," poznamenala Brilliana tiše. "A neví proč."

"Hmm." Miriam se na chvíli zamyslela. "Já jsem si s Olgou hodně povídala cestou sem. Ona je... řekněme jen, že být jedním z členů vnitřního Klanu a plně ovládat schopnost světochodectví neřeší všechny problémy."

"Opravdu?" Brilliana se tvářila mírně zklamaně. Odvedla Miriam dolů po širokém schodišti pokrytém modrým kobercem. Na stráži u jeho úpatí stáli dva lokajové se zády rovnými jako pravítka, kteří ani nemrkli, když ženy procházely kolem. Jejich jasně naleštěné meče připadaly Miriam méně nepatřičné než samopaly diskrétně zavěšené přes záda. Kdokoli by se pokusil vzít pevnost Klanu útokem, dostal by víc, než o co by prosil.

Kráčely další chodbou. Z cesty se jim klidila četa služebných a nerozhodně vyhlízejících sluhů a uklízeček. Miriam na sobě cítila jejich oči. "Olga má nějaké problémy," řekla tiše. "Ty znáš vévodu Lofstroma?"

"Nikdy jsem mu nebyla představena." Brillianiny oči se rozšířily. "Není to váš strýc?"

"Snaží se Olgu provdat," řekla Miriam tiše. "Legrační je, že za celé tři dny, co jsem s ní cestovala v kočáře, jsem Olgu ani jednou neslyšela říct cokoli pozitivního na adresu jejího nastávajícího."

Přišly k jinému schodišti, tentokrát vedoucímu dolů do jiného křídla onoho příšerně obrovského sídla. Procházely kolem dalších strážných, oblečených ve stejných barvách, jaké nosil komorník Olivera Hjortha. Miriam ani nemrkla, když procházela kolem, ale byla si vědoma jejich pohledů, zlych a nevraživých, zavrtávajících se jí do zad.

"Zdá se mi to jenom nebo co?" zamumlala, když zabočily do poslední chodby.

"Možná jim ukázali vaši miniaturu," řekla Brilliana. Zachvěla se, podívala se úkosem na Miriam. "Já bych tudy rozhodně nechodila bez společníka, moje paní."

"Proč? To je to tak zlé? Co by se mohlo stát?"

Dívka se zatvářila nešťastně. "Lidé, co mají nepřátele, občas zjistí, že schodiště může být velmi kluzké. Ne sice v poslední době, ale stalo se to. V neklidných časech."

Miriam přešel mráz po zádech. "Dobrá, vezmu si to k srdci. A děkuji ti, že jsi mi to řekla."

Před nimi byly obrovské dvojité dubové dveře a v nich ještě závěs blokující vstup do haly. Mrazivý vzduch kolem něj vysílal své prsty. Brilliana jej odhrnula stranou a Miriam se ocitla na nádvoří, obezděném ze čtyř stran. Střed byl mořem bílého sněhu, ze kterého vyčnívaly zamrzlé fontány. Všechny zvuky byly utlumené. Miriam si najednou přála, kéž by si

byla vzala rukavice.

"Uf! To je ale zima!" řekla Brill za ní. Miriam se otočila, zachytila její pohled. "Kudy teď?" zeptala se. "Tamhle."

Miriam se plahočila sněhem, všimla si stop, které již začínaly zapadat. Z oblohy barvy surové bavlny se občas snesla velká vločka.

"Tohle je oranžerie?" zeptala se, když zastavila u dveří ve vzdálené zdi.

"Ano." Brilliana dveře otevřela, podržela je pro ni. "Tudy," řekla a odvedla Miriam k nezřetelné šedé zdi zvedající se ze sněhu.

Dole u jejího úpatí byly další dveře. Brilliana je opět otevřela a ven zavanul horký vzduch. "Je to vyhříváné," řekla.

"Vyhříváné?" Miriam nahlédla dovnitř. "Ach ano!"

Z druhé strany zdi se nacházel skleník, který musel být jedním z divů Gruinmarktu. Stihlé litinové sloupy šplhaly vzhůru ke stropu šest metrů vysoko nad jejich hlavami. Bylo to zastřešené množstvím skleněných plátů v železných rámech, nepatrně zabarvených dozelená. Vonělo to tam citrusy, což nebylo překvapující, protože na každé straně byly obrovské květináče, ze kterých vyrůstaly stromy nezanedbatelných rozměrů. Brilliana přešla dovnitř z chladu panujícího venku a zavřela za sebou dveře. "To je úžasné!" zvolala Miriam.

"Že ano?" rozplývala se Brilliana. "Skleník dal postavit dědeček barona Hjortha. Každý plát skla bylo nutno přenést mezi světy - tady se ještě nikdo nenaučil, jak vyrábět sklo v tak velkých kusech."

"Ach ano, to chápu," přikývla Miriam. Výsledný efekt byl omračující. Na vzdáleném konci uličky byly schůdky do níže položené chodby a viděla tam lavičku. "Kde si myslíš, že bude paní Olga?"

"Prostě jen říkala, že bude tady," odpověděla Brilliana, čelo zbrázděné vráskami. "Říkám si, jestli je tu někde blízko místnost s kotlem? To je nejteplejší místo v celé oranžerii. Někdo mi řekl, že tam řemeslníci postavili komoru na saunu, ale ve skutečnosti jsem ji nikdy neviděla. Ani tady jsem nikdy předtím sama nebyla," dodala mírně roztouženě.

Miriam zamířila k lavičce. "Jestli chceš, můžeš tady počkat a porozhlédnout se. Až budu odcházet, zavolám tě."

Když Miriam přišla k litinové lavičce, otočila se a zahleděla se zpátky podél uličky z pomerančovníků. Brill ji neodpověděla, zřejmě si našla něco, čím se zaměstnala. No, aspoň to bude jednodušší, pomyslela si Miriam nevzrušeně. Z klenutého průchodu vedly na nižší úroveň schody z obílených cihel. Miriam si všimla vodních nádrží velikosti krypt. Strop se svažoval, pak pokračoval rovně - další zelení olemovaná ulička vonící pomeranči a citrony. Z kovových sloupů dopadaly na podlahu vydlážděnou kameny jemné vločky rzi. Tu a tam Miriam zahlédla silné parní trubky běžící podél vnitřní strany zdi. Větve stromů se proplétaly, vytvářely jí nad hlavou tmavozelený tunel.

Na samém konci byla další lavička. Někdo tam seděl, pozoroval něco na zemi. Miriam zlehka vykročila kupředu.

"Olgo?" zavolala.

Olga se napřímila, když byla zhruba šest metrů od ní. Měla na sobě černý plášť, který ji halil od hlavy až k patě. Vlasy měla rozčuchané, oči rudé a napuchlé.

"Olgo! Co se děje?" zeptala se Miriam poplašeně.

Olga vstala. "Nepřibližuj se ke mně," řekla zachmuřeně.

"Co je? Nějaký problém?" zeptala se Miriam nejistě.

Olga vyndala ruce zpod pláště. Velmi pomalu namířila na Miriaminu tvář hranatou automatickou pistolí. "Ty jsi problém," řekla hlasem rozechvělým emocemi. "Jestli máš nějakou poslední lež, kterou chceš zašeptat, než tě zabiju, tak ji řekni, a hezky rychle, děvko."

ČTVRTÁ ČÁST

ZABIJÁKŮV PŘÍBĚH

NEPŘÁTELSKÉ PŘIJETÍ

Vyšetřovací místnost byla vymalovaná světle zeleně, až na podlahu, která byla z přírodního dřeva. Jediné okno, zasazené vysoko v jedné ze zdí, vpouštělo dovnitř pruh slabého zimního světla, které stěží napomáhalo mdlé mihotavé záři elektrické žárovky visící od stropu. U jediného stolu byly dvě židle, každá z jedné strany. Všechny tři kusy nábytku byly přišroubovány k podlaze a dveře byly zvukotěsné a zamčené zvenčí.

"Dal byste si ještě čaj, pane Burgesone?" zeptal se inspektor v civilu, držící svůj šálek delikátně mezi palcem a ukazovákem. Nakláněl se nad stolem, zastíňoval Burgesonovu křehkou postavu. Byli v místnosti sami, inspektor zjevně necítil potřebu mohutného seržanta za zády.

"Nevadilo by mi, kdybych si ještě dal," řekl Burgeson. Vlhce zakašlal do zmačkaného kapesníku. "Promiňte..."

"Netřeba se omlouvat," řekl inspektor, tak vřele jako umělec prohlížející si svoje dílo. A usmál se jako lidská past.

"Tady nahoře v Nové Scottii bývají strašné zimy, že ano?"

"Přesně tak," podařilo se vyhrknout Burgesonovi, než ho sklátil další nápor kašle. Nakonec se mu podařilo přestat a napřímil se na své židli, obličej namířený k oknu.

"Právě takto to ministr pro trestanecké kolonie vyjádřil v parlamentu, že ano?" Inspektor soucitně přikývl. "Byla by hrozná škoda, kdybychom vás museli ve vašem věku znovu vystavit tomuto druhu nepříjemných zkušeností, je to tak, pane Burgesone?"

Burgeson naklonil hlavu na stranu. Až dosud byl inspektor zdvořilý. Nepoužil nic takového jako pěst do obličeje, natožpak koleno do ledvin, spoléhal místo toho na čaj a soucítění a zastřené výhrůžky, aby si získal Burgesona na svou stranu. Od muže z MVB to bylo pozoruhodně velkorysé a Burgeson celých posledních deset minut čekal jen na to, kdy dopadne druhá bota -, aby ho koplá mezi nohy. "Co pro vás mohu udělat, inspektore?" zeptal se, se zoufalou nadějí, že se mu podaří odvrátit nevyhnutelné.

"Půjdu rovnou k věci." Inspektor vzal čajovou konvici, pomalu ji otočil velkýma mozolnatýma rukama. Jako by ani

nečítal, jak je horká, když naléval proud hnědé tekutiny do Burgesonova šálku. Pak konvici položil a přidal do šálku pečlivě odměřené množství mléka. "Jste starý člověk, pane Burgesone, viděl jste hodně vody protéct pod mostem. Víte, co se odehrává v místnostech, jako je tahle, a já nechci, aby se to muselo znovu stát vám. Už nejste mladý potřeštěný šilenec, který by stál o potíže se zákonem, že ne? A taky nemáte nic společného s žádnými zločinci, jinak bychom si na vás došlápli už dávno. Jste opatrný muž. To se mi líbí. S opatrnými lidmi se mi dobře pracuje." Něžně svíral oblou konvici v dlaních. "A já raději dělám poctivou práci, než rozbíjím lebky." Položil konvici zpátky na stůl. Zakymácela se na podstavci jako utátá hlava.

Burgeson polkl. "Neudělal jsem nic, co by ospravedlnilo zájem Ministerstva pro vnitřní bezpečnost," poznamenal mírně ukňouraným hlasem. "Do ničeho jsem se nenamočil. Pomohu vám, jakýmkoli způsobem budu moci, ale nejsem si jistý, jak vám mohu být uži -"

"Vypijte si svůj čaj," přerušil ho inspektor.

Burgeson udělal, jak mu bylo řečeno.

"Asi před šesti měsíci vám prodal nějaký chlapík jménem Lester Brown toaletní stůlek své drahé staré matky, že ano?" řekl inspektor.

Burgeson opatrně přikývl. "Byl trochu otlučený..."

"A čtyři týdny nato přišla jistá žena jménem Helen Blue a koupila od vás ten stůlek, je to tak?"

"Hmm." Burgesonovi vyschlo v ústech. "Ano? Proč se mě na tohle všechno ptáte? Je to zanesené v mých knihách, vždyť víte, že si vedu pečlivé záznamy, jak vyžaduje zákon."

Inspektor se usmál, jako by Burgeson řekl něco mimořádně vtipného. "Jistý pan Hnědý prodá toaletní stůlek jistě paní Modré prostřednictvím zastavárny, o kterém pan Zelený tvrdí, že je známý jako doktor Rudý. Není to pestrobarevné, pane Burgesone? Kdybychom ty čtyři sebrali, mohli bychom poslat katovi celou duhu!"

"Nevím, o čem mluvíte," řekl Burgeson nervózně. "Co mají všechny tyhle nesmysly znamenat? Kdo jsou ti Zelení a Červení, o kterých tady mluvíte?"

"Sedm let v jedné z trestaneckých kolonií Jeho Veličenstva za pobuřování v sedmdesátém osmém a vy pořád nemáte ponětí, o čem mluvíme?" Inspektor pomalu zavrtěl hlavou. "O levelerech, pane Burgesone." Naklonil se dopředu, dokud jeho obličej nebyl pár centimetrů od Burgesonova. "Ten toaletní stůlek měl čirou náhodou dutou schránku nad horní zásuvkou a uvnitř byly uloženy jistě velmi zajímavé listiny. Vy už byste znovu neobchodoval se zakázanými tiskovinami, že ne?"

"He?" Poslední otázka zastihla Burgesona nepřipraveného, ale než jej mohl jeho výraz zradit, zachránil ho další nápor křečovitého kašle, který mu srahl obličej do bolestivého šklebu.

Inspektor čekal, až záchvat přejde. "Povím vám to takto," řekl. "Máte špatné přátele, Erasme. To nejsou lidé, se kterými byste měl mít ve svém pokročilém věku cokoli společného. Kousek papíru je jedna věc. Ale kdybych měl tu paní Modrou nebo pana Hnědého dopadnout, začali by zpívat hned, jak bych si je vzal do parády, víte? A vy byste si mohl rovnou zapakovat věci na cestu zpátky do Camp Frederick. Myslím, že s vašimi souchoťinami byste tam tentokrát přežil maximálně dva týdny, než byste to měl jednou provždy za sebou a odešel se smažit do věčných pekel.

Jediné, co vám tenhle podělaný godwinizmus a zastaralé egalitářství mohou přinést, je zlomený vaz nebo studený hrob. A na revoluci jste příliš starý. Mohli by ji udělat zítra a vám by to stejně bylo k ničemu. Jak zní ten slogan - „Nevěř nikomu, komu je přes třicet nebo vlastní otroka“? Vy si opravdu myslíte, že vám vaši přátelé pomohou?"

Burgeson se setkal s inspektorovým upřeným pohledem.

"Já nemám přátele mezi levelery," řekl vyrovnaným hlasem. "Nejsem republikánský revolucionář. Připouštím, že jsem se v minulosti dopustil určitých chyb, ale jak jste sám řekl, byl jsem za ně potrestán. Svůj trest jsem si odpykal. Nyní plně spolupracuji s vaším úřadem. Nevím, co jiného bych mohl udělat, abych zabránil lidem, které neznám a o kterých jsem v životě neslyšel, aby používali můj obchod jako prádelnu. Musíme v této konverzaci pokračovat?"

"Možná ne." Inspektor zamyšleně přikývl. "Ovšem kdybych byl vámi, zůstal bych v kontaktu." V jeho prstech se objevila vizitka. "Vezměte si to."

Burgeson natáhl ruku a neochotně si kartičku vzal.

"Já si vás ohlížím," řekl inspektor. "Nemusíte vědět jak. Jestli uvidíte ve vašem obchodě něco, co by mě mohlo zajímat, věřím, že mne o tom uvědomíte. Možná to pro mě bude novinka -, ale taky je docela možné, že to budu vědět ještě dřív než vy. A pokud budete dělat, že to nevidíte, nu, -" nasadil si smutný výraz - "tak asi nebudete schopni vidět ani tituly knih ve svém obchodě. A byla by do nebe volající ostuda poslat slepce zpátky do táborů za to, že u sebe měl buřičské listiny, že ano?"

Dvě ženy stály tři metry od sebe, jedna se třásla vzteky, druhá se vyděsila tak, že se nedokázala pohnout.

Pomerančovníky kolem nich, uzavřené v klimatu neobvyklé roční doby, prosycovaly teplý vzduch rajsskou vůní.

"Já tomu nerozumím." Miriam s prázdnou tváří hleděla na ústí Olžiny zbraně. Srdce jí divoce bušilo. Snaž se koupit si čas! "O čem to mluvíš?" vyhrkla, téměř na sto procent jistá, že ji někdo viděl, jak jde na schůzku s Rolandem, a pohotově to donesl Olze.

"Ty víš moc dobře, o čem mluvíme!" zavrčela Olga. "Mluvíme o své cti!" Ústí zbraně stále mířilo do středu Miriamina obličeje. "Tobě nestačí, že proti mně štveš barona Hjortha nebo mě urážíš za mémi zády. Urážky bych ještě dokázala ignorovat - ale ta potupa! Jak jsi mohla něco takového udělat? To je neodpustitelné."

Miriam pomalu zavrtěla hlavou. "Je mi to líto," řekla. "Jenže já jsem to v době, kdy to mezi námi začalo, nevěděla.

Myslím to o tvém plánovaném sňatku."

Přes Olžinu tvář přelétl slabý náznak nejistoty. "Moje zasnoubení nemá s touhle záležitostí nic společného," vyštěkla.

"Cože? Chceš říct, že tohle není kvůli Rolandovi?" vyhrkla Miriam.

"Kvůli Rolandovi?" Olga na ni hleděla. Výraz nejistoty se přikradl zpátky. "Co s tím má co dělat Roland?" zeptala se pohrdavě.

"V tom případě opravdu nemám ponětí, o čem mluvíš," řekla Miriam. Větší strach už mít nemohla, a jak tak hleděla Olze do očí, jediné, co v sobě cítila, bylo hluboké zřídlo rezignace nad čirou totální stupiditou všech událostí, které ji přivedly až k tomuto okamžiku.

"Jenže ty přece -" Olga byla stále zmatenější, ale pořád z ní čísel vztek. "Co máš s Rolandem? Co jsi s ním dělala?"

"Spala jsem s ním," vyhrkla Miriam bez obalu. "Strávili jsme spolu jen jednu noc, ale mně na něm opravdu záleží. Jsem si docela jistá, že on cítí to samé ke mně. A než zmáčkneš spoušť, ráda bych se tě zeptala, co se stane a komu tím ublížíš, když mě zastřílíš." Zavřela oči, zděšená a užaslá z toho, co právě slyšela říct sama sebe. Po pár vteřinách si pomyslela: Legrační, stále žiju.

"Tomu nevěřím," řekla Olga. Miriam otevřela oči. Druhá žena vypadala ohromeně. Její zbraň nicméně již nemířila Miriam přímo do tváře.

"Všechno, co jsem ti řekla, je pravda, sakra," naléhala Miriam. "Poslyš, nemohla bys tou věcí mířit jinam nebo -"

"Ty a Roland?" zeptala se Olga užasle.

Okamžik ticha. Miriam přikývla. "Ano," odpověděla s vyprahlými ústy.

"Tys šla do postele s tím vysušeným, předčasně zestárým pytlek afektované stupidity? Tobě na něm záleží? Tomu nevěřím!"

"Proč na mě v tom případě pořád míříš?"

Ještě chvíli tam takto stály proti sobě; pak Olga spustila zbraň a sundala prst ze spouště.

"Ty to nevíš?" zeptala se žalostným hlasem.

"Nevím co?" Miriam se mírně zapotácela, jak se jí zatočila hlava od náporu adrenalinu po právě prožitém vypětí. "O čem to probíhá mluvíš, ženská? Ježíši Kriste, právě jsem se přiznala, že mám milostný poměr s mužem, za kterého by ses měla provdat, a to není důvod, proč mi vyhrožuješ, že mě zabiješ kvůli nějaké záležitosti s tvou ctí?"

Olga na ni stále hleděla a najednou se zdálo, že je na rozpacích. "Ale vždyť jsi na mě přece poslala minulou noc svého muže."

"Jakého muže?"

Jejich oči se střetly ve vzájemném nedorozumění. "Chceš říct, že o tom nevíš? Opravdu?"

"Nevím co?"

"Minulou noc se ke mně do ložnice vloupal muž," řekla Olga klidným hlasem. "Měl nůž, vyhrožoval mi a přinutil mne svléknout se. Tak jsem ho zastřelila. Neočekával to."

"Ty jsi zastřelila násilníka? Je to tak?"

"Ano. Měl u sebe dopis s instrukcemi, který na sobě nesl pečeť tvé spřízněnosti."

"Tomu nerozumím." Miriam zavrtěla hlavou. "Jakou pečeť? Jaké instrukce?"

"Měl mne připravit o panenství," řekla Olga nevzrušeně. "Instrukce byly velmi jednoznačné. Jaké platí zákony tam, odkud jsi přišla? O neposkvrněném sňatku?"

"O - čem? Huh. S někým se seznámíš, jeden z vás požádá toho druhého o ruku, obvykle je to muž, a připravíte svatbu.

Konec příběhu. Tady se to dělá jinak?"

"Jenže co nevěstino panenství? Pokuta? Co s tím?"

"Jaká ,pokuta'?" Miriam musela vypadat naprosto nechápavě, protože Olga nakrčila čelo.

"Jestliže se svobodný muž vyspí s dívkou, svobodnou pannou, může se s ní pak oženit, pokud si může dovolit zaplatit jejímu strážci panenskou cenu. A všechnen její majetek a tituly připadnou jemu. Ona nemá v této záležitosti žádné slovo, pokud se dotyčný muž dohodne s jejím strážcem, a tím by pro mne byl - dokud jsem zde v jeho péči - baron Hjorth. V mém případě by mu připadly moje Klanové podíly jako plnokrevné členky Klanu. Onen nešlechtic -" pronesla to slovo s maximální záští - "vtrhl do mých komnat s cílem znásilnit mne a s měšcem plným peněz dostačujících k tomu, aby si zachránil krk z baronovy oprátky."

"A ten dopis?" řekla Miriam tónem plným zlověstné předtuchy. "Dopis zapečetěný... čím? Inkoustem? Voskem? Něčím jako pečtním prstenem?"

"Ne, zapečetěný známkami Thoroldů a Hjorthů. Je to odporné."

"To bych řekla." Miriam si bez melodie pískala. "Uvěříš mi, když ti řeknu, že žádnou takovou známku nemám, ba dokonce jsem ji nikdy neviděla? Ani nevím, kdo patří do mé spřízněnosti, a to bych opravdu měla, protože z toho nebudou zrovna šťastní, pokud -" Zarazila se. "Och, samozřejmě."

"Samozřejmě co?"

"Poslouchej, byly minulou noc ve tvých komnatách otevřené dveře na střechnu? Poté, co jsi ho zabila? Myslím dveře, kterými se dostal dovnitř?"

Olga přimhouřila oči. "A co když byly?"

"Včera jsem přešla z mého pokoje na druhou stranu," řekla Miriam. "Tento dům by měl být dvojjediný, jenže na druhé straně od mých komnat žádné zabezpečení není. Může sem bez problémů přijít kdokoli, kdo ovládá schopnost přecházet mezi světy. Později, když jsem se vrátila, jsme s Brillianou objevily otevřené dveře vedoucí na střechnu."

"Ach tak." Olga se obezřetně rozhlédla kolem. "Pojďme se projít," navrhla. "Asi bych se ti měla omluvit. Myslíš, že bys mohla k této záležitosti vědět ještě něco?"

"Ano." Miriam ji následovala, stále roztřesená, kolena zesláblá úlevou. "Otázka zní: Kdo by z toho měl prospěch? Já nemám pečeť své spřízněnosti, dokonce jsem ani netušila, že taková věc existuje, dokud jsi mi o tom neřekla, ale je jasné, že ostatní z mé spřízněnosti by z toho těžili, kdybys mě zabila. Nebo kdybys aspoň přišla o přítelkyni za okolností vedoucích ke vzniku skandálu monstrózních rozměrů. Pokud bys dokázala připadnout na někoho, kdo by měl

prospěch také z toho, aby bylo zabráněno tvému nadcházejícímu sňatku s -" Kousla se do jazyka, ale bylo již příliš pozdě.

"S Rolandem," řekla Olga tiše.

"Ehm. Ano."

"Ty ho opravdu miluješ?" zeptala se Olga.

"Hmm." Svázaný jazyk. "Myslím, že ano."

Olga se usmála. "Nu, kdybyste se vy dva spikli a přesvědčili svého strýce, ať změní svoje plány ohledně mé osoby, povážlivě by mi to zjednodušilo život." Zavrtěla hlavou. "Raději bych se provdala za kus kamene. Je aspoň dobrý v posteli?"

Miriam si odkašlala do dlaně. "Co ty bys mohla vědět o -"

"Copak si myslíš, že jsem úplně pitomá?" Olga znovu zavrtěla hlavou. "Já vím, že jsi vdova, nemáš žádného strážce a můžeš si dělat, co chceš, protože v důsledku nějakých milostných pletek nemáš co ztratit. Bylo by ode mne naivní očekávat od tebe v tomto ohledu zdrženlivost. Ale pro mne je situace zcela odlišná. Já nebudu plnoletá až do sňatku a sňatkem přijdu o svou nezávislost. Není to paradoxní?"

"Já lidem tady nerozumím," zamumlala Miriam v odpověď, "ale vidím to tak, že ta vaše dědičnost a sňatkové právo jsou pěkně pokroucené. Znásilnění jako nástroj finančních machinací - to je nechutné!"

"V tom se spolu shodneme," přikývla Olga. "Kdo by za tím podle tebe mohl být?"

"No. Někdo kdo mě nemá rád - to je zřejmé." Začala odpočítávat na prstech. "Taky někdo, kdo opovrhuje tebou nebo tě chce odstranit z cesty. Mimochodem, co by s tebou bylo, kdybys mě opravdu zastřelila?"

"Co?" Olga nenuceně pokrčila rameny. "Předpokládám, že by mě pověsili," řekla. "Proč?"

"Takže bod dva: Někdo, kdo chtěl odstranit zároveň mne i tebe. Všichni jsme soustředění kolem -" něco dotíralo na její pozornost - "Ne, tímhle si zatím nejsem jistá. Bod tři je moje nezabezpečené apartmá. Z toho můžeme obvinít barona Olivera, že ano? Někdo této skutečnosti využil k tomu, aby poslal dovnitř svého člověka, to je myslím nad slunce jasné. Včera večer, když jsem si uvědomila, že je střeška otevřená do míst, která jsou na druhé straně nezajištěná, jsem přiměla Brillianu zamknout vnitřní komnatu - která je dvojčinná - a zavřít ji na závoru. Možná bylo jejich prvním cílem zastřelit mě ve spánku a tvoje přepadení byla až druhá možnost, když jim ta první nevyšla. Tím, že tě napadli, mohli buď přesvědčit tebe, že jsem na vině já - ty bys mě zastřelila, oni by vyhráli -, nebo by mě zbavili spojence - tebe - a možná by proti mně pošťvali i jiné. Myslíš, že by Roland uvěřil, že bych ti byla schopná provést takovou věc?"

Olga jí stiskla paži. "To nevím," řekla klidně. "Kdyby nevěděli o tobě a Rolandovi, věřili by, že si ho tím proti sobě pošťveš. Byla by to ta nejnormálnější reakce na světě - mít vztek na kohokoli, kdo nařídil, aby byla jeho nastávající v noci znásilněna. Z takových činů se rodí krvavé sváry." Zatřásla prsty do Miriaminy paže. "Mohla bys mi odpřisáhnout, že jsi s tím neměla nic společného?"

"Olgo, ty opravdu věříš, že bych zaplatila nějakému muži, aby znásilnil mého nejhoršího nepřítele? Jako alternativu jednoduchého zastřelení pistolí s tlumičem?"

Olga se pomalu uvolňovala. "Kdybys nebyla vychována na druhé straně, tak bych tomu možná i věřila. Jenže vaše způsoby jsou tak mile neformální, až je pro mne obtížné uvěřit, že bys byla tak krutá. Nebo úchylná."

"Já nevím. Čím déle jsem tady, tím větší je ze mě paranoik." Miriam se zachvěla. "Hrozí mi riziko, že by se nějaký bidák pokusil znásilnit mě kvůli mému údajnému bohatství?"

"Ne, pokud jsi hostem někoho, kdo se stará o to, co se děje na jeho panství, jako je třeba vévoda. A dokonce i kdyby tomu tak nebylo, nebezpečí by ti hrozilo jen tehdy, pokud by selhaly tvoje strážce, a tvůj strážce by byl ochoten přijmout panenskou cenu," řekla Olga. "Ponecháváš už jsi starší a můžeš vystupovat jako svůj vlastní strážce, nemyslím si, že by zde tato situace mohla vyvstat - dobrodruh, který by se tě zmocnil proti tvé vůli, by mohl očekávat, že za to půjde na šibenici. Ty ale máš svoje osobní strážné, ne snad?" Najednou se zatvářila ustaraně. "Jsou velmi diskrétní, ať už se schovávají kdekoli!" Přimhouřila na ni oči. "Za předpokladu, že si baron nějak nezařídil, aby se příkazy týkající se zabezpečení tvé osoby cestou někde ztratily..."

"Já nevím," řekla Miriam rozechvěle, když vystupovala za Olgou k východu z oranžérie a rozhlížela se kolem po Brillianě. "Pokud existují, musím jim poblahopřát, že mi ještě ani jednou nepřišli na oči. Až zjistím, kdo to je a kde se vyskytují."

Venku hustě padal sníh z oblohy barvy tmavošedých kachlů. Teplota klesala, ve vzduchu byla předzvěst sněhové vichřice. "Musíš jít do mého přijímacího pokoje na čaj," trvala na svém Olga a Miriam zjistila, že jí to nedokáže odmítnout. Brilliana pospíchala za nimi, zatímco vstupovaly zpátky do mizerně vyhříváných prostor paláce a ubíraly se skrze matoucí změť chodeb a schodišť vedoucích k Olžiným soukromým komnatám.

Olga nechala svoje strážné v zadu. Nechtěla žádné svědky našeho malého střetu, pomyslela si Miriam se zimomřivým zachvěním. Nyní je plísnila, když vstupovala do své přijímací síně, čtyři vysoké silné muže v livrejích, ověšené kytřsy, meči a automatickými zbraněmi. "Pojď dál, vítej, a posaď se," řekla Olga a ukázala ke kruhu pohovek přesunutých spěšně na místo hejnem sluhů. Miriam s povděkem přijala místo, usadila Brillianu po své levici a pak už se jen dívala, jak se dovnitř hrnou Olžiny vlastní dvorní dámy společně se skupinkou sluhů nesoucích malé stolečky, stříbrný samovar a tác se sladkostmi. Vedle planoucího krbu bylo téměř možné zapomenout na sbírající se bouři venku.

Nyní, když Olga přeměrovala svůj hněv od Miriam na jiný cíl, snažila se jí to všemožně vynahradit a ukázat se před ní jako okouzlující hostitelka, která zahrnovala Miriam všemožnými pozornostmi, což Miriam připadalo ještě děsivější než její předchozí zuřivost. Možná je to jen provinilá reakce, říkala si v duchu a zároveň se těšila z nesmírného pocitu úlevy, že Olga nesdílí její zájem o Rolanda. Už upily hodně z druhé konvice čaje a Miriam zrovna naslouchala sarkastickým poznámkám lady Aris o členech té a oné společenské skupiny u dvora, když se ozvalo zaklepání na dveře. "Kurýr pro

madam Thorold," zahlaholil Olžin majordomus, který strčil hlavu dovnitř. "Mám jej uvést?"

"Rozhodně." Olga se napřímila, když posel - celý mokrý a zřejmě promrzlý na kost - vstoupil. "Co mi neseš, dobrý muži?"

"Milostpaní, byl jsem pověřen svěřit vám toto do vlastních rukou," řekl, klesl na koleno a podal jí zapečetěnou obálku z vaku, který měl přehozený přes rameno. Olga ji přijala, roztrhla obal a četla. Zamračila se. "Dobře. Můžeš vyřídít svému pánovi, že jsem vzkaz obdržela a předala jej všem zde přítomným. Nyní můžeš odejít."

Posel s úklonami vycouval. Olga se vrátila na svoji pohovku, vypadala rozrušeně. "Jaké neštěstí," řekla.

"Neštěstí?" Miriam zvedla obočí.

"Dnešní recepce se odkládá," četla Olga, "kvůli neobvykle špatnému počasí. V každém případě se bude konat zítra, jakmile budou podniknuta opatření pro dodatečnou ochranu před živly." Pohlédla k uzavřeným okenicím, za kterými skučel víchr. "Nu, nedá se říci, že by mě to překvapilo. Sice zrovna máme období bouří, ale zdá se, že tato je mimořádně krutá."

"Je to tady obvyklé?" zeptala se Miriam. "Takhle rušit společenské události?"

"Není to normální, má paní, ale občas se to stává." Brilliana se tvářila velmi nešťastně. "Možná budou potřebovat čas, aby přesunuli do jiných stájí strážní kavalerii a ubytovali návštěvníky. Nebo se možná nečekaně propadla střecha."

Toto je první opravdová bouře této zimy a můžeme doufat, že se přes noc vyřadí."

"Hmm." Miriam vyprázdnila svůj šálek. "Takže se to bude konat zítra?"

"Téměř s jistotou," řekla Olga rozhodným hlasem. "Je ostuda posunout slavnost jednou, dvakrát by to bylo společensky nepřijatelné. Především pak, když se oslava koná při příležitosti návratu Jeho Veličenstva do jeho zimního sídla, což je doprovázeno slavností k zahájení nového ročního období, následně pak odvodem daní a slavností světla."

"No, pání." Miriam si pro sebe přikývla. "Bude se přitom dít něco důležitého?"

"Och, spousta pití, jídla a veselí," ujistila ji Olga. "Pro nás osobně to není nic významného. Naše velká slavnost se bude konat za šest měsíců, při Beltaigne, až budou projednávány nové svazky a slavnostně posvěcovány

spřízněnosti, a rada Klanových rodin si vyslechne stížnosti a ujedná nové dohody."

"Hmm. Předpokládám, že bych si měla zajistit, abych se zdržovala kolem, až k tomu dojde," řekla Miriam, která čekala,

než jí sluha znovu dolije šálek.

Olga na ni mrkla. "Já doufám, že tam budeš - pokud ti najdeme nějaké spolehlivé tělesné strážce."

Později toho odpoledne se Miriam vrátila do svých komnat - nakrátko.

Propustila sluhy a zavolala do své ložnice Brillianu a Karu. "Mám problém," řekla jim.

"Problém, moje paní?" hlesla Kara s lesknoucíma se očima.

"Minulou noc se někdo pokusil znásilnit lady Olgu. Někdo se zlatem v kapse a požehnáním nesoucím pečeť mé spřízněnosti. Kterou jsem neviděla, takže musím věřit Olžinu slovu." Posadila se na truhlici a čekala, až odezní Kariny šokované výkřiky. Brilliana jen zamyšleně přikyvovala.

"Tato místnost - a ostatní části těchto komnat - nejsou řádně zabezpečeny," pokračovala. "Zabezpečení na druhé straně v podstatě neexistuje - začíná až padesát stop odsud tímto směrem." Ukázala na zeď. "Nemyslím si, že je to náhoda. Nebyly jí ani ty otevřené dveře včera večer," dodala na Brillianin tazavý pohled.

"Co budeme dělat?" zeptala se Kara, která v tu chvíli vypadala vyděšená a mladší než kdy jindy.

"Vy dvě udělaté to, že oznámíte sluhům, že chcete jen tichou večeří: studený nářez nebo něco prostého a jednoduchého. Pak jim řekneme, že půjdeme časně do postele, abychom byly odpočaté na zítřek, a propustíme je."

Jakmile přinesou nahoru jídlo a přiloží do krbu, mohou odejít." Vstala a začala chodit sem a tam. "A jakmile sluhové odejdou, vstoupí do přijímacího pokoje bočními dveřmi dva ze strážných lady Olgy - strážných, které mně baron Hjorth nepřidělil." Usmála se nad Brillianiným tazavým výrazem. "Obléknete si své pláště a půjdete tam, kam vás odvedou, což bude přímo do komnat paní Olgy, kde budete moci v bezpečí a teple spát, dokud nenastane čas se sem ráno vrátit."

"A co vy, moje paní?" zeptala se Kara s pátravým pohledem. "Přece tady nemůžete strávit noc sama!"

"To ona nemá v úmyslu," řekla Brilliana stroze. "Že ne?"

"Přesně tak." Miriam čekala.

"Chcete přejít tam," dodala Brilliana. "Jak ráda bych šla s vámi!"

"Zatím to ještě nejde," řekla Miriam bez obalu. "Někdo proti mně osnuje pikle. Budu muset jednat rychle a nenápadně."

Na druhé straně je město hemžící se lidmi a podivnými zvyklostmi. Nemohu riskovat, že bych na sebe na útěku upoutala pozornost." Zvedla prst, aby předem zarazila Brillianiny námitky. "Slibuji, že tě s sebou vezmu později. Ale tentokrát ne. Rozumíš?"

"Ano." Brill si něco tiše zamumlala. Miriam předstírala, že to neslyšela.

"Tak dobře. Pokud někdo přijde dnes v noci na návštěvu, jediné, co tu najde, budou postele vycpané polštáři. Vy budete jinde. Čím méně lidí bude vědět, kam jdu, tím lépe. Setkám se tady s vámi zítra odpoledne, a pak rozhodneme, co budeme dělat dál, v závislosti na tom, zda se bude konat slavnost u dvora, či ne. Nějaké poslední otázky?"

V New Yorku také sněžilo, ale ani zdaleka se to nepodobalo sněžné bouři, která Niejwein zasypala během jediného dne více než půlmetrovou vrstvou sněhu. Ve skladšti se Miriam s nikým nesetkala. Na vrcholu schodiště se zastavila, chvíli přemýšlela. Hlavou jí bleskla vzpomínka na výcvikový kurz před mnoha lety: Tehdy to byla legrace, přednášky o špiónském řemesle pro žurnalisty, kteří se obávali, že se někdo vloupe do jejich hotelových pokojů v Kyrgyzstánu nebo kdekoli jinde. Zvláštní, že si na to vzpomněla právě teď. Poklekla a uvázala kus černé bavlněné zašívací nitě od zdi k zábradlí. V šerém světle soumraku byla nit neviditelná. Pokud tam nebude, až se Miriam vrátí, aspoň pozná, na čem je. Při tomto výletě na sobě měla turistické oblečení a táhla svůj kufr. S plánem města v ruce chtěla působit dojmem

turistky z jiného státu, která zabloudila do špatné části města. Možná proto jí zastavilo taxi ihned, jakmile se vynořila se zadní uličky, zatímco telefon stále vrkal svoje upozornění na hlasovou zprávu.

"Marriott Marquis, Times Square," řekla řidiči. S příšernou bolestí hlavy zmáčkla tlačítko "zprávy" a přitiskla si telefon k uchu.

"Marriott Marquis, pokoj 2412, nepřetržitě zamluven na celý týden na jméno pan a paní Roland Dorchesterovi. Stačí se zeptat u přední přepážky a dají ti klíč."

Děkuji ti, pomyslela si, když strkala telefon zpátky do kapsy a mrkáním zaháněla slzy úlevy.

Taxík ji zavezl rovnou k přednímu vchodu a hned se našel i poslíček, který jí pomohl s kufrem. Zamířila přímo k recepční přepážce.

"Paní Dorchesterová? Ano, madam, mám tady pro vás magnetickou kartu. Kdybyste byla tak laskavá a podepsala se..."

Miriam chvíli předstírala dlouhé vedení, pak naškrábala cosi, o čem doufala, že by to byla schopná napsat na požádání znovu. Vzala si klíč a zamířila k výtahům.

Byla uvnitř expresního výtahu se skleněnými stěnami a ten vyjížděl z druhého patra až na vršek, když ji napadla strašlivá myšlenka. Co když se dostali k Rolandovi? zděsila se. Jakmile rezervoval hotel... Mohli by tam na mě čekat.

Byla to hrozná představa a Miriam instinktivně sáhla ke kapse. Najednou ji napadlo, že její malý revolver není za této situace zas taková výhra. Kdyby prošla dveřmi a nějaký zlý chlapík byl hned za nimi, mohl by se na ni vrhnout dřív, než by měla šanci ho použít. Nebo by mohl popadnout zbraň. A byla víc než dvacet poschodí vysoko, dost na to, aby - podívala se ven přes skleněnou stěnu výtahu a zhluboka si vydechla úlevou. "Ach, to je v pořádku," zamumlala, když si uvědomila pravdu těsně předtím, než zacinkal zvonek výtahu: Mrakodrapy nemusí být dvojčediné, aby byly zabezpečeny proti útokům z jiného světa, kde beton a stavební ocel vůbec neznají.

Vystoupila do chodby pokryté tlustým kobercem a zastavila se. Vyndala svůj mobil a vyťukala Rolandovo číslo.

Zazvonil třikrát. "Haló?"

"Rolande, co se stane, když jsi ve dvacátém čtvrtém patře vysoké budovy, řekněme hotelu, a -" rychlý pohled oběma směry - "pokusil by ses přejít mezi světy?"

"To nedělej." Suše se zasmál. "Proto jsem to taky vybral. Nečekal jsem tě tak brzy. Jdeš rovnou nahoru?"

"Jistě," řekla a zavěsila, omámená úlevou a radostí zároveň.

Doufám, že to vyjde, pomyslela si, suše polkla a vydala se chodbou, pátrajíc po pokoji číslo 2412. Proboha, vždyť se sotva známe -

Přišla ke dveřím. Všechny ostatní možnosti hodila za hlavu. Zasunula kartu do zámku a otočila klikou.

O tři hodiny později si potřebovali odpočinout. Ložní prádlo bylo zmuchlanou změtí, polovina nadýchaných bílých ručníků ležela na podlaze koupelny a koberec byl posetý odhozenými kusy šatstva.

"Tolik jsi mi chyběl," zamumlala mu do ucha, pak se naklonila blíž a kousla ho do lalůčku.

"To jsme dva." Trochu se povytáhl v posteli, opřel se o pelest, otočil se a podíval se na ni. "Jsi krásná."

"Vsadím se, že tohle říkáš každé nahé ženě, se kterou se probudíš v posteli," odpověděla se smíchem.

"Ne, neříkám," odpověděl ve vši vážnosti, než si uvědomil, co udělal. Zrudl. "Chci říct -"

Příliš pozdě. Miriam se na něho vrhla. "Mám tě," zahihňala se a popadla jej za ruce. Pak na něj přesunula celou svoji váhu. "Líbí se ti to?" zeptala se. "Nebo tohle?"

"Ach ne." Převrátil oči v sloup. "Dej mi pár minut, prosím..."

"Muži jsou slabí jako třtina!"

"Samozřejmě máš pravdu." Objal ji. "Jak to, že ses objevila už dnes? Já myslel, že se večer koná recepce?"

"Měla se konat." Miriam mu vysvětlila, že byla zrušena.

"Takže jsi přešla na druhou stranu jen pro případ, že bych tu byl?"

"Ne." Najednou se cítila velmi střízlivá - i když předtím nepili - a pocíťovala rovněž potřebu napravit ten stav.

"Proč tedy? Já myslel, že se držíš plánu?"

"Ne když se mě někdo pokouší dvakrát za jediný den zabít."

"Cože?" Jeho paže ztuhly a Roland se začal zvedat.

"Ne, ne - lehni si. Uvolni se. Sem přijít nemohou a podnikla jsem opatření, abych po sobě zahladila stopy." Znovu ho políbila, ochutnala pot z jejich milování. "Páni! Co jsem udělala, že jsem si zasloužila někoho jako ty?"

"Miriam, já mluvím vážně. Kdo se tě pokoušel zavraždit?"

"Zabijáci." Se skleslým pocitem si uvědomila, že kouzlo okamžiku bylo prolomeno.

"Sem nás sledovat nebudou, ale mám ti toho hodně co říct," řekla. "Co kdybychom si vzali z minibaru láhev a dali si koupel, zatímco ti to budu vyprávět?"

"Myslím, že můžeme udělat něco lepšího," řekl a oči se mu zaleskly. Sáh po telefonu vedle postele. "Pokojevou službu, prosím. Ano? Pokoj číslo 2412. Mohli byste poslat nahoru, co jsem si objednal? Nechte to venku."

"Hmm?" Zvedla obočí.

"Moje překvapení." Zatvářil se samolibě.

"Já myslela, že já jsem tvoje překvapení."

Ve skutečnosti byl překvapený až dost, když prošla dveřmi - ale políbil ji, a jedna věc vedla k další, a poprvé se jim dokonce ani nepodařilo dojít až k posteli. Nyní se Miriam posadila na zmuchlaném prostěradle, zlehka přejížděla rukou nahoru a dolů po jeho stehně a pozorovala jeho tvář. "Ohledně plánů tvého strýce. Co si z nich podle tebe Olga dělá?" Roland se zatvářil zničeně. "Ona do toho nemá co mluvit. Je to naivní malá poslušná komteska, která udělá, co Angbard řekne jejím rodičům."

"Pokud si tohle ty a Angbard myslíte, možná se dočkáte ošklivého překvapení." Miriam ho pozorně sledovala. "Ty ji moc dobře neznáš, vid?"

"Setkal jsem se s ní jednou či dvakrát," řekl mírně zmateně.

"Nu, já jsem právě strávila v její společnosti pár dní a ta dívka je možná mladá a naivní, ale není hloupá. Ve skutečnosti je to pro mne štěstí, že je chytrá a nechce se za tebe provdat o nic víc, než si chceš ty vzít ji - jinak bych tady teď nebyla."

"Co -"

"Málem mě zastřelila."

"U Svaté babice! Co se stalo?"

"Pusť mě! Ublížíš mi -"

"Promiň." Posadil se a něžně ji objal kolem ramen. "Omlouvám se. Prostě mě to zaskočilo. Pověz mi o tom. Všechno. Nevynechej vůbec nic. Bohové - já jsem tak rád, že jsi teď a tady a v bezpečí." Objal ji. "Pověz mi všechno. Tak rychle, jak sama chceš."

"Jenže právě čas je jedna z věcí, které nemáme." Opřela se o něho. "Někdo poslal Olze nevídaný dárek - násilníka. Naštěstí pro mne, ale naneštěstí pro toho darebáka patří mezi její zdánlivě dětinské zájmy vyšívání, hra na housle, dvorní móda a poloautomatické zbraně. V jeho zadní kapse našla dopis s instrukcemi a s mojí pečeti, a váček mincí dostačujících k tomu, aby zaplatily panenskou cenu, kterou by mohl baron Oliver žádat od někoho, koho opravdu nemá moc rád. Rolande, já jsem ani nevěděla, že mám nějakou pečeť."

"Pečeť!" Pohlédl stranou, a právě v tu chvíli někdo zaklepal na dveře. Miriam vyskočila. "Já to vezmu -"

"Ne! Počkej!" Miriam se natáhla po svém saku, zašmátrala v kapsách. "Teď můžeš jít otevřít. Až na mě nebude vidět." Roland na ni pohlédl, zatímco si zavazoval župan. "Vždyť je to jen pokojová služba."

"Já na to rozhodně spoléhat nebudu." Přikrčila se u zdi za rohem ode dveří, pistoli sevřenou v obou rukou.

"Tohle není třeba. Jestli jsou z protidrogového, máme velmi drahé právníky, kteří by nás oba vysekali z vězení během třiceti mikrosekund."

"S lidmi z protidrogového si starosti nedělám," procedila mezi zuby. "To spíš s mojí dlouhou ztracenou rodinou."

"Nu, když to vidíš takto..." Roland otevřel dveře. Miriam ztuhla. "Děkuji vám," slyšela ho říkat někomu. "Nechte mi to tady, prosím." O okamžik později slyšela, jak se dveře zavřely, pak se ozval skřípot koleček. Objevil se Roland, tlačil před sebou vozík, na kterém stál kbelík s ledem, z něhož vyčnívalo hrdlo láhve.

"Tohle má být to tvoje překvapení?" zeptala se, když konečně spustila zbraň.

Přikývl. "Jsi v hrozném stresu," poznamenal. "Poslouchej, chceš, abych zavřel dveře na řetízku a vyvěsil nápis „Nerušit“?"

"Myslím, že to by byl dobrý začátek." Udivilo ji, že se celá třese. Horší bylo, že neměla ponětí, odkud se to vzalo.

"Nejsem prostě zvyklá na lidi, co se mě pokoušejí zastřelit, lásko. Jaksi to nepatří mezi věci, které se běžně stávají novinářům, pokud zrovna nejsi válečný korespondent."

Položila zbraň na noční stůl.

"Poslouchej, Château Rothschild, ročník 98. Zní ti to dobře?" Ukázal jí láhev.

"Zní to dokonale. Otevři to, zatraceně, potřebuji se napít!"

Podíval se na ni. "To tedy potřebuješ," přitakal. "Okamžik..." Opatrně vytáhl zátku, pak pomalu naplnil dvě flétnové číše, přičemž dával pozor, aby šampaňským nepostříkal všechno kolem. Podal jí sklenici, zvedl svou vlastní. "Na tvoje zdraví."

"Na nás - a na budoucnost." Polkla doušek. "Ať to bude znamenat cokoli."

"Povídala jsi mi o Olze."

"Olga a já jsme spolu měly malý rozhovor. Naštěstí byla vychována tak, aby nikdy nikoho ani neúmyslně neurazila, takže mi dala čas přiznat se, než mě chtěla zastřelit. Přiznala jsem se, ale k nesprávnému zločinu. Víš, že jsi, ehm, vyschlý, předčasně zestárlý pytel afektované stupidity? Ona se za tebe nechce provdat - to mi věř."

"Nu, naše pocity jsou vzájemné." Roland se posadil na židli proti posteli, znepokojený výraz ve tváři. "Máš představu, jak se ten člověk mohl dostat do jejich komnat?"

"Jo. Přes moje vlastní, po střeše. Ukázalo se, že pokoje, které mi baron Oliver přidělil, nejsou dvojčinné. Nebo spíš jsou, jenže z této strany nejsou zajištěné. A vůbec, neměla bych mít nějaké tělesné strážce nebo tak nějak? V každém případě je to důvod, proč jsem sem dnes přišla. Myslela jsem, že to bude bezpečnější, než strávit noc v pokoji, který má na dveřích neonový nápis: TUDY, VRAHOVÉ, s příbuznými ve vedlejších dveřích, kteří - jak se zdá - uzavírají sázky ohledně trvání mého života."

"Někdo se pokusil znásilnit Olgu?" Roland zavrtěl hlavou. "To mi nedává smysl."

"Dává, pokud jsem byla jejich prvořadým cílem já a měli mě v úmyslu zabít, ale nemohli se ke mně dostat přímo; bylo to jejich náhradní plán, vyprovokovat mezi námi krvavý spor." Krátce mu pověděla o otevřeném schodišti a o svých instrukcích zamknout a zavřít na závěru všechny dveře z vnitřní strany. "Necítím se tam bezpečně, opravdu necítím."

"Hmm." Napil se vína. "Já nevím." Vypadal spíš zamyšleně než šokovaně. "Mohl bych vyloučit nějaké podezřelé. Ale ne všechny." Pohlédl na ni, tvář zbrzděnou starostmi. "Tohle není oficiální. Stojí za tím nějaká rodina, ne Klan jako takový. Kdyby to byl Klan, poslali by vojáky. Viděla jsi, co tady máme." Přikývla. "Naše přepadové oddíly - nemá smysl jim vzdorovat. Jsou lépe vyzbrojené, lépe vycvičené a lépe placené než samotné speciální protiteroristické jednotky FBI."

"To jsem si domyslela."

"Ano. Nicméně, kdokoli tohle udělal, nemá zas takovou moc. Oliver Hjorth tě možná nemá rád a cítí se tebou ohrožený, ale nepokusil by se tě zabít ve svém vlastním domě. To, že ti neposkytl stráž, je jiná věc, ale aby se do toho osobně

zapleťl - to ne." Zavrtěl hlavou. "Co se týče Olgy, to je velmi znepokojivé. Zní to, jako by ji někdo navedl, aby tě zabila nebo způsobila skandál, který by tě izoloval - jedno či druhé. A pravděpodobně máš pravdu v tom, že jsi měla být prvním cílem toho útočníka. To znamená, že to je člen vnitřního kruhu. Někdo, kdo ví, že tu skoro nikoho neznáš, že můžeš být snadno odříznuta od ostatních, že jsi nestrážena. Někdo neovladatelný."

"Máš pravdu, Sherlocku." Vyprázdnila svou sklenici. "Víš ty co? Jednoho dne z tebe možná uděláme investigativního žurnalistu."

"To jen ve tvých snech - jsem vývojový ekonom." Zamračil se na podlahu před jejíma nohama, jako by skrývala odpověď. "Začneme od toho, co víme. Řekla jsi o nás Olze. To znamená, že když budeme mít štěstí, nepoví to Angbardovi. Pokud ano, mohl by - máš vůbec představu, co by mohl udělat?"

"Ne," zavrtěla hlavou. "Poslyš, Rolande, já jsem nevyrostla pod palcem Klanu. Vaše uvažování je mi cizí. Mě ani za mák nezajímá, co si Angbard myslí. Kdybych se chovala tak, jak se ode mě očekává, byla bych do konce týdne mrtvá. A když přežiju, situace pro mě nebude o nic lepší. Klan je hodně zastaralý a už dávno tam mělo dojít k modernizaci, jak na obchodní úrovni, tak na osobní. Pokud se tomu maskovanému maniakovi nepodaří zabít mě, Klan ode mě bude očekávat, že budu žít jako středověká šlechtična - do háje s tím! Já takhle žít nechci. S následky se smírím později."

"Miriam." Natáhl k ní ruku. "Jsi silná, jenže nevíš, o čem mluvíš. Já se pokouším odolávat tomu tlaku už celé roky. Nefunguje to. Nakonec tě Klan přinutí tancovat, jak oni chtějí. Strávil jsem celé roky tím, že jsem se je snažil přimět něco udělat - pozemkové reformy na jejich statcích, vzdělávání rolníků, budování základů pro industrializaci. Nepodařilo se mi ani jedno. Uvnitř Klanu jsou pevně zavedené politické skupiny, které nechtějí o modernizaci ani slyšet, protože ohrožuje zdroj jejich moci - přístup k importovanému zboží. A ti mimo Klan jsou tradiční aristokracie, nemluvě o králi, který čeká jen na to, až se Klanová šlechta dopustí nějaké osudové chyby. Žárlivost je silná motivační síla, především mezi nedávno zbohatlými. Kdyby se mě Angbard nezastal, už dávno by mi zabavili majetek. Možná bych byl dokonce prohlášen psancem - copak to nechápeš?" V jeho očích byla mučivá úzkost.

"Upřímně řečeno, ne. Já vidím jen skupinu vystrašených lidí, z nichž žádnému se nijak zvlášť nezamlouvá způsob, jak to v Klanu chodí, ale všichni si myslí, že by na tom trátili, pokud by někdo zavedený systém narušil. A víš ty co? Oni se mýlí a já toho nehodlám být součástí. Ty mi pořád opakuješ, že Klanu nemohu uniknout, a já se obávám, že máš pravdu - přesvědčil jsi mě -, ale to pouze znamená, že musím věci změnit. Udělat si pro sebe prostor, ve kterém bych mohla žít." Vstala a zamířila k němu. "Nelíbí se mi, jak tamní rodiny žijí v ošklivých studených kamenných palácích, které nemají ani domovní kanalizaci."

Nelíbí se mi, jak jejich zákony určují hodnotu lidí podle toho, jak se mohou množit, a k ženám se tam chovají jako k nevolnicím. Nelíbí se mi, jak vnější rodina cítí potřebu hájit daný stav věcí kvůli tomu, aby je nekoply do zubů vnitřní rodiny. Celá země je zralá na modernizaci v masivním měřítku a Klan ve skutečnosti má prostředky, aby to mohl provést, jen kdyby si to uvědomili. Nelíbí se mi znelidšťující bída, ve které musí žít obyčejní lidé a nelíbí se mi způsob, jakým ty šílené zatracené zákony o feudální dědičnosti mění náhodu narození ve výmluvu pro znásilnění a vraždu. Ale nejvíc ze všeho se mi nelíbí, co udělali tobě."

Sklonila se a vytáhla ho za ramena k sobě, přiměla ho postavit se před ni. "Podívej se na mě," naléhala. "Co vidíš?" Roland se na ni skepticky podíval. "Ty si opravdu myslíš, že tohle všechno můžeš zvládnout sama?"

"Sama?" Odfikla si. "Já vím, že můžu," řekla zaníceně. "Jediné, co je k tomu zapotřebí, je hrstka lidí, kteří uvěří, že se věci mohou dát do pohybu. A ta hrstka musí někde začít! A teď, jdeš se mnou, nebo proti mně?"

Roland ji objal a ona ucítila reakci: Pod županem mu opět tuhlo mužství. "Ty jsi ta nejlepší věc, která mě potkala za celé roky. Pokud vůbec někdy. Nechci tě nikdy ztratit."

"Já tebe taky ne, láske."

"Jenže jak tohle chceš přimět fungovat?" zeptal se. "A zastavit toho, ať je to kdokoli, kdo se tě snaží zabít?"

"Ach, to." Klesla do jeho náruče, nechala se jím odvést zpátky k posteli. "To bude snadné. Když si odmyslíš ten jejich chovný program, tak je Klan v podstatě podnik, je to tak? Rodinou vlastněné partnerství, soukromé podílnictví. Politika je určována na pravidelných setkáních dvakrát ročně, a to příští bude při Beltaigne."

"Takže?" Vypadal roztržitě, a tak chvilku přestala zápolit s páskem jeho županu.

"Nu." Opřela si bradu o prohlubeninku na jeho krku, pomalu oblízla místočko, kde mu pulzoval tep. "Možná to uniklo tvé pozornosti, ale jsem odborník v jednom konkrétním oboru - studovala jsem jej celá léta a myslím si, že o tom pravděpodobně vím víc než kdokoli jiný z rodiny. Klan je zastaralé partnerství s neomezeným ručením. Samotná obchodní struktura je klasickou variací dovozně-vývozního obchodu, ale Klan není dostatečně bohatý na to, aby mohl podpořit přesun k jinému modelu. Jediné, co potřebuju, je nějaká páka a příhodný otočný bod, a pak směr, kterým bych je mohla přimět rozhábat se. Obchodní restrukturalizace, zlato, o tom to všechno je. Kompletní nový podnikatelský model. Ta páka, kterou potřebujeme, je přesvědčí, že mají víc co ztratit, když to nezmění, než když budou lpět na daném stavu věcí. Jakmile se jednou ocitneme v sedle, nikdo nám nebude říkat, že nemůžeme zůstat na této straně a žít si po svém."

Zvedl ji, položil na postel a lehl si vedle ní. "Jakou páku potřebuješ?" zeptal se jí ostražitě. "Já jsem strávil hledáním celé roky, a nic tak mocného jsem nenašel..."

"Musí to být něco opravdu přesvědčivého." Usmála se na něj. "A takového, aby zpočátku vůbec nepoznali, že se něco děje. Potřebujeme si vybudovat mocenskou základnu, a to ještě před Beltaigne. Pilotní projekt, který demonstruje masivní potenciál pro vydělávání peněz nějakým způsobem, který spoléhá na Klanový talent, aniž by upadl do klasických merkantilistických pastí. Takto pro ně pak budu mít větší cenu živá než mrtvá, a poskytne nám to začátek platformy k rekrutování podobně založených lidí, se kterými to rozjedeme." Vypadala zamyšleně. "O dravých kapitalistech jsem napsala už tolik článků -, ale nikdy mě nenapadlo, že se sama stanu jedním z nich."

Přestala mluvit a políbila ho. Čas probrat detaily budou mít později.

PRACOVNÍ PLÁN

Miriam spala neklidně, nedokázala se dostatečně uvolnit. Neustále si převracela události v hlavě, říkala si, co mohla udělat jinak. Kdyby bylo během uplynulých dvou týdnů něco, co by mohla změnit, co by se možná stalo a nestalo? Především si neměla brát tu růžovozelenou krabici od bot. Teď by nebyla v téhle situaci.

Jenže by nepotkala Brill ani Rolanda, Angbarda nebo Olgu, ani zbytek toho zvěřince Klanových příbuzných, kteří tak urputně plnili její dosud normální život politikou, sváry, nevraživostí a vším jiným, co šlo ruku v ruce s existencí Klanu. Její život by byl jednodušší, prázdnější, předvídatelnější a bezpečnější, pomyslela si ospale. A nebyl by v něm nikdo, kdo by se mě snažil zneužívat kvůli tomu, kdo jsem.

Kdo jsem? Otevřela oči a zahleděla se ve tmě do stropu, jsem to já, po kom jdou nebo někdo jiný? napadlo ji. Kéž bych se jen mohla zeptat své matky. Ne matky, která ji milovala a vychovala ji, ne Iris - té druhé, ženy bez tváře, která zemřela dřív, než měla Miriam šanci uložit si ji jako dítě do paměti. Ženy, která ji porodila a byla zavražděna, a jako jediné dědictví jí odkázala změt' -

Pohlédla stranou. Roland spal vedle ní, obličej měl klidný a uvolněný, prostý jakýchkoli starostí. Vešla jsem do toho z naprosto nezávislého normálního života, a to během pouhých dvou týdnů. Bez ohledu na Brill a Karu, na tíhu Angbardových očekávání, na Klanovou politiku... Miriam nebyla zvyklá brát v úvahu jiné lidi, když si dělala plány, ne od rozvodu s Benem.

Podívala se na budík. Bylo skoro sedm hodin - příliš pozdě, než aby si mohla dovolit znovu usnout. Zvedla se na lokti a naklonila se k Rolandovu uchu. "Probud' se, ospalče," zašeptala.

Roland jen cosi zamumlal do polštáře. Jeho oční víčka sebou cukla.

"Je čas vstávat," opakovala.

Otevřel oči, zív. "Nesnáším ranní ptáčka," zabručel.

"Já nejsem ranní ptáček." Zhluboka se nadechla. "Jdu najít tu páku, která pohne Klanem," řekla mu. "Tu, co jsme o ní mluvili včera večer. Než se mi to podaří, zřejmě se nebudeme moci stýkat příliš často, alespoň dokud nezjistíme, kdo se mě snaží zabít."

"Hlavně o tom nesmíme před nikým mluvit," řekl s vážnou tváří. "Dokonce i kdyby Olga dokázala mlčet -"

"Ne, to nesmíme." Políbila ho. "Zatraceně, já mám pocit, jako by nás všichni pozorovali zpod postele!"

"Co budeš dnes dělat?" zeptal se diplomaticky.

"Hmm." Překulila se k němu. "Ze všeho nejdřív si objednáme snídani od pokojové služby. Ty pak půjdeš dělat cokoli, co od tebe Angbard dnes dopoledne očekává. Až se sem vrátíš, já už budu pravděpodobně pryč, protože se musím po něčem poohlédnout a taky musím nakoupit pár věcí. Je tu někdo, koho jsem najala -" zvedl na ni obočí - "Ano. Dokud bude moje karta platná, budu z ní pravidelně platit přítelkyni, které bezvýhradně věřím, a která pro mě ohlídku situaci na této straně. Víc ti o tom říkat nebudu, protože čím méně lidí to ví, tím lépe. Ale až se vrátíš do této místnosti, najdeš tady předplacený nový mobilní telefon. Chci, abys zkontroloval jeho hlasovou schránku. Číslo budou znát jen tři lidé - ty, já a moje zaměstnankyně. Bude na něm uloženo jediné číslo, a to bude patřit mně, ale bude sloužit jen pro naléhavé případy. Předpokládám, že aspoň mobilní telefon jsem schopná bezpečně propašovat."

"Takže ty odcházíš," řekl smutně. "A vrátíš se ke dvoru nebo se chceš někde schovávat?"

"Jdu se postavit zpátky čelem k hudbě," odpověděla. "Alespoň pro tento večer. Potřebuji, aby mě viděli. Sem se budu vracet až v noci, aspoň dokud neobjevím na druhé straně zabezpečenou dvojjedinou místnost nebo dokud nezjistím, kdo po mně jde. A pak -" Pokrčila rameny. "Nu, uvidíme. Momentálně přemýšlím o založení nového podniku na dovozně-vývozním poli."

"To není bezpečné, Miriam - když to zjistí, zabijí tě! Podnikatelské aktivity Klanu jsou přísně kontrolované. Když se odštěpíš, soudí, že se hodláš stát jejich rivalem."

"Ne, když to udělám správně," odpověděla sebejistě. "Jde jen o to najít nový podnikatelský model, který zatím žádného z nich nenapadl. Pak to rozjet a začít jednat s Klanovými podílíky dřív, než jim dojde, co se děje. Pokud se mi to podaří, mám stoprocentní jistotu, že budou stát o to, abych uspěla, čili pro ně budu mít větší cena živá."

"Jenže to je -" Rolandovi došla slova. "Nový podnik? Tam na druhé straně ale není prostor pro něco nového! S novým podnikem nepřišel nikdo od roku 1940, když začal zájem o drogy převažovat nad zájmem o zlato a jiné zboží. Já myslel, že se spíš pokusíš uskutečnit něco jako svépomocné reformy na svém panství, a ne -"

"To proto, že o všem smýšlíš naprosto nesprávně." Natáhla ruku a dotkla se jeho nosu. "Uvažuješ stejně jako oni. Ty jsi postgraduálně studoval ekonomickou historii, je to tak?"

"Ano. Co to s tím má společného?"

"No. Struktura rodinného podnikání je poněkud primitivní, že ano? Takže ses snažil najít nějaký způsob, jak to zmodernizovat, je to tak? Za použití historických modelů."

"Ano. Ale pořád nechápu -"

"Historické modely jsou nanic. Ty ses sice snažil zlepšit situaci, jenže tam se toho moc dělat nedá, když je správní kmen definován narozením, je to tak?"

"Je," odpověděl znechuceně. "Už jsem na této straně nějakou práci udělal, připravoval jsem živnou půdu, ale jsou tu jisté věci, na které jim nemůžu sáhnout - ve skutečnosti mi nedovolili ani se k nim přiblížit. Není snadné aplikovat evropský model na Gruinmarkt. Žádná investiční bankovní infrastruktura, žádné omezené ručení, všechna vlastnická práva náležející výlučně králi - jako vystřížená rovnou z období pozdního feudalizmu. Spousta opravdu kompetentních, chytrých lidí, kteří se nikam nedostanou, protože nemají schopnost přecházet mezi světy, a spousta znuřených primadon, které jsou v podstatě spokojené s tím, že slouží jako kurýrky za milionové platy." Zachytil její pohled a

začervenat se.

"Na mém souhlasu či nesouhlasu tady samozřejmě nezáleží, že ano?" opáčila kysele. "Rodiny jsou závislé na příjmech z obchodu s drogami a odvyknout je od toho bude nadlidský úkol. Přesto bych byla ráda, kdyby ses nad tím zamyslel. Říkal jsi, že struktura jejich společnosti odpovídá zhruba patnáctému až šestnáctému století. Stále jsou uvízlí v merkantilistickém způsobu myšlení - 'Co mohu získat od jiných lidí a se ziskem to prodat?' - místo aby uplatňovali principy přímého generování přidané hodnoty. Jsem si absolutně jistá, že existuje lepší způsob podnikání - a navíc takový, který s sebou nenese riziko, že se na hlavy všech snesou FBI, CIA a protidrogové dohromady -, způsob, který nám umožní generovat hodnotu přímo prostřednictvím přecházení mezi světy. Jde jen o to jej najít."

"Legálnost současného podnikání Klanu není problém, alespoň ne z komerčního hlediska; myslím, že na jeho zabezpečení utrácíme pár stovek milionů dolarů ročně." Pokrčil rameny. "Ale co můžeme dělat? Jsme omezeni zbožím vysoké ceny, protože je zde určitý limit, kolik toho můžeme přepravit. V současné době máme přibližně tři sta aktivních členů vnitřní rodiny, kteří se mohou přesouvat mezi světy. Každý z nás může pokaždé přenést v průměru padesát kilogramů oběma směry. To znamená, že za jeden den můžeme přepravit tři čtvrtě tuny každým směrem. Jenže možná polovina z toho jsou luxusní předměty nebo věci, které potřebujeme jen k tomu, abychom se udrželi duševně přičetní. Máme na to formální osobní povolení. Takže ve skutečnosti máme jen přes třetinu tuny denně - a tím financujeme celou vládnoucí třídu! Jen provoz a údržba ve Fort Lofstrom si vyžadují v přepočtu několik miliard amerických dolarů ročně."

"No a co? Není to tak trochu výzva pokusit se najít nějaký lepší způsob, jak využít tento omezený zdroj - naši schopnost přepravovat zboží sem a tam?"

"Jenže dvě a půl tuny týdně -"

"Dejme tomu, že bys to měl dopravit na oběžnou dráhu místo do světa, kde jsou místo silnic blátivé cesty a nemají tam splachovací záchody. Nezní to velmi působivě, ale v podstatě je to o užitém zatížení orbitální kapacity, jako mají společnosti Arianespace, NPO-Eněrgija nebo Boeing-Sealaunch." Miriam si zkřížila ruce na hrudi. "Všechny vydělávají miliardy ročně. Existují jiné velmi cenné druhy zboží s nízkou váhou než jen drogy. Vezmi si například šafrán, koření, které má trojnásobnou cenu své váhy ve zlatě. Nebo zlato, když už o něm mluvíme. Říkal jsi, že pašovali zlato, když byl mincovní kov vládním monopolem. Se svými zdroji a konexemi byste jistě byli schopni použít moderní sondovací techniky na principech geofyziky k lokalizování a ovládnutí zlatonosných oblastí. Jediný kurýr sem může přenést z druhé strany za jeden den zlata za takový milion dolarů, je to tak?"

Roland zavrtěl hlavou. "Tak za prvé, máme transportní problémy. Nejbližší opravdu velká zlatonosná pole jsou v Kalifornii, ve Vnějších královstvích. Což je několik měsíců cesty, když vezmeme v úvahu, jak pomalu postupuje karavana s mezky, a za předpokladu, že tě po cestě nezavraždí Apači nebo Komančové. M-16 mají sice coby zbraně nepopíratelnou kvalitu, ale kvantita má svoji vlastní kvalitu, a deset strážných - nebo dokonce stovka - nemohou nic proti celé armádě. Kromě toho jsou naleziště v Jižní Africe, které se přezdívá 'hrob bílého muže'. Je třeba říkat víc? Trvalo by celé roky zprovoznit tento obchod, než bychom dosáhli určité návratnosti z investic, abychom přesvědčili rodiny. Je to velmi drahé. Kromě toho by to bylo deflační. Jakmile začneme na trh chrlit levné zlato, cena mincovního kovu poklesne. Nebo jsi snad přišla na něco, co všem ostatním celých padesát let unikalo? Když jsem byl mladší, myslel jsem si, že je v mých silách věci změnit. Jenže to není tak snadné."

Pokrčila rameny. "Jistě že je to obtížné, a z dlouhodobého hlediska by to bylo deflační, jenže z dlouhodobého hlediska budeme také všichni mrtví. Já si představuji tohle: My potřebujeme rozšířit mrtvou uličku myšlení Klanu. Přijít s novým obchodním modelem, ne s takovým, kteří Klanovi grandí už znají. Nezáleží na tom, že to zpočátku nebude příliš lukrativní. Zatímco budeme rodiny přesměrovávat od jejich závislosti na obchodování s drogami, zaměříme se na Gruinmarkt. Představ si, co by se stalo, kdyby Kongres najednou legalizoval veškeré drogy. Doslova přes noc by jejich cena závrtně poklesla - a vy byste byli na mizině. A ono k tomu dříve nebo později dojde. Podívej se na Evropu: Polovina jejích zemí v poslední době legalizovala marihuanu a někteří z nich mluví dokonce o legalizaci heroínu. Zakládat váš podnik na merkantilistickém obchodování s jediným druhem zboží je strašlivě riskantní."

"V tom s tebou souhlasím," přitakal vážně. "Ve skutečnosti -" Jeho pohled byl nesoustředěný, upíral jej do prázdna.

"Nebeský otče, tohle by mohlo spustit revoluci! Kdyby Klan najednou přišel o svoje dodávky luxusního zboží nebo antibiotik - byli bychom nahanáni. Je ohromující, jaký vliv si můžeš koupit, když dokážeš zajistit, že dědic nějakého vévodství nepodlehne zápalu plic nebo nějaká hraběnka nezemře na porodním loži."

"Jo." Miriam začala sbírat svoje roztroušené šaty.

"Jenže to takto být nemusí. Počítám, že se svou společenskou pozicí by Klan mohl postrčit industrializaci a vývojovou politiku v celém Gruinmarktu během pár generací až do devatenáctého století. A o něco málo později by byli schopni exportovat zboží, které by lidi tady ve skutečnosti chtěli kupovat. Následovala by pozemková reforma, nástroje k posílení zemědělské produktivity, zřízení škol, vybudování oceláren a využívání místních zdrojů ropy v Pensylvánii. Gruinmarkt by se dokonce mohl stát námořní velmocí, jakou byla Velká Británie ve viktoriánských časech. Jako jediná lidé schopní cestovat svobodně tam a zpátky bychom byli v úžasné pozici - přirozený monopol! Otázka zní: Jak se tam odsud dostaneme?"

Roland se díval, jak si natahuje kalhoty. "To je hodně velké sousto k přemýšlení," řekl pochybovačně. "Neříkám, že by to nešlo, ale je to... je to velké."

"Žertuješ?" Blýskla po něm úsměvem. "To není jenom velké, je to obrovské! Je to ten největší managementový problém, jaký musel kdy kdo řešit. Vytáhnout za jedinou generaci celou planetu ze středověku, přeorientovat rodiny od obchodu s drogami tím, že jim dáme místo toho něco produktivního a ziskového, získat si takový vliv, abychom si mohli diktovat podmínky a dokázali přimět takové jako Angbardi skákat, když řekneme 'hop' - no není tohle něco, do čeho by ses chtěl pořádně zakousnout?"

"Jo." Vstal a otevřel skříň, kam si předchozího večera pověsil svůj oblek. "To, o čem mluvíš, si bude vyžadovat

mnohem větší pákovi, než jsem si myslel..." Pak se zasmál, vesele jako malý chlapec. "Jo, pojďme na to."

Miriam vyrazila po nákupech, striktně za hotové peníze. Nakoupila tři předplacené mobilní telefony a uložila do nich nějaká čísla. Jeden, s Rolandovým a Paulettiným číslem, si nechala pro sebe. Do dalšího uložila svoje číslo a Rolandovo a poslala ho Paulie. Ten třetí - přemýšlela o něm dlouho a usilovně, pak do něj uložila svoje vlastní číslo, ale ne Paulettino. Krev je možná silnější než voda, jenže byla zodpovědná za Paulettinu bezpečnost. Neustále ji hlodal droboučký červík pochybností; byla si poměrně jistá, že jí Roland říká pravdu, ale kdyby ne, nebyl by to první muž, který ji kdy lhal, a -

Co má tohle sakra znamenat? Je to muž, se kterým bys chtěla strávit zbytek života - a přitom mu bezvýhradně nevěříš? zeptala se sama sebe a hned si odpověděla: Ano. Ale kdyby mu Angbard řekl, že můj život závisí na tom, jestli odstraní Paulie, jak bych se potom musela cítit?

Jako další nakoupila základní potřeby. Začala výběrem další hotovosti z bankomatu. Vložila tři tisíce dolarů do obálky, připojila k nim ručně psaný vzkaz, a poslala ji FedExem na Paulettinu domácí adresu. Byl to poněkud výstřední způsob, jak platit svého zaměstnance, ale co, k čertu? Jakmile Miriam odeslala peníze, navštívila pár obchodů, v jednom si koupila náhradní ponožky, (v tom history-landu nemají pračky, připomněla sama sobě), v dalším CD-ROM obsahující detailní informace o všech patentech podaných před rokem 1920. Se správnou pákou pohnu světy, ujišťovala sama sebe.

Kufr nechala v Marriottu a koupené věci si uložila do malého batohu. Bylo již pozdní odpoledne, když se posadila do taxíku a udala řidiči instrukce pro zpáteční cestu ke skladišti. Doufám, že dělám správnou věc, pomyslela si, roztouženě zvažujíc možnost, že by strávila další noc s Rolandem. Ten však odjel zpátky do Cambridge a Miriam nemohla zůstat, dokud se Roland nevrátí do New Yorku.

V přívěsu ve skladišti, který sloužil jako kancelář, opět nikdo nebyl. Připadalo jí ještě opuštěnější než obvykle a nad zaprášenými bednami se vznášel podivný zatuchlý pach. Vyšla po schodech, klekla si a zkontrolovala nit, kterou nechala nataženou přes horní schod.

Byla pryč. "Hmm." Miriam se rozhlédla kolem. Teď tu nikdo není, usoudila. Přešla k místu, které korespondovalo s její ložnicí na druhé straně, zhluboka se nadechla, vytáhla medailon a zadívala se na motiv v něm. Obrazec, spletitý a podivný, jako by se jí vlnil před očima, kroutil se a jemně třeptal, formoval vzorec, který si byla schopná jen napůl zapamatovat, když jej neměla před sebou. Podivné, byl to velmi jednoduchý obrazec -

Svět se kolem Miriam zkrivil a vyplivl ze sebe postel se čtyřmi sloupky. Zároveň ji opět začala ukrutně bolet hlava. Sevřela v dlani medailon a rozhlédla se kolem.

"Paní?" Byla to Kara, oči vytřeštěné. Skláněla se nad Miriaminou postelí, cosi tam dělala.

"Ano, to jsem já." Miriam si sundala ze zad batoh. "Jak dopadl minulou noc vražedný pokus?"

"Vražedný pokus?" vyjekla Kara. Vypadala, jako by měla každou chvíli explodovat. "Bylo to strašné! Strašné, paní! Měla jsem takový strach -"

"Pověz mi o tom," vyzvala ji Miriam. Rozepnula si sako. "Kde je Brill?"

"Vedle," zamračila se Kara. "Dnes se koná ta recepcce, paní! Nemáme moc času! Budete si muset poslechnout -"

"Hej!" Miriam zvedla ruce. "Přestaň. Máme kolik, tři hodiny? Já myslela, že mě poučíš o tom, kdo všechno tam bude."

"Ano, má paní! Jenže vás musíme taky obléknout -"

"Jistě při tom můžete zároveň i mluvit, ne?" zeptala se Miriam. "Jdu za Brillianou. Potřebuji s ní něco probrat. Zatímco budu pryč, ty se můžeš připravit."

Našla Brillianu v recepciční síni, kde měla na starosti malou četbu sluhů a služebných. Sama se již oblékla do dvorského oblečení. "Tamhle!" zvolala. "Postavte to před dveře, ne vedle nich!" Podívala se na Miriam, když vešla dovnitř. "Ach, dobrý den, moje paní. Je to beznadějné, naprosto beznadějné."

"Co je?" zeptala se Miriam.

"Připadají mi jako natvrdlí," odpověděla Brilliana. Cestou k ní obešla hromádku pilin. Miriam se nechápavě rozhlížela kolem, zatímco Brilliana dodala: "Říkám jim, co přesně po nich chci, ale jaksi to pořád nemohou pochopit."

"Co to tu vůbec provádíš?" Miriam se opřela o tapiserii visící na stěně a pozorovala řemeslníky při práci.

"Ohledně těch dveří jste měla pravdu," řekla Brilliana. "A tak jsem pozvala zámečníka, aby vyměnil zámky a závory, a nechávám sem přidělat malou předsíňku." Usmála se, vycenila zuby. "Takovou malou past."

"Zatraceně." Miriam luskla prsty. "Na tohle jsem měla myslet sama."

Brilliana vypadala spokojená sama se sebou. "Takže to schvalujete?"

"Samozřejmě. Ať pokračují. A s tebou bych si chtěla promluvit ve svém pokoji."

Uchýlila se do relativního poklidu a ticha ložnice, následována svou dvorní dámou. Když zavřely dveře, hluk pil zvenčí nebyl téměř slyšet. "Tak copak se tu v noci dělo?"

"Když jsem se tam byla ráno podívat, objevila jsem ve vašich pokrývkách díry - a kolem nich spálené okraje."

Navzdory svému rádobý lhostejnému tónu vypadala Brilliana dost otřesená. "Musela jsem poslat Karu pryč, to ubohé stvoření bylo v šoku."

"Nu, já se v noci vyspala dobře." Miriam se zachmuřeně rozhlédla po místnosti. "Ale měla jsem pravdu v tom, že z druhé strany nejsou moje komnaty zabezpečené. Řekl to někdo baronu Hjorthovi?"

"Ne!" Brilliana se tvářila nejistě. "Říkala jste, že -"

"Dobře." Miriam se mírně uvolnila. "To je v pořádku. Co se týče dnešního večera - za chvíli sem přijde Kara a pomůže mi s přípravou na recepci. Mezitím potřebuji vědět, proti čemu stojím. Myslím, že dnes budu muset přenocovat v komnatách lady Olgy. Chci to mírně obměňovat, dokud nepřijdeme na to, kdo za vším stojí." Posadila se na kraj postele. "Mluv se mnou."

"O dnešním večeru?" Brilliana zachytila její souhlasný pohled a pokračovala. "Dnes večer se koná u dvora Jeho královského Veličenstva formální ples při příležitosti zahájení zimní sezony. Budou tam přítomni členové každé urozené rodiny v hlavním městě. Jeho Veličenstvo sice musí v této roční době poslat nákladný dar císaři za oceánem, takže recepce nebude příliš opulentní, ale i tak je důležité nechat se vidět. Být přítomen v Niejweinu na počátku zimy kdysi znamenalo, že tady zůstal člověk odříznutý sněhem od svého domova a přezímal tady. Vznešená rukojmí ku potěše Jeho Veličenstva. V dnešní době už to tak neděláme, ale přece jen je stále známkou dobrého vychování, když přijde před panovníka složit slib poslušnosti přinejmenším jeden ze starších členů rodiny. Mimochodem, váš strýc poslal vzkaz prostřednictvím svého tajemníka, ve kterém vás žádá, abyste v zastoupení poklekla a přislíbila za něj králi poslušnost."

"Tohle že udělal?" opáčila Miriam.

"Přesně tak!" Brill chodila sem a tam po místnosti. "Ve skutečnosti to bude shromáždění přibližně šedesáti známých rodin a jejich zástupců a přátel." Všimla si Miriamina překvapeného výrazu. "Myslela jste si snad, že vaše a naše rodina jsme tady jediná šlechta? My jsme jen malá částka z celku, a to se ještě nemohou dostavit zemani a hrabata ze vzdálenějších měst a panství, a tak mnozí z nich vyjádří poslušnost v zastoupení. My, rodiny Klanu, jsme pouze malý zlomek - zato ale ti nejlepší z nich."

"Takže tam bude přítomno několik stovek lidí?"

Brilliana vážně přikývla. "Přinejmenším tolik," řekla. "Ale já budu stále hned za vámi a upozorním vás na kohokoli důležitého."

"Ještě že tak." Miriam zvedla obočí. "Jak dlouho to potrvá?"

"Hmm." Brill naklonila hlavu na stranu. "Bylo by nezdvořilé odejít před půlnocí. Budete chtít..."

"Tentokrát za sebou nemám třídní cestu v kočáře." Miriam vstala. A tentokrát tam půjdu pracovně, dodala v duchu.

"Takže. Co musím říct, když se s lidmi zdravím, tak abych je neurazila? A co jste mi s Karou vybraly za oblečení?"

Tentokrát Kaře a Brill zabralo jen hodinu, než Miriam oblékla do šatů v barvě půlnoci. Pak ale trvaly na tom, že potřebují další hodinu k namalování jejího obličej, načesání vlasů a navěšení několika kilogramů zlata, stříbra a drahých kamenů. Na konci onoho dlouhého procesu přešla Miriam před zrcadlo (přes půl metru v průměru, zjevně importované z druhé strany) a udělala na sebe komický obličej. "Jsem to vůbec já?" zeptala se.

"A neměla byste být?" opáčila Brilliana. Miriam se na ni podívala. Brillianin zevnějšek Miriam připadal jednodušší a také elegantnější než její vlastní, nemluvě o tom, že se jí v něm nepochybně lépe pohybovalo. "Je to umělecké dílo," vysvětlovala Brilliana, "vhodné pro hraběnku."

"Ha... Umělecké dílo! A já myslela, že jsem obyčejná stárnoucí novinářka." Miriam si pro sebe přikývla. Všechno je to jen pozlátko, pomyslela si. Snaží se dát svým zevnějškem všem najevo, jak jsou bohatí. Takhle tady uvažují. Když to neukážeš, jako bys to neměl. Zapamatuj si to. Tyto šaty jí nicméně připadaly aspoň o něco méně přehnané než ty poslední, nebo si možná začínala zvykat na místní styl. "Mohla bych si s sebou vzít něco, kam bych si mohla uložit pár malých předmětů?" zeptala se pochybovačně.

"Mohu vám přidělit služebnou, aby vám je nesla, jestli chcete -" Brilliana zachytila její výraz. "Ach, takže vy si tam chcete schovat tamtu věc."

"Ano, tamtu věc." Miriam přikývla, ale raději se neusmála, aby si nezničila pracné naličení.

"Mohla by použít štuci, do kterého by schovala ruce," navrhla Kara.

"Štuci?" zeptala se Miriam.

"Tohle." Kara odkudsi vytáhla válcovitý kožešinový rukávník. "Bude to stačit?"

"Myslím, že ano." Miriam se pokusila strčit do něj ruce. Byl v něm volný prostor - a malá kapsička. Proti své vůli se usmála. "Ano, tohle bude stačit," řekla. Přešla ke svému batohu, zalovila v něm, vyndala pár malých předmětů a strčila je do rukávníku.

"Milostpaní?" Kara se tvářila zmateně.

"Nikdy nechod' z domova bez náhradního tamponu," řekla jí Miriam. "Znáte tampony?" Zamrkala překvapením. "Hmm, asi ne. A pár dalších věcí." Jako platičko beta-blokátorů, malou lahvičku s prášky proti bolesti, ošoupaný stříbrný medailon, peněženku s kreditní kartou a mobilní telefon. To by mělo pokrýt většinu eventualit, řekla si v duchu. Pak se otočila k Brillianě. "Tak, a teď můžeme jít - nebo ihned, jakmile budete připravené, ano? Jen ještě jedna věc," zvedla prst. "Napadlo mě, že by bylo dobré zajistit si, aby nám byl kočár kdykoli okamžitě k dispozici na zpáteční cestu. Pro případ, že by se znovu objevil můj tajný obdivovatel."

"Postarám se o to," řekla Brilliana mírně ustaraným tónem.

"Dobře." Miriam se zhluboka nadechla. "Půjdeme?"

Zdálo se, že cestování kočárem zahrnuje stejné množství příprav jako let lehkým letadlem, a bylo ještě méně pohodlné. Dvacetiminutové otloukání ve studeném kočáře, kdy byla vmáčknutá mezi Karou a Brillianou, nijak neprospělo Miriaminu smyslu pro trpělivost a dobrou vůli. Následná hodina procházení se po králově skvostně naleštěné parketové podlaze se strnulým vznešeným úsměvem na tváři a vzpřímenými zády také nebyla žádná slast -, ale Miriam za sebou měla z dřívějších nejrůznějších předváděcích obchodních akce a zjistila, že pokud bude považovat celou tu maškarádu za předváděcí akci výrobců fantastických oděvů, bude si tam ve skutečnosti připadat jako doma. V principu to bylo totéž a Miriam se brzy cítila jako ryba ve vodě.

"Ach, skutečně?" opáčila, pozorně naslouchajíc pánu z Ragnru a Styly, který jí vyprávěl o lovu humrů na svém panství. "A mají mnoho člunů?" zeptala se. "Jakému druhu dávají přednost a kolik má každý z člunů posádky?"

"Mnoho!" Pán Ragnru a Styly nadmul hrudník, dokud téměř nezastiňoval jeho břicho, hrdé a vypnuté pod šerpou a

zlatým řetězem. "Při posledním sčítání byly na mých ostrovech dvě stovky rybářů! A všichni z nich, i ti nejchudší, mají svoje vlastní čluny."

"Ano, ale jakého typu?" naléhala Miriam s nuceným úsměvem na tváři.

"Jsem si jistý, že jsou to dokonale vhodné rybářské čluny; s těmi bych si na vašem místě starosti nedělal, moje paní. Měla byste mne přijet někdy v létě navštívit. Jsem si jistý, že čerstvý mořský vzduch by vám po horkých letních výparech města udělal jen dobře, a kromě toho -" nafoukl se - "neslyšel jsem vás náhodou říkat, že se zajímáte o velryby?"

"Vskutku." Miriam sklonila hlavu, v duchu si udělala čárku za další naprostou ztrátu času - jen další feudální parazit, který nevěděl nebo nebude mluvit o zdroji svého bohatství, poněvadž ho víc zajímá chov válečných ořů a spory s královskými sousedy. "Mohla bych mít to potěšení a pokračovat v rozhovoru s vámi později?" zeptala se. "Tamhle totiž vidím procházet starého přítele a bylo by ode mne nezdvořilé nepozdravit se s ním -"

Vycouvala od pána Ragnru a Stylu a zamířila k dalšímu šlechtici a jeho synovi - začínala se učit, jak takové věci vypořádat - a manželce. "Brill, na Ragnru a Stylu by se možná dala sehnat ambra. Zapamatuj si to prosím, chtěla bych se k tomu později vrátit. A kdo je tento člověk?"

"To je hrabě Euan z Castlerocku. Jeho manželka Susan a jeho syn, ehm, zapomněla jsem, jak se jmenuje. Venkovská aristokracie, farmáři a, ehm, zákazníci pánů z Arranu. Jak se hláskuje ambra?"

Miriam pokračovala s úsměvem na tváři k hraběti Euanovi. "Můj pane!" řekla. "Mrzí mne, že jsem dosud neměla čest seznámit se s vámi. Mohla bych na pár minut poprosit o krapet vaší trpělivosti?"

Byla to, jak zjistila, překvapivě účinná taktika. Způsoby byly odlišné, pompéznost rozptylující, a produkty a tisková prohlášení na sebe braly radikálně odlišnou formu - ale struktura byla stejná. Na obchodním veletrhu byla zvyklá vysledovat si skupinku, kde nějací znučení muži a ženy čekali, až případnou právě na takové jako ona a povědí jí svoje obchodní plány i své životní příběhy. Neměla ponětí, jak to probíhá na takové královské dvorské sešlosti, ale spousta provinční šlechty se zde zjevně objevila v naději, že zapůsobí na nejrůznější lidi kolem a naváží kontakty s případnými dodavateli toho či onoho zboží - a byli při hledání posluchačstva se zářivým úsměvem a psací podložkou stejně dychtiví jako jakýkoli obchodní manažer, jen o tom nevěděli.

"Co to děláte, paní?" zeptala se Brilliana během mezery v tomto procesu.

"Učím se, Brill. Pozoruji a dělám si poznámky!"

Pravidelně pokyvovala hlavou a tvářila se vážně, zatímco jí lord Nějaký z Odkudsi vyprávěl o tom, jak lord Jiný z Odněkud vnikl při hledání uhlí do jeho historicky uznaného lesa v horách dole na pobřeží, kde chová jelení zvěř, když si uvědomila narůstající ticho kolem sebe. Zatímco lord Nějaký pokračoval, otočila hlavu - a uviděla skupinu lidí kráčejících jejím směrem, vedených matronou děsivě povýšeného vzhledu, snad osmdesátiletou a vyschlou jako mumie, s podivně ovislými očními víčky, doprovázenou z obou stran dvěma urozenými dámami, a vzadu s vlečkou, kterou nesla tři pážata.

"A," řekla žena. "Tak tohle je hraběnka Thorold Hjorth, o které jsem toho tolik slyšela?" zeptala se mladší ze svých dvou společnic, která přikývla, a vyhýbala se přitom Miriaminým očím.

Miriam se otočila a mile se usmála. "S kým mám tu čest?" zeptala se zdvořile. Kde je Brill? panikařila v duchu.

Zatraceně, proč se musela kamsi vypařit zrovna teď? Z ženy čísel chlad, který si Miriam spojovala s kryogenicky zmraženými mrtvolami. Nebo možná jen pracovaly její jedové žlázy. Miriam si nasadila ještě širší úsměv, snažila se vypadat nevinně a přátelsky.

"Hovoříte s velkovévodkyní Hildegard Thorold Hjorth, první z linie Thoroldů, poslední ze spřízněnosti Thorold Hjorthů, nyní vdovou," oznámila ta, která předtím ženě odpovídala.

Ach tak. Miriam se uklonila, jak ji naučili. "Je mi ctí, že vás poznávám," řekla.

"To by také mělo." Při těchto slovech, prvních, které k ní vévodkyně pronesla, Miriam málem nechala svůj úsměv sklouznout z tváře. "Bez mého svolení bys tady teď nebyla."

"Och, skutečně?" Její úsměv byl stále křečovitější. "Nu, v tom případě jsem vám náležitě vděčná." Brilliano! Kam jsi zmizela? Kdo je tahle dračice?

"Samozřejmě." Stařenin výraz se konečně uvolnil, od výrazu silného nesouhlasu k nezastřenému pohrdání. "Cítila jsem potřebu prohlédnout si uchazečku na vlastní oči."

Uchazečku? "Mohla byste mi vysvětlit, o co jde, prosím?" požádala Miriam, stále nervóznější. Na jejím výrazu zřejmě bylo něco děsivého: jedna z dam provázejících stařenu o krok couvla a druhá si zvedla ruku k ústům. "Uchazečku o co?"

"No přece o titul, který sis přisvojila s tak nedostatečnou přípravou a elegancí, a se způsoby naprosto nevhodnými pro tuto roli. Obyčejná prostáčka, která umí hrát divadlo, povýšená a vyfintěná příbuzným Lofstromem, který ji sem nastrčil, aby si mohl dělat svoje nároky." Stařenin výraz zuřivého rozhořčení připomněl Miriam zajatého orla, kterého kdysi viděla v zoo. "Žebrácká, závislá na dobré vůli a podpoře jiných. Kdybys byla tím, kým tvrdíš, že jsi, měla bys majetek." Vévodkyně Hildegard Thorold Hjorth pohrdavě mávla rukou. "Pojďte, moje -"

"Tak to tedy ne. Počkejte!" Miriam udělala krok dopředu, zastoupila stařeně cestu. "Já nejsem žádná podvodnice," řekla a snažila se přitom, aby její hlas byl klidný a vyrovnaný. "Jsem, kdo jsem, a nejsem tady ráda a ze své svobodné vůle, a nikdo o mně nebude mluvit s pohrdáním."

"Jak se o tobě tedy bude mluvit?" zeptala se vévodkyně, která ji pozorovala s mírně jedovatým úsměvem, jímž dávala najevo, jak vysoce si Miriam v této společnosti cení.

"S respektem příslušejícím mému postavení," vyhrkla na ni Miriam, "anebo vůbec ne."

Vdova zvedla jedno zahnuté obočí.

"Tvoje postavení bude předmětem debaty, dítě, ke které dojde při Beltaigne, kde pro mne bude nesmírným potěšením

si zajistit, abys byla předvedena před Klanovou radu a dostalo se ti tolik pozornosti, kolik ti náleží. A možná bys ses měla trochu zamyslet nad záležitostmi své kompetence, i kdyby byla tvoje identita potvrzena." Její úsměv se přikradl zpátky, odkapával z něj jed: "Když se utkáš na turnaji s elitou, nebuď překvapená, jestliže tě vyhodí ze sedla." Otočila se a odkráčela, zanechala tam Miriam s otevřenými ústy a rozezlenou.

Právě si začínala uvědomovat, jak byla ponižena, když se u jejího lokte objevila Brilliana. "Proč jsi mne nevarovala?" zasyčela na ni. "Kdo je ta jedovatá babizna?"

Brilliana se tvářila ohromeně. "Ale já myslela, že to víte! To přece byla vaše babička."

"Ach. Ach ne." Miriam vylétla ruka k ústům. "Já mám babičku?"

"Ano, a -" Brilliana se zarazila. "Vy jste to nevěděla," řekla pomalu.

"Ne," odpověděla Miriam s přimhouřenými očima.

"Každý říká, že jste podědila její temperament," vyklouzlo Brillianě a vzápětí jí vylétla ruka k ústům.

"Chceš říct, že mám být jako - jako ona?" Miriam se na ni podívala s nevírou v očích.

"Hmm," zamumlala Brill, obličej vážný jako u falešného hráče, který se uvnitř červená. "Ach, podívejte," řekla, s pohledem upřeným za Miriam. "Není to -"

Miriam se rozhlédla kolem, pak se ohromeně otočila. "Vás jsem tady neočekávala," řekla. Copak jeden šok nestačil? Vévodův strážce tajemství přikývl. "Ani já ne, až do včerejška," odvětil s kamennou tvář. Prohlédl si ji odshora dolů.

"Zdá se, že se zde zabydlujete."

"To ano." Miriam se odmlčela, nejistá jak pokračovat. Matthias vypadal v niejweinské dvorské parádě stejně děsivě jako předtím v obleku. Bylo to, jako by o ni projevil nezdravý zájem tank. "A vy? Všechno v pořádku?"

"Ujde to." Matthias si všiml Brilliany. "Vy. Mohla byste prosím odejít? Potřebujeme spolu prodiskutovat jisté záležitosti."

Brill se poslušně otočila a měla se k odchodu. "Určitě?" zeptala se Miriam jízlivě. "Já myslím, že si můžeme klidně promluvit v přítomnosti mé dvorní dámy."

"Ne, to tedy nemůžeme." Matthias se upjatě usmál. "Řekl jsem, aby šla pryč." Pokynul směrem k okenním výklenkům se závěsy u protilehlé zdi. "Tamhle budeme mít větší soukromí. Pojdte prosím se mnou."

Miriam jej neochotně následovala. Kdyby měli někdy natočit film o Klanu, budou muset dát roli tohoto chlapíka Schwarzeneggerovi, pomyslela si. Až na to, že Arnie má smysl pro humor.

"O čem si chcete promluvit?" zeptala se tiše.

"Váš strýc mne pověřil, abych vám předal tohle." Matthias k ní natáhl malý dřevěný tubus, něco jako miniaturní pouzdro na plakáty. "Je to pro krále, přísežné prohlášení potvrzující vaši identitu." Jeho výraz byl nečitelný. "Mám vás představit Jeho Veličenstvu v zastoupení za mého pána."

"Chápu." Miriam si pouzdro vzala. "Nějaké další zprávy?"

"Bezpečnost." Matthias zavrtěl hlavou. "Není to tu moc dobré. Soudím, že vám baron Hjorth nepřidělil strážné? To je zlé. Hned ráno to půjdu osobně zařídit." Tyčil se nad nijako socha.

"Hmm." Miriam k němu zvedla oči. "To je všechno?"

"Ne." Jeho tvář sebou cukla. "Mám na vás nějaké otázky."

"Dobrá. Ptejte se." Miriam se rozhlédla kolem. Ani trochu se jí nelíbilo, jak ji Matthias izoloval od davu. "O co jde?"

"O vaši výchovu. Je to velmi důležité, protože by mi to mohlo pomoci objasnit, kdo se vás pokouší zabít. Byla jste adoptována, je to tak?"

"Ano." Miriam pokrčila rameny. "Žena, u které jsem byla nalezena, byla mrtvá, pobodaná, byla jsem dítě neznámé identity. A tak, když se Morris s Iris začali shánět po dítěti k adopci, byla jsem k mání."

"Rozumím." Matthiasův tón byl neutrální. "Vloupali se někdy do vašeho domu, když jste byla dítě? Zaútočil někdy někdo na vaše rodiče?"

"Na moje - ne, žádná vloupání." Miriam zavrtěla hlavou. "Žádné útoky. Smrt mého otce byla dopravní nehoda. Řidič z místa nehody ujel, ale chytili ho. Řídil pod vlivem alkoholu. Nešťastná náhoda."

"Nešťastná náhoda." Matthias si odfrkl. "Nikdy nepodceňujte nešťastné náhody."

"Nepodceňuji," řekla stroze. "Poslyšte, proč najednou taková opatrnost?"

"Protože." Hleděl na ni bez jediného mrknutí. "Osobně se zajímám o všechny hrozby vůči Klanové bezpečnosti."

"Kecy. Jste vévodův tajemník. A mám takový dojem, že člen vnější rodiny, že ano?" Podívala se na něho. "To vám staví nad hlavu skleněný strop, je to tak? Sedíte ve Ford Lofstrom jako pavouk, natahujete pavučiny a řídíte záležitosti v Bostonu, když vévoda pobývá jinde, ale jenom v zastoupení. Mám pravdu? Takže proč se o to ve skutečnosti zajímáte?"

"Vytvořila jste si mylný dojem." Matthiasovy oči se zaleskly ve světle svíci. "Abych se sem dostal, opustil jsem dnes ráno svoje místo vedle vévody."

"Ach tak, už to chápu. Někdo vás vzal na druhou stranu a tam jste si chytil vlak."

"Ano," přikývl Matthias. "A je tu ještě něco, co byste měla pochopit, Výsosti. Já nejsem urozeného původu... Zkrátka jsem se 'nesprávně' narodil..., ale jako mnoho mých příbuzných jsem si zasloužil přízeň Klanu." Vzal ji za ruku.

"Vím něco málo o vaší minulosti. Ne každý, kdo tady žije, je výlučně spokojen se stavem věcí, se způsobem, jakým je řízena Klanová rada. Vy jste novinářka, umíte zkoumat fakta."

"Pusťte mě," řekla Miriam tiše.

"Jistě." Matthias uvolnil své sevření. "Přijměte prosím moji omluvu. Neměl jsem v úmyslu jakkoli se vás dotknout."

Miriam se na okamžik odmlčela. "Přijímám."

"Výborně." Matthias pohlédl stranou. "Nevadilo by vám vyslechnout si ode mě jednu radu, moje paní?"

"Záleží na tom, jakou," odpověděla. Musela se přitom hodně přemáhat, aby její hlas zněl normálně. Nejdřív záštiplná

babička, a teď tohle...? Cítila se mírně omámená, jakoby opilá přemírou informací, z nichž většina byla nevídaná. "V jakém duchu mi chcete svoji radu nabídnout?"

Matthiasův obličej byl strnulý a ovládaný jako maska. "V duchu přátelské starostlivosti a dokonalého altruizmu," řekl tiše.

Miriam pokrčila rameny. "Nu, v tom případě předpokládám, že bych ji měla ve stejném duchu přijmout."

Matthias ztišil hlas. "Klan má mnoho tajemství, jak jste si pravděpodobně již uvědomila, a jsou tu jisté věci, o které byste neměla projevovat podezřelý zájem. Především pak o společenství vnitřních členů, těch, kteří mají hlas v Klanové radě. Měla byste si dávat pozor na situace, jež by vás mohly uvést do rozpaků; soukromí je zde veřejná věc a nikdy nevíte, jaké zdánlivé náhody a maličkosti mohou být využity vašimi nepřáteli jako důkaz vaší nekompetentnosti. Říkám vám to jako přítel: Udělala byste dobře, kdybyste si našla ochránce - nebo skupinu, se kterou byste se měla spojit - a to dřív, než se stanete terčem útoků."

"Vy víte, kdo mne ohrožuje? Ohrožujete mne vy?" zeptala se.

"Ne a ne. Já se vám jednoduše snažím poradit. Tady totiž existuje více klik, než je kdokoli ochoten připustit." Zavrtěl hlavou. "Zítra za vámi přijdu a postarám se, abyste dostala stráž - jestliže obdržíte váš souhlas. Mohu vám poskytnout určitý stupeň ochrany, pokud se ji rozhodnete přijmout. Přijmete?"

"Hmm. Uvidíme." Miriam od něj začala couvat, snažila se zamaskovat svůj zmatek. Uchýlila se zpátky do záplavy světla vrhaného obrovskými lustry nad hlavou, zpátky do proudu tváří arogantně žvanících o svých nekonečných přesilových hrách o moc. Netrvalo dlouho a přispěchala za ní Brilliana. "Už vám to řekli?" vyhrkla dívka. "Jeho Veličenstvo chce, abyste se mu přišla představit. Musíte mu ukázat svoje pověřovací listiny." Brilliana se zamračila.

"Dal vám je?"

Miriam zvedla svitek a prohlédla si pečeť. Byla podobná té, co jí ukázala Olga, ale v detailech se lišila.

"Ano," řekla nakonec.

"A to je všechno, co chtěl?" zajímala se Brilliana.

"Ne." Miriam zavrtěla hlavou. "Na to bude čas později. Teď bys mne raději měla odvést k Jeho Veličenstvu."

Královská skupina okupovala prostor ve velkém okenním výklenku, chráněná zezadu závěsy a okenicemi. Ani všechna látka však nedokázala zahnat chlad, který čísel z kamenů. Miriam přistoupila ke králi, s Brillianou - a Karou, která se odněkud objevila - v závěsu, a provedla tu nejhlubší úklon, jaká se jí jen podařila.

"Vstaňte," řeklo Jeho Veličenstvo, Alexis Nicholau III. "Věřím, že jsme se již setkali? Předevčirem, že ano?"

Byl cítit zvětralým vínem a starým potem.

"Ano, Veličenstvo." Podala mu svitek. "Toto je pro vás."

Rozlomil pečeť třesoucí se rukou, rozvinul svitek, pak si sám pro sebe pokývl a podal jej pažeti. "Nu, pokud jste dost dobrá pro Angbarda, jste dost dobrá i pro mne."

"Ano, Vaše Veličenstvo."

"Mám totiž ve zvyku věřit tomu, co Angbard říká, víte?" Ledabyly mávl rukou k závěsům. Zezadu se k němu přiblížil jeden ze dvou princů, provázen párem společníků. "Takže teď mám novou hraběnku."

"Zdá se, že ano, Veličenstvo."

"Jste jeho dědička," řekl král, vyžívaje se v posledním slovu. Miriam měla co dělat, aby neotevřela ústa údivem.

"V-veli-čenstvo?"

"Nu, Angbard to píše," řekl král Alexis. "Píše to přímo tady." Zabodl prst do pažety, které drželo pergamen. "A kdo tady podle vás skutečně vládne?"

"Promiňte prosím, to mi nikdo neřekl."

"Tak vám to říkám já," odvětil král. Princ - Creon nebo Egon, nějak si je nezapamatovala - se nakláněl nad ramenem Jeho Veličenstva a nepokrytě na ni zíral. "Na tom zas tolik nesejde." Král si odfrkl. "Já v botách toho muže chodit nebudu, děvče. Muž, za kterého se provdáte, by ovšem mohl. Pokud budete oba žít dostatečně dlouho."

"Chápu," řekla. Princů bylo něco po dvacítce, měl dlouhé tmavé vlasy, vyšivanou zlatou vestu a u pasu nůž v pochvě vykládané drahými kameny. Pozoroval ji s tupým výrazem a pokleslou čelistí. Co má tohle znamenat? přemýšlela Miriam s narůstajícími obavami. A sakra, já to věděla! Oni mě budou chtít provdat!

"Je tu jeden způsob, jak se o to postarat," dodal král. "Mám za to, že jste ještě nebyla představena mému synovi Creonovi?"

"Je mi ctí, nesmírnou ctí!" Miriam se na něj snažila usmívat. Creon jen blaženě přikyvoval.

"Creon je již dlouho ve věku na ženění," řekl král zamyšleně.

"Kterákoli žena se za něj provdá, stane se královskou princeznou, uvědomujete si to?" Podíval se na ni podél svého nosu. "Samozřejmě, kdokoli, koho bychom přijali do královské rodiny, by potřeboval velmi speciální věno -" jeho pohled byl temný a plný zastřeného významu - "ale já věřím, že Angbardovi příbuzní by mohli shledat tuto cenu přijatelnou. A princ by se těšil z inteligentního soukromého zájmu chápající manželky."

"Um-hmm." Podívala se za krále na prince Creona. Princ se na ni usmíval s potěšeným přátelským výrazem ve tváři, který nicméně kazila skutečnost, že si neustále slintal na límec. "Bude mi potěšením sejít se s princem později, za vhodnějších okolností," vypravila ze sebe. Usmívala se, zoufale pátrala v mozku po otřepaných omluvných frázích z tisíce a jednoho každoročního setkání podílníků, na kterých se něco zvrtilo. "Opravdu bych si s vámi ráda povídala déle, jenže mne neustále představují tolika fascinujícím lidem a vy si zasloužíte moji plnou, ničím nerušenou pozornost. Bylo by ode mne nehezké nechat se rozptylovat, a tím pádem věnovat vašemu synovi něco méně než svoji veškerou energii! Velmi si cením vaši -"

"Ano, jistě, to stačí," zarazil ji král. "Není třeba pochlebování. Já už ho slyšel tolik, že mi jde jedním uchem tam a druhým ven a on -" pokývl hlavou - "nu, tomu to nedojde nikdy."

Polknutí naprázdno. "Chápu, Veličenstvo."

"Ano, je to idiot," řekl král Alexis bodře. "A vy jste příliš stará." Jakýsi pud sebezáchovy přiměl Miriam spolknout automatický protest. "Ale je to můj idiot, a kdyby se oženil, jeho dítě by bylo třetí v nástupnické linii, přinejmenším dokud Egonova žena neporodí další dítě. Naléhám na vás, abyste si to promyslela, mladá dámo. Kdybyste potkala někoho vhodného, samozřejmě o tom chci být ihned informován. Nyní můžete odejít k těm nesmírně důležitým cizím lidem, kteří vás tak podezřele fascinují. Já vám v tom bránit nebudu."

"Ehm - děkuji vám! Děkuji co nejsrdečněji!" Miriam od krále uprchla, jako by jí za patami hořelo, uvedená do rozpaků již potřetí za jediný večer. Co jsou tihle lidi zač? přemítala. Králova nabídka byla nepochybně míněna dobře; jen byla alarmující a demoralizující, protože jí odhalila hlubiny její vlastní neschopnosti hrát s těmhle žraloky přesilovou politickou hru. Král chce oženit svého syna do Klanu a myslí si, že já jsem vhodná osoba, která by se k tomu dala přemluvit? Bylo to zoufale matoucí. A proč ji Angbard označil za svou dědičku? To byla opravdu otázka za všechny peníze. Bez odpovědi jako by nic jiného nedávalo smysl. Čeho se snaží dosáhnout? Nechce tím z ní udělat něco na způsob terče? Terč.

Zarazila se vpůli cesty od výklenku na taneční parket, jako by ji někdo uhodil do hlavy.

"Paní Miriam? Co se děje?" Brilliana ji tahala za rukáv. "Pšššt. Přemýšlím."

Terč. Před třiceti dvěma lety někdo pronásledoval a zavraždil její matku, když cestovala k tomuto samému dvoru, aby složila poklonu králi - pravděpodobně Alexisovu otci. Bylo to během občanské války mezi rodinami, ještě před uzavřením Klanového míru. Šňatek její matky byl dohodou, která stvrdila jeden konec tohoto uspořádání.

Od té doby, co sem přišla, se ji někdo pokusil přinejmenším dvakrát zabít.

Miriam zuřivě přemýšlela. Tito lidé na staré sváry jen tak nezapomínají. Souvisejí spolu nějak tyto incidenty? Pokud ano, mohlo by za tím být něco víc než jen finanční machinace barona Hjortha. Nebo Matthiasovy záhadné kliky. Nebo dokonce její ovdovělá babička, vévodkyně Hildegarde Thorold Hjorth.

Někdo, kdo nevěděl o její minulosti. Samozřejmě! Kdyby o ní věděli předtím, nebo na druhé straně, skončila by pod vlakem metra nebo přejetá autem nebo zastřelená v pouliční přestřelce dlouho předtím, než by našla cestu sem. Jak často se stává, že někdo odstraní dědice? napadlo ji.

"Paní, musíte jít."

"Co je?" Brilliana ji naléhavě tahala za rukáv. Tady nejde o mě, ale o něco, co má něco společného s tím, kdo jsem, uvědomila si nejasně, marně tápajíc po pochopení. Jsem pro tyhle lidi tak důležitá, že si vůbec neumí představit, že bych nepřistoupila na jejich hru. Bylo by to totéž, jako kdyby viceprezident odmítal hovořit se senátem. A i kdybych neudělala vůbec nic, kdybych jim řekla, že chci, aby mě nechali na pokoji, brali by to jako druh rafinované politické hry.

"Co se děje?" zeptala se roztržitě.

"To Kara," naléhala Brill. "Máme problém."

"Už jsem v pořádku," řekla. Potrásla hlavou, aby si ji pročistila. Musím být politik, ať se mi to líbí, nebo ne... "Co se zase stalo?"

Stalo se to, že se Kara prostě a jednoduše opila. Mladý rytíř Nikdo výjimečný ji napájel silným vínem z hroznů přešlých mrazem - mluvila nezřetelně a nesouvisle a vlasy měla rozčuchané - pravděpodobně s úmyslem dostat se jí pod sukně. Třebaže Kara protestovala, že za nic nemůže, Brilliana si to očividně nemyslela. "Poslyšte, myslím, že tohle je dobrý důvod, abychom se vrátili domů," řekla Miriam svým dvěma společníkům. "Budeš vůbec schopná nastoupit do kočáru?" zeptala se Kary.

"- možřejmě, že budu," zamumlala Kara. "Nikdo to nezvládne lépe."

"Dobře." Miriam se podívala na Brillianu. "Odvezeme ji domů."

"Nechcete tady zůstat, paní?" zeptala se dívka pochybovačně.

"Chci -" Miriam se zarazila. "Zdá se, že na tom, co chci, stejně nesejde," řekla skličene, s pocitem, jako by nesla na bedrech veškerou tíhu světa. Angbard mne jmenoval svojí dědičkou, protože chtěl, abych přitáhla pozornost jakékoli kliky, která tenkrát zabila moji matku, pomyslela si. Hildegarde mě nenávidí, protože jí nemůžu dát zpátky její dceru a já její dcera nejsem, a navíc jsem dostala na starost tyhle dvě holčiny. Nemluvě o Rolandovi. O Rolandovi, který by mohl -

"Mám vzkaz," zadrmlila Kara na půl cesty ke dveřím.

"Vzkaz? Jak milé," řekla Miriam suše.

"Pro - pro milostpani," dodala Kara. Vytáhla ze zánadří úzký proužek papíru. Miriam si jej strčila do rukávniku a popadla Karu za paži. "Pojďme, jedeme domů," naléhala.

V kočáře doslova mrzlo. Ze schůdků, po kterých nastupovaly, visely rampouchy a kožená sedadla praskala, když si na ně sedaly. "Domů," nařídila Brilliana kočímu. Potřásl oplatěmi, vydal povel a koně se rozhýbali, jejich dech se srážel v páru v mrazivém vzduchu. "Bylo to tak vzrušující!" řekla Brilliana. "Škoda, že jsi to pokazila," vyčítala Kaře. "O čem jste se to tam s těmi lidmi dohadovala?" otočila se nesměle k Miriam. "Nikdy jsem nic takového neviděla!"

"Moje milá babička se mi prostě snažila říct, kde je moje místo," odpověděla Miriam. Zašmátrala v rukávniku po blistru s tabletami beta-blokátoru. Krátce vyndala ruku a nasucho jednu spolkla, společně s jedním ibuprofenem. Měla pocit, že brzy bude účinky těchto léků na svůj organizmus potřebovat. "Co víš o historii mé rodiny, Brill?" zeptala se.

"O vašich rodičích? Nebo o vašem otci? Rodinách nebo spřízněnostech?"

Miriam zavřela oči. "Občanská válka," zamumlala. "Kdo ji začal?"

"Hmm -" Brilliana se zamračila. "Občanská válka? To je jasné: Rodiny Wu a Hjorth spolu uzavřely obchodní dohodu, společenství obchodující od východního pobřeží k západnímu, a to prakticky za zády Klanu. Thoroldové, Lofstromové, Arnesenové a Hjalmarové jim ten kompliment oplatili, poslali Andru Arnesena na západ, aby je zastupoval v ČangSi, a ten byl po příjezdu na místo zavražděn mužem, který se pak vytratil. Zjevně to byl pokus omezit konkurenceschopnost

Klanu čtyř, načež Klan samozřejmě podnikl proti těm dvěma odvetná opatření. Celou situaci zhoršovala skutečnost, že si jistí skrytí členové každé spřízněnosti přáli udržet ten svár. Pokaždé, když už se zdálo, že se věci urovňají, došlo k nějakému novému zvěrstvu - vévodkyně Lofstrom byla znásilněna a zavražděna, koně hraběte Thorold-Arnesena byli vyhnáni ze stájí a zapáleni."

"To snad -" Miriam přimhouřila oči. "Ty jsi z rodiny Hjalmar, je to tak?"

"Ano," přikývla Brilliana. "Proč?"

"Jenom přemýšlím," řekla Miriam. Přežívající sváry, klika, která nechtěla, aby skončila válka, co rozežírala Klan zevnitř. Jako by do struktury Klanu zasahovalo něco zvenčí, aby poštvalo příbuzné proti sobě navzájem... Napřímila se.

"Neměl Angmar Lstivý původně sedm synů?"

"Hmm, měl." Brill se tvářila zmateně.

"A jeden se kdysi dávno ztratil, že ano?"

Brill přikývla. "Jmenoval se Markus nebo tak nějak. První, kdo zamířil na západ, aby si tam vydobyl slávu a bohatství."

"Aha." Miriam přikývla. "Proč?"

"Jenom přemýšlím," řekla Miriam znovu. Mimo Klan existuje ještě jedna rodina. A Klan o nich neví. Není jich mnoho, a podnikají na stejném dovozně-vývozním poli. Možná vidí Klan jako hrozbu. Proč ale? Proč by se nemohli jednoduše provdat a oženit zpátky do některé ze spřízněností? Zavrtěla hlavou. Měla jsem provést ty experimenty s fotografií medailonu.

Kočár zastavil u brány paláce Thoroldů a Miriam s Brillianou se podařilo dostat z něj Karu bez jakýchkoli nevíтанých incidentů. Pak ale Kara zareagovala na studený vzduch, odpotácela se k ozdobnému sloupoví, ohnula se vpůli a začala zvracet do dekorativního květináče.

"Fuj," ulevila si Brilliana. Úkosem pohlédla na Miriam. "Tohle se stát nemělo."

"Alespoň že ty kytky už byly mrtvé," utěšila ji Miriam. "Tak pojď. Vezmeme ji dovnitř."

"Ne, tohle jsem nemyslela." Brilliana se zhluboka nadechla. "Jde o to, že ji Eugen z Arnesenů opíjel vínem. K tomu vůbec nemělo dojít, protože jsem na ni měla dávat pozor. Sama jsem se ale ocitla v obležení jiných lidí a ztratila jsem ji z očí." Zamračila se. "Tohle bylo úmyslné."

"A ty si myslíš, že mě to překvapuje?" Miriam zavrtěla hlavou. "Tady už mě nedokáže překvapit vůbec nic. Pojďme. Odvedeme ji do jejich pokojů a postaráme se o to, aby -" vzpomněla si na Matthiasovo varování - "nás už neuváděla do rozpačitých situací."

Brill pomohla usměrnit Karu nahoru po schodech a Miriam se postarala o to, aby byla usazena na pohovku a byl jí přinesen šálek čaje, než se uchýlila do své ložnice. Začala si sundávat plášť, když si vzpomněla na rukávník a na vzkaz, který jí Kara předala. Rozdělala jej a četla.

Mám naléhavé zprávy týkající se vraha, který vás sleduje. Sejdeme se o půlnoci v oranžérii.

Váš oddaný služebník,
hrabě Roland Lofstrom

"Sakra," zaklela tiše. "Brill!"

"Ano, Miriam?"

"Pomůžeš mě svléknout, ano?"

"Cože, hned teď? Vy už jdete spát?"

"Ještě ne," odpověděla Miriam zachmuřeně. "Zdá se, že našeho vraha již unavuje snažit se za mnou plížit, a tak se pokouší navnadit mě jako rybu. Jenže se dopustil velké chyby." Otočila se k ní zády. "Rozšněruj mě. Musím něco vyřídit, a byla by škoda zakrvácet si přitom tyhle šaty."

Černé džínsy, vojenská polní obuv a kožené sako: zbraň v kapse a medailon v levé ruce. Miriam se zhluboka nadechla, s pocitem, jako by byla navzdory všemu nahá. Připadala si, jako by jedinou věcí, co měla na sobě, byl terč namalovaný mezi lopatkami.

Brilliana na opačném konci místnosti vypadala ustaraně. "Jste si jistá, že děláte správnou věc?" zeptala se znovu.

"Nechcete, abych tam šla raději já? Mám výcvik ve střelbě -"

"Budu v pořádku. Jen možná budu muset přejít ve spěchu na druhou stranu." To nebude dobré, opravila sama sebe v duchu. Ale pokud si s tímhle problémem dříve nebo později neporadím, zabijí mě. Je to tak? A jedna věc bude pracovat pro ni - skutečnost, že vrah bude očekávat spíš jednu z horkých hlav narozených s prstem na spoušti a vychovaných Klanem, nikoli rozumnou, civilizovanou novinářku ze světa, kde se takový druh věcí prostě nestává. Aspoň v to doufala.

Zvedla si batoh na záda a znovu zkontrolovala pravou kapsu, tu, ve které měla zbraň a hrst plnou nábojů. Nebylo jí zrovna dobře: Jako by měla v žaludku motýly. "Pokud se objeví nějaký problém, přečkám noc bezpečně uklizená na druhé straně. Ale musím vědět, kdo po mně jde. Chci, abys počkala půl hodiny, pak odveď Karu k Olze a přespěte u ní. Se svou zbraní, s Olgou a jejími strážemi, v zabezpečených dvojediných prostorách byste měly být v pořádku. Ale nechci, abys uklouzla někde na schodech dřív, než se dozvíme, kdo Kaře předal ten vzkaz. Rozumíš? Matthias mi slíbil na zítřek nějaké strážné, ale já mu stejně nevěřím. Pokud v tom jede - nebo je jenom sledován - dojde dnes v noci znovu k pokusu zavraždit mne. Až na to, že tentokrát je zaskočím, protože na mě nebudou připraveni, budou očekávat, že tam příjdu, jako bych šla na schůzku."

"Rozumím." Brill vstala. "Hodně štěstí."

"Štěstí s tím nemá nic společného." Miriam udělala dva kroky ke dveřím, pak vytáhla svůj medailon.

Závrat, mírná nevolnost a bolest, která jí sevřela hlavu jako svěrák. Rozhlédla se kolem. Zdálo se, že se v podkrovní skladiště nic nezměnilo, jen světla ještě ubylo a odkudsi poblíž tam zaváněl odporný puch. Byl stále horší a něco jí připomínal. "Hmn."

Zacouvala za stěnu z dřevěných beden a vytáhla zbraň. Byla to samonabíjecí pistole, spolehlivá a v šeru nekonečně ujišťující. Držte se dál od zbraní, zdůrazňovali jim ve výcvikovém kurzu. To ale bylo tehdy, když ještě byla novinářkou a svět dával rozumným lidem smysl. Jenže pokud se tě pokusí zabít, budeš muset nejdřív zabít ty je, byla další, starší lekce od instruktora ve střelbě, kterého jí poslal její otec. A tady a teď jí právě tohle dávalo mnohem větší smysl.

Velmi opatrně a velmi pomalu se odkradla ke kraji mezipatra a podívala se dolů. Mobilní přívěs, který sloužil jako tamní kancelář, byl na svém místě, ale neozývaly se z něj žádné zvuky, které by svědčily o přítomnosti strážného.

Zvedla se z podřepu a mírně přikrčená pospíchala co nejtíšeji dolů po schodech. Pak klouzala ze stínu do stínu směrem ke dveřím.

Čekal ji poslední nechráněný úsek mezi přívěsem a východem ze skladiště. Místo aby jej co nejrychleji přeběhla, obešla boční stěnu zaparkovaného přívěsu, krčíc nos při podivném nasládlém pachu.

Dveře kanceláře byly pootevřené a uvnitř se svítilo. Se zbraní za zády se rychle napřímila a vyběhla po třech schůdcích do přívěsu. Pak se podívala dovnitř.

"Sakra!"

Uvnitř byl zápach mnohem horší a zdálo se, že hlídač se na ni usmívá. Usmívá? Slepě se odvrátila, vystrčila hlavu ze dveří, několikrát se zhluboka nadechla a snažila se ovládnout svůj žaludek. Pěstuj si profesionální odstup, řekla sama sobě, opakujíc si napůl zapomenutou radu jednoho profesora z lékařské fakulty. Reflexy z hodin anatomie našťásti ještě fungovaly. Na příjmu pohotovosti koneckonců viděla horší věci.

Byl to ten starý chlapík s psací podložkou, se kterým se setkala posledně. Někdo mu mimořádně ostrým nožem prořízl krční tepnu a průdušnici a pokračoval v řezání až skoro k páteři. Všude byla zaschlá krev, velké černé cákance na stěnách, podlaze a psacím stole posetém papíry, nechutné husté chuchvalce sraženiny - a to všechno byl pouze částečný zdroj zápachu, protože u oběti došlo zároveň se smrtí k vyprázdnění vnitřností. Mrtvý ležel na své vlastní převrácené židli, jeho pokožka byla voskovitá a - natáhla k němu ruku a dotkla se jí - studená. Přinejmenším dvanáct hodin, pomyslela si, když se opatrně snažila zvednout jeho ruku sevřenou v posmrtné křeči, ale pravděpodobně ne déle. Zpomalil by intenzivní chlad proces rozkladu? Ano, o trochu. To by znamenalo, že se to stalo před mou poslední cestou sem, ale až poté, co jsem se viděla s Paulette.

"Hajzlové," zašeptala si tiše: Vyšlo to z ní jako vztekla nadávka. Během noci, kterou strávila s Rolandem, přišel někdo do skladiště, chladnokrevně zavraždil starého muže, vystoupil po schodech - přetrhl nit - a pak, co? Převlekl útočníka, který přelezl na střechu a pokusil se napadnout Olgu? Pak se sem vrátil později, přešel na druhou stranu a vyprázdnil zásobník do panáka z pilin ležícího na její posteli? Odešel? Souvztažnost neznamená příčinnou souvislost, připomněla si v duchu a zahihňala se, šokovaná sama sebou a stále rozezlenější.

"Co teď budu dělat?" Nejlépe zřejmě bude použít svou nejnebezpečnější zbraň. A tak vytáhla telefon a vytukala Rolandovo číslo.

Zvedl to po čtvrtém zazvonění. "Ano?"

"Rolande, mám problém." Uvědomila si, že dýchá až příliš rychle. "Nechej mě popadnout dech." Zpomalila. "Jsem ve skladišti na druhé straně od mých komnat. Noční hlídač tu leží s podříznutým krkem. Je mrtvý dvanáct až třicet šest hodin. A někdo - poslal jsi mi na druhou stranu vzkaz, ve kterém stálo, že za tebou mám přijít do oranžérie v paláci Thoroldů?"

"Ne!" odpověděl šokovaný. "Kde teď jsi?" Dala mu adresu. "Dobrá, řeknu někomu, aby tam okamžitě poslal čističe. Poslouchej, dnes v noci bojujeme s aligátory. Zdá se, že Ministerstvo pro vnitřní bezpečnost provádělo nějakou bezpečnostní akci zaměřenou na teroristy a odhalili jednoho z našich -"

"Chápu," přerušila ho. "Jenže mně dělá starosti spíš to, že jsem nastražila nit přes horní schod, když jsem tudy procházela minulou noc, a ta byla přetržená, když jsem se dnes ráno vracela. Jsem si jistá, že sem přišel někdo z Klanu, zabil strážného, namířil si to do mezaninu, který je z druhé strany od mého pokoje - přetrhl nit - a přešel. Minulou noc se mě zase pokusili zabít, Rolande."

"Počkej tam. Přijedu za tebou ihned, jakmile se tady z toho vymotám."

Miriam zírala na telefon, který jí oněměl v ruce, hlavou se jí míhaly paranoidní představy. "Angbard mě nastražil jako návnadu," říkala si v duchu. "Co když v tom má prsty Roland?" Bylo to bizarní. Jediným způsobem jak získat jistotu bylo jít na tu schůzku a překvapit vraha. Který přešel z této strany. Ano, jenže pokud se mohli dostat rovnou do jejich komnat, proč se namáhat s hloupou léčkou v oranžerii?

"Co když existují dvě skupiny, které posílají vrahy?" zeptala se mrtvolý nočního hlídače. Zašklebil se na ni. "Ten, o kterém už vím, a který je členem Klanu, a ten měně nápadný -"

Pátrala ve své mysli po přesném počtu kroků od schodiště vedoucího nahoru do jejího pokoje a k zadním dveřím otvírajícím se do palácových zahrad. Pak si vzpomněla na bedny naskládané dole ve skladišti. Vchod budou příští dveře, uvědomila si. Vyskočila z přívěsu s jeho pachem chladné smrti a zamířila přes skladiště k jeho zadní stěně - té, co měla korespondovat s hlavním vchodem do vstupní haly paláce. Byly tam jen pevné cihly, bez jakýchkoli dveří.

"Zatraceně!" Opatrně přeběhla k předním dveřím a ven do uličky, odkrokovala patnáct metrů, aby viděla, kam se dostane a začala pečlivě prozkoumávat průčelí vedlejší budovy.

Bylo to zajištěné skladiště. Před každým ze zaprášených oken zavřených na okenice byly zasazeny pevné železné mříže, přední dveře byly zamčeny těžkým visacím zámkem a vypadaly, jako by je nikdo neotvíral celé roky. "Tohle bude ono," řekla si pro sebe, s očima upřenými na zapovězenou fasádu. Jaký je lepší způsob jak zablokovat vchod do paláce, který je na druhé straně? Většina pokojů za okny byla pravděpodobně zastavěná nebo možná dokonce vyplněná betonem,

což odpovídalo polohám bezpečných prostor na druhé straně. Určitě tu ale musí být nějaký přístup k veřejným přijímacím prostorám, ne snad?

Přendala si medailon do levé ruky a vytáhla pistoli. "Sakra, jak to dělají ve filmech?" zeptala se sama sebe, když zkoumala řetěz. "Tak jo, zkusím to." Soustředěně namířila zbraň na petlici visacího zámku a zmáčkla spoušť.

Výstřel byl v nočním tichu neskutečně hlasitý, ale zámek naštěstí povolil napoprvé. Miriam jej utrhla, otevřela petlici a kopnutím dveře otevřela.

Kdesi uvnitř budovy začal houkat alarm. Miriam sebou vyděšeně trhla, ale neexistovalo nic, co by s tím mohla udělat. Stála na konci chodby pokryté zaprášeným linoleem. Cvakla vypínačem a rozsvítila zakalené lampy osvětlující cestu do šera kolem kovových dveří, které vypadaly jako vstupy do vězeňských cel. Za nimi byly pokoje napakované od podlahy ke stropu velkými sudy. Miriam za sebou zavřela hlavní dveře a vyrazila chodbou tak rychle, jak se jen odvažovala, se zoufalou nadějí, že se nemýlí ve svém odhadu, kam chodba vede. Na konci byla kancelář: laciný psací stůl a židle pokryté vrstvou prachu, a zadní dveře, zavřené a zamčené na závoru. Usoudila, že vzdálenost by mohla odpovídat. Zhluboka se nadechla, zvedla svůj medailon a soustředila se na motiv v něm -

A najednou jí byla zima a světla nesvítila a měla pocit, jako by narazila hlavou do cihlové zdi. Padaly na ni sněhové vločky, ale to už se ohnula vpůli a snažila se zabránit silné nevolnosti, aby nepřešla v nucení na zvracení. Udělala jsem to příliš rychle, pomyslela si mlhavě. Dokonce i s beta-blokátory. Zdálo se, že proces přecházení mezi světy tropí příšerné věci s krevním tlakem. Ještě že nejsem na antidepresivech, pomyslela si zachmuřeně. Napřímila se a uviděla, že je v zahradě hned za palácem - venku. Kdokoli snažící se vniknout do paláce přes dvojjediné skladiště na druhé straně, by se ocitl pod namířenými hlavními zbraní z věže nad sebou - pokud by byly hradby obsazené strážemi. Jenže dnes v noci sněžilo a někdo zřejmě chtěl mít kolem co nejméně svědků.

Železná branka ve zdi za ní byla zrcadlovým obrazem dveří přívěsu ve skladišti. "Oranžérie," procedila mezi zaťatými zuby. Klouzala kolem stěny jako stín, její oči se pozvolna přizpůsobovaly noci. Oranžérie byla povědomou zasněženou kupolí, ale něco tam nehrálo. Dveře byly pootevřené, vypouštěly do zimního vzduchu vzácné teplo (kolik jen bylo zapotřebí sluhů, aby udrželi kotel v chodu?).

"Tak tohle není příliš milá situace," zašeptala a sevřela pevněji pažbu pistole. Vítej do mého domu, řekl pavouk mouše, pomyslela si. Všechno je to nějaké divné. Vrah č. 1 se vloupe do mého pokoje a střílí do ložního prádla, dvakrát. Vrah č. 2 se snaží přimět Olgu, aby mě zastřelila místo něho a pošle mi pozvánku na rytém papíře. Vrah č. 3 mi ukáže otevřené dveře. Co tady nesedí? Zachvěla se - a nebylo to chladem: Začínal se jí zmocňovat prudký vztek, který v sobě zadržovala od doby, co ji unesli z jejího domu.

Zed' na tomto konci oranžérie byla z cihel, ale ve výšce pouhých tří metrů od země začínal skleněný oblouk stropu. Miriam zaskřípala zuby a zašmátrala po jakýchkoli úchytech pro ruce a nohy. Pak si uvědomila, že tam, kde se stěna oranžérie setkává s rohem zdi vnitřní zahrady, je litinové odtokové potrubí napůl pohřbené pod sněhem. To bude ono. Dala si pistoli do kapsy a začala šplhat, tentokrát už s větší jistotou.

Na vrcholu zdi se rozhlédla přes zvlněnou bílou pokrývku před sebou - sníh se usazoval na skleněném stropě oranžérie rychleji, než jej teplo zespodu stačilo rozpouštět. Naklonila se dopředu a rukávem očistila místo na skle. Parafínové lampy zalévaly interiér mdlou září, poskytovaly stěži dost světla, aby v něm bylo vidět. Pro Miriamino noci přizpůsobené vidění to bylo jako pohled do šerého podzemního pekla. Po chvíli pátrání spatřila těsně za dveřmi přikrčený stín. A po další chvíli - během které přestávala cítit ruce - uviděla, jak se stín pohnul, změnil pozici jako člověk přešlapující z nohy na nohu ve studeném poryvu zvenčí.

"Tak tady jsi," zašeptala nervózně, s pocitem intenzivní spalující nenávisti k postavě na druhé straně, když tu se najednou dveře otevřely o trochu víc a dovnitř kdosi vešel.

Následné dění bylo příliš rychlé, než aby je stačila Miriam sledovat - ztuhla nahoře na skleněném stropě, neschopná dýchat ve studeném vzduchu, s hlavou pulzující bolestí plně rozvinuté migrény. Stín se posunul dopředu za osobu, která vstoupila do oranžérie. Následoval záchvěv aktivity, pak se tělo zhroutilo na podlahu v rozšiřující se kaluži. ... Ježíši Kriste, pomyslela si Miriam, on ho zabil!

Vyburcovaná ze svého nazlobeného snění sklouzla po okapové rouře, poškrábala si přitom dlaně a tvář o drsný kámen, a přistála ve sněhovém poprašku tak tvrdě, že si málem vyrazila dech z těla. Rychle! Zašmátrala po své pistoli, zamířila ke dveřím a škubnutím je otevřela. Zvedla zbraň vzhůru právě včas, aby uviděla, jak se k ní otáčí cizí muž. Byl oblečený celý v černém, obličej měl zakrytý lyžařskou kuklou nebo něčím na ten způsob, a když se napřímil nad tělem zhrouceným u svých nohou, dlouhý nůž v jeho ruce byl rudý krví. "Stát -" zvolala Miriam. Muž se nezastavil, naopak se vrhl rovnou proti ní. Dva rychlé výstřely za sebou, pak další dva - pak suché cvak úderníku do prázdného zásobníku. Vrah se zhroutil k zemi a Miriam jen tak tak stačila uskočit před jeho padajícím tělem. V duchu si přála, aby nebyla slyšela odporný zvuk kulek zavrtávajících se do masa.

"Sakra!" zaklela nahlas. Srdce jí poskakovalo mezi žebry jako vyplašené zvířátko. Přemohl ji podivný nereálný pocit, jako by to, co se právě stalo, nebylo vůbec možné. Do mozku se jí prodrál další starý reflex a Miriam popošla kupředu. "Nosítka -" kousla se do jazyka. Žádná nosítka tam nebyla, ani prostředky k zástavě krvácení, žádné kvalifikované sestry ani defibrilátory - a především pak žádné balíčky s krevní plazmou ani operační tým, který by se pustil do boje za záchranu života oběti.

Vzpamatovala se o nekonečný čas později - ve skutečnosti uplynuly snad jen vteřiny, třebaže měla pocit, jako by to byly hodiny - s očima upřenými na rozšiřující se kaluž krve u svých chodidel. Na krev a na tělo muže oblečeného od hlavy k patě v černém. Na zemi vedle něj ležel nůž s dlouhou zaoblenou čepelí. Za ním - "Margit!" Lady Margit, Olžina gardedáma. Baculatá dáma zazpívala naposledy, už se pro ni nedalo nic dělat. Její tělo sebou stále sebou škubalo a moderní resuscitační jednotka by ji možná zachránila -, ale tady to nebylo možné, ne s hlubokou krvácející ranou na hrudi. Možná dorzální tepna nebo srdeční komora, uvědomila si. Co tady vůbec dělala? Miriam si na okamžik přála, aby

mohla Margit nějak pomoci, ale bylo to marné. Ani na to nebyl čas.

Otočila se zpátky k vrahovi. Byl naživu - ale ne, také jen posmrtné záskuby. Ve skutečnosti mu prostřelila prvními dvěma výstřely srdce a druhé dvě rány proměnily jeho hrudník v krvavou zmrzlou. Ve vzduchu se již vznášel pach výkalů, jak mu povolily útroby. Stáhla mu kapuci z hlavy. Měl oholenou hlavu a plochou tvář: Vypadá jako Číňan, uvědomila si se směsicí údivu a lítosti. Právě jsem zabila člověka, zhrozila se, když si všimla, že má... kolem krku řetízku a na něm... "Co to sakra je?" zeptala se roztrápeně a sáhla na zavřený medailon, holý a ničím nezdobený. "Klan." Strčila si jej do kapsy a podívala se na Margitino chladnoucí tělo. "Co tě to proboha napadlo, že jsi šla o půlnoci sem dolů?" zeptala se nahlas. "Dostala snad vzkaz i -" zarazila se.

Oni jdou taky po Olze, uvědomila si, a ruku v ruce s tímto uvědoměním šel hluboký strach. Musím Olgu varovat.

Odešla z oranžerie a zamířila k paláci, teď večer napůl prázdnému, protože jeho vznešení obyvatelé se těšili pohostinnosti krále. Ze svých vlastních pokojů už nebude moci přejít na druhou stranu, ale v každém případě si musí promluvit s Brillianou. To děvče ví víc, než mi říká, uvědomila si. Zpomalila. Teprve teď jí začaly docházet důsledky. "Kola uvnitř kol," řekla si pro sebe. Ruce se jí prudce chvěly a záda měla ledově chladná potom od náporu adrenalinu, když zastřelila vraha. Zastavila se, opřela se o studenou venkovní zeď oranžerie a snažila se vzpamatovat. "Přišel sem, aby mě zabil." Chlad ze zdi začínal prostupovat jejím sakem. Zašmátrala v kapse po dalších nábojích a neobratnými prsty nabila pistoli. Musím najít Olgu. A Brill.

A pak bude muset odejít do utajení.

Jedním ze způsobů, jak na to pohlížet, bylo, že šlo o příběh, kterým by stálo za to se zabývat, příběh o její dávno mrtvé matce, o pokrevních svárech a občanské válce, příběh o úkladných vraždách, kteří přicházejí za noci, o aristokratech zapletených do obchodu s drogami, kteří nestrpí žádného soka. Hrozilo při něm stejné nebezpečí jako při jakémkoli jiném utajeném pátrání - ne že by byla Miriam zvyklá na tento druh práce -, ale byla by prokletá, kdyby to vzdala kvůli vydavatelským vrtolům rodinné politiky, než s příběhem vyjde na veřejnost při Klanovém shromáždění v noci o svátku Beltaigne.

"Pohni se, holka," pobídla sama sebe, když se odstrčila od zdi a zamířila zpátky k paláci. "Nemáš času nazbyt..."

PÁTÁ ČÁST NA ÚTĚKU

STŘET

Z oblohy se snášel sníh v hustých vločkách. Miriam přišla ke zdi oranžerie a zachvěla se navzdory koženému saku zimou. Také tam byla tma, tak hluboká tma, s jakou se v moderním městě nikdy nesetkala - žádné pouliční osvětlení, které by se odráželo od mraků, uvědomila si, když zápolila s kapesní svítilnou. Brána byla zavřená a musela za ni prudce šknout, aby ji otevřela. Za branou se ze sněhu zvedala rozlehlá zmrzlá paláce, jedna řada oken zavřených na okenice za druhou.

"Sakra!" zaklela Miriam do větru. Žádné stráže, uvědomila si. Není tohle východní křídlo, pod věží Thoroldů, kde bydlí Olga? Pohlédla vzhůru na kamennou masu. Po celé délce průčelí se nacházely vchody, ale kdyby chtěla jít dovnitř některým z nich, přitáhla by na sebe nevídanou pozornost. Místo toho se plahočila sněhem k nejbližšímu oknu. "A vida -"

Nebylo to okno s okenicí. Byly to dveře, tvarované tak, aby splynuly s podobou zadního traktu budovy. Byla tam klika a vedle na zdi diskrétní šňůra od zvonce. Proklínajíc architektonické záměry kohokoli, kdo navrhl tuhle příšernost, zatahala za provaz. Kdesi daleko za dveřmi něco zaklinkalo. Ustoupila stranou a připravila se, s nepříjemným pocitem v žaludku zvedla pistoli.

Rachocení a skřípot. V úrovni očí vrzla špěhýrka, odsunula se stranou, objevily se cizí oči. "Wer ish -" zakrákal drsný hlas.

"Odemkněte dveře a ustupte stranou!" řekla Miriam s pistolí namířenou do otvoru špěhýrky.

"Hned to bude." Kliknutí. Chvilí na ni hleděly dvě vyděšené oči, pak se ztratily. Miriam prudce kopla do dveří. Postarší vrátný petlici našťěstí upustil, než utekl, místo aby ji zarazil zpátky na místo. Miriam se ocitla v tmavé chodbičce, proti dalším dveřím. On mi rozuměl? podivila se krátce. Teď na to nebyl čas. Zavřela za sebou vchodové dveře a zamířila k opačnému konci krátké chodby. Pak se zarazila. Z chodby odbočovalo úzké schodiště vedoucí vzhůru do alkoven pro služebnictvo, ale stařec, který ji vpustil dovnitř - zahradník nebo správce - zmizel ve dveřích vedoucích do přijímací místnosti na druhé straně. Tak jo. Miriam brala schody po dvou, co nejtíšeji proběhla kolem zavřených dveří na první podestě a zastavila se až na druhé.

"Kde jsou všichni?" zašeptala nahlas. Měli by tam být strážníci, zvonky, poplach, cokoli - právě násilně vnikla dovnitř a jediné, s čím se setkala, byl vystrašený správce. Ošklivý pocit v žaludku nezmizel, ba naopak se ještě prohloubil. Buď pracovala její fantazie přesčas, nebo bylo něco velice špatně.

Nahoře byly dveře vedoucí do těsných komůrek používaných služebnictvem, ale také boční dveře k hlavnímu schodišti, které se vinulo podél stěny věže a spojovalo komnaty jejích urozených obyvatel. Bylo tam chladno a olejová lampa v nástěnném držáku na zdi stěží prosvěćovala stíny, ale stačilo to, aby Miriam poznala, kudy má jít. Strčila do bočních dveří, otevřela je a vkročila na schodiště, kde se na chvíli zastavila, aby se vzpamatovala. Nebylo tam o nic jasněji. Velký lustr nebyl rozsvícený a knoty olejových lamp na všech podestách byly stažené. V každém případě se ale nacházela jen o jednu řadu schodů pode dveřmi do Olžiných komnat. Byla na půl cesty k podestě, když si všimla, že tam něco nehraje. Dveře byly pootevřené. Což znamenalo, pokud se Brill dostala dovnitř včas -

Miriam se plížila kupředu. Místnost, do které dveře vedly, byla temná, ale něco jí říkalo, že není prázdná. Se srdcem zběsile jí bušícím v hrudi zastavila vedle vchodu a čekala, až se její oči přizpůsobí. Pokud došlo k dalšímu útoku,

vysvětlovalo by to nedostatek strážných, pomyslela si. S neskutečným pocitem dějá vu se k ní příkradly vzpomínky na jednu stupidní podnikovou akci - turnaj v paintballu za účelem "posílení soudržnosti kolektivu" v jedné opuštěné kancelářské budově, což někomu z vedení připadalo jako ohromná legrace. Pomalu vyhlédla kolem okraje dveřního rámu.

Přede dveřmi na vzdáleném konci místnosti klečelo na zemi něco nebo někdo v oděvu pohlcujícím světlo. Vedle dveří stála další postava, s nezaměnitelným obrysem automatické zbraně zvednuté tak, aby mířila na dveře. Byli k ní otočení zády. Nedbalé, velmi nedbalé, pomyslela si nervózně. Pokud si ovšem nebyli jisti, že v tomto křídle nikdo není, protože byli všichni posláni pryč.

Vnitřní dveře zaskřípaly a klečící postava vstala a přesunula se stranou. Objevila se další zbraň. Tohle není moc dobré, uvědomila si Miriam s ošklivým pocitem. Bude muset něco udělat. Vzpomněla si na vraha v oranžerii zvedajícího nůž a vrhajícího se na ni - ti dva před ní byli soustředění jen na dveře, připravovali se k útoku.

Pak se jeden z nich otočil.

Potom si Miriam nebyla zcela jistá, co se vlastně stalo. S jistotou věděla jen to, že opakovaně znáčkla spoušť. Odporný zvuk palby z automatické zbraně připomínající rachot šicího stroje ale nepocházel od ní, protože vyšel úhlednou linií děr do stropu. Škubla sebou, oslněná a ohlušená, ale to již následovala další salva a Miriam se vrhla k zemi a odkulila se stranou tak rychle, jak jen dokázala. Pak se ozvalo něco, co znělo jako jiná zbraň. A nakonec ticho, pokud nepočítala zvonění v uších.

"Miriam?" zavolala Olga. "Jsi to ty?"

Jsem stále naživu, uvědomila si nevěřicně. A vzápětí nato: Pokud byla ona naživu, znamenalo to, že útočníci nejsou.

"Ano," zavolala slabě. "Jsem tady. Kde jsi ty?"

"Pojď sem. Honem."

Podruhé ji volat nemusely. U rozštípaných trosek dveří se krčila Brill se zářící elektrickou svítilnou v ruce, zatímco Olga stála z druhé strany. Její obličej vrhal ostré stíny, které se mihotaly po zdech, zatímco si se zvednutou zbraní prohlížela místnost. "Budu si muset důrazně promluvit s baronem," řekla klidně. "Zdá se, že strážní, které mi přidělil, si na dnešní večer vzali volno. Možná kdybych jich pár nechala zmrskat do krve, přesvědčilo by je to o mé nelibosti."

"Ti na vině nejsou," řekla Miriam ochraptěle. Ve vzduchu visel pach spáleného masa a krve a Miriam cítila, jak se jí z něho zvedá žaludek. "Brill?"

"Přivedla jsem sem Karu, má paní. Udělala jsem, jak jste mi nařídila."

"Přesně tak," přitakala Olga. "Abych pravdu řekla, ani jsme tvou pomoc s takovými jako tihle nepotřebovaly." Trhla palcem k temnému koutu místnosti. "Je tam poplašné zařízení, o kterém baron Oliver neví. Vévoda trval na tom, abych si ho vzala s sebou." Na Miriam mrklo rudé oko infračerveného pohybového senzoru. "Ale za to varování jsem vděčná," dodala vlídně.

"Já -" Miriam se zachvěla. "V oranžerii. Je tam vrah."

"Cože?" Olga se na ni ostře podívala. "Kdo -"

"Zabili Margit. Poslali mi vzkaz, aby mne tam vylákali, jenže já jsem hned poznala, že je to léčka."

"To je strašné!" zvolala Brill vyděšeně a svítilna se jí zakomíhala v ruce. "Co budeme -"

"Dovnitř," poručila Olga. Brill vešla dovnitř a Miriam ji po chvíli následovala. "Zavřete ty dveře, zatraceně!" vykřikla Olga a za chvíli přiběhla plachá služka a začala za ně tahat. "Až budou zavřené, zamkni je na petlici. Pak před něj přisuňte tu skříň," dodala Olga a ukázala na skříň, která Miriam připadala jako vyrobená z tvrdého dubového dřeva. Zastavila se a otočila se k Miriam. "Tenhle útok byl namířený na tebe, ne na mě," řekla klidně, když spustila hlaveň automatické pistole tak, aby směřovala do podlahy. "Začínají si být přespříliš sebejistí. Margit -" zavrtěla hlavou - "Brilliana mi pověděla o tom vzkazu. Měla jsi štěstí, že jsi vyvázla životem."

"Co teď budu dělat?" zeptala se Miriam. Cítila se jako omámená a bylo jí nevolno, místnost se otáčela kolem ní. Blízko krbu tam byla stolička, znaveně k ní doklopýtala a posadila se na ni. "Kdo je poslal?"

"Já nevím," odpověděla Olga zamyšleně.

Dveře v protější zdi se otevřely a dovnitř přiběhla Kara. "Má paní! Jste zraněná?"

"Ne," hlesla Miriam a mávla vyčerpaně rukou. "Ten vrah v oranžerii byl z Klanu, měl u sebe medailon," řekla.

"To by nám mohlo napovědět, ze které pocházel spřízněnosti," řekla Olga. "Máš ten medailon?"

"Myslím, že - ano." Miriam jej vyndala a otevřela jej. "Sakra."

"Co je?" zeptala se Olga, která se k ní naklonila. "Ach ne."

Miriam hleděla na medailon. Uvnitř byl motiv podobný tomu, který se již naučila nenávidět -, a přesto byl nějaký jiný. Špatný. Dvojverší s odlišným rýmem. Hluboko v útrobách instinktivně věděla, že kdyby se na něj dlouho a upřeně zadívala, přenesl by ji někam úplně jinam. Nemluvě o tom, že by se její krevní tlak vyšplhal do tak závratných výšin, že by jí to přivodilo mozkové aneurysma - tím si byla také jistá.

Zavřela jej a zvedla oči k Olze. "Tušíš, co to má znamenat?" zeptala se.

Olga velmi vážně přikývla. "Znamená to, že ty a Brilliana musíte zmizet," řekla. "Tihle dva -" odkrčila si a pokývla směrem k zabarikádovaným dveřím - "nestojí za řeč, ale tohle -" pohled směrem k medailonu - "by pro nás mohla být ta nejvážnější hrozba, jakou Klan pamatuje." Nejistě se zamračila. "Nemyslela jsem si, že by taková věc mohla existovat. Jenže ona existuje -"

"- určitě se nezastaví před ničím, aby zabili kohokoli, kdo ví o jejich existenci," dodala Brill. Podívala se jasnými očima na Miriam. "Vezmete mě s sebou, kamkoli půjdete, paní. Budete potřebovat někoho, kdo vám bude krýt záda..."

O dvě hodiny později.

Prášky proti bolesti a beta-blokátory jsou skvělá věc, přemítala Miriam, když se podívala přes rameno na Brill. Trochu se jí podařilo uklidnit se, zatímco Olga organizovala úklid mrtvol a navršení barikády z vnitřní strany dveří, honila sluhy

i Karu s Brillianou. Pak jí Olga ve stručnosti vysvětlila, co se vlastně děje: Jdou po ní dvě kliky, přičemž přinejmenším jedna z nich je zcela neznámá, a bylo by dobré, kdyby Miriam na nějaký čas zmizela. Nakonec, stále zesláblá, ale již přivyklá té myšlence, přešla Miriam na druhou stranu. I se svou společnicí, která na sobě měla elegantní moderní kostýmek a výraz mírného zmatení ve tváři. "Kde to jsme?" zeptala se Brill.

"V dvojjediném skladišti," odpověděla Miriam a přendala si medailon do levé postranní kapsy. "Na druhé straně od mých komnat. Doufám, že už to tu někdo uklidil."

Zašmátrala v kapse, vytáhla z ní nové náboje a nabila pistoli.

"Nevypadá to tu, jak jsem očekávala," řekla mladší žena tichým hlasem, s pohledem upřeným na šerá světla skladiště.

"Zůstaň zticha, dokud to tu nezkontroluji," napomenula ji Miriam příkře. "Možná tu nejsme samy."

"Ach tak."

Miriam se přikradla k okraji mezaninu a podívala se dolů. Nic se tam nehýbalo a přední dveře skladiště - za přívěsem bez kol, který sloužil jako kancelář - byly zavřené. "Počkej tady. Zavolám na tebe, jestli do bude bezpečné," řekla.

"Ano, Miriam."

Zhluboka se nadechla a zlehka seběhla po schodech, zbraň v pohotovosti. Nikdo po ní nezačal odnikud střílet. Dole se na pár vteřin zastavila, než sestoupila z kovového schodu na uprášená dřevěná prkna podlahy, pak přikrčená přeběhla k boční stěně kanceláře, tak aby ji nebylo vidět z jejich oken a dveří. Odplížila se kolem boční a přední stěny a přikrčila se vedle krátkého schodiště vedoucího dovnitř. Chvilí hleděla na práh, pak se pomalu napřímila, spustila zbraň a opatrně ji vrátila do kapsy svého saka. Zamula si čelo a otočila se. "Můžeš sejít dolů, ale pojď rovnou ke mně a ničeho se nedotýkej!"

Brilliana vstala a oprášila se, na tváři výraz znechucení, když se snažila smést z rukávu svého kostýmku značky Chanel pavučiny. Aniž se držela zábradlí, sešla pomalu po schodech, vzpřímená a s hlavou vztyčenou, jako by spíš předváděla slavnostní entré, než byla na útěku.

Miriam ukázala na schody, pak na přívěs. "Ať uděláš cokoli, ať tě ani nenapadne vůbec jen pomýšlet na to, že bys šla dovnitř," varovala ji vážným hlasem. Brill podezřívavě začichala ve vzduchu, pak znechuceně protáhla obličej.

"Co se tady stalo?"

"Někoho zabili," odpověděla Miriam tiše. Sklonila se dolů a ukázala na něco nad prahem. "Podívej. Vidiš ten drát? Je tenký jako vlas. Nedotýkej se ho!"

"Jaký drát - ach ano, už ho vidím."

Nad prahem byl ve výšce zhruba dvaceti centimetrů natažený jemný drát.

"Tohle tady nebylo, když jsem sem přišla před třemi hodinami," řekla Miriam bezvýrazným hlasem. "A také nikdo nepřišel, aby uklidil to, co je uvnitř. Vycházím-li z toho, co mi řekl Roland, to znamená, že za prvé, tohle je past, a za druhé, není to taková léčka, že odněkud někdo vyskočí a začne po nás střílet, a za třetí, jestli se toho drátu dotkneš, pravděpodobně obě zemřeme. Počkej tady a nehýbej se, ani se ničeho nedotýkej. Musím se tu ještě trochu porozhlédnout."

Opatrně zamířila k velkým dřevěným dveřím skladiště - na jedné straně v nich byly zasazené menší vchodové dveře. S očima soustředěnými na podlahu před sebou našlapovala, jako by přecházela minové pole. Brill zůstala poslušně stát tam, kde byla, ale když se na ni Miriam ohlédla, hleděla vzhůru na světla, podivný výraz ve tváři. "Já jsem tady," zašeptala nevěřícně. "Jsem opravdu na druhé straně!"

Miriam přišla ke dveřím, sklonila se, vzhledla a zasyčela skrze zuby. "Sakra!"

"Co je?" zeptala se Brill.

"Tady je další," odpověděla Miriam. Obličej měla bílý jako křída. "Můžeš sem přejít a podívat se. Tohle je cesta ven, jenže tudy jít nemůžeme."

Brill zamířila ke dveřím, ale zastavila se, když k ní Miriam natáhla ruku se vztyčenou dlaní. Sledovala zrakem Miriamin prst ukazující vzhůru na cosi ve stínech nade dveřmi. "Co je to?" zeptala se.

"Podle mého odhadu bomba," odpověděla Miriam. "Pravděpodobně... jak tomu říkáte vy? Mina s vějířovitým rozptylem." Zelený balíček byl připevněný ke dvěma hřebům vbitým do velkých hlavních vrat skladiště, přímo nad menšími vchodovými dveřmi. Tmu prořízlo světlo z Miriaminy kompaktní svítilny, sledovalo jemný drát obtočený kolem tří nebo čtyř hřebů, vracející se zpět a ukotvený ke dveřím v úrovni chodidel, tak aby se pohnul při jakémkoli pokusu o otevření dveří. Miriam si cosi bez melodie pískala. "Opatrně, velice opatrně."

Brill s hrůzou hleděla na nastraženou past. "Vy to tam prostě necháte jen tak?"

Miriam se na ni podívala.

"A co si jako myslíš, že udělám?" zeptala se. "Nejsem odborník na zneškodňování bomb, jsem novinářka! Něco málo jsem se o těch věcech naučila, když jsem před několika lety psala reportáž o severním Irsku, ale to je všechno." Přes obličej jí na okamžik přelétl výraz bezmocného hněvu. "V každém případě se odsud musíme dostat," řekla. "Znám jedno bezpečné místo, i když pojem 'bezpečné' je tady samozřejmě relativní. Potřebujeme se uchýlit někam, kde nám nebude nikdo klást otázky, na které nemůžeš odpovědět, kde nás vrazi nedokáží najít, a kde si budu moci v klidu nějaký čas přemýšlet." Podívala se na bombu. "Tedy jakmile přijdu na způsob, jak otevřít tyhle proklaté dveře, aniž by nás to obě roztrhalo."

"Tam v kanceláři byla další?" zeptala se Brill.

"Ano." Miriam pokrčila rameny. "Hádám, že účelem bylo zabít kohokoli, kdo sem přijde čmúchat. Ovšem jediní lidé, kteří vědí, co tam je, jsem já a kdokoli... kdokoli zabil nočního hlídače."

"A co Roland?"

"Ach ano. Rolandovi jsem to řekla. A ten to mohl říct... Zatraceně, to znamená, že nemohu důvěřovat nikomu, kdo pracuje pro Angbarda, je to tak?" Úkosem se podívala na Brill.

"Já pro Angbarda nepracuji," řekla Brill pomalu. "Pracuji pro vás."

"Nu, to jsem ráda, že to vím." Miriam se na ni usmála. "Doufám, že se se mnou nedostaneš do problémů. Do ještě horších problémů," opravila sama sebe.

"Co budeme dělat?" zeptala se Brill, která se mračila, jak se jen dokáže kabonit človíček něco přes dvacet, kterému hodil osud klacek pod nohy.

"Hmm. No, já v každém případě hodlám otevřít tyhle dveře." Miriam na ně ukázala. "Jakkoli. Potom... zkrátka je tu spousta věcí, které vůbec neznáš, je to tak? Ty dveře vedou na ulici v místě zvaném New York. Je to velké město a už je po setmění. Zavolám taxislužbu a ty budeš dělat přesně to, co já - nastoupíš si po mně do vozu, pojeděš se mnou, kamkoli pojedeme, počkáš, dokud nezaplatím řidiči a pak půjdeš za mnou. Mluvit budu jenom já. Ty se prostě jen dívej kolem sebe a snaž se přitom nevypadat jako křupan. Jakmile budeme v soukromí, můžeš mluvit, jak jen budeš chtít. Je to jasné? Myslíš, že to dokážeš?"

Brill vážně přikývla. "Bude to pro mě stejné jako pro vás, když jste poprvé přišla na druhou stranu?"

"Dobré srovnání," přikývla Miriam. "Ne, bude to horší, mnohem horší." Usmála se na ni. "U mě to bylo trochu jinak. Poprvé jsem tam byla jen chvíli. A navíc váš svět pro mne vypadá jako známá minulost, kdežto ty jsi přišla do neznámé budoucnosti. Hlavně se snaž, aby tě nepřejeli, až budeš přecházet silnici, ano?" Rozhlédla se kolem. "Vidíš ty bedny tamhle dole pod mezaninem? Chci, abys k nim šla a posadila se na jednu z nich. Zašití si hlavu rukama, jako by na tebe měly spadnout. Já se teď pokusím otevřít tyhle dveře, aniž by nás to roztrhalo na kusy. Teoreticky si myslím, že by to mělo jít, protože oni očekávali, že sem přijdou lidi zvenčí, ne že se zhmotní uvnitř skladiště."

"Nás už považují za mrtvé, že ano?"

Miriam chmurně přikývla. "Tak běž."

Brill poslušně zamířila ke stohu beden s čajem. Miriam se sklonila a sledovala takřka neviditelný drát vedoucí ode dveří na jednu stranu. Tohle se jí vůbec nelíbí, pomyslela si se srdcem bušícím jí v hrudi. Pohlédla vzhůru na zelený kryt, zlověstný jako sršní hnízdo zavěšené nad její hlavou. "Tak se na to podíváme," řekla si tiše. "Dveře se otevřou dovnitř, zatlačí na drát... nebo se dveře otvírají ven a zatáhnou za drát. A pokud je tam pružina, její natažení by taky mohlo tu zatracenou věc odpálit. Hmm."

Ještě chvíli si prohlížela drát, který ovíjel zrezivělý hřebík zatlučený do zdi vedle dveří. "Tak jo." Vstala a odešla zpátky k přívěsu s jeho nastraženou pastí a mrtvým hlídačem. Vyšla po schodech, na chvíli se zastavila, zhluboka se nadechla a překročila drát.

Nic se nestalo, jsem pořád tady, podívala se v duchu. Znovu se zhluboka nadechla, tentokrát aby nemusela dýchat v blízkosti mrtvoly roztažené přes převrženou kancelářskou židli na vzdálené straně místnosti. Vždyť přece zavolala Rolandovi, řekla mu, aby tam poslal čističe - jenže místo toho se tam objevila nastražená past. Když tě chce mít Klan mrtvou, tak zemřeš, uvědomila si otupěle. Pokud je za tím opravdu Klan...

Na zrezivělé skřini na nářadí u protější zdi bylo přesně to, co hledala. Vzala těžkou sešíváčku a podívala se, jestli jsou v ní svorky. "Jo." Zvedla ji jednou rukou, vyčarovala úsměv na tváři, vzala staré kleště a vycouvala z přívěsu.

O dvě minuty později měla dveře otevřené. Drát, pevně přisvorkovaný k dveřnímu rámu, byl přestřipnutý: Bomba byla stále aktivní, ale spouštěcí drát nevedl nikam. "Pojď," zavolala na Brillianu. "Už je to bezpečné! Můžeme odejít!" Brill se zvedla a pospíchala k ní. Miriam se podívala vzhůru a znovu se zachvěla. Co když slyšeli o infračervených detektorech pohybu?

Klan už by ji nedokázal překvapit vůbec ničím.

Lehce sněžilo. Když přišly k hlavní silnici, Miriam zavolala telefonem taxi. Brill se držela zticha, jen oči se jí rozšířily údivem, když viděla, jak Miriam mluví do malé šedé krabičky - a vytřeštila je ještě víc, když spatřila automobily jezdící kolem v šeru. Těkala pohledem ze strany na stranu jako kočka v neznámém prostředí. "Nevěděla jsem, že to bude takové!" pošeptala Miriam. Pak se zachvěla. "Je tady opravdu zima."

"Je zima, dítě. Zvykni si na to." Miriam se usmála, stále ještě mírně omámená ze svého úspěchu při zneškodnění bomby.

"Na druhé straně je ale přece jen chladněji, že ano?"

U chodníku zastavil taxík. Miriam k němu přešla. "Taxi pro paní Becksteinovou?" zeptala se. Řidič přikývl. Podržela otevřené zadní dveře. "Nastup si a přesuň se na vedlejší sedadlo," řekla Brill. Pak udala řidiči směr, nastoupila a zavřela dveře.

Taxík se rozjel. Brill se fascinovaně rozhlížela kolem, pak se sklonila a sáhla na podlahu. "Ono je to vyhříváné?" žasla tiše.

"Samozřejmě, že je to vyhříváné," řekl řidič s pákistánským přízvukem. "Vy si snad myslíte, že nechám svoje pasažéry zmrznout, než mi zaplatí?"

"Omluvte moji přítelkyni," řekla mu Miriam. Nejdřív ale vrhla varovný pohled po Brill. "Je z Ruska. Právě přijela."

"Ach tak," přikývl řidič, jako by se tím všechno vysvětlovalo. "Je mi to jasné."

Brill měla po zbytek cesty k Marriott Marquis vytřeštěné oči, ale našťastí zavřená ústa. Pozorně se dívala, jak Miriam platí taxikáři malými zelenými papírkami, které vytáhla z peněženky. "Pojď, vystup si," vyzvala ji Miriam.

Cítila, jak Brill ztuhla, když se před nimi automaticky otevřely dveře hotelového vestibulu, ale statečně s ní držela tempo, zatímco mířily k expresnímu výtahu. "Toto je výtah," řekla jí tiše Miriam a zmáčkla tlačítko. "Je to místnost zavěšená na kabelech. Pohybuje se ve svislé šachtě a používáme ji místo schodů."

"Proč?" nechápala Brilliana.

"Zkoušela jsi někdy vyjít do dvacátého patra pěšky?" opáčila Miriam, ale vzápětí zmlkla, protože přijel další výtah, vyplivl párek sedmdesátníků. Pak se dveře rychlovýťahu otevřely a Miriam pokynula Brill, aby vešla dovnitř. "Takhle

je to prostě snadnější," řekla a zmáčkla druhé tlačítko odshora. Mladší žena se přitiskla ke zdi kabiny. "Za chvíličku jsme nahoře."

Kabina výtahu s prosklenými stěnami začala šplhat vzhůru po vnější zdi věže. "To je - ach ne!" Brill se opírala o zeď co nejvzdálenější od okna. "Myslím, že bych raději šla pěšky."

Na vrcholu Miriam něco napadlo. "Až půjdeme dovnitř, musíme si dávat velký pozor," poznamenala, než se dveře otevřely. "Chci, abys ses držela za mnou."

"Proč?" Brill za ní vyšla z výtahu. Stále byla zelená jako sedma a Miriam si uvědomila, že po zbytek cesty vzhůru mlčela.

"Protože," zamračila se Miriam. "Před druhou stranou jsme zde v bezpečí. Jenže Roland ví, který pokoj používám."

Nikomu by to neřekl, utvrzovala se v duchu. A i kdyby, nemohli sem nastražit bombu zevnitř jako v tom skladu. Ne ve dvacátém druhém patře. Alespoň v to doufám.

"Dobře." Brill polkla. "Kudy?" zeptala se zmateně.

"Pojď za mnou." Miriam se protlačila požárními dveřmi, prošla hotelovou chodbou a v duchu se přitom snažila představit si, jak to asi musí vypadat pro někoho, kdo nikdy v životě neviděl hotel - nebo výtah. "Počkej tady."

Projela čtečku svojí magnetickou kartou a ustoupila stranou, pravou ruku vraženou v kapse svého saka. Rozrazilla dveře, za kterými se objevilo prázdné apartmá, čerstvě ustlané postele, otevřené dveře do koupelny. "Rychle." Mávla Brill, aby šla dovnitř, pak ji následovala, zavřela dveře a zamkla je, a teprve pak si vydechla úlevou.

"Sakra, sakra..." Ruce měla jako led a třásl se jí, dokud je pevně nestiskla k sobě. Opožděný šok, poznamenal analytický pozorovatel v jejím mozku. Dnes jsi zabila v sebeobraně nájemného vraha, odhalila jsi vraždu a spiknutí a zachránila Brill a Olgu. Není načase, aby ses z toho zhroutila jako hromádka neštěstí?

"Kde je -" Brilliana se rozhlížela kolem, oči přimhouřené. "Je to tu tak malé. Ale je tu teplo. Ten krb -"

"V tak vysokých budovách krby nejsou," řekla Miriam automaticky. "Jsme dvacet dva poschodí vysoko. Máme tady klimatizaci - tam ta krabice pod záclonami, ohřívá to vzduch, udržuje jej při příjemné teplotě po celý rok." Zammula si čelo, protože hrozilo, že se co chvíli vrátí bolest hlavy. "Posaď se."

Brill si vybrala židli před televizorem. "Co teď?" zeptala se mezi zívnutím.

Miriam se podívala na budík vedle postele: Bylo kolem jedné hodiny po půlnoci.

"Je pozdě," řekla. "Půjdeme spát. Ráno tě vezmu na cestu do jiného města, kde se setkáme s někým, komu důvěřuji. Pak -" instinktivně sáhla do kapsy, kde měla dva medailony, svůj vlastní a ten, který vzala mrtvému vrahovi - "vymyslíme, co dělat dál."

Strávily nervózní noc v anonymním hotelovém pokoji, vysoko nad jakoukoli hrozbou od pronásledovatelů schopných přecházet mezi světy. Ráno Miriam ukázala Brill sprchu - musela jí vysvětlit, jak se ovládá -, zatímco sama zavolala pokojovou službu, a pak šla zkontrolovat šatník.

Velký, anonymně vyhlížející kufr téměř zaplňoval úložný prostor na zavazadla, přesně tam, kde jej nechala. Miriam jej otevřela a vyndala z něj čisté oblečení. Musím si udělat čas a koupit si nějaké další, pomyslela si, když prohlížela, co v něm zbylo. Většinu z kufru zabíraly předměty, se kterými by ji policie nebo kdokoli jiný na této straně nepochybně považoval za podezřelý živel. Peněženka ji provokovala a zároveň obviňovala. Uvnitř byla platinová platební karta, kterou jí poslal vévoda Angbard. Dva miliony dolarů z krvavých peněz jiných lidí. Buď to byla její "propustka" z vězení, nebo smrtonosná past, podle toho, zda byl ten, kdo poslal první várku vrahů - její nepřítel spíš uvnitř Klanu než mimo něj -, schopný sledovat její transakce. Pravděpodobně to ale nedokážou, alespoň ne tak rychle, aby ji dopadli, dokud bude stále v pohybu. Pokud by to dokázali, nebyla by Miriam jediným ohroženým členem rodiny.

Pravděpodobně to bude bezpečné tak dlouho, dokud bude karta fungovat a já budu v pohybu, usoudila. Pokud mě někdo zastaví, budu mít problémy. A rozhodně udělám lépe, když nebudu kupovat žádné letenky. Ne že by to měla v plánu - při představě, že by měla vysvětlovat Brill, jak se má chovat pasažér aerolinek, jí naskakovala husí kůže.

Ozvalo se diskrétní zaťukání na dveře. Miriam sebrala svou pistoli, schovala ji do kapsy a zamířila ke dveřím. V kukátku uviděla zrudlého poslíčka strkajícího před sebou vozík. Otevřela dveře. "Díky," řekla a dala mu spropitné. "Vozík si tu necháme."

Brill se mezitím vynořila z koupelny, růžová a čerstvě vydrhnutá - a taky trochu zmatená. "Odkud se všechna ta voda bere?" zeptala se žalostným tónem. "Vůbec to nechtělo přestat!"

"Vítej v New Yorku, baby," řekla Miriam nenuceně a nadzvedla kryt tácu s opulentní snídaní. "Zemi hojnosti, domove - promiň," dořekla nepřesvědčivě a mávla na Brill, aby se posadila. "Pojď, je tu dost jídla pro obě." Zatraceně, pomyslela si. Já ji do toho nechci namočit. Ne takhle.

"Děkuji," řekla Brill, vzala nůž a vidličku a pustila se do jídla. "Hmm. Chutná to nějak... divně."

"Jo," přitakala Miriam. Sama zamyšleně přezýkovala, pak si nalila kávu z termosky. "Ta vejce nejsou moc dobrá, vid'?"

"Všechno je to jaksi jiné," mračila se Brill, která si pozorně prohlížela svůj talíř. "Ale vypadá to skoro stejně."

Miriam pokrčila rameny. "Uvidíš hodně věcí, které jsou identické. Jen lidé nejsou stejní." Začala si mazat toast a po chvíli si všimla, že Brill pokradmu následuje jejího příkladu s malými zabalenými porcemi másla. "Nejdřív zavolám přítelkyni. Pokud bude všechno v pořádku, vydáme se na cestu do jiného města a já tě u ní pár dní nechám. Povíme jí toto: Jsi příbuzná z jiného státu, která tady hodlá nějaký čas pobýt. Tvoji rodiče jsou poněkud zvláštní staromódní podivíni, proto tady existuje hodně věcí, které jsi nikdy neviděla. Moje přítelkyně ale bude samozřejmě znát pravdu. Taky má kontakt na Rolanda. Kdyby se mi cokoli -" odkašlala si - "tak tě s ním zkontaktuje, aby ses mohla dostat zpátky domů. Tím chci říct na druhou stranu, kam patříš."

"Kam patříš," zopakovala Brill pochybovačně. Rozhlédla se kolem. "Co je tamhleto?"

"Tamto?" Miriam zamrkala. "To je televizor."

"Ach tak. Jako když ser Villem pořádál zábavu po večeři. Pamatuji si to! Byla tam kočka a myš a taky mluvící králík, Bugs." Brill se usmála. "To je tady máte všude?"

"Dalo by se to tak říci." Dítě, budeš muset strávit týden jako gaučový povaleč, než tě pustíme samotnou ven, usoudila.

"Já si teď musím zavolat," řekla a natáhla se po svém mobilu.

Nejdřív ovšem telefon vypnula, otevřela zadní stranu, vyndala SIM kartu a vložila na její místo druhou, kterou vytáhla z peněženky. Pak jej dala znovu dohromady. Telefon zapípal, když ožil novou identitou, ale žádná hlasová zpráva na ni nečekala. Nadechla se a vyťukala číslo - náležející mobilnímu telefonu, který poslala před pár dny přes FedEx.

"Haló?" Hlas na konci linky zněl našťástí živě a vesele.

"Paulie! Jsi v pořádku?"

"Miriam! Jak se ti daří, holka?"

"Nic moc," připustila. "Poslyš, jsi doma?"

"Ano. Co se stalo?"

"Přijedu tě navštívit," řekla Miriam. "Za prvé je tu spousta věcí, které spolu potřebujeme probrat - a taky ti musím dát nějakou zálohu. Za druhé mám nocležníka. Jak jsi na tom s volným pokojem?"

"Ach, dobře víš, že je prázdný od té doby, co jsem vykopla Waltera. Co je, ty chceš, aby tu zůstal se mnou?"

Miriam se podívala na Brill. "Je to ona a myslím, že se ti bude líbit," řekla opatrně. "Je to součást dohody, kterou jsme spolu uzavřely. Potřebuju ji u tebe nechat pár týdnů na byt - samozřejmě ti zaplatím. Problém je v tom, že je, ehm, z jiné země, pokud chápeš, co tím myslím. Ani trochu se tu nevyzná."

"A mluví aspoň anglicky?" Paulette zněla spíš zvědavě než rozčileně, za což byla Miriam nesmírně vděčná. Brilliana si nyní pohrávala se svým kávovým šálkem a předstírala, že si neuvědomuje, že si o ní Miriam intimně povídá s mluvící krabičkou.

"Jo, to nebude problém. Jenže první věcí, se kterou se dnes ráno setkala, byla sprcha, a to je problém pro mě, protože musím během příštích pár týdnů hodně cestovat a potřebuju ji uklidit někam, kde na ni bude někdo dohlížet, zatímco bude přivykat zdejšímu životu. Mohla bys to pro mě udělat?"

"Určitě," odpověděla Paulette bez rozmýšlení. "Záleží na tom, jestli se jí budu zamlouvat - a naopak. Víc než to ti slíbit nemůžu."

"Dobrá -" Miriam se zhluboka nadechla. "Tak jo, dnes jdeme na vlak. Budeš odpoledne doma?"

"Pro tebe kdykoli! Máš mi toho hodně co povídat."

"To tedy mám," přitakala Miriam. "A je to šilené."

"Tak zatím ahoj."

Miriam ukončila hovor a promlula si oči. Brill ji sledovala divným pohledem. "Kdo to byl?" zeptala se.

"Kdo - ach, ty myslíš na telefonu?" Miriam se na něj podívala. "Přítelkyně. Moje, ehm, zaměstnankyně. Řídí pro mě nějaký podnik na této straně." Usmála se. "Aspoň posledních pár dní. Dnes odpoledne ji pojedeme navštívit."

Brill zvedla obočí. "Tolik horké vody, kolik se jen člověku zachce, žádné krby a ženy, které řídí podnik? Není divu, že mi moje matka nechtěla dovolit, abych sem šla - bála se, že bych se nikdy nevrátila!"

"Hmm, tak už to tady chodí," souhlasila Miriam suše.

Po snídani popohnala Brill, aby se znovu oblékla. Její zakázkový kostým a blůza dokonale splynou s prostředím. Další obchodní cestující v srdci New Yorku, pomyslela si Miriam na okamžik a vybrala si pro sebe jiné sako - spíš módní než praktické. Pistolí bude muset nést v kabelce, ale aspoň bude vypadat sladněji s Brill a snad se jim podaří zmást jakékoli zabijáky lovcí osamělou ženu něco po třicítce s takovými a makovými rysy.

Na odchodu z pokoje vzala velký kufr a zamířila dolů po schodech. Brillianiny oči bez ustání tékaly z jedné věci na druhou, od telefonu k reklamám na cigarety, ale našťástí si nechávala svoje otázky pro sebe, zatímco ji Miriam nahnala na deset minut do nejbližší banky a pak sháněla taxi. "Co jste to tam dělala?" zeptala se tiše Brill, když Miriam udala řidiči, kam má jet.

"Potřebovala jsem vyřídit nějaké finanční záležitosti," odpověděla Miriam. "Angbard mi sice dal kreditní kartu, ale -" zarazila se, pokrčila rameny. Už zase mluvím jako Marťan, uvědomila si.

"Někdy mi budete muset vysvětlit, jak tyhle kreditní záležitosti fungují," poznamenala Brill. "Vlastně mám takový dojem, že od té doby, co jsem tady, jsem neviděla jedinou minci. Používají je tu lidé vůbec?"

"Moc ne. Což některé věci značně usnadňuje - je těžší ukrást někomu větší obnos - a některé věci to zase komplikuje - jako vyplacení větší částky někomu jinému, aniž by se to ostatní dozvěděli."

"Hmm." Brill hleděla ven z okénka na auta jezdící kolem, na chodce v jejich tmavém zimním oblečení, na pestrobarevné reklamní poutače. "Je tu tak hlučno! Jak v tomhle můžete vůbec přemýšlet?"

"Někdy je to těžké," připustila Miriam.

Koupila dva lístky do Bostonu a bez problémů se jí podařilo odvést Brill k jednomu z expresních vlaků. Našly si stolek co nejdál od ostatních cestujících, což bylo jen dobře, protože Brill nedokázala ovládnout svoje překvapení, když se dal vlak do pohybu. "Co je to?" vyjekla.

"Říká se tomu vlak." Miriam ukázala z okna. "Jako tamhleten, akorát rychlejší, novější a vyrobený k přepravě cestujících."

Místo, kam jedeme, se nachází den jízdy od Angbardova paláce, ale my se tam dostaneme za pouhé tři hodiny."

Brilliana hleděla na projíždějící nákladní vlak. "Viděla jsem filmy," řekla tiše. "Nejsem tak pitomá, jak to možná vypadá. Jenže to není totéž, jako tady sedět."

"Promiň." Miriam zahanbeně zavrtěla hlavou. Zamyšleně se podívala na Brill. Musela uznat, že se to děvče opravdu snaží, protože překvapení, kterými ji zahlcoval okolní svět, pro ni někdy musela být šokující. Chytrá holka, dobře vzdělaná na svoje místo ve své době, ovšem přenesená z toho jejich zaostalého středověku sem - jak bych se s tím

dokázala vypořádat já, kdyby mi někdo dal lístek do třicátého století? přemýšlela. Hádala, že u ní brzy dojde k výbuchu vzteku spuštěnému něčím triviálním - uvědoměním, že tohle není pohádková země, ale skutečný svět, a že po celou dobu žila obklopená lidmi, kteří o něm věděli, ale tajili to před ní. Jsem zvědavá, co to s ní udělá?

Oblíčeji Brilliany sedící naproti ní ztuhl. "Co je?" zeptala se Miriam tiše.

"Ve... ve druhé řadě trůnů za vámi - to je zajímavé. Toho muže jsem už někdy viděla. Černé vlasy, tmavý oblek."

Miriam ztuhla. "Kde?" zeptala se šeptem. Nahmatala svoji kabelku, pistoli pohřbenou úplně vespod. Ne, ve vlaku ne...

"U dvora. Je to čestný kaprál v Angbardových službách. Jmenuje se Edsger nebo tak nějak. Několikrát jsem ho viděla v doprovodu vévodových generálů. Myslím, že mě nepoznal. Čte si jeden z těch papírů se zprávami, co prodávali lidé v paláci vlaků."

"Hmm." Miriam se zamračila. "Viděla jsi nějaké zavazadlo, když sem nastoupil? Nesl něco? Popiš mi ho."

"Má truhlu s uchem, jako je ta vaše, jenže vypadá jako z kovu. Má ji vedle sebe a každou chvíli na ni položí ruku."

"Ach tak." Miriam se nekonečně ulevilo. "Myslím, že je to jasné. Je ten kufr zhruba stejné velikosti jako můj?"

Brill pomalu přikývla, oči upřené za Miriamino levé rameno.

"To znamená, že je to pravděpodobně kurýr," řekla Miriam tiše. "Hádám, že jej Angbard využívá k tomu, aby každý den přepravoval dokumenty mezi jeho palácem a Manhattanem. To vysvětluje, proč sám tráví tak málo času u dvora - takto se o všem dozvídá mnohem rychleji, než si dvořané, co nejsou z Klanu, uvědomují. Pokud mám pravdu, přenáší mimo jiné zprávu o průběhu minulého večera." Zvedla si prst ke rtům. "Potíž je v tom, že pokud se nemýlím, je ozbrojený a rozhodně by nebylo radno se k němu přibližovat. A pokud se mýlím, tak to není kurýr. Počká, až vlak zastaví, a pak se nás pokusí zabít." Miriam sevřela hlaveň své pistole, pak se zarazila. Ne, tohle by byl špatný způsob řešení situace, pomyslela si. Místo toho vytáhla peněženku a kousek papíru a začala psát.

Brilliana se naklonila dopředu. "Už to dělá zase," zašeptala. "Myslím, že má něco v saku. V podpaždí. Tváří se nějak divně."

"Dobře." Miriam přikývla, pak přistrčila kousek papíru přes stůl k Brill. Byly v něm dvě padesátidolarové bankovky a pod nimi vlaková jízdenka. "Toto je místo, kam jedeme. Za okamžik vstaneš, zatímco se nebude dívat, a přejdeš na druhý konec vagonu - tamhle, ke dveřím. Pokud -" polkla - "pokud se něco stane, nepokoušej se o nic hrdinského. Prostě vystup z vlaku, jakmile zastaví, ukryj se v davu, zajisti si, aby tě neviděl. Za hodinu tamtudy bude projíždět další vlak do stejného místa. Tvoje jízdenka platí i na něj. Nasedneš a vystoupíš v Cambridgi. Vyjdeš ze stanice, řekneš taxikáři, že chceš jet na tuto adresu a zaplatíš mu jednou z těchto bankovek, tak jak jsi to viděla dělat mě. Vráti ti nazpět drobné peníze. Je to malý dům, vpředu na dveřích má číslo. Jdi ke dveřím a řekni ženě, která tam žije, že jsem tě poslala a že mám problémy. Pak ji dej tohle." Miriam k ní strčila přes stůl další kus papíru. "Druhý den řekni Paulette, aby použila to speciální číslo, které jsem jí dala. To je všechno. Myslíš, že to zvládneš?"

Brill němě přikývla. "A co budete dělat vy?" zeptala se tiše.

Miriam se zhluboka nadechla. "Jdu udělat to, čemu v novinářském řemesle říkáme zaujaté interview," odpověděla. "Jak jsi říkala, že se ten muž jmenuje?"

"Nazdar, Edsgere. Ani se nehni. Tohle není zrovna místo, kde by se dala sehnat pomoc při odsávání krve z rány na hrudi."

Muž ztuhl a Miriam se usmála, vítězoslavně a divoce, asi jako lemur konfrontující spící kobra.

"Co -"

"Řekla jsem, aby ses nehýbal. To platí i pro tvoje ústa. To není moc dobré, když dopustíš, aby tě napadl tvůj cíl, co?"

"Nevím, o čem mluvíte!"

"Já myslím, že víš. A myslím, že je od tebe velice nedbalé dovolit si zdřímnout jen proto, že jsi na železných silnicích a zezadu se k tobě nemůžou přiblížit žádní světochodci." Když viděla jeho nervózní výraz, její úsměv se rozšířil. "Tak za prvé, základní pravidla. Trochu si spolu popovídáme, pak se rozejdeme každý svou vlastní cestou a nikomu se nic nestane. Ovšem začneme tím, že se velice pomalu skloníš dopředu a vsuneš svoji pistoli do této tašky."

Kurýr se naklonil dopředu. Miriam se sklonila s ním, pistoli přitisknutou přes sako mezi jeho žebra. "Pomalou," zasyčela. "Já to dělám pomalu." Rozevřel svůj kabát a vyndal z pouzdra pod levým podpaždím velkou automatickou pistoli značky Browning dvěma prsty. Miriam ztuhla, ale muž poslechl a upustil ji do otevřené tašky.

"Teď do ní dej svůj mobilní telefon," řekla. "A kopni ji pod tamten stůl. Opatrně." Váhavě do tašky strčil chodidlem.

"Dej si ruce mezi kolena a pomalu se opři v sedadle," nařídila mu.

"Kdo jste?" zeptal se nešťastným hlasem. "Nejdřív mi ty řekni, pro koho z druhé strany doručuješ ten kufr," řekla.

"Běžná poštovní služba nebo Angbard sám?"

"To nemohu -"

Zaryla mu zbraň do žeber o něco prudčeji. "Ale můžeš, sakra," zavrčela tiše. "Protože když mi to neřekneš, budeš si číst o obsahu toho kufru na přední straně New York Times, rozumíš?"

"Je to pro Matthiase."

"Angbardova tajemníka, je to tak?" Cítila, jak opět ztuhl. "To byla správná odpověď," řekla tiše. "A teď, chci, abys pro mě udělal něco jiného. Mám pro Angbarda vzkaz, jen pro jeho uši, chápeš? Není to pro Matthiase, není to pro Rolanda, není to pro žádného z jeho pobočníků, které má kolem sebe. Pokud ten vzkaz dostane někdo jiný než Angbard, já si to zjistím, řeknu mu to a on tě nechá zabít. Chápeš? Dobrá. Takže dál se bude dít toto: Vlak za pár minut zastaví. Vstaneš, vezmeš svůj kufřík - ne tu tašku s tvým telefonem - a vystoupíš z vlaku, protože já tě budu sledovat. Pak budeš stát vedle dveří vlaku, kde tě budu moci vidět, dokud nebude připravený k odjezdu, a budeš tam stát ještě i ve chvíli, kdy se bude rozjíždět, protože jestli tam stát nebudeš, tak tě zastřelím. A jestli chceš vědět, proč vypadám tak spokojeně, můžeš se na to zeptat Angbarda - jakmile mu vyřídíš vzkaz."

"Vy musíte být -" jeho oči se rozšířily.

"Neříkej moje jméno."

Přikývl.

"Do Bostonu přijedeš o hodinu později. Nenamáhej se tím, že po mně budeš organizovat pátrání, protože tam nebudu. Místo toho jdi do dvojčediného domu ve Fort Lofstrom, předej jako obvykle svoji zásilku pro Matthiase, řekni, že jsi zmeškal vlak nebo něco, pak požádej, zda smíš vidět starého pána a pověz mu o setkání se mnou."

"Cože?" řekl nechápavě. "Myslel jsem, že máte vzkaz."

"Ty jsi můj vzkaz." Bez humoru se usmála. "A musíš zůstat naživu, abys ho mohl doručit. Zpomalujeme. Udělej, co ti říkám a brzy bude po všem."

Velmi pomalu zavrtěl hlavou. "Měli o vás pravdu," řekl. Když se ho ale zeptala, co tím chtěl říct, jenom na ni mlčky hleděl.

EPILOG

Na Central Avenue stál starý dům se zvukotěsnými okny na ochranu proti hukotu turboventilátorů. Kdykoli vanul vítr z jihozápadu a přiletly byly přesměrovány přes město, rozvíbrovaly linkové letouny okenní tabule. Ale možná bylo důvodem pro výměnu oken za zvukotěsná něco úplně jiného.

V kanceláři v prvním patře seděli dva muži, Matthias, opřený v křesle za psacím stolem, a Roland, nepohodlně usazený blízko okraje pohovky před ním.

"Zásilka F-12 odešla podle plánu," řekl Matthias. "Mám ji tady na seznamu. Ručíte za to, že je všechno v pořádku?"

Změřil si Rolanda chladným pohledem.

"Sám jsem na to dohlédl," odpověděl Roland. Navzdory jeho strnulému postoji a povrchovému zdání nepokoje zněl sebejistě. "Dodavatel Wolfe má správný přístup: obchodnickou pozornost vůči detailům. Prověřuje si svoje pracovníky opravdu důkladně."

"Hmm." Matthias se naklonil přes stůl. "Škoda, že zásilka musí zůstat přes noc ve Svarlbergu, než bouře přejde, že ano?"

"Zatraceně." Roland se tvářil rozladěně. "Poslední dobou se to stává nějak často, nemám pravdu?"

"Naposledy před dvěma dny. Byl jsem tu na inspekci. Přiměl jsem Vincenzeho, aby mne během uplynulého týdne pravidelně přenášel na druhou stranu. Myslím, že byste měl upozornit Wolfeho, že F-12 bude přinejmenším o čtyři dny opožděná, možná dokonce o sedm."

"Ano," přikývl Roland, "udělám to. Obvyklé podmínky?"

"Stojí v záručním listu, drobným písmem." U žádného z nich se neobjevil na rtech úsměv. Klan měl svoje vlastní finanční záruky - takové, jež více než vynahrazovaly lichvářské dopravní sazby, které vymáhal. Zákazník z kódovým označením Wolfe se rád spokojí se čtyř až sedmidenním zpožděním, a ještě se bude usmívat, protože jeho zásilka dorazí, tím způsobem či oním, na což se u většiny konkurentů Klanu spoléhat nedalo. Pokud by se tak nestalo, Klan by mu bez debaty vyplatil plnou nominální hodnotu zboží. "Musíme si hlídat svou reputaci."

"Postarám se o to." Roland vytáhl malý notebook a napsal do něj zašifrované heslo. Zachytil Matthiasův upřený pohled. "Žádná jména, žádné cvičení v plné polní." Opatrně notebook uklidil.

"Je dobré vědět, že dokážete udržet tajemství."

"Hmm?"

"Je tu ještě něco, o čem jsem si s vámi chtěl promluvit," řekl bez úsměvu. "Podívejte se na tohle." Sáhl do zásuvky svého stolu, vyndal z něj tenkou složku a postrčil ji přes desku stolu. Roland vstal a vzal si ji, posadil se, otevřel ji a ztuhl. Přes tvář mu přelétl zachmuřený výraz.

"Strana jedna. Naše chráněnkyně se obléká na večeri. Mimochodem, pěkný zadeček."

Zamračení z pohovky. Kdyby dokázaly pohledy vraždit, byl by Matthias popelem poletujícím ve větru.

"Pokračujte. Na další fotce je zachycená zezadu při odchodu z místnosti. Někdo by jí měl říct, že by neměla jen tak nechávat povalovat kolem záznamy z bezpečnostní kamery, někdo by je mohl ukrást. Pokračujte." Roland otočil na další fotografii. "To je ona, v chodbě do pokoje v -" Matthias diskrétně zakašlal do dlaně. "A ještě dál, ach bože, zdá se, že kamera byla i za zrcadlem v koupelně, že ano? Říkám si, jak se tam asi dostala. A teď, když otočíte, uvidíte, že -" Roland složku s neartikulovaným zavrčením zavřel a hodil ji na desku stolu. "O co vám jde?" zeptal se, třesa se hněvem. "Co sakra chcete? Takhle mne špehovat -"

"Posaďte se," vyštěkl Matthias. Roland se posadil, ramena svěšená.

"Doufám, že si uvědomujete, že bych to mohl ukázat Angbardovi. Ve skutečnosti bych mu to měl ukázat. Mám povinnost mu to ukázat. Ale neudělal jsem to - zatím. Také bych to mohl ukázat lady Olze, ale myslím, že ji ani vás by to nezajímalo, pokud bych s tím nevyrukoval rovnou na veřejnost. Což by vyvolalo příliš mnoho otázek. Na co jste, ve jménu Dítěte světla, myslel, Rolande?"

"Nemyslel jsem." Roland se nahrbil dopředu, oči přimhouřené utrpením.

"Jestli tohle Angbard uvidí, protrhne vám novou díru do zadnice. Abych pravdu řekl, mohl by protrhnout novou díru taky jí, ale ona je lépe uzpůsobená k tomu, aby to přežila. Vy -" zavrtěl hlavou. "Pro vás vidím dlouhou budoucnost jako Klanového velvyslance u Irokézů. Nebo možná Apačů. Či spíš jen tak dlouhou, jakou je schopen přežít jakýkoli Klanový ambasador na některé z těchto pozic."

"Jenže jste mu to ještě neřekl." Roland hleděl do podlahy před psacím stolem, snažil se zamaskovat své podezření.

Matthias by mu to jistě neřekl, kdyby měl v úmyslu jít s tím za vévodou?

"Ne, neřekl." Tajemník na chvíli zmlkl. "Nejsem robot, to přece víte. Loajální služebník, to ano -, ale mám své vlastní

ambice."

"Ambice?" Roland s napjatým výrazem vzhledl.

"Klan nenabízí zrovna ideální kariéru pro takové, jako jsem já." Pokrčil rameny. "Očekávám, že zrovna vy tohle pochopíte lépe než většina z nich."

Roland si oblízl rty. "Co chcete?" zeptal se tiše. "O co vám jde?"

"Jde mi o status quo ante, čili předchozí stav." Sebral složku a vrátil ji do zásuvky. "Vaše malá... služebnice... rozčeřila vlny tam, kde neměla. Chci ji dostat mimo obraz. A rád bych dodal, že to neznamená, že bych ji chtěl mít mrtvou, jen prostě neviditelnou."

"Prostě chcete, aby zmizela." Přes Rolandovu tvář přelétl chvilkový výraz naděje.

"Možná." Matthias přikývl. "A myslím, že by se vám líbilo..., kdybyste odešel s ní. Nebo ne?"

"Zatraceně, ty tři roky byly všechno, co jsem měl..."

"Když uděláte, co říkám, pak složka a její obsah - a všechny ostatní kopie - zmizí. A Klan už se vás nebude nikdy moci dotknout. Ani jednoho z vás. Co na to říkáte?"

Roland si oblízl rty. "Já myslel, že mne chcete vydírat."

"A co vás vede k přesvědčení, že ne?"

Charles Stross

RODINNÝ PODNIK

První kniha ságy

VLÁDCOVÉ OBCHODU

Z amerického originálu

The Family Trade, Book One of the Merchant Princes,
vydaného nakladatelstvím A Tom Doherty Associates Book
v New Yorku v roce 2004,

přeložila Hana Březáková.

Obálka: Jana Souřlová.

Odpovědná redaktorka: Květa Svárovská.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,

Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,

jako svou 424. publikaci.

Sazba: SF SOFT. Praha.

Lito obálky: Typografické studio Trilabit.

Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2007.